Před několika lety byla z Bagdádského muzea ukradena stará fénická socha známá jako *Navigátor*. Dodnes však existují lidé, kteří by byli schopni čehokoliv, jen aby tu sochu dostali do rukou. První obětí se stává nepoctivý obchodník s antikvitami, který je chladnokrevně zavražděn. Druhou v řadě se mohla velice snadno stát vyšetřovatelka Spojených národů, která, nebýt včasné pomoci Austina a Zavaly, by se ocitla na mořském dně.

Co je na této soše zvláštního, je pro Austina záhadou. Pátrání po odpovědi zavede tým agentury NUMA® na úžasnou odyseu místy i časem. Jednotlivé zastávky na této pouti představují ztracené poklady krále Šalomouna, záhadný balíček dokumentů, jež zakódoval osobně Thomas Jefferson, a konečně přísně tajný projekt, který může navždy změnit svět.

A to vše ještě předtím, než se doopravdy dostaví řada překvapení.

DOPOSUD NEJPOZORUHODNĚJŠÍ ROMÁN...

CLIVE CUSSLER

A PAUL KEMPRECOS

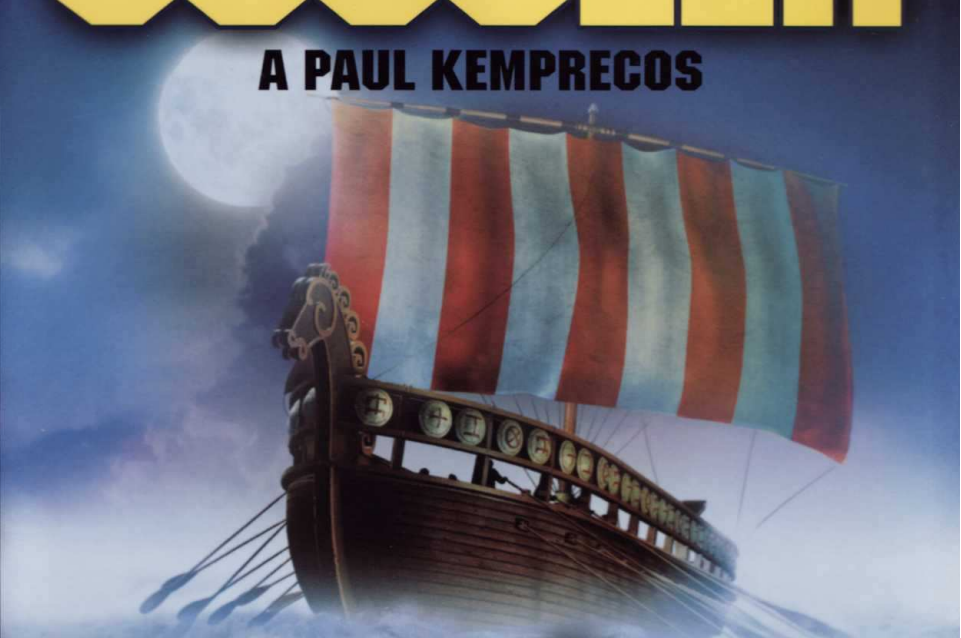

NAVIGÁTOR

ROMÁN Z ŘADY AKTA NUMA®

CLIVE CUSSLER

NAVIGÁTOR

CLIVE CUSSLER PROZATÍM V ŠESTI KNIHÁCH ZACHYTIL DOBRODRUŽSTVÍ KURTA AUSTINA, JOEA ZAVALY A DALŠÍCH ČLENŮ TÝMU SPECIÁLNÍCH OPERACÍ AGENTURY NUMA®. TENTO NEJNOVĚJŠÍ ROMÁN JE VŠAK ZE VŠECH NEJOPOVÁŽLIVĚJŠÍ.

Nakladatelství BB/art již vydalo:

ISBN 978-80-7381-373-4

9 788073 813734

Cena 249 Kč

Nakladatelství BB/art
bbart@bbart.cz
www.bbart.cz

CLIVE CUSSLER je autorem či spoluautorem dosud třicetičtyř románů, včetně knih ze série dobrodružství Dirka Pitta, řady s Kurtem Austinem i z archivu lodi *Oregon*.

Pátral po ztracených letounech a vedl expedice ke slavným vrakům se stejným úspěchem. Se svými dobrovolníky v NUMA® našel Cussler více než sedmdesát ztracených lodí historického významu včetně známé ponorky z války Severu proti Jihu *Hunley*. Sbírá automobily veterány, jeho sbírka čítá devadesát modelů a patří k nejdokonalejším na světě. Cussler žije v arizonské poušti nebo v horách Colorada.

PAUL KEMPRECOS je spoluautorem všech šesti románů z řady Akta NUMA®. Napsal šest podmořských detektivních thrillerů a je držitelem Shamusovy ceny. Vlastní certifikát sportovního potápěče, je bývalým novinovým reportérem, sloupkařem i editorem. Žije v Massachusetts.

Navštivte webovou stránku NUMA®
na adrese **www.numa.net**

NAVIGÁTOR

CLIVE CUSSLER

A PAUL KEMPRECOS

NAVIGÁTOR

Přeložil Karel Šmejkal

Vydalo nakladatelství BBlart s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BBlart v roce 2008 Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2007 by Sandecker, RLLLP
All rights reserved.

Z anglického originálu ***The Navigator*** (Published by G. P. Putnanťs Sons, New York, USA)
přeložil © 2008 Karel Šmejkal
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Ludmila Bóhmová
Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-373-4

PROLOG

VZDÁLENÁ ZEMĚ, KOLEM ROKU 900 PŘED KRISTEM

ZRANNÍ MLHY SE DO PERLEŤOVÉHO světla svítání vynořilo monstrum. Masivní hlava s dlouhým čumákem a širokými nozdrami se sunula směrem ke břehu, kde klečel lovec, napjatou tětivu přitisknutou ke tváři, oči soustředěné na jelena pasoucího se v mokřině. Vtom zaslechl nějaký zvuk a obrátil svou pozornost k vodě. Vystrašený zaúpěl, odhodil luk stranou a vyskočil na nohy. Vyplašený jelen zmizel v lese, vyděšený lovec v jeho stopách za ním.

Závoje mlhy se rozestoupily a otevřely pohled na obří plachetní loď. Její sedmdesát metrů dlouhý trup z červenohnědého dřeva byl místy pokryt vrstvami řas. Na vysoko se tyčící přídi, za vyřezávanou hlavou řičícího hřebce, stál vytáhlý muž. Neustále zíral do malé dřevěné krabičky. Když se mezi cáry mlhy zhmotnilo hrozivé pobřeží, muž pozvedl hlavu a ukázal rukou doleva.

Kormidelník u dvojitého směrového vesla otočil loď elegantním obloukem a nasadil nový kurz rovnoběžně s hustě zalesněným břehem. Palubní posádka hbitě upravovala svisle červenobíle pruhované čtvercové plachty podle nového směru větru.

Kapitánovi bylo kolem pětadvaceti let, avšak vážný výraz v jeho pohledném obličeji mu zdánlivě přidával léta. Silný nos byl poněkud ohnutý, hustý černý vous

obklopoval plná ústa i hranatou bradu. Slunce a moře změnilo jeho kůži v mahagon. Hluboké oči, jež neustále pozorně přejížděly po břehu, byly tak tmavě hnědé, že zornice byly téměř neviditelné.

Kapitánovo vysoké společenské postavení ho opravňovalo nosit purpurový háv, obarvený cenným extraktem z nachového plže. On však raději chodil s hrudí odkrytou a nosil bavlněný kilt jako prostý námořník. Černé vlnité vlasy měl ostříhané nakrátko a navíc je zakrývala pletená špičatá měkká čepice. Na zlatém řetězu na krku mu visel přívěšek.

Slaná vůně oceánu zeslábla, jak loď opustila volné moře a vplula do širokého zálivu. Kapitán zhluboka vdechl vzduch, provoněný květinami a zelení, tedy životem. Vychutnával si představu čerstvé sladké vody, toužil po tom a nemohl se dočkat, až vkročí na břeh.

Jakkoliv dlouhé bylo jejich putování, cesta probíhala hladce, hlavně díky pečlivému výběru členů fénické posádky, kteří byli všichni zkušenými mořeplavci. Šlo o Egypťany a Libyjce a také o příslušníky dalších národů z oblasti Středozemního moře. Bezpečnost zajišťoval oddíl skythské námořní pěchoty.

Féničané byli ti nejlepší námořníci na světě, dobrodružní průzkumníci a obchodníci, jejichž působiště se rozkládalo po celém Středomoří a dosahovalo dokonce až za Herkulovy sloupy a Rudé moře. Na rozdíl od Řeků a Egypťanů, kteří se při svých cestách drželi na dohled od pobřeží a se západem slunce spouštěli kotvu, nebojácní Féničané pluli ve dne v noci, a to i daleko od břehu. S dobrým zadním větrem dokázaly jejich velké nákladní lodě překonat za den i více než sto mil.

Kapitán nebyl sice původem Féničan, v umění mořeplaveckém však byl velice zběhlý. Jeho navigační zkušenosti a námořnický um, stejně jako chladná rozhodnost za špatného počasí, mu rychle vynesly respekt celé posádky.

Plavidlo, jemuž velel, byla „loď taršišská“, tedy z bohatého města Taršiš na území Hispánie, postavená speciálně pro dálkové obchodní plavby na otevřeném moři. Na rozdíl od bachratých lodí pro krátké plavby linie tohoto velkého plavidla byly rovné a dlouhé. Paluba i obšívka trupu byly z pevného libanonského cedru, stěžeň byl silný a krátký. Čtyřrohá plachta z egyptského plátna, ke zpevnění prošitá koženými pásy, představovala nejefektivnější způsob plachetního pohonu na volném moři. Obloukový kýl a zvednutá příď i záď dávaly tušit základní rysy vikinských lodí, jež se však začnou stavět až o několik století později.

Tajemství fénického ovládnutí moře se však ukrývalo jinde než v samotné technologii. Legendární byla kupříkladu jejich organizace palubních činností. Každý jednotlivý námořník znal své místo v dobře naolejovaném mechanismu fénické námořní plavby. Lodní výstroj byla přehledně uložena ve snadno přístupných prostorách, za což zodpovídal kapitánův asistent. Pozorovatel věděl o každé kladce, každém kladkostroji, a průběžně kontroloval stav takeláže, aby se ujistil, že v naléhavém případě bude řádně fungovat.

Kapitán ucítil, jak se mu o holou nohu otírá cosi měkkého. Na tváři se mu objevil neobvyklý úsměv. Odložil dřevěnou bedničku do příslušné schránky, sehnul se a vzal do náručí lodní kočku. Fénické kočky pocházely z Egypta, kde byla tato zvířata uctívána jako bohové.

Fénické lodě pak vozily kočky jako předměty obchodu i jako regulátory krysího nebezpečí. Kapitán několikrát oranžovo-žlutě pruhované zvíře pohladil a pak tuto předoucí kočkovitou šelmu znovu jemně položil na palubu. Loď se blížila k širokému ústí řeky.

Kapitán vykřikl rozkaz na hlídku.

„Připravte ráhnaře na stažení plachet a upozorněte veslaře."

Pozorovatel okamžitě předal první rozkaz dvojici námořníků, kteří se jako opice hbitě vyšplhali na ráhno stěžně. Další dva námořníci hodili ráhnařům lana napínající dolní rohy plachty. Ti tyto provazy užili ke skasání velké plátěné plachty.

Veslaři s pažemi snědými od slunce, rozdělení do dvou skupin po dvaceti, už seděli na svých místech v lavicích. Na rozdíl od otroků, pracujících u vesel na mnoha lodích té doby, byli veslaři poháněj ící loď rychlými přesnými záběry vesel trénovanými profesionály.

Kormidelník vedl loď do koryta řeky. I když tento vodní tok překypoval vodou z jarního tání sněhu na kopcích a horách, většímu postupu lodě do vnitrozemí bránilo mělké koryto a peřeje.

Skythští žoldáci stáli podél lodního zábradlí, zbraně připravené k boji. Kapitán byl na samé špici lodi a pečlivě prohlížel břehy. Spatřil travnatý výběžek zasahující daleko do řeky, rozkázal veslařům, aby drželi loď na místě proti říčnímu proudu, a nechal svrhnout kotvu.

Ke kapitánovi pak přistoupil svalnatý muž s vystouplými lícními kostmi, jehož obličej připomínal kůži starého sedla. Tarsa velel skythským námořním

pěšákům, kteří chránili loďní náklad i posádku. Skythové, příbuzní Mongolů, byli známí svým vztahem ke koním, lučištnickým uměním i poněkud zvláštními zvyky. V bitvě pili krev poražených nepřátel, kterým rovněž brali skalpy, aby je používali jako ubrousky. Tarsa a jeho muži si malovali těla rudou a modrou barvou, omývali se v parních lázních a nosili kožené košile a kalhoty zastrkané do kožených bot. Dokonce i ten nejchudší Skyth si zdobil oděv zlatými ornamenty. Tarsa nosil malý přívěsek v podobě koně, který mu dal kapitán.

„Dávám dohromady oddíl k průzkumu břehu," oznámil Tarsa.

Kapitán přikývl. „Jdu s vámi."

Na Skythově kamenné tváři se rozhostil úsměv. Jako suchozemec zprvu příliš nevěřil schopnostem mladého kapitána udržet loď na hladině. Pak však viděl, jak kapitán velí mohutnému plavidlu, a poznal, že za mladíkovými patricijskými rysy a mírným jednáním je ocel.

Široký pracovní člun, který obvykle vlekli za lodí, byl přitažen k lodnímu boku. Skyth a tři nejdrsnější bojovníci spolu s kapitánem a dvěma zdatnými veslaři do něj nastoupili.

Jen za několik minut za hlasitého drásavého zvuku narazil člun do travnatého výběžku. Pod zeleným porostem bylo totiž skalnaté podloží. Kapitán uvázal člun k pacholeti dokonale skrytému v bujné zeleni.

Tarsa nařídil jednomu muži, aby zůstal s veslaři. Pak s kapitánem a dalším Skythem vyrazil po zarostlé dlážděné cestičce, vedoucí ze břehu do vnitrozemí. Po několika týdnech strávených na houpající se palubě

kráčeli zprvu nejistým krokem, avšak brzo se rozpomněli na pozemskou chůzi. Několik set metrů od řeky narazili na zaplevelené náměstíčko, lemované po všech stranách rozpadlými budovami. Z otevřených dveří a v úzkých uličkách vyrůstala vysoká tráva.

Kapitán si hned vybavil, jak viděl toto místo poprvé. Náměstí hučelo čilým ruchem. Stovky dělníků žily v ubytovnách s rovnými střechami a pracovaly v různých dílnách.

Průzkumná skupina metodicky prohledala každou budovu. Kapitán, ujištěn, že bývalá osada je úplně opuštěná, nastoupil cestu zpět k řece. Došel až na konec mola a zamával. Když posádka vytáhla kotvu a veslaři přirazili ke břehu, kapitán se obrátil na skythského velitele.

„Jsou vaši muži připraveni na ten důležitý úkol, který je před námi?“

Na tuto otázku Skyth jenom pohrdavě odfrkl: „Moji muži jsou připraveni na *cokoliv.“*

Kapitána tato odpověď nepřekvapila. Během dlouhé plavby strávil mnoho hodin hovorem s Tarsou. Neuhasitelná touha po poznání lidí všech ras byla důvodem mnoha otázek, které Tarsovi kladl o jeho vlasti a lidu. Nakonec měl toho starého drsného válečníka i přes modrorudou kůži a poněkud divné zvyky rád.

Loď vyvázali u mola a posádka poté vyložila širokou lodní lávku. Po palubě se ozvalo zadunění kopyt, to jak dva tažné koně vyvedli ze stáje, umístěné pod zádí, po rampě na břeh. Zvířata byla nervózní z toho, že se ocitla na čerstvém vzduchu, ale Skythové je rychle uklidnili několika chlácholivými slovy a pár hrstmi obilí nasáknutého medem.

Kapitán vypravil oddíl námořníků, aby načerpali vodu a obstarali tolik zásob, kolik jen najdou.

Pak sestoupili do nákladového prostoru a stanuli vedle bedny vyrobené z houževnatého libanonského cedru. Bedna jako by ve světle, které sem dopadalo otevřeným poklopem, téměř světélkovala. Zavolal na posádku, aby s tímto kusem zacházeli velice opatrně.

K bedně byla připevněna silná lana druhým koncem zavěšená na hák ráhna. To pod tou váhou zapraskalo, ale bednu se podařilo pomalu vyzdvihnout a uložit na palubu. Pak hák odpojili a do otvorů v rozích i po stranách kontejneru zastrkali vesla, jež měla sloužit jako nosné tyče. Muži si položili vesla na ramena a dopravili bednu po lodním můstku na molo.

Pak bednu zvedli na nízkou nákladní plochu vozu, spočívající na robustních, železem pobitých kolech, a připřáhli k vozu koně. Námořní pěšáci si na ramena navlékli štíty a luky a pak se s kopími v ruce seřadili do ochranných křídel po obou stranách. Kapitán a skythský velitel se postavili do čela konvoje. Za řinčení zbraní se karavana dala do pohybu.

Kráčeli přes opuštěnou osadu k cestě, vysekané lesem podél řeky. Koleje byly již zarostlé travou, avšak cesta přesto umožňovala rychlý postup jinak hustým porostem. Výprava se zastavovala na noc a pokaždé budovala tábor. Ráno třetího dne došli poutníci do údolí mezi dvěma nevysokými horami.

Kapitán zastavil kolonu a ze svého uzlu vytáhl tutéž dřevěnou krabičku, kterou studoval již na lodi. Zatímco vojáci odpočívali nebo se starali o koně, on nadzvedl víko, nalil trochu vody a nakoukl dovnitř. Poté sklouzl zrakem na svitek pergamenu, který nesl v látkovém

sáčku. Pak se pokaždé dal znovu na cestu s neutuchající rozhodností stěhovavého ptáka.

Průvod kráčel údolím, až nakonec došli k poli, na němž se ve vysoké trávě povalovaly zbytky mlýnských kamenů. Kapitán si pamatoval toto pole v době, kdy kamennými koly otáčely skupinky zpocených mužů. Sypali mezi ně celé košíky kamenů, jež se mletím měnily v prach. Tento prach pak nosili do ohniště, v němž se plameny díky dmychadlu rozžhavily až doběla. Dělníci pak nakláněli z jílu vyrobené tyglíky a vylévali zářící žlutý roztavený obsah do hliněných forem.

Expedice pokračovala dál, až došla ke dvěma kamenným sochám. Každá byla dvakrát vyšší než člověk, přičemž od krku dolů měla víceméně lidské rysy. Sochy zde byly postaveny, aby odháněly domorodce. Fantaskní hlavy byly kombinací zvířat a lidí, jejich nejhorších rysů. Jako by sochař zamýšlel vytvořit tu nejodpornější a nejstrašidelnější tvář, jakou si lze představit. Dokonce i drsní žoldáci se v jejich přítomnosti necítili dobře. Nervózně si přehazovali kopí z ruky do ruky a co chvíli hleděli v obavách na ďábelsky vyhlížející modly.

Kapitán znovu zkontroloval svou zázračnou krabičku a svitek pergamenu, načež vyrazil do lesa. Ostatní ho následovali a celé procesí brzy skrylo šero, vytvářené korunami listnatých stromů. V cestě jim nezřídka překážely tlusté kořeny, avšak po zhruba hodině pochodu skupina náhle vyšla z lesa. Přiblížili se hladké nízké kamenné stěně na úpatí útesu. Cestě bránily další dvě modly, stejné jako předchozí. Kapitán využil obou soch jako pevných bodů a s jejich pomocí určil na kamenné stěně bod třetí. Pak se posunoval po svislé stěně útesu jako slepec, který narazí na nečekanou překážku.

Pátravé prsty mu pomohly nalézt sotva patrné úchyty, po nichž šplhal nahoru. Zhruba čtyři metry nad zemí se otočil a posadil se ve skalní rozsedlině. Nyní do skalní štěrbiny zabodl vypůjčené kopí a použil ho jako páku. Vojáci mu hodili provaz, který uvázal na rukojeť kopí. Druhý konec lana byl připevněn k sedlu koně. Na kapitánův signál kůň zatáhl, s nohama zapřenýma proti skalnatým nerovnostem. Z útesu se oddělil kamenný blok, asi třicet centimetrů silný, a s temným bouchnutím dopadl na zem. Za ním se objevila dutina ve skále dva metry široká a tři vysoká.

Když kapitán sestoupil ze skály, zapálil hrst suché trávy a od ní několik větví z keře. Pozdvihl pochodeň do výše a v jejím světle prošel otvorem. Skythové se zapřáhli do koňských postrojů a pomáhali táhnout káru tunelem s hladkými stěnami, který pokračoval asi sedmnáct metrů, než se rozšířil v jeskyni.

Kapitán zapálil několik olejových lamp, jež visely na stěnách, takže plápolající kužel světel zakrátko ozářil kruhový ochoz, z něhož mířily jednotlivé tunely do nitra hory. Uprostřed komory se nacházel okrouhlý kus skály asi metr vysoký a skoro dva metry v průměru. Na kapitánův pokyn Skythové zvedli bednu a usadili ji na tento stupínek. Pak zvedli víko a ustoupili stranou.

Kapitán pozvedl kryt nad poněkud menší, bohatě zdobenou skříňkou ze zlata a černého dřeva. Odvíjel jednotlivé vrstvy modré látky, kterou byla zakryta, a přitom mu tlouklo srdce jako kladivo. Nakonec zůstal němě zírat, obličej osvícený září vycházející z nitra bedny. Po chvíli znovu zakryl obsah modrou látkou. Tarsovi muži pak bednu zavřeli víkem.

„Naše poslání zde je splněno.“ Jeho slova se ve skalní komoře rozléhala dunivou ozvěnou.

Pak je vedl ven. Bylo příjemné, když se čistý chladný vzduch znovu dotkl jeho zpoceného obličeje a vyplavil mu prach z plic. Kapitán zavelel Skythům, ti zvedli kamennou desku a uložili ji na místo. Nakonec kapitán zkontroloval skalnatou stěnu, aby se ujistil, že nikoho nenapadne hledat pod povrchem nějaký otvor.

Malá karavana se vydala na zpáteční pouť stejnou cestou, kudy přišla. Skupina se pohybovala svižným tempem, s károu tentokrát zbavenou zátěže. Mířili rovnou k řece. Na svahu sbíhajícím k vodě stála dřevěná budova, jejíž velká vrata se otevírala směrem k vodě. Kapitán vstoupil dovnitř, aby zkontroloval interiér. Když se znovu vynořil, tvářil se velmi spokojeně. Tarsovi a jeho mužům řekl, aby si připravili dobrou večeři a dopřáli si pořádný noční odpočinek.

Neúnavný kapitán vzbudil ostatní za rozbřesku. Koně odtáhli ze skladiště k řece dřevěný člun. Toto plavidlo s otevřenou palubou bylo napůl člun, napůl prám, na délku mělo asi sedmnáct metrů a na šířku čtyři metry a ponor činil pouze pár desítek centimetrů. Kormidlo se ovládalo dlouhou kormidelní pákou.

Když na člun zavedli i koně, odstrkali ho dál od břehu, aby se dostali do proudu. Putování v říčním proudu se ale ukázalo být hrůzostrašnější než celá cesta po moři. Člun se průběžně potkával s mělčinami, peřejemi, plovoucími stromy, vodními víry i skalisky. Když se konečně vyřítili z ústí řeky a před Skythy se objevily jasně pruhované plachty jejich zakotvené lodi, vypukli v radostný pokřik.

Také zbytek posádky na lodi příchozí srdečně pozdravil a pomohl jim přitáhnout říční člun na břeh. I když se pak dlouho do noci oslavovalo, všichni členové posádky byli na nohou již před svítáním. Když slunce vykouklo nad vrcholky stromů, právě uvolňovali kotevní lana. Poháněná vesly a za přispění větru se loď rychle přesunula ven ze zálivu. Veslaři zabírali pravidelným tempem, protože se, stejně jako všichni ostatní na palubě, už nemohli dočkat návratu domů.

Nevázanou náladu na lodi však náhle ukončila nenadálá příhoda. Právě míjeli jeden ostrov, když se zpoza něj vynořila nějaká loď a postavila se jim do cesty.

KAPITÁN OKAMŽITĚ vydal rozkaz složit vesla a skasat plachty. Poté vyšplhal na velkou příďovou nádrž na vodu, aby si neznámé plavidlo mohl lépe prohlédnout. Na palubě cizí lodi nebyla patrná žádná známka života, celá paluba byla z důvodu ochrany nákladu obehnána vrbovým plotem, upevněným na palubnici, jak se nazýval vrchní okraj obšívky. Měl před sebou loď z Taršiše.

Plavidlo mělo stejně funkčně elegantní linie jako kapitánova loď. Paluba byla dlouhá a rovná, vyřezávaná příď i záď upravené do podoby koňské hlavy čněly vysoko nad hladinou. Kapitánův ostrý pohled však odhalil významné rozdíly mezi oběma plavidly. Tato loď byla postavena pro obchod, ale upravená pro válku.

Její příď byla zpevněna bronzem namísto jen dřevem, čímž vznikl jakýsi zobec, kterým mohla zasáhnout srdce i té nejpevnější lodě. Masivní vesla, zejména příďová, mohla sloužit jako kloun.

Skythský velitel přistoupil ke kapitánovi. „Nemám vyslat průzkumný tým?“

Kapitán zvažoval tuto možnost. Fénická loď by neměla představovat žádné velké nebezpečí, k její přítomnosti zde však nebyl důvod. Její chování, i když ne přímo nepřátelské, rozhodně příliš nesvědčilo o těch nejlepších úmyslech.

„Ne,“ rozhodl kapitán nakonec. „Počkáme.“

Uplynulo pět minut, pak deset. Po dvaceti minutách bylo možné pozorovat postavy, jak slézají po žebříku do pomocné loďky válečného korábu.

Člunek se poté přiblížil na doslech. U vesel v něm seděli čtyři muži, pátý stál široce rozkročený na přídi. Za ním ve větru plápolal purpurový plášť jako uvolněná plachta. Přiložil obě ruce k ústům. „Zdravím svého bratra,“ neslo se nad vodou volání.

„Pozdrav i tobě, bratře,“ odpověděl překvapeně kapitán. „Jak to, že jsi tady?“ Na mužově tváři se objevil hraný nevěřícný výraz. Pak ukázal na válečnou loď. „Přijel jsem jako ty, Meneliku, v taršišské lodi.“

„Za jakým účelem, Melqarte?“

„Znovu se připojit k námořnictvu, drahý bratře.“

Kapitánův obličej neprozrazoval žádné emoce, ale v tmavých očích mu doutnal hněv. „Ty jsi o mé misi *věděl?* Jsme přece rodina, ne? Mezi příbuznými žádná tajemství neexistují.“

„Pak tedy nečiň tajemství z toho, co si přeješ.“

„Ano, jistě. Pojď ke mně na palubu a promluvíme si o tom.“

„Pohostinnost mé lodi je ti otevřena stejnou měrou.“ Muž v purpuru se zasmál. „Je zřejmé, že postrádáme bratrskou důvěřivost.“

„Možná proto, že jsme jen *nevlastní* bratři.“

„Přesto ale sdílíme společnou krev.“ Melqart ukázal směrem k ostrovu. „Skončeme tuhle dětskou diskusi a pojďme se sejít na neutrální půdě, abychom si mohli popovídat.“

Kapitán se zahleděl na ostrov. Na rozdíl od většiny hustě zalesněných břehů zde bylo písčité pobřeží v úseku několika set metrů hodně ploché a teprve o kus dál se zdvíhalo v nevysoký travnatý hřeben.

„Dobře,“ zakřičel zpátky.

Kapitán dal pokyn Tarsovi, aby shromáždil výsadek. Tarsa si vybral čtyři nejzkušenější muže. Jen o několik minut později se pomocný člun dotkl břehu. Skythové zůstali u něj, kapitán se vydal na břeh sám.

Jeho nevlastní bratr stál asi třicet metrů od břehu s rukama založenýma na prsou. Měl na sobě kompletní fénické regalie s bohatě zdobenou dvoudílnou tunikou pod purpurovým pláštěm a na hlavě konickou čapku. Na krku měl zlatý límec a zlatem byly ozdobené i jeho paže a prsty.

Co do výšky si nezadal s kapitánem a rovněž v obličeji byl svému bratrovi bezesporu podobný se svým výrazným nosem, tmavou kůží a vlnitými vlasy a vousy. Současně tu však byly i výrazné rozdíly. Zatímco kapitánovo královské chování bylo majestátní až naduté, rysy nevlastního bratra byly spíše hrubé než silné. Jeho tmavé oči neměly v sobě hloubku laskavosti. Výrazná brada svědčila více o umíněnosti než rozhodnosti.

„Je skvělé vidět tě zase po tolika letech, drahý bratře,“ pronesl Melqart s úsměvem, který byl spíše vychytralý než okouzlující.

Kapitán však neměl náladu na neupřímné roztomilosti. „Proč jsi tady?“ zeptal se přímo.

„Třeba tvůj otec došel k závěru, že na téhle misi potřebuješ pomoc.“

„Tobě by přece nikdy nedůvěřoval.“

„Zato tobě věřil a ty jsi přitom zloděj.“

Na tuto urážku kapitán v obličeji zrudl, ale zlost ovládl. „Neodpověděl jsi mi na otázku.“

Nevlastní bratr pokrčil rameny. „Doslechl jsem se, že jsi na cestě sem. Pokusil jsem se tě zastavit, ale tvoje loď byla na mě příliš rychlá, takže jsem zůstal vzadu.“

„Proč je tvá loď vybavená na válku?“

„Vody jsou tu nebezpečné.“

„Tím, že jsi sem přijel, ses postavil našemu otci. On by si to určitě nepřál.“

„Našemu *otci.*“ Ta slova téměř vyplivl. „Náš otec byl děvkař, který se vyspal s tou děvkou – tvou matkou.“

„Stejně jako s tou děvkou – *tvou* matkou?“

Melqart odhrnul svůj purpurový háv. Jeho ruka se pohnula směrem k jilci meče, ale vzápětí si to rozmyslel a ruku zase stáhl. „Jsme blázni, že se hádáme o rodinných záležitostech,“ promluvil smířlivě. „Pojďme se vrátit ke mně na palubu. Nabídnu ti občerstvení a pak si můžeme v klidu promluvit.“

„Není o čem mluvit. Ty prostě obrátíš svou loď zpět a my tě budeme následovat.“

Kapitán se otočil na patě a jal se rázovat k řece. Napínal uši, jestli neuslyší kroky, ale pravděpodobnost, že by ho bratr mohl napadnout osobně, byla příliš malá. Jediný zvuk, který se k němu donesl, bylo Tarsovo varování: „Kapitáne! Za vámi!“

Skyth totiž zahlédl asi tucet postav, jež se náhle zjevily z travnatého porostu na hřebenu nad pláží. Kapitán se prudce otočil a rovněž uviděl muže sprintující směrem k němu. Jejich ramena a hrudníky zdobilo divoké tetování.

Trákové.

Další zuřivá rasa, jež byla ochotna prodat fénickému námořnictvu své umění zabíjet kopím i mečem. Trákové se mihli kolem nevlastního bratra, jenž je ještě pobízel: „Zabte ho, zabte ho!“

Kapitán tasil krátký meč a postavil se čelem ječícím Trákům, kteří ho záhy obklopili. Otáčel se na místě, aby byl tváří v tvář útočníkům, ale situaci za svými zády kontrolovat nemohl. Jeden z Traků udělal dva kroky kupředu, s oštěpem připraveným k vrhu, avšak těsně před smrtelným zásahem protivníka přerušil útok a upustil zbraň. Chytil opeřený dřík, který mu vyčníval z krku, jednou vlhce zakašlal, klesl na kolena a nakonec upadl tváří do písku.

Tarsa chladnokrevně vložil na tětivu druhý šíp. Zdánlivě s námahou ne větší, než bylo zapotřebí k nadechnutí, zabil druhého Tráka. Ostatní se rozutekli.

Tarsovi lukostřelci vyslali celý smrtelný mrak šípů, které si našly svůj cíl v zádech prchajících nepřátel.

Kapitán vyrazil mohutný válečný pokřik a rozběhl se po pláži. Máchl mečem tak silně, že by určitě svému nevlastnímu bratrovi srazil hlavu, nebýt toho, že se Melqart zoufale kryl a odrazil útočící meč stranou. Při záplavě následujících úderů však Melqart zakopl o svůj plášť a upadl do měkkého písku.

Převalil se na záda a odhodil meč. „Nezabíjej mě, můj bratře.“

Kapitán zaváhal. Ať byl Melqart ďábel v lidském těle, byl to přece jen pokrevní příbuzný. V té chvíli vykřikl Tarsa další varování.

Na vrcholku terénní nerovnosti se objevila nová vlna Tráků, kteří měli podpořit první skupinu.

Kapitán couvl a vyrazil ke člunu. Cestou přeskakoval mrtvá těla vetřelců.

Skythové vystřelili poslední šípy. Kvapně mířené střely postup Tráků zpomalily, ale nezastavily.

Tarsa odhodil stranou luk, popadl kapitána do svých silných paží a zvedl ho do člunu. Veslaři se opřeli do vesel a rychle se vzdálili z dostřelu kopí, která pak již jen neškodně padala na hladinu za jejich člunem.

Kapitán se vyšplhal na palubu lodi. Tam muž, který měl za úkol vše sledovat, právě vydával kopí a meče, jež byly vzorně uklizené v palubní zbrojnici.

Melqartův člun odrazil od břehu s posledními zbytky Tráků. Proutěný plot po obvodu paluby válečné lodi padl a na horní bitevní palubě odhalil přinejmenším stovku mužů.

Slunce se odráželo od kovových špicí jejich kopí. Štíty měli pověšené na zábradlí, takže vytvářely souvislou obrannou stěnu. Kapitán rovněž zahlédl kotouče kouře, stoupající z paluby, a nařídil rozmístit po celé lodi nádoby s vodou.

Hořící šípy namočené ve smůle vylétly k obloze a následovány kouřovou stopou v ohnivém dešti obloukem dopadaly dolů.

Šípy nikoho nezranily, ale několik se jich zabodlo do boků lodi a její paluby. Oheň byl okamžitě uhašen vodou z nedávno instalovaných cisteren, ale vzápětí následovala

druhá salva a několik hořících šípů zasáhlo složenou plachtu.

Námořníci rozprostřeli plachtu na palubu a dupáním uhasili ohýnky, nedbajíce na žhnoucí oharky, jež jim pálily nohy.

Kapitán vyštěkl rozkaz zvednout kotvu. Zatímco Skythové stříleli salvu za salvou jako krytí, veslaři hnali loď pozadu, pryč z dostřelu zápalných šípů. Jenže tenhle nešikovný manévr zanechal loď vystavenou bokem k nepříteli.

Plameny z plachty se začaly šířit. Kapitán věděl, že jeho loď je odsouzená k záhubě. Taková plavidla byla tehdy vyráběna ze dřeva, konopí, smůly a textilní látky, takže se během několika minut změní v hořící pochodeň.

Válečná loď se navíc chystala k poslednímu úderu.

Dlouhá vesla na jejích obou koncích teď sloužila k rychlému otočení o sto osmdesát stupňů do polohy, kdy by se bronzové beranidlo mohlo využít jako kloun.

Beranidlo udělá do boku hořícího plavidla otvor, a jakmile bude loď ochromena, zasype ji mrak dalších zápalných střel. Použijí granáty naplněné hořícím olejem a ohněm v nádobách, které budou zavěšeny na tyčích na přídi.

Také kapitán zavelel kormidelníkovi, aby otočil loď. Když jeho plavidlo mířilo po proudu, vykřikl na veslaře.

„Plnou rychlostí vpřed!“

Loď se zapotácela jako líná velryba a vyrazila. Tou dobou se nepřátelská loď stále ještě obracela a byla teď zranitelnější než kdy jindy. A i když kapitánova loď neměla příď potaženou kovem, tvrdé libanonské dřevo bude možné použít se stejně smrtícím efektem.

Mezi výkřiky mužů se ozvalo dunění koňských kopyt. Koně se utrhli ze svých stání a po rampě se dostali na palubu. Skythové odhodili luky a snažili se zvířata dostat zpět do podpalubí. Koně se vzpínali a kouleli očima, vystrašeni spíše z ohně a kouře než z těch hlučných lidí.

Lodě se nyní vzájemně přiblížily jen na několik metrů. Kapitán zahlédl postavu v purpuru, jak rázuje z jednoho konce paluby na druhý a pobízí přitom posádku k větší rychlosti.

Hořící loď konečně narazila do válečné lodi. Kapitán ztratil rovnováhu a upadl na kolena, nicméně se opět rychle postavil. Všiml si, že vyřezávaná koňská hlava visí nějak nakřivo. Loď se po kontaktu odrazila zpátky, kde se jí chopil proud, který unášel obě plavidla bok po boku. Teď si je budou moci lučištníci z nepřátelské lodi vychutnat a na palubu se vrhnou kopiníci s oštěpy, chystající se dokončit započaté dílo.

Na jeho lodi se zhroutila jakákoliv disciplína. Muži pobíhali po hořící palubě ve snaze nenechat se upálit nebo ušlapat splašenými koňmi.

Lodě se o sebe otíraly a narážely na sebe.

Na okamžik se dým větrem rozptýlil a kapitán uviděl jen několik metrů před sebou šklebící se obličej svého bratra.

Kapitán se namáhavě, jako by byl paralyzovaný, prodíral oblaky dýmu po palubě a pokoušel se dát dohromady svou zpanikařenou posádku.

Náhle se před ním vzepjal na zadní jeden kůň, a jestliže nechtěl být umačkán, musel několik kroků couvnout. Vtom dostal nápad – popadl kus hořící plachty a zamával jím koni před očima. Zvíře se znovu vzepjalo a

zahrabalo předními nohama s ostrými podkovami. Kapitán na Skythy vykřikl, aby ho následovali.

Konečně se zformovala nepříliš rovná řada. Křičeli a mávali ve vzduchu kusy hořící látky nebo kožených košil, takže se jim po chvíli podařilo nahnat koně k nízkému lodnímu zábradlí.

Tetovaní Trákové utvořili řadu podél zábradlí na své palubě. Oči se jim v očekávání masakru lačně blýskaly. Koně však najednou zčásti přeskočili, zčásti přelezli zábradlí a dostali se tak na palubu válečné lodi. Zvířata prorazila řadu bojovníků, pobíhala jako šílená z jednoho konce paluby na druhý a podupala přitom každého, kdo se jim připletl do cesty.

Kapitán se se Skythy v patách vrhl přes zábradlí. Bleskovým máchnutím meče skolil prvního muže, který se mu připletl do cesty. Pak se na palubu vyrojila celá posádka. Trákové se tváří v tvář tak divokému útoku stáhli zmateně zpátky.

Kapitán měl obličej od sazí celý černý. Krvácel z několika lehčích ran mečem a šípy, ale neústupně se pohyboval směrem k Melqartovi, který si uvědomil, že se osud boje obrací, a pokusil se najít bezpečí na vyvýšeném konci lodi. Menelik vyšplhal po krátkém žebříku na záď, kde se krčil jeho nevlastní bratr.

Tentokrát se smrtící ranou nebude rozhodně váhat.

Avšak ve chvíli, kdy jeho meč zasáhl živou tkáň, v kapitánově lebce se cosi roztříštilo, tělo se bezvládně složilo na palubu a oči mu zastřela černá opona.

POZDĚJI, KDYŽ pod hladinou zmizely poslední stopy bitvy, tichý svědek, který se doposud skrýval ve vysoké trávě, se kradmo vydal podél pláže. Nacházel

se nedaleko místa, kde poprvé spatřil onu příšeru s koňskou hlavou.

Všude byl klid. Zmlkly výkřiky bolesti a agónie, ztichl třesk zbraní. Zbyly jen drobné vlnky na hladině podél břehu, který byl lemován mrtvolami. Přecházel od jednoho těla ke druhému. Zlatým ozdobám však pozornost nevěnoval, pátral po důležitějších předmětech.

Právě se skláněl, aby se zmocnil kořisti, když zaslechl žalostné mňoukání. Promočená kožešina žlutavě oranžové barvy se drápky držela ohořelého kusu dřeva. Lovec dosud ještě nikdy neviděl kočku a na okamžik ho tedy napadlo ji zabít. Pak se však smiloval a zvíře zabalil do měkké kůže.

Když už toho nemohl víc unést, nepozorovaně se odplížil. Zůstaly po něm jen stopy v písku.

SÍDLO NEJVYŠŠÍHO PŘEDSTAVITELE exekutivy na Pennsylvania Avenue bylo tmavé, s výjimkou studovny, kde praskající oheň statečně bojoval s venkovním mrazem. Mihotavé žluté světlo plamenů dopadalo na profil s nápadným nosem. Muž seděl u stolu a při práci si broukal.

Thomas Jefferson pohlédl na hodiny na stěně šedomodrýma očima, jejichž pronikavost občas překvapovala ty, kteří se s nimi setkávali poprvé. Byly dvě hodiny po půlnoci, a to obvykle končil v deset. Dnešního dne pracoval ve studovně od šesti večer, přičemž vstával za svítání.

Prezident absolvoval odpolední projížďku po Washingtonu na svém oblíbeném koni jménem Eagle a stále ještě měl na sobě jezdecký úbor: pohodlné obnošené hnědé sako, červenou vestu, manšestrové kalhoty a vlněné ponožky. Jenom jezdecké boty vyměnil za pantofle bez podpatku, čímž šokoval velvyslance cizích zemí, kteří očekávali na prezidentských nohou poněkud noblesnější obuv.

Nyní prezident dlouhou rukou sáhl na sekretář. Na pouhý dotek prstu se otevřela dvířka, což se Jeffersonovi s jeho vášní pro různé mechanické hračky stále líbilo. Uvnitř, v navyklém pořádku, se nacházel křišťálový pohár, karafa s červeným francouzským vínem, talířek zákusků a svíce, používaná při nočním manévrování chodbami domu. Nalil si půl sklenice vína, zasněně ji pozvedl proti světlu a napil se. Okamžitě se mu vybavily příjemné vzpomínky na Paříž.

Už aby bylo zítra. Již jen za pár hodin bude přetěžké břímě jeho úřadu přeneseno na úzká, avšak schopná ramena jeho přítele Jamese Madisona.

Vychutnal si ještě jeden doušek vína, ale pak se vrátil k papírům rozloženým na stole. Zaznamenány stejnou lehkou rukou jako Prohlášení nezávislosti zde ležely rukopisné exempláře slovníků více než padesáti indiánských jazyků, z materiálu sebraného za třicet posledních let, uspořádané ve sloupcích.

Jefferson byl dlouhou dobu jako posedlý otázkou, jak přišli indiáni do Severní Ameriky, a strávil dlouhé roky shromažďováním slov běžně užívaných v indiánských jazycích a dialektech. Podle jeho teorie by právě podobnost mezi slovy Starého a Nového světa mohla představovat klíč k původu indiánů.

Jefferson bez váhání využíval i své prezidentské pravomoci k uspokojení této posedlosti. Jednou pozval na recepci do Bílého domu pět náčelníků kmene Čerokíů a ptal se jich na jejich jazyk. Nařídil průzkumníkovi Meriwetheru Lewisovi, aby během historického putování k Tichému oceánu shromažďoval slovní zásobu indiánů, s nimiž přijde do styku.

Kniha, kterou se Jefferson chystal napsat o původu indiánů, měla být vyvrcholením jeho intelektuální kariéry. Bouřlivé události, k nimž došlo během jeho druhého funkčního období, tento jeho záměr dočasně utlumily. Odložil tedy rozhodnutí odeslat rukopis do tiskárny, dokud nedokončí systematické rozčlenění nového materiálu, který mu Lewis s Williamem Clarkem přivezli ze svého putování.

Slíbil si, že se k tomuto úkolu vrátí, jakmile bude zpátky v Monticellu, srovnal papíry do pohledné

kupičky, svázal je provázkem a odložil k ostatním slovníkům, papírům a perům do bytelného lodního kufru. Ten bude spolu s jeho věcmi převezen k James River a naložen na člun, který transportuje všechna jeho zavazadla do Monticella. Uložil do kufru poslední svazek dokumentů a zaklapl víko.

Stůl byl nyní prázdný, až na cínovou krabičku s jeho jménem vytlačeným na víčku. Prezident ji otevřel a vytáhl z ní obdélníkový pergamen velikosti zhruba patnáct krát dvacet centimetrů. Přidržel tento kus hlazené zvířecí kůže blíže k olejové lampě. Jemně zrnitý povrch byl pokryt cizokrajným písmem, vlnovkami a písmenky x. Na jedné straně měl pergamen nerovný okraj.

Tento pergamen získal v roce 1791. On a jeho virginský soused Jemmy Madison se vydali na koních na Long Island v New Yorku, aby se tam setkali se zchudlými zbytky kmene Unkečaug. Jefferson doufal, že najde někoho, kdo bude znát starodávné jazyky kmene Algonkinů. Stále ještě žily tři ženy, jež uměly původní jazyk, a Jefferson s jejich pomocí sestavil slovník, který, jak doufal, pomůže potvrdit jeho teorii o evropském původu indiánů.

Právě tehdy náčelník kmene věnoval Jeffersonovi onen pergamenový svitek se slovy, že byl předáván z generace na generaci. Pohnut tímto gestem, Jefferson požádal bohatého farmáře a spolusignatáře Prohlášení nezávislosti, aby se o indiány postaral.

Při pohledu na pergamen ho cosi napadlo. Odnesl ho ke stolu, kde měl dřevěný horizontální stojan se dvěma pery zavěšenými na pevném rámu tak, že se mohla pohybovat současně. Jefferson tento kopírovací stroj,

známý pod názvem multigraf, užíval pravidelně, zejména pro svou objemnou korespondenci.

Teď zkopíroval znaky na pergamenu a přidal noticku, v níž žádal příjemce, aby pokud možno identifikoval jazyk, v němž byla ona slova uvedena. Pak napsal na obálky adresy, zalepil je a odložil do košíku s poštou k odeslání.

Zabalil seznam slov Unkečaugů a spolu s dalšími papíry ho uschoval do truhly. Pergamen chtěl mít po ruce, a proto ho vrátil zpět do krabičky. Tu na cestě do Monticella poveze v sedlové brašně. Znovu se podíval na hodiny na stěně, dopil sklenici a vstal.

Ve svých pětašedesáti letech neměl Jefferson na svém těle farmáře ani deko navíc. Husté vlasy stářím měnily barvu z rusoplavé na pískově šedou. Se svými sto pětaosmdesáti centimetry výšky, širokými rameny a vzpřímenou postavou vypadal impozantně. Sužovala ho sice zánětlivá artritida, avšak po uvolnění ranní ztuhlosti končetin byly jeho pohyby vláčné a snadné jako pohyby podstatně mladšího člověka.

Zapálil noční svíci a vydal se ztichlými chodbami Bílého domu do ložnice.

Za svítání byl již opět vzhůru a bez pompy a složitých ceremonií se vydal na inauguraci nového prezidenta. Dotkl se na pozdrav okraje klobouku a procválal kolem čekající eskorty jezdců. Zarazil koně nedaleko Kapitolu a uvázal ho k tyčkovému plotu. Pak se posadil mezi diváky, kde zůstal po celou dobu inaugurace. Rozloučil se s Bílým domem a později, na inauguračním plese, si zatančil s Dolley Madisonovou.

Následujícího dne dokončil balení a definitivně se ujistil, že truhla s jeho indiánskými materiály byla

naložena na vůz, který ji doveze k James River. Sám pak nasedl na koně a vydal se na osmihodinovou jízdu sněhovou bouří do Monticella. Rozhodl se totiž vstoupit do civilního života jako venkovský džentlmen.

Pozorovatel stál ve stínu zachumeleného dubu nedaleko James River, kde bylo vyvázáno na noc několik nákladních člunů. Z nedaleké hospody se ozýval chraplavý smích. Hlasy postupně sílily a on na základě vlastních zkušeností věděl, ze námořníci dosáhli posledního stadia předtím, než budou úplně namol.

Vyklouzl z ochrany tmy a vyrazil navátým sněhem ke člunu, jehož nejasné obrysy byly patrné v mihotavém světle záďové lampy. Sedmnáct metrů dlouhý ponton bylo štíhlé plavidlo s plochým dnem, uzpůsobené k dopravě tabáku po řece.

Zastavil se na břehu a několikrát zavolal, aniž se dočkal odpovědi. Kapitán, zlákaný představou drinku, sálajícího ohně a ženské společnosti, spolu se dvěma lodníky, kteří postrkovali loď bidlem, odešli na břeh. V těchto odlehlých končinách řeky byl zločin prakticky neznámý a žádný z kapitánů neměl to srdce nechávat v tak chladné noci někoho z posádky na palubní hlídce.

Pozorovatel vystoupal po lodní lávce a použil záďovou svítilnu k prohlídce prostoru pod plachtou, zakrývající centrální část paluby. Tato markýza kryla asi pětadvacet balíčků, na nichž se skvěly iniciály T. J. Odložil světlo a začal se probírat balíčky a krabicemi.

Pomocí nože otevřel lodní kufr a vytáhl odsud několik úhledně svázaných papírů. Přesně podle instrukcí jich strčil část do velkého pytle a pár jich rozházel po

břehu. Další papíry hodil do řeky, kde je čilý proud okamžitě odnesl.

Muž se potěšeně ušklíbl. Rychle se ještě ohlédl na hlučnou hospodu, potichu seběhl po lodní lávce na břeh a jako duch zmizel ve tmě.

O NĚCO POZDĚJI se vracel Jefferson s přáteli do Monticella a spatřil domácí otroky, jak vykládají krabice z povozu, který zajel až do blízkosti sloupového vchodu panského sídla. Když přijel blíž, poznal v podsaditém vousatém muži kapitána člunu z James River, který přivezl z Washingtonu jeho zavazadla.

Sesedl z koně a vydal se k vozu, ale vzrušený tím, že vidí své věci, si ani nevšiml sklíčeného námořníkova výrazu. Zaklepal na bok vozu. „Dobrá práce, kapitáne. Všechno dorazilo v pořádku, jak vidím."

Kapitánova okrouhlá tvář se svraštila jako přezrálá dýně. „Musím přiznat, že všechno ne, pane. Je mi moc líto," zamumlal.

„Co tím chcete říct?"

Zdálo se, jako by se kapitán celý scvrknul. Jefferson nad námořníkem čněl o pěkných pár centimetrů a byl by imponujícím zjevem, i kdyby nebyl bývalým prezidentem Spojených států. Svýma téměř světélkujícíma očima jako by chtěl nebohého kapitána provrtat skrz naskrz.

Když námořník dopověděl svůj příběh, měl klobouk natolik zmačkaný, až bylo divu, že zůstal vcelku.

Jeffersonův lodní kufr se stal objektem vloupání během poslední etapy cesty nad Richmondem. Zloděj vstoupil na loď v době, kdy byla vyvázaná na kotvišti a posádka spala na břehu, vyprávěl kapitán, a… obsah

kufru někdo vyházel. Kapitán podal Jeffersonovi několik zablácených papírů nalezených na břehu řeky.

Jefferson zíral na mokrý žmolek.

Jen s obtížemi ze sebe dostal: „Nic jiného neukradli?“

„Ne, pane.“ Kapitánova tvář se vyjasnila, když mohl zdůraznit něco pozitivního. „Jenom ten jeden kufr.“

Jenom ten jeden kufr.

Ta slova se ozvěnou odrážela znovu a znovu v Jeffersonově mozku, jako by je někdo vyslovil v jeskyni. „Řekněte mi, kde jste tohle našel,“ vyzvídal.

Zanedlouho už Jefferson s přáteli cválal zpět, až dospěli k řece, kde se rozestoupili a na obou březích začali hledat. Po intenzivním pátrání našli jen několik papírů, které voda vyplavila na břeh. Avšak s výjimkou několika málo stránek byla většina exemplářů indiánských slovníků pokrytá bahnem a zničená vodou, takže nebyla k použití.

Později téhož léta byl zloděj a opilec zatčen a obviněn. Muž prohlašoval, že si ho najal nějaký cizinec, aby ukradl jakési papíry a předstíral, že byly zničeny.

Jefferson byl upřímně rád, že viníka zatkli a že mu hrozí šibenice. Nebožákův osud ho v nejmenším nezajímal. Ten darebák mu způsobil nenahraditelnou ztrátu. Jefferson měl naléhavější problémy, jako kupříkladu starat se o svá dlouho zanedbávaná pole a pokusit se vymyslet způsob, jak splatit neustále rostoucí dluhy.

O několik měsíců později bylo všechno jinak. Poštou přišel dopis.

Jefferson obdržel několik odpovědí na zápisky, které rozeslal ještě z Bílého domu členům Filozofické

společnosti. Všechny odpovědi vyjadřovaly přinejmenším rozpaky nad slovy, jež Jefferson opsal z pergamenu, až na jednu jedinou pozitivní reakci.

Profesor Holmberg byl jazykovědcem na univerzitě v Oxfordu. Omlouval se, že Jeffersonovi neodpověděl dřív, ale zrovna cestoval po severní Africe. Věděl přesně, o jaký jazyk se jedná, a současně přiložil svůj překlad.

Jeffersonovi se údivem rozšířily oči, když četl Holmbergův nález. S dopisem v ruce se vrhl ke své knihovně a vytahoval z ní svazek po svazku. Historie. Jazyky. Náboženství.

Několik dalších hodin strávil čtením a sepisováním poznámek. Když odstrčil poslední knihu, narovnal se v křesle, složil ruce a zadíval se do prázdna. Ponořený v myšlenkách vyslovil po chvíli známé jméno.

Meriwether Lezuis.

OSUD SE NEZACHOVAL příliš laskavě k muži, jenž vedl první expedici otevírající stavidla pro budoucí expanzi na americký Západ.

Lewis byl muž mimořádných kvalit. Jefferson si byl vědom talentu svého krajana z Virginie, když ho roku 1803 požádal, aby vedl výzkumnou expedici k tichomořskému pobřeží.

Lewis byl vzdělaný, neohrožený, zběhlý ve vědách, fyzicky zdatný, ideální přírodní člověk znalý indiánských zvyků, a navíc k tomu všemu ryzí charakter. Než začal pracovat pro Jeffersona, býval uznávaným armádním kapitánem. V Bílém domě své schopnosti rozšířil ještě o umění diplomacie, státnictví a politickou obratnost.

Jeho expedice byla nad očekávání úspěšná. Když se Lewis v roce 1806 vrátil s Williamem Clarkem, svým společníkem z Washingtonu, Jefferson Lewise ustanovil do funkce guvernéra teritoria Louisiana.

Lewis však musel zvažovat, zda je toto jmenování odměnou či trestem. Dokonce i se vším svým talentem a energií měl Lewis co dělat, aby tuto divokou hranici zkrotil. Průzkumníkovi političtí nepřátelé byli houževnatí.

Jednoho večera, po únavném dni, během kterého se zabýval obviněním ze zneužití vládních peněz pro kožešnickou společnost, kterou spoluvlastnil, zahlédl na stole zapečetěný balíček, na němž okamžitě poznal Jeffersonův rukopis. Lewisovi se na obličeji s jestřábím nosem rozlil úsměv, když zajel nožem pod pečeť a pak opatrně rozbalil tuhý papír, chránící stoh dokumentů. V balíčku byl vzkaz:

Drahý pane Lewisi. Vaše zahrady by mohly profitovat z informací obsažených uvnitř. T. J.

Další stránka byla nadepsána „Pěstování artyčoků.“ Ostatní stránky obsahovaly detailní pojednání včetně přehledu sázení a schématického uspořádání zahrady.

Rozložil obsah balíčku po stole, obočí svraštěné rozpaky. Lewis věděl o Jeffersonově zájmu o zahradničení, ale přesto se zdálo zvláštní, že by vynakládal tolik námahy a posílal přes půl kontinentu informaci o pěstování artyčoků. Navíc musel přece vědět, že zdrcující objem povinností neponechává Lewisovi žádný čas na zahradničení.

Teprve po chvíli přelétl přes Lewisovu protáhlou tvář paprsek pochopení. Probral se poličkami sekretáře, kde uchovával zprávy z expedice Lewise a Clarka, a během několika minut nalezl to, co hledal.

Mezi dvěma svazky dokumentů ležel arch silného papíru, který vytáhl na světlo. List byl proděravěný desítkami malých hranatých otvorů. Třesoucíma se rukama pečlivě přiložil tuto šablonu na první stránku pojednání o artyčocích a na zvláštní list zapsal písmena, která se ukázala v otvorech mřížky.

Když Jefferson plánoval tichomořskou expedici, uvědomoval si, že Lewis bude v diplomaticky citlivé pozici, jelikož bude zkoumat teritoria v držení Francie a Španělska. Za Jeffersonovou chladnokrevností egyptské sfingy se skrývala mysl stejně nevyzpytatelná jako ty, jež bylo možno najít u dvorů a v palácích po celé Evropě. Při korespondenci se svým vyslancem v Paříži často používal kód, o kterém mluvil jako o „masce pro případ potřeby“.

Když se Lewis připravoval ve Filadelfii na cestu s předními vědci z Filozofické společnosti, Jefferson mu poslal kód, který pro tuto misi vypracoval.

Přitom využil Vigenerovu šifru, v té době v Evropě dost běžnou. Systém používal alfanumerickou tabulku a otvíral se klíčovým slovem. *Artyčoky.*

Během expedice nakonec nebylo nezbytné kód použít, proto byl teď Lewis trochu vyveden z míry, když ho viděl skutečně aplikovaný. Odsunul otázky stranou a vrhl se na zakódovanou zprávu s nadšením, s jakým se konečně pouštěl do každé nelehké úlohy. Jak z nesmyslné hatmatilky vyluštil písmeno po písmeni, začala se mu před očima formovat slova.

Drahý pane Lewisi. Doufám, že vás tento dopis nalezne v pořádku. Dovolil jsem si poslat tuto zprávu v zakódované formě, na níž jsme se dohodli, protože je určena pouze pro vaše oči a jen k vašemu užití. Obávám se totiž, že tato informace, ať už je či není pravdivá, by vzbudila jisté vášně, přiměla by muže vstoupit do teritoria, na jehož podmínky nejsou připraveni natolik, aby přežili, a způsobila by problémy s indiány. Chápu, že jste plně zaměstnán nelehkým úkolem zkrotit louisianského hřebce, avšak úpěnlivě vás prosím o pomoc při řešení této záležitosti. Váš oddaný služebník T. J.

Lewis vyluštil i zbytek zakódované zprávy. Pak se vrátil ke schématu zahrady. Čáry, křížky a slova napsaná v jakémsi starodávném jazyce začínaly dávat smysl. Měl před sebou mapu – a něco na ní mu bylo povědomé. Prolistoval desítky různých map a dokumentů, až našel to, co hledal.

Vzal pero a papír a napsal krátkou zprávu. Poděkoval v ní Jeffersonovi za zahradnické rady a dodal, že nalezl ideální místo, kde se jeho úrodě bude dařit. Pak Jeffersonovi sdělil, že si spolu promluví o zahradničení osobně, jakmile přijede do Washingtonu očistit své jméno. Lewis plánoval vydat se po řece Mississippi začátkem září 1809. Jakmile dorazí do Washingtonu, dá Jeffersonovi vědět.

K tomu však už nedošlo. Koncem podzimu dostal Jefferson zprávu od majora Neellyho, že Lewis zemřel na následky střelných poranění, jež utrpěl v divočině na stezce Natchez Trace. Bylo mu pouhých pětatřicet let.

Ztráta talentovaného mladého muže byla pro Jeffersona nepochopitelná. Téměř se zdálo, jako by se nad indiánským slovníkem vznášela nějaká stará kletba. O několik týdnů později přijel do Monticella major Neelly s Lewisovým mladým otrokem. Zatímco se Neelly dával po dlouhé cestě do pořádku, otrok poněkud ustrašeně předal Jeffersonovi balíček a pošeptal mu vzkaz.

Nato Jefferson nařídil personálu, aby nebyl rušen, zamkl se v pracovně a prozkoumal obsah balíčku. Pak sestavil pečlivou písemnou analýzu aktivit vedoucích k Lewisově smrti. Oknem se do místnosti dralo svítání, když shrnul přehled událostí do jednoho podtrženého slova. *Spiknutí.*

Co když jeho seznam indiánských slov byl opravdu *ukraden,* jak tvrdil zloděj? Co jestli někdo věděl, že výsledek Jeffersonova výzkumu obsahuje klíč k nějakému starému tajemství? Co jestli Lewisova smrt nebyla sebevraždou, ale byla to vražda?

Jefferson strávil prací ve své studovně ještě několik dní. Když se konečně znovu objevil, mával seznamem instrukcí pro personál. Vypadal jako posedlý člověk. Pak jedné noci pod rouškou tmy vyrazil kamsi na koni, následován vozem s jeho nejvěrnějšími otroky. Když se po několika týdnech vrátili, byli viditelně unavení a neupravení, ale Jefferson měl v očích vítězný výraz.

Pečlivě zvážil případný dopad svého objevu. Dělal vždy vše, co bylo v jeho silách, aby ochránil Spojené státy před nákazou smrtelně nebezpečné aliance státu a církve, jež zplodila řadu náboženských válek zuřících na kontinentu. Obával se zveřejnění získané informace, což by mohlo otřást samotnými základy mladého státu a

dokonce i zničit mladou republiku, kterou pomáhal vytvořit.

Aniž by se šel umýt a převléknout, Jefferson vtrhl do pracovny a sepsal dlouhý dopis svému starému příteli a druhdy i osudovému soupeři Johnu Adamsovi. Když zalepil obálku, na unavené tváři se mu rozlil úsměv.

Dokázal se podílet na spiknutí stejně jako kdokoliv jiný.

I

BAGDÁD, IRÁK, 2003

CARINA MECHADIOVA BYLA VZTEKY rozpálená do běla. Z mladé Italky sršely jiskry jako z římské svíce, když přehlížela trosky, rozeseté po administrativních prostorách Iráckého národního muzea. Vitríny byly převrácené, šanony rozházené, jako by je zasáhlo tornádo. Stoly a křesla někdo rozštípal na třísky. Pomstychtivost, která ze všeho čišela, byla úděsná.

Carina si ulevila zničujícím proudem slov, jimiž rozebrala předky, sexuální orientaci i hrdinství vandalů, kteří způsobili toto nesmyslné zpustošení.

Vlna šťavnatého jazyka se přehnala neškodně nad hlavou mladého desátníka americké námořní pěchoty, který ochranářsky postával poblíž s karabinou M4 v náručí. Jediná dvě italská slova, která námořní pěšák totiž znal, byla *pepperoni* a *pizza*. Na druhou stranu však nepotřeboval slovník, aby pochopil, že byl svědkem ukázky nadávek jako břitva ostrých a hodných přístavního dělníka s bolavým hřbetem.

Tato temperamentní řeč byla ještě víc ohromující, uvážil-li člověk její zdroj. Carina byla o dobrého čtvrt

metru menší než voják. Vojenská výstroj, kterou podle rozhodnutí armády musela mít na sobě, činila tuto drobnou ženu ještě křehčí. V zapůjčené neprůstřelné vestě vypadala jako želva s krunýřem o číslo větším. Pouštní maskovací uniforma byla na malého muže. A přílba, zakrývající dlouhé černé vlasy, seděla tak nízko, že téměř stínila její oči modré jako chrpa.

Carina zaregistrovala vojákovu užaslou grimasu. Zčervenala pocitem trapnosti a svou vášnivou tirádu přerušila. „Omlouvám se."

„Nic se neděje, madam," ujistil ji desátník. „Kdybyste se ale někdy chtěla stát instruktorkou výcviku, námořní pěchota by vás ráda vzala."

Z jejího snědého obličeje zmizelo rozčilení. Plné rty, jež se zdály být stvořeny spíše pro svádění než kletby, se roztáhly do širokého úsměvu, odhalujícího dokonalé bílé zuby. Když teď z jejích slov vymizelo rozčilení, měla hluboký, klidný hlas. S lehkým akcentem odpověděla. „Díky za nabídku, desátníku O'Leary." Pohled jí padl na nepořádek u jejích nohou. „Jak vidíte, když dojde na takovéhle věci, jsem dost vznětlivá."

„Nic si z toho nedělejte, že jste nasraná…" Námořní pěšák se začervenal a uhnul pohledem. „Promiňte, chtěl jsem říct naštvaná, madam. Je to zatracený nepořádek."

Elitní Republikánské gardy Saddáma Husajna zaujaly obranné pozice v jedenáctiakrovém komplexu muzea v srdci Bagdádu na západním břehu řeky Tigris. Irácké jednotky se však tváří v tvář americkému postupu daly na útěk, čímž ponechaly muzeum po dobu šestatřiceti hodin bez ochrany. Komplexem se prohnaly stovky plenitelů, které vyhnali až starší zaměstnanci.

Členové Republikánských gard se zbavovali uniforem a pálili celé kupy osobních průkazů, jak pospíchali zpět do civilního života. V posledním záchvěvu vzdoru napsal někdo na zeď nádvoří SMRT VŠEM AMERIČANŮM.

„Viděli jsme všechno, co jsme potřebovali," pravila Carina s úšklebkem.

S desátníkem O'Learym, který šel několik kroků za ní, se vlekla z kanceláří správy muzea. Šla, jako by měla boty z olova, což bylo jen zčásti podmíněné vojenskými kanadami, které měla na nohou. Stejně tak ji totiž tížila obava, co najde, respektive co *nenajde*, ve veřejné galerii, kde v pěti stech vitrínách bývaly vystavené nejlepší exempláře muzea.

Přesun dlouhou centrální chodbou pouze její obavy zvýšil. Řada sarkofágů byla otevřená a mumiím v nich někdo uřezal hlavy.

Carina vstoupila do první galerie a ze rtů jí unikl hluboký vzdech. Přecházela z jedné místnosti do druhé jako v transu. Každá skříňka vypadala jako čerstvě vyluxovaná.

Následně navštívila galerii s babylonským uměním. Nad rozbitou vitrínou se tu skláněl nějaký tělnatý muž středních let. Vedle něj stál mladý Iráčan, který jakmile spatřil nově příchozí, zvedl svou AK-47.

Také námořní pěšák zvedl karabinu k rameni.

Korpulentní pán vzhlédl a přes silná skla brýlí se zadíval na námořního pěšáka. V očích měl spíše opovržení než strach. Pak pohledem sklouzl na Carinu a celý se rozzářil čtrnáctikarátovým úsměvem.

„Drahá slečno Mechadiová," pronesl s neskrývanými sympatiemi.

„Zdravím vás, doktore Násire. Jsem ráda, že jste v pořádku.“ Poté se Carina obrátila ke svému doprovodu. „Desátníku, toto je Mohammed Jassim Násir. Je starším kurátorem tohoto muzea.“

Námořní pěšák sklonil zbraň. Po chvíli, aby ukázal, že ho Američan nezastrašil, učinil Iráčan se svou zbraní totéž. Nicméně se oba i nadále ostražitě sledovali.

Násir přistoupil ke Carině a vzal její ruku do svých. „Neměla jste sem chodit tak brzo. Je to stále nebezpečné.“

„Vy jste tady taky, profesore.“

„*Samozřejmě.* Tato instituce je celý můj život.“

„Dokonale vám rozumím,“ odpověděla Carina. „Ale oblast v okolí muzea je bezpečná.“ Kývla směrem ke svému doprovodu. „Kromě toho, tady desátník O'Leary na mě dává pozor.“

Násir nevěřícně svraštil obočí. „Jenom doufám, že tento *džentlmen* je lepší strážce, než byli jeho přátelé. Nebýt mých statečných kolegů, tragédie mohla být úplná.“

Carina chápala Násirův hněv. Americké jednotky dorazily čtyři dny poté, co kurátor oznámil jejich velitelům, že dochází k rabování. Sama se snažila ze všech sil, aby vojáci přijeli dřív. Svým průkazem UNESCO, který nosila na šňůře kolem krku, mávala americkým důstojníkům pod nosem, jenže jí bylo řečeno, že situace je stále ještě nejistá a nebezpečná.

Carina neviděla smysl v dohadování, čí to byla vina. Škoda už se stala. „Mluvila jsem s Američany,“ řekla. „Ti tvrdili, že kdyby přišli dřív, došlo by k zatraceně tuhému boji.“

Násir vrhl na námořního pěšáka zdrcující pohled. „Rozumím. Museli nejdřív chránit naftové vrty.“ Nesouhlasný výraz v snědém obličeji oznamoval, že by jeho majitel dal před loupením a rabováním přednost krveprolití.

„Jsem z toho znechucená stejně jako vy,“ přitakala. „Je to hrozné.“

„No, není to tak strašné, jak to tady vypadá,“ promluvil s nečekaným optimismem Násir. „Artefakty, které zmizely z této vitríny, nebyly příliš významné. Po válce v Perském zálivu v roce 1991 připravilo muzeum pro všechny případy plán. Kurátoři přemístili většinu sbírek do bezpečných místností, o jejichž existenci vědělo jen pět nejstarších představitelů muzea.“

„To je ale fantastické, profesore!“

Avšak Násirova slunná nálada neměla dlouhého trvání. Rozmrzele se zatahal za vousy. „Kéž by i zbývající zprávy byly stejně radostné,“ pronesl zkormouceným hlasem. „Ostatní oddělení muzea tak uspokojivě nedopadla. Zloději uloupili největší poklady Mezopotámie. Odnesli alabastrovou vázu a ženskou masku z Uruku, vzácnou sošku sedící figury z Bassetki, lvy ze slonoviny útočící na Nubijce a dvojici měděných býků.“

„Ty předměty nelze ani penězi ocenit!“

„Na rozdíl od drobných zlodějíčků, které jsme z muzea vyhnali, lidé, kteří odnesli cennější starožitnosti, byli velice zkušení. Kupříkladu si ani nevšimli Černého obelisku.“

„Museli vědět, že originál je v Louvru.“

Násir sevřel rty ve chmurném úsměvu. „Nedotkli se ani jedné kopie. Byli velice dobře organizovaní a značně

vybíraví. Pojďte, něco vám ukážu.“ Násir zamířil do nadzemních depozitářů. Police lemující zdi byly prázdné.

Zato desítky džbánů, nádob a střepů ležely na zemi. Carina odkopla z cesty armádní uniformu.

„Republikánské gardy tu také byly nějaký čas,“ poznamenala. „Máte představu, kolik toho chybí?“

„To bude trvat celé roky, než spočítáme škody. Odhaduji, že zmizelo tak tři tisíce kousků. Kéž by to bylo to nejhorší.“

Vešli společně do galerie, kde byly vystavovány římské starožitnosti. Profesor odsunul rohovou polici a ukázal tajné dveře. Jejich prosklení však bylo rozbité a kovová mřížka vyvrácená. Zašátral po kapsách a vytáhl svíčku a zapalovač. Sestoupili po úzkém kovovém schodišti, které bylo volné, bez známek násilného vniknutí. Prostor za dveřmi byl přepažen zdí. Několik betonových tvárnic však bylo vypáčeno, takže vznikl docela slušný otvor.

Protáhli se tudy do dusivě horké místnosti. Do nosu je udeřil ostrý kyselý zápach. Stopy na zaprášené podlaze byly ohraničeny žlutou policejní páskou, nataženou týmem vyšetřovatelů na místě činu.

Carina se rozhlédla. „Kde to jsme?“

„Ve sklepních skladovacích prostorách. Tady dole je pět místností. Většina lidí v muzeu neví, že vůbec existují. Proto jsme si mysleli, že jsou tady sbírky v bezpečí. Jak můžete vidět, mýlili jsme se.“

Opsal svíčkou kruh. Její žluté světlo dopadlo na desítky plastových krabic rozházených po podlaze.

„Ještě nikdy jsem neviděla takový chaos,“ zašeptala Carina.

„V těch krabicích byly pečetě, korálky, mince, skleněné lahve, amulety a šperky. Chybí tisíce položek.“ Přiblížil se svící k asi deseti velkým plastovým kontejnerům lemujícím stěny. „S těmi se nenamáhali. Asi věděli, že jsou prázdné.“

Desátník O'Leary přehlížel tu spoušť okem zkušeného pouličního bojovníka. „Když dovolíte, pane, chtěl jsem se zeptat, jak jenom mohli tohle místo najít?“

Násirovy rysy poklesly a zasmušile pokýval hlavou. „Vy Američani nejste jediní, kteří mají důvod být v rozpacích. Předpokládáme, že někdo z našeho personálu s podrobnou znalostí celého muzea zlodějům o těchto prostorách pověděl. Odebrali jsme všem našim zaměstnancům otisky prstů, s jedinou výjimkou šéfa bezpečnostní služby, který se dosud v práci neobjevil.“

„Bylo mi divné, že jsem neviděla žádné známky násilného vniknutí do dveří,“ poznamenala Carina.

„Zloději se dostali do sklepa stejnou cestou jako my, ale zapomněli si vzít baterky, nebo nepředpokládali, že by je vůbec potřebovali.“ S těmito slovy se shýbl a zvedl ze země kus ohořelé pěnové gumy. „Proto použili tento materiál z horních pater jako pochodně. Hoří to velice rychle a strašně to kouří. Na zemi jsme našli také svazek klíčů. Nejspíš jim upadly a oni je nemohli najít. Přehlédli třicet skříněk s našimi nejlepšími pečetěmi a desetitisíci zlatých a stříbrných mincí. Odhadoval bych, že zmizelo asi deset tisíc vykopaných artefaktů. Několik set krabic ale zůstalo netknutých, budiž Alláh pochválen.“

Prošli dveřmi do většího prostoru, naplněného starožitnostmi nejrůznější velikosti a tvaru. „Toto jsou předměty, jež byly předběžně identifikovány a měly být

zařazeny do hlavních sbírek, jakmile na to bude čas. Některé z nich jsou tu celá léta.“

„Stopy ale vedou i sem,“ řekla Carina.

„Zloději si evidentně mysleli, že tu je něco cenného. Nevíme, co se odsud ztratilo, dokud neprovedeme inventuru. Teď máme ale dost starostí, abychom získali zpátky dražší předměty.“

„Slyšela jsem, že byla vyhlášená amnestie,“ řekla.

„To je pravda. Trochu mi to vrátilo víru v lidskou dobrotu. Lidé nám nanosili tisíce předmětů, včetně masky z Uruku. Očekávám, že další artefakty se budou ještě vracet, ale, chápete, ty nejcennější budou nejspíš už ve vlastnictví nějakého bohatého sběratele v New Yorku nebo Londýně.“

Carina souhlasně vzdychla. Loupež byla pečlivě naplánovaná. Trvalo celé týdny, než mohla být invaze zahájena. Bezskrupulózní překupníci v Evropě a ve Spojených státech mohli celou tu dobu přijímat konkrétní objednávky od bohatých klientů.

Obchod starožitnostmi se stal téměř stejně lukrativní jako prodej drog. Hlavní trhy se nacházely v New Yorku a Londýně. Ukradené předměty z ilegálních vykopávek v Řecku, Itálii či Jižní Americe se většinou praly přes Švýcarsko, kde lze každý předmět zlegalizovat pouze tím, že se bude prokazatelně nacházet v této zemi po dobu pěti let.

Carina stála beze slova mezi prázdnými bednami, zjevně ponořená do svých myšlenek. Po chvíli se ozvala. „Možná bych mohla průběh amnestie urychlit.“

„Ale jak? Rozhlásili jsme to už všude možně.“

Obrátila se k námořnímu pěšákovi. „Budu potřebovat vaši pomoc, desátníku O'Leary.“

„Mám rozkaz splnit vám každé přání, které vznesete, madam.“

Carina roztáhla rty do poněkud záhadného úsměvu. „S tím jsem *počítala.*“

2

CHODNÍK SE CHVĚL pod dusáním pětadvacetitunového bojového vozidla Bradley, takže obrněný transportér pěchoty ohlašoval svou přítomnost daleko dřív, než dojel na dohled. Ve chvíli, kdy se vozidlo vynořilo zpoza rohu a rozjelo se po opuštěném bulváru, muž, který procházel kolem obchodů, bleskově zahnul do vedlejší uličky. Vtiskl se do domovních dveří, aby ho vojáci noktovizorem nezahlédli.

Muž pozoroval vozidlo, dokud nezmizelo za dalším rohem. Teprve pak se z uličky vynořil. Dunění bomb, jež předcházelo dalšímu postupu armád vedených Američany, nyní ustalo. Rachocení ručních zbraní pokračovalo dál, ale bylo dost sporadické. Kromě přestřelek, doprovázejících likvidaci hnízd ozbrojeného odporu, nastala přestávka v bitvě, při níž koalice i zbytky obránců zvažovaly další postup.

Minul zohavenou sochu Saddáma Husajna a kráčel dalších deset minut, pak zahnul do postranní ulice. Zapnul tužkovou baterku, jež vydávala tenký rudý paprsek světla, zahleděl se do mapy města a pak mapu i svítilnu zastrčil do kapsy. Tuto ulici zamítl.

Ačkoliv to byl velký muž, několik centimetrů přes sto osmdesát, totální tmou se pohyboval lehce jako duch. Jeho nenápadnost byla výsledkem několikatýdenního tréninku ve výcvikovém kempu, vedeném dřívějšími členy francouzské Cizinecké legie, americké Delta Force

a britských Speciálních operací. Dokázal vniknout i do těch nejpřísněji střežených objektů a splnit tam svůj úkol. Ačkoliv byl obeznámen přinejmenším s tuctem různých způsobů zabíjení, jeho nejoblíbenější zbraní byla drtící síla vlastních obrovských rukou se silnými prsty.

Za svůj život ušel od skrovných začátků pořádný kus cesty. Jeho rodina žila v malém městečku v jižním Španělsku, když ho objevil jeho mecenáš. Nebylo mu tehdy ani dvacet let a pracoval na jatkách. Práce se mu líbila, zabíjení čehokoliv živého, od kuřat až po krávy, měl rád. Kdykoliv mohl, přinášel do něj kus vlastní tvořivosti, ale v duchu toužil po větších věcech.

Nakonec k tomu téměř nedošlo. Jednou uškrtil otravného spolupracovníka kvůli nějaké bezvýznamné hádce. Byl obviněn z vraždy a strádal ve vězení, zatímco noviny pořád dokola přetřásaly informaci, že je synem člověka, který býval oficiálním španělským popravčím – škrtičem, v dobách, kdy škrcení bylo považováno za státem uznanou formu exekuce.

Jednoho dne přijel do vězení v autě se šoférem člověk, který se měl stát jeho mecenášem. Přišel za ním do cely, posadil se a oslovil ho. „Máš skvělou a slavnou minulost i báječnou budoucnost.“

Mladík poslouchal jako u vytržení, když cizinec hovořil o službách, které jeho rodina prokázala státu. Ten neznámý věděl, že jeho otec ztratil práci, když byla v roce 1974 garota zrušena, i že si poté změnil jméno a přestěhoval se na malou farmu, kde rodina dobývala ubohé holé živobytí. Nakonec zemřel, bez peněz a se zlomeným srdcem, a zanechal po sobě vdovu s dítětem.

Mecenáš chtěl, aby pro něj mladík pracoval. Podplatil žalářníky i soudce, dal rodině víc peněz, než by

škrtič kuřat mohl vydělat za několik životů, a obvinění proti mladíkovi náhle zmizela. Poslali ho do soukromé školy, kde se naučil několika jazykům, a po absolutoriu prošel výcvikem ve vojenských dovednostech. Profesionální zabijáci, kteří ho dostali pod křídla, rozpoznali, podobně jako sám mecenáš, talentovaného studenta. Brzy ho začali vysílat na individuální mise s úkolem odstranit toho, koho mecenáš určil. V těchto případech se vždy ozval telefon s instrukcí, načež byla mise splněna a následně se mu objevily peníze na účtu.

Před příchodem do Bagdádu zavraždil jednoho kněze, duchovního aktivistu, který organizoval odpor v jednom z mecenášových dolů v Peru. Byl na zpáteční cestě do Španělska, když dostal zprávu, aby ještě před americkou invazí vklouzl do Iráku. Tam se ubytoval v malém hotelu a navázal nezbytné kontakty.

Zklamalo ho, když se dozvěděl, že jeho úkolem nebude zabíjet, ale že bude zařizovat odsun některých cenností z bagdádského muzea. Pozitivní na tom bylo, že měl zajištěnou přední řadu na celou invazi, plnou smrti a destrukce.

Znovu se zahleděl do mapy a tentokrát spokojeně zamručel. Byl jen pár minut od cíle.

3

JELIKOŽ V CELÉM MĚSTĚ NEŠLA ELEKTŘINA, dělalo Carině potíže najít onu neobydlenou betonovou budovu ve staré části Bagdádu. Byla zde jen jednou, a to ještě za denního světla, a rozhodně ne uprostřed války. Okna byla zatlučená prkny, takže dům připomínal pevnost. Když se blížila k mohutným dřevěným dveřím, uslyšela zdálky střelbu ručních zbraní.

Zkusila těžkou litinovou kliku. Nebylo zamčeno, takže zatlačila do dveří a vstoupila dovnitř. Mlhavé světlo olejových lamp dopadalo na obličeje mužů, kteří se skláněli nad hracími deskami backhammonu a sklenicemi s čajem. Atmosféra zde připomínala interiér výfukového potrubí. Hustý dusivý kouř, produkovaný desítkami cigaret a vodních dýmek, jen o trochu převažoval nad zápachem zpocených nemytých těl.

Polohlasný šum mužských hlasů náhle zmlkl, jako by někdo otočil vypínačem. I když většina neholených obličejů byla skryta ve tmě, cítila, že na ni míří nenávistné pohledy.

Z temného koutu se vynořily dva stíny jako nějaká stvoření plížící se z bažiny. Jeden muž vklouzl za ní a zavřel dveře, čímž jí odřízl možnou ústupovou cestu. Druhý muž k ní přistoupil zepředu. Arabsky na ni zavrčel: „Kdo jste?“

Jeho dech páchl po vyčpělém tabáku a po česneku. Carina potlačila nucení na zvracení, narovnala všech svých sto dvaašedesát centimetrů a autoritativně pronesla: „Řekněte Alimu, že s ním chce mluvit Mechadiová.“

Ženská asertivita má při jednání s arabskými muži určité omezení. Teď jí zezadu ovinula krk čísi ruka a stiskla. Muž stojící před ní vytáhl nůž a přidržel ho tak těsně u jejího oka, že jeho ostrou špičku viděla rozmazaně. Slabým hlasem zachroptěla o pomoc.

Vtom se s třesknutím rozletěly dveře. Paže kolem jejího krku povolila. Ve dveřích stál desátník O'Leary, ústí hlavně opřené o lebku strážce dveří. Námořní pěšák slyšel Carinu přes vysílačku, kterou měla připevněnou u pasu.

Na protější straně ulice stál zaparkovaný humvee. Měl rozsvícené světlomety na střeše, takže všichni uvnitř čajovny jasně viděli dlouhou hlaveň kulometu M2 připevněného na střeše vozu. Zbraň nyní mířila na domovní dveře. Na ulici stála navíc jednotka námořní pěchoty s puškami připravenými k boji.

Námořní pěšák nespouštěl muže s nožem z očí. „Jste v pořádku, madam?“

„Ano, díky,“ odpověděla a rukou si třela krk. „Je mi dobře.“

„Ten intenzivní kurz arabštiny, který jsem absolvoval, nestačí na to, abych tady mládenci sdělil, že jeho mozkem pocákám celou místnost, jestli jeho přítel okamžitě neupustí nůž.“

Carina jeho slova stručně, ale přesvědčivě přeložila. Nůž zarachotil na podlaze, voják ho odkopl mimo dosah.

Darebáci se mohli přetrhnout, jak se stahovali zpátky do temnot, jež je zplodily.

Zpoza závěsu v zadní části čajovny se ozval pozdrav v angličtině.

„Mír s tebou.“

Carina odpověděla tradičním arabským způsobem. „Mír budiž i s tebou, Ali.“

Mezi špinavými bavlněnými prostěradly, která sloužila jako závěs, se objevil muž a začal se prodírat mezi hustě sraženými stoly. Světlo z reflektorů humvee dopadlo na jeho naducaný obličej s mohutným nosem. Temeno oholené hlavy mu kryl kulatý pletený čepeček. Tričko s logem NEW YORK YANKEES bylo na jeho mohutné tělo poněkud krátké, takže odhalovalo chlupatý pupek.

„Vítám vás, signorina Mechadi,“ řekl a tleskl dlaněmi. „A vaše přátele rovněž.“

„Váš člověk mi málem vrazil nůž do oka,“ odpověděla Carina. „*Takhle* vy vítáte hosty?“

Aliho drobné, ale prohnané oči přehlédly Carinino tělo a setrvaly na jejím obličeji. „Máte na sobě vojenskou uniformu,“ pronesl vemlouvavým hlasem. „Mohl si myslet, že jste nepřátelský voják.“

Carina Aliho komentář ignorovala. „Chci s vámi mluvit.“

Iráčan se podrbal v neudržovaných černých vousech, v nichž ulpěly zbytky jídla. „Ale *samozřejmě.* Pojďme dozadu. Dáme si čaj.“

Tehdy promluvil námořní pěšák. „Chcete, abych šel s vámi?“

„Budu v pořádku.“ Carina se rozhlédla po místnosti. „Stejně bych ale uvítala nějakou pojistku. Jak vidíte, Aliho podnik neláká tu nejfajnovější klientelu.“

Desátník se ušklíbl. Vystrčil hlavu ze dveří a mávl. Do místnosti vstoupili čtyři námořní pěšáci, kteří se rozestavili k jednotlivým stěnám.

Ali rozhrnul špinavý závěs, odhalil kovové dveře a pokynul Carině, aby vešla do místnosti, jasně osvětlené elektrickým světlem. Generátor vrněl v jiné části budovy. Podlahu i stěny pokrývalo množství barevných koberečků. Televizní obrazovka, napojená na zevní bezpečnostní kameru, informovala o dění před budovou. Humvee byl dobře vidět.

Ali pokynul Carině, aby se posadila na vyvýšené místo z nakupených hedvábných polštářů. Nabídl jí čaj, ten však odmítla. Nalil si proto sám. „Co vás sem přivádí uprostřed invaze?“

V odpověď se na něj tvrdě podívala. „Přišla jsem z národního muzea. Při rabování odtamtud zmizelo tisíce exponátů.“

Sklenka mu poklesla. „To je *odporné!* Národní muzeum je přece srdce i duše iráckého kulturního dědictví.“

Carina se hlasitě rozesmála Aliho předstíranému šoku. „Vy byste měl být hercem, Ali. Už jenom za tenhle výkon byste určitě vyhrál Oskara.“

Ali se zdokonalil v herectví během své éry profesionálního zápasníka. Jeden čas dokonce zápasil ve Spojených státech pod pseudonymem Ali Babbas.

„Jak si můžete jenom *myslet*, že bych to tam vybílil já?“ Stále ještě používal výrazů amerického slangu, které pochytil v období zápasení.

„Žádná ani trochu cenná starožitnost se nevyveze z Iráku nebo do něj nedoveze bez vašeho vědomí a souhlasu.“

Ali vytvořil celosvětovou síť zprostředkovatelů, dealerů a sběratelů. Kultivoval kupříkladu rodinu Saddáma Husajna a říkalo se, že získal spoustu předmětů pro jeho psychopatické syny Udaje a Kusaje.

„Já obchoduji pouze s *legálními* starožitnostmi. Jestli chcete, můžete si to tady prohlédnout.“

„Jste možná podvodník, ale nejste hloupý, Ali. Já samozřejmě nežádám navrácení drobných věcí. Pro muzeální účely jsou totiž bez prokazatelného původu bezcenné.“ Z kapsy vytáhla kus papíru a podala ho Alimu. „Chci však tyto artefakty. Přitom existuje amnestie. Nikdo se nebude na nic ptát.“

Ali silnými prsty papír rozložil. Rty se mu roztáhly v úsměvu.

„Překvapuje mě, že nemáte na seznamu také Brooklynský most.“

„Ten mi už patří,“ odsekla Carina. „Takže?“

Vrátil jí papír se slovy: „Bohužel vám nemůžu pomoct.“

Carina zastrčila papír do kapsy a vstala z polštářů. „Oukej.“

„Jenom *oukej!* To jste mě zklamala, signorina. Očekával jsem, že se zase budete chovat jako pitbul.“

„Nemám čas. Musím si jít popovídat s Američany.“ Zamířila ke dveřím.

Ali na ni zavolal. „Američani budou mít plné ruce práce s obnovením zásobování vodou a elektřinou.“ Carina kráčela dál. „Nechávali muzeum bez ostrahy.

Myslíte, že se zajímají o takového malého zlodějíčka, jako jsem já?“

Carina položila ruku na kliku. „Myslím, že je bude *velice* zajímat, až se dozvědí o vašich vazbách na Saddáma Husajna.“

„*Každý* člověk v Iráku měl vazby na Saddáma!“ vybuchl Ali. „A já si dával pozor, abych po sobě nezanechal žádné stopy.“

„Na tom nesejde, Američani drží po jedenáctém září hodně nervózní prst na spoušti. Doporučuju vám, abyste tenhle dům vyklidili dřív, než si vás vybere za cíl nějaká chytrá bomba.“

Ali vyskočil z polštářů a loudal se ke dveřím. Posměšnou grimasu vystřídal vyplašený výraz. Napřáhl ruku pro papír se seznamem. „Uvidím, co můžu udělat.“

Carina papír odtáhla. „Zvýšila jsem původní cenu. Zavolejte teď hned. A neříkejte, že telefony nefungují. Vím, že máte vlastní možnosti komunikace. Počkám, dokud svým lidem nezavoláte.“

Ali se zamračil a vytrhl jí papír z ruky. Přešel ke kupě polštářů, sáhl pod ni a vytáhl přenosnou vysílačku. Absolvoval několik hovorů, při nichž používal neškodný jazyk, který nemohl jeho pravé záměry prozradit. Po posledním hovoru vypnul vysílačku a odložil ji na stůl.

„To, co chcete, budete mít do osmačtyřiceti hodin.“

„Zkraťte to na čtyřiadvacet,“ štěkla Carina. „Cestu ven najdu sama.“ Otevřela dveře a přes rameno prohodila poslední špičku. „Měl byste si doplnit zásoby baterií do svítilen.“

„Co tím chcete říct?“

„Protože se ti idioti, které jste si najal, plácali ve tmě a pálili si prsty hořící pěnovkou, takže přehlédli celkem

třicet kontejnerů s nejlepšími pečetěmi a desítkami tisíc zlatých a stříbrných mincí. *Ciao.*“ Lehce se zasmála a zmizela mezi závěsy.

Když za ní Ali zabouchl dveře, koberec visící na stěně se odhrnul stranou a do místnosti vstoupil muž.

Byl vysoký a mohutně stavěný. Jeho andělský obličej neodpovídal jeho drsné tělesné konstituci, takže v lidech vyvolával dojem, jako by jeho hladce oholená hlava byla nasazena na úplně jiné tělo. I když byla v širokém obličeji spousta místa, oči, nos i ústa měl stisknuté k sobě, takže výraz byl současně dětský i groteskní.

„Strašná ženská,“ pronesl ten muž.

Ali nenávistně odpověděl: „Carina Mechadiová? Je to úplně bezvýznamná šťoura z UNESCA, která si myslí, že mě může komandovat.“

Cizinec pohlédl na televizní monitor a škodolibě se usmál při pohledu na odjíždějící humvee s Carinou a námořními pěšáky. „Podle toho, co jsem slyšel, dělá právě to.“

„Přežil jsem Saddáma, přežiju i Američany,“ vyhrkl Ali a divoce se ušklíbl.

Muž sklouzl pohledem zpátky na Araba. „Doufám, že vaše potíže neohrozí tu záležitost, kterou jsme probírali, než nás ta ženská vyrušila.“

„Ne tak úplně.“

„Co tím chcete říct?“

„Je tady jeden malý háček.“

Muž přistoupil blíž, až se tyčil nad Iráčanem. „Jaký *háček?*“

„*Navigátor* byl už prodán jinému zájemci.“

„My jsme ale objednali jeho zmizení z muzea a předem jsme vám zaplatili. Přijel jsem osobně do Bagdádu uzavřít ten obchod.“

„Ten kupec přišel s vyšší nabídkou. Vaši zálohu vám samozřejmě vrátím. Možná by se mi ho podařilo přesvědčit, aby se s tím předmětem rozloučil, obávám se ale, že cena bude vyšší, než o jaké jsme spolu hovořili.“

Mužův pohled jako by se chtěl provrtat Alimu do lebky, ale navenek se stále usmíval. „Nechcete jenom vyšroubovat cenu, že ne?“

„Jestli se nechcete dohodnout, máte smůlu.“

V Alim to stále ještě vřelo v důsledku konfrontace s Carinou. Jeho přirozenou chytrost ochromil vztek, jinak by určitě vycítil hrozbu v tichých slovech, jež muž zašeptal: „Tu sošku musím mít.“

Ali si poprvé všiml neuvěřitelně velkých rukou, které vycházely z dlouhých silných paží.

„Asi jsem byl na vás moc tvrdý,“ pravil s širokým úsměvem. „Za to může ta italská čubka. Hned zavolám vysílačkou do skladiště a nechám si poslat tu sošku.“

S těmito slovy se pohnul směrem ke kupě polštářů.

„Počkejte,“ vyštěkl muž. Ali se zarazil uprostřed kroku. Mužův ironický úsměv se ještě rozšířil, když zvedl kapesní vysílačku, kterou Ali prve odložil na stůl. „Nehledáte *tohle?*“

Ali vyrazil kupředu a vklouzl rukou pod polštář. Prsty sevřel pažbu beretty a vytáhl pistoli z úkrytu.

Muž se však pohyboval rychlostí geparda. Odhodil vysílačku stranou, popadl Aliho zezadu pod bradou a zkroutil mu ruku. Pistole vypadla Alimu z ruky a tělo se prohnulo dozadu jako podkova na kovadlině.

„Povězte mi, kde najdu *Navigátora*, a já vás pustím. Jestli ne, zlomím vám vaz.“

Ali byl tvrdý chlap, ale ne moc statečný. Vše, co potřeboval, aby se přesvědčil, že žádný umělecký poklad nestojí za jeho život, bylo pár vteřin intenzivní bolesti. „Oukej, oukej, povím vám to,“ lapal po dechu. Pak ze sebe hladce vysypal žádanou informaci.

Muž mu přestal kroutit rukou a bolest povolila. Aliho ruka sklouzla k dýce, kterou měl skrytou v pochvě na kotníku. Jakmile bude volný, rozpáře toho úchyla jako podsvinče. Nedostal však žádnou šanci. Cizincova druhá ruka se připojila pod bradou k první a obě začaly tisknout. Současně se mu do beder opřel kolenem.

„Co to děláte? Já myslel, že jsme se dohodli!“ vypravil ze sebe Ali namáhavě.

Byl téměř v bezvědomí, když uslyšel temné prasknutí. Stisk na bradě povolil. Alimu klesla hlava na prsa, kde se kymácela jako hlava hadrové panenky, nakonec se svezl na zem.

Muž překročil stále ještě se škubající tělo a odsunul stranou koberec, zakrývající zadní vchod do budovy. V momentě zmizel ve spleti uliček. Trvalo mu však téměř až do svítání, než se dostal do hotelu. Ve svém pokoji se postavil k oknu a pozoroval, jak se nad zraňovaným městem vznáší kouř. Nakonec vytáhl mobilní telefon.

Vzápětí se ozval medový hlas mecenáše.

„Čekal jsem, že zavoláš, Adriano,“ pravil na úvod.

„Omlouvám se za to zpoždění, pane. Objevily se drobné potíže.“

Pak Adriano popsal všechny detaily svého setkání s Alim. Jeho mecenáš by okamžitě poznal, kdyby lhal nebo mlžil.

„Jsem velice zklamaný, Adriano.“

„Já vím, pane. Měl jsem však rozkaz nedopustit, aby se *Navigátor* dostal do rukou kohokoliv jiného. Toto se mi zdálo jako jediná možná cesta.“

„Máš stoprocentně pravdu v tom, že je třeba řídit se rozkazy. Nyní je ovšem prioritní, abychom náš objekt našli jako první. Už jsme čekali skoro tři tisíce let. Trochu času navíc už tedy nehraje roli.“

Adriano s úlevou vydechl. Byl sice vycvičen k tomu, aby necítil bolest ani strach, ale přitom si byl dobře vědom osudu, jaký čeká na lidi, kteří mecenáše zklamou. „Přejete si, abych se pokusil tu sošku vystopovat?“

„Ne. Zkusím znovu projít mezinárodní kanály. Pro tebe to tam začíná být příliš nebezpečné.“

„Už jsem udělal kroky, abych si zajistil únikovou cestu ze země přes Sýrii.“

„Dobře.“ Pak se na opačném konci telefonického spojení rozhostilo ticho. „Ta žena, Carina Mechadiová, by mohla být užitečná.“

„V jakém smyslu, pane?“

„Uvidíme, Adriano. Uvidíme.“

Spojení se přerušilo.

Muž popadl svou cestovní brašnu a zavřel za sebou dveře hotelového pokoje. Hodlal se setkat s jedním pašerákem nafty, který slíbil, že ho dostane z Iráku. V souladu s trvalým příkazem nezanechávat po sobě žádné stopy pošle i tohoto člověka k Alláhovi, jakmile bude v bezpečí za hranicemi.

Nad tou představou se spokojeně usmál.

4

OKRES FAIRFAX, VIRGINIA, SOUČASNOST

ČERVENÝ KABRIOLET CORVETTE sjel se zakolébáním ze silnice. Ze stereoreproduktorů řvala salsa, takže vůz připomínal hrací skříň na kolečkách někde v Tijuaně. Auto si to svištělo po příjezdové cestě kolem viktoriánského panského sídla a trávníků, které vypadaly, jako by je stříhali nůžkami na manikúru. Joe Zavala zabočil ke vchodu do vyspravené loděnice, zbudované na břehu řeky Potomac. Právě se chystal vyklouznout zpoza volantu, když zaslechl výstřel.

Jakožto prvotřídní projektant podvodních plavidel pro Národní podmořskou a oceánografickou agenturu NUMA Zavala většinou nenosil nic smrtonosnějšího než laptop. Avšak léta práce při plnění úkolů jednotky rychlého nasazení agentury NUMA ho naučila řídit se moudrostí skautského hesla Buď připraven. Sáhl pod sedadlo, prsty nahmatal kožené pouzdro a vzápětí už měl v ruce pistoli Walther PPK.

Vystoupil z auta a kradmo se vydal kolem loděnice. Pohyboval se s opatrností lovce vysoké. Zády se tiskl k zevní stěně, pozvolna postupoval k rohu stavby, až

nakonec vyrazil z úkrytu, s rukama nataženýma před sebe a zbraní připravenou zamířit na cíl.

Na břehu řeky, zády k Zavalovi, stál ramenatý muž, oblečený do žlutohnědých krátkých kalhot a bílé košile. Pistoli držel podél stehna hlavní k zemi a zkoumal terč pověšený na stromě. Ve vzduchu se vznášel oblak purpurového kouře. Muž si sundal ušní chrániče právě ve chvíli, kdy Joe šlápl na větvičku. Otočil se po zvuku a uviděl Zavalu, jak se plíží kolem rohu loděnice s pistolí v ruce.

Kurt Austin, Zavalův šéf v Týmu zvláštních úkolů, se ušklíbl a zeptal se: „Jdeš na krocany, Joe?“

Zavala sklonil zbraň a přistoupil ke stromu, aby si prohlédl dírku lehce vedle středu terče. „To ty bys měl jít lovit krocany, slepejši.“

Austin si sundal žluté ochranné střelecké brýle a podíval se na svět modrýma očima, jejichž barva připomínala korály pod hladinou. „Zatím se soustředím na nepohyblivé cíle.“ Pohlédl na zbraň v Zavalově ruce. „Co se děje, že si hraješ na jednotku rychlého nasazení?“

Zavala zastrčil pistoli za pásek. „Neřekl jsi mi, že měníš tuhle svou luxusní nemovitost na břehu řeky ve střelnici.“

Austin vyfoukl kouř z hlavně jako pistolník, který právě v souboji tasil jako první.

„Nemohl jsem se dočkat, až si vyzkouším tuhle novou hračku.“

Podal křesadlovou soubojovou pistoli Zavalovi, který si se zájmem prohlédl pažbu z ořechového dřeva a rytou osmihrannou hlaveň.

„Je krásně vyvážená,“ poznamenal obdivně, když zbraň potěžkával v ruce. „Jak je stará?“

„Vyrobil ji v roce 1785 Robert Wogdon, londýnský zbrojíř. Vytvořil několik nejpřesnějších soubojových pistolí své doby. Soubojová zbraň se testuje tak, že ji necháš viset na natažené paži. Pak ji rychle pozvedneš a držíš ji jenom chvilku, než zamíříš a vypálíš. To by mělo být přímo do černého.“

Zavala namířil na jiný strom a namísto výstřelu mlaskl jazykem.

„Desítka,“ řekl Austin pochvalně.

Zavala mu pistoli vrátil. „Neříkal jsi mi náhodou, že tvá sbírka pistolí je kompletní?“

„Za to může Rudi,“ pokrčil Austin rameny. Rudi Gunn byl zástupce ředitele NUMA.

„Ten řekl pouze, abychom si po poslední misi odfoukli,“ namítl Zavala.

„A to je právě ono. Nečinnost je pro sběratele velice nebezpečná.“ Austin odtrhl ze stromu terč a strčil si ho do kapsy. „Co tě přivádí do Virginie? To už jsi unavený ze všech těch ženských, které s tebou chtějí jít ve Washingtonu na rande?“

Zavala byl se svým tichým šarmem a snědým vzhledem pokládán ve washingtonské společnosti za velmi žádoucího partnera. Teď se mu koutky úst pozvedly v jeho typický úsměv.

„Nebudu ti tvrdit, že žiju jako mnich, protože bys mi to nevěřil. Zastavil jsem se tu, abych ti ukázal jeden projekt, který jsem zahájil před několika měsíci.“

„Projekt S? Můžeš mi o tom povědět nad nějakým tím pivem,“ odtušil Austin.

Složil střelecké nádobíčko do vaku, zabalil pistoli do měkké látky a jako první vyrazil po schodech vzhůru na širokou verandu, odkud byl krásný pohled na řeku.

Austin koupil tuto loděnici nedaleko Langley v době, kdy byl členem tajné podmořské jednotky CIA. Cena nemovitosti sice přesahovala jeho momentální finanční možnosti, ale nakonec rozhodl panoramatický výhled na řeku. Cenu se podařilo srazit, protože vlastní loděnice byla pěkná barabizna. Poté vynaložil tisíce dolarů a nespočet hodin, než přebudoval rozpadající se skladiště lodí na pohodlné útočiště před náročnými úkoly jeho funkce velitele Týmu zvláštních operací.

Austin z ledničky vyzvedl dvě ledová piva Tecata, vyšel na terasu a jedno pivo podal Zavalovi. Přiťukli si lahvemi a napili se mexického moku. Zavala vytáhl z kapsy počítačový záznam, položil ho na stůl a uhladil záhyby papíru rukou.

„Co si myslíš o mé nové ‚mokré' ponorce?"

Na „mokré" ponorce byli jak pilot, tak i cestující oblečeni do potápěčského úboru a seděli vně ponorky, namísto v uzavřeném kokpitu. „Mokré" ponorky většinou kopírovaly tvar svých suchých příbuzných, se šroubem na jednom konci torpédovitého trupu a pilotem na druhém.

Vozítko, které Zavala vyprojektoval, však mělo dlouhou sešikmenou kapotu, kuželovitý trup a cirkulární ochranný štít. Dále bylo vybaveno dvojitými reflektory, bočními plochami na trupu a interiérem ve dvou tónech. Namísto kormidla měl stroj čtyři trysky.

Austin si odkašlal. „Kdybych nevěděl, že je to ponorka, myslel bych, že mám před sebou corvettu z roku 1961. Tedy *tvou* ‚Vete'."

Zavala se chytil palcem a ukazovákem za bradu. „Vždyť je tyrkysová. Moje auto je červené."

„Vypadá, že je rychlá," pravil uznale Austin.

„Moje auto udělá z nuly stovku zhruba za šest vteřin. Ponorka je trochu pomalejší. Je ale schopná pohybovat se na hladině i pod ní a řeže zatáčky, jako by ani neexistovaly. Dokáže všechno co automobil, jen se jí neodřou pneumatiky.“

„Proč takový ústup od konvenčních parametrů ponorek, jako je létající talíř, torpédo nebo baňatý tvar?“

„Jednak to pro mě byla výzva a pak jsem si přál mít v agentuře NUMA něco, co by bylo radost řídit.“

„Bude to fungovat?“

„Funkční zkoušky dopadly dobře. Už jsem vymyslel dopravu po silnici, spuštění na vodu i to, jak ji dostat ven. Prototyp sám už směřuje do Turecka. Za týden jim tam jedu pomoct s podmořským archeologickým výzkumem starého přístavu, který objevili v Istanbulu.“

„Týden nám poskytne dostatek času.“

„Času k *čemu?“* zarazil se ostražitě Zavala.

Austin mu podal vědecký časopis, otevřený na článku popisujícím loď, která chytala do lasa ledovce, ohrožující ropné vrty kolem Newfoundlandu, a odtahovala je pryč.

„Jak by se ti líbilo připojit se ke mně při plavbě do ledovcové oblasti Iceberg Alley, asi dvě stě padesát mil od Newfoundlandu?“

„Já nevím, Kurte. Zní to strašně studeně. Mé horkokrevné mexicko-americké nátuře daleko spíš vyhovuje třeba Cabo.“

Austin se znechuceně podíval na Zavalu. „Ale, no tak, Joe. Co bys tam dělal? Jenom bys ležel na pláži a ucucával margaritu. Koukal bys na západ slunce s rukou kolem ramen nějaké krásné seňority. Pořád to samé. Kde je tvůj smysl pro dobrodružství?“

„Já ve skutečnosti plánoval, že budu zpívat nějaké seňoritě písně lásky při východu slunce.“

„Pokoušíš štěstí,“ odfrkl si Austin. „Nezapomínej, že jsem tě *slyšel* zpívat.“

Ani Zavala si nedělal přílišné iluze o svém hlasu, vlastně dost často zpíval falešně. „To máš pravdu,“ povzdechl si.

Austin vzal do ruly časopis. „Nechci tě lámat násilím, Joe.“

Zavala ze zkušenosti věděl, že jeho kolega skutečně nikdy násilím nelámal, on *vyvíjel tlak. „Toho* bych se chtěl někdy dočkat.“

Austin se usmál a řekl: „Jestli máš zájem, tak bych potřeboval slyšet tvé rozhodnutí rychle. Odjíždíme zítra. Dnes ráno jsem dostal definitivní povolení. Co ty na to?“

Zavala vstal z křesla a sebral plány své ponorky. „Díky za pivo.“

„Kam jdeš?“

Zavala zamířil ke dveřím.

„*Domů*. Abych si zabalil flanelový suspenzor a láhev tequily.“

5

NEDALEKO MAARIBU, JEMEN

„TADY DOLE, MISTER, je královnina hrobka.“ Scvrklý beduín píchl prstem do vzduchu a ukázal na trhlinu asi metr širokou a dva metry vysokou ve vápencové stěně poseté dolíčky. Hrubé okraje vrstev nad a pod otvorem připomínaly rty postižené bolestivými afty.

Anthony Saxon klesl na všechny čtyři a nahlédl do otvoru. Potlačil myšlenky na jedovaté hady a pavouky, odmotal turban a svlékl béžový pouštní plášť, takže se objevil v dlouhých kalhotách a košili. Blikl baterkou do tmy ve skále a zhluboka se nadechl. „Hurá do králičí nory,“ poznamenal s veselou bezstarostností. Saxon se ponořil do otvoru v kameni, zavrtěl se jako mlok a zmizel z dohledu. Chodba se svažovala dolů, takže připomínala násypný žlab na uhlí. Na chvilku se ho zmocnila panika v úzkém prostoru, když se žlab zúžil a on si představil sám sebe, jak zde uvízl, ale kroucením a tvůrčí spoluprací prstů na rukou i nohou se mu podařilo úžinou proniknout.

Ulevilo se mu, když se chodba znovu rozšířila. Asi sedm metrů se musel plazit a pak se ocitl na konci žlabu

v otevřeném prostoru. Opatrně, aby nenarazil hlavou do nízkého stropu, se pomalu narovnal a posvítil si baterkou kolem sebe.

Soustředěný paprsek světla dopadl na stěny z kamenných bloků spojených maltou, jež uzavíraly pravoúhlý prostor velikosti dvojgaráže. V protější stěně se nacházel otvor pod zhruba metr a půl vysokým vyčnívajícím obloukem. Proklouzl mezerou ve stěně a pokračoval chodbou asi patnáct metrů, až vstoupil do další obdélníkové místnosti, zhruba poloviční velikosti oproti první komoře.

Vše pokrývající prach u něj vyvolal záchvat kašle. Když se zklidnil, spatřil, že místnost je prázdná, až na dřevěný sarkofág, který byl převrácený na bok. Víko leželo několik kroků stranou. Neurčitá lidská postava zafačovaná obvazy od hlavy k patě se vykutálela z prastaré rakve. Saxon potichu zaklel. Zpozdil se o několik století. Vykradači hrobů vyloupili hrobku a odnesli odsud všechno cenné již stovky let předtím, než se on narodil.

Víko sarkofágu bylo ozdobené malbou zobrazující mladé, ani ne dvacetileté děvče. Měla tmavé, nadmíru velké oči, plné rty a černé, dozadu stažené vlasy. Vypadala plná energie a života. Saxon jemně překulil mumii zpět do rakve. Balzamované tělo mu připomínalo vysušený pytel s golfovými holemi. Pak narovnal sarkofág do správné polohy a zakryl ho víkem.

Světlem baterky objel stěny hrobky a četl písmena vytesaná do kamene. Slova, která tvořila, byla vyvedena v nápisovém písmu arabštiny prvního století po Kristu. Zhruba o tisíc let později. *„Prevíti“* zamumlal.

Saxon ještě poklepal na víko sarkofágu. „Spi sladce, drahoušku. Omlouvám se, že jsem tě vyrušil.“

Naposledy se smutně rozhlédl po hrobce a vydal se chodbou k uhelnému žlabu. Prodral se jeho nejužším místem a konečně vysoukal své zaprášené tělo z otvoru ve skále do pětatřicetistupňového vedra. Měl roztržené kalhoty, odřená kolena a lokty mírně krvácely.

Beduín měl na tmavé tváři nedočkavý výraz.

„*Bilqis!*“ řekl.

Anthony Saxon odpověděl srdečným smíchem. „Spíš *zklamaný.*“ Beduínova tvář pohasla. „Žádná královna.“

Saxon si vybavil portrét na víku sarkofágu. „Možná je to princezna. Rozhodně ale ne královna ze Sáby, kterou hledám.“

Na úpatí kopce se krátce ozval klaxon. Muž stojící vedle omláceného land roveru měl jednu ruku v autě a druhou mával. Saxon zamával v odpověď, vklouzl do pouštního pláště, na hlavu si uvázal turban a vyrazil po svahu dolů. Muž, který prve mačkal houkačku auta ošlehaného pískem, byl Arab vyloženě aristokratického vzhledu. Horní ret mu kryl mohutný knír.

„Co se děje, Mohamede?“ zeptal se Saxon.

„Čas jít,“ odpověděl Arab. „Přicházejí zlí lidé.“

Hlavní kalašnikova mávl kamsi k místu asi tři čtvrtě kilometru vzdálenému. Přijíždějící vozidlo tam právě zvedalo oblak prachu. „Jak víš, že to jsou zlí lidé?“ chtěl vědět Saxon.

„Tady kolem *všichni* špatní lidé,“ prohlásil Arab významně, a jak se usmál, v ústech mu zablesklo zlato. Bez dalšího slova si sedl za volant a nastartoval motor.

Saxon se naučil respektovat Mohamedovo umění udržet ho naživu i v odlehlých oblastech Jemenu, vyznačujících se atmosférou ne nepodobnou Divokému západu. Snad každý místní náčelník v tom kraji měl svou vlastní armádu lupičů a v duši krádeže a vraždy.

Saxon vklouzl na místo spolujezdce a beduín se vmáčkl dozadu. Mohamed prudce sešlápl plyn. Land rover protočil kola, až od nich vystříkla špína a písek. Řidič řadil jednu rychlost za druhou a přitom stačil ještě ovládat volant a držet připravenou zbraň.

Mohamed neustále kontroloval zpětným zrcátkem situaci za sebou. Po několika minutách poplácal palubní desku, jako by to byl krk věrného oře.

„Jsme oukej," oznámil pak se širokým úsměvem. „Ty najít tvou královnu?"

Saxon mu pověděl všechno o sarkofágu a mumii mladé dívky.

Mohamed trhl palcem dozadu směrem na beduína, poskakujícího na zadním sedadle. „Říkal jsem to. Tenhle syn velbloudice i celá jeho vesnice být podvodníci."

Beduín se domníval, že je chválen, proto se mu tvář roztáhla v bezzubém úsměvu.

Saxon si povzdechl a zahleděl se do pusté krajiny. Lokality se měnily, ale scénář zůstával prakticky stejný: nejdřív mu místní šibal vzrušeně vypravoval, že královnu, po které pátrá, má prakticky pod nosem. Saxon poté způsobem, při kterém vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, pronikl doprostřed starověké nekropole, kterou předkové toho lumpa vyloupili již před několika staletími. Nedokázal ani spočítat všechny mumie, jež viděl. Cestou potkal i řadu hodných lidí. Velká škoda, že jsou už všichni po smrti.

Saxon vydoloval z kapsy pár riálů. Podal mince blaženému beduínovi a odmítl jeho nabídku, že mu ukáže další královny.

Mohamed vysadil beduína u skupinky opuštěných stanů a pak zamířil do starého města Ma'aribu. Saxon bydlel v hotelu Zahrada dvou rozkoší. Požádal Mohameda, aby se pro něj zítra stavil, aby se dohodli na dalším plánu.

Po horké sprše si Saxon oblékl dlouhé bavlněné kalhoty a košili a sešel dolů do hotelové haly. V puse měl pocit, jako by spolykal přinejmenším půl kila pouštního písku. Posadil se u baru a objednal si martini Bombay Sapphire, jehož hořkosladká chuť spláchla drsný pocit v hrdle.

Dal se do hovoru s dvojicí dělníků od naftařské společnosti Texas oil. Teprve druhé martini mu pozvedlo náladu, alespoň do chvíle, než se ho jeden z naftařů zeptal, co že v Ma'aribu vlastně dělá.

Saxon mohl odpovědět, že to je vlastně poslední fáze pátrání po bájné královně ze Sáby v ruinách staré části města Ma'arib, místa, odkud podle pověsti pocházela.

Místo toho odpověděl prostě, že provádí rozbory vody.

Naftaři si vyměnili nechápavé pohledy a pak se srdečně rozesmáli. Ještě než se odebrali do pokojů, objednali Saxonovi třetí martini.

Saxon se ocitl v tom nádherném bodě, kdy veškeré mozkové aktivity jsou zahaleny příjemným alkoholickým oparem. V takovém stavu k němu přistoupil starší hotelový poslíček a podal mu list hotelového papíru s naškrábaným krátkým vzkazem:

Myslím, že vás můžu představit tomu muži moře. Jestliže stále ještě stojíte o setkání, dejte mi vědět co nejdříve.

Mrkáním si projasnil zrak a ještě jednou si přečetl vzkaz. Jeho odesilatelem byl hledač starožitností z Káhiry jménem Hassan, s nímž hovořil telefonicky, než odjel do Jemenu. Teď naškrábal pod zprávu odpověď a dal poslíčkovi spropitné, aby zařídil na zítra ráno vše potřebné k odjezdu z hotelu. Pak si objednal první z několika konvic silné černé kávy a pustil se s elánem do střízlivění.

6

ZAVALA UŽ MĚL SBALENÝ CESTOVNÍ VAK a byl připravený na cestu, když se Austin objevil u budovy bývalé knihovny v Alexandrii ve Virginii, kterou jeho přítel přeměnil ve staromládenecké obydlí podle vkusu jihozápadu Ameriky. Oba muži pak chytili ranní let Air Canada a po mezipřistání v Montrealu letadlo pozdě odpoledne dosedlo na asfaltový povrch v St. John's na Newfoundlandu.

Taxík je odvezl na živé nábřeží, kde na kotvě stála devadesát metrů dlouhá loď *Leif Eriksson.* Toto plavidlo o výtlaku čtyři tisíce šest set tun bylo statná loď, necelých pět let stará, se zesíleným trupem proti nesmírným tlakům severoatlantického ledu.

Kapitán Alfred Dawe, rodák z Newfoundlandu, věděl, kdy dorazí jejich let, takže na ně už čekal na palubě. Jakmile oba muži vystoupali po lodní lávce, představil se jim a dodal: „Vítejte na palubě *Erikssona.*"

Austin napřáhl ruku k drtícímu stisku. „Díky, že jste nás přijal na palubu, kapitáne Dawe. Já jsem Kurt Austin a toto je můj kolega Joe Zavala. Jsme vaši noví pasáci ledovců."

Dawe byl podsaditý muž těsně po padesátce, který se rád chlubil tím, že se narodil v bezútěšném místě jménem Misery Cove, neboli Zátoce chudáků, a že jeho rodina je natolik hloupá, že tam dodnes žije. V jeho

jasných modrých očích bylo patrné školácké uličnictví a na ošlehané tváři se mu při úsměvu dělaly dolíčky. I přes sebeironizující humor byl Dawe plně kvalifikovaným kapitánem s léty zkušeností z drsných vod severního Atlantiku. Na svých plavbách se často setkával s typicky tyrkysově natřenými výzkumnými plavidly NUMA, a věděl tedy, že tato americká agentura je nejrespektovanější výzkumnou a studijní organizací na světě.

Když Austin telefonoval a žádal, zda by se mohli zúčastnit plavby k ledovcům, kapitán se nejdříve obrátil na majitele lodi, jestli může vzít na palubu hosty. Dostal kladnou odpověď, takže zavolal zpět Austinovi, kdy vyplouvají. Dawe se těšil na setkání s oběma muži již od chvíle, kdy mu Austin zafaxoval kopii jejich profesních životopisů. Austin si totiž přál, aby Dawe věděl, že ani on, ani Zavala nejsou žádní suchozemští diletanti, které je nutno neustále hlídat, aby nespadli přes palubu.

Kapitán byl tedy informován o Austinově diplomu z Washingtonské univerzity, o jeho kvalifikaci potápěče – experta v řadě specifických podmořských aktivit – i o jeho zásluhách v hlubokomořském záchranářství. Než ho bývalý ředitel NUMA admirál Sandecker přetáhl ze CIA, pracoval Austin na naftových vrtech v Severním moři a poté se svým otcem v oceánské záchranářské společnosti se základnou v Seattlu.

Zavalův životopis vypovídal, že absolvoval s vyznamenáním Newyorskou námořní kolej, je zkušeným pilotem se stovkami hodin na hladině, nad ní i pod ní a skvělým inženýrem se zkušenostmi s konstrukcí podmořských prostředků a jejich praktickým ovládáním.

Po takto působivých akademických referencích byl kapitán poněkud zmaten, když se s oběma muži setkal osobně. Austin i Zavala mu připadali daleko spíše jako lehkomyslní chvastouni než vědecké typy, jaké očekával. Kultivované vyjadřování nemohlo zakrýt jejich žulovou tvrdost a uctivost v chování jen velmi málo zjemňovala určitý rys drzosti.

Jeho hosté byli zjevně robustní. Austin měřil přes sto osmdesát centimetrů a měl dobrých sto kilo, ale bez jediného deka tuku na své urostlé postavě. Se širokými rameny a celkově mohutnou figurou vypadal tento svalnatý muž s předčasně šedivou, téměř bílou hřívou vlasů jako jednočlenná demoliční četa. Ostře řezanou tvář měl silně opálenou, což svědčilo o častém pobytu na slunci. Oceánské větry spolu se sluncem dodaly kůži až kovový lesk. Vrásky způsobené častým smíchem lemovaly do červena zbarvené oči, jež chladně hleděly na okolní svět s výrazem, že ať uvidí cokoliv, nic je nemůže překvapit.

Zavala byl o několik centimetrů menší. Měl svalnatou, ale pružnou postavu a pohyboval se s kočičí lehkostí matadora, což byl pozůstatek let vysokoškolských studií, kdy boxoval profesionálně ve střední váze. Na školné si vydělal svou zničující kombinací pravý příčný direkt – levý hák. Se svým vzhledem filmové hvězdy a atletickou postavou vypadal nejspíš jako vůdce pirátů z dobrodružného filmu.

Kapitán zavedl hosty do malé, ale pohodlné kajuty.

„Doufám, že jsme nikoho nevyštvali," poznamenal Austin, když odhazoval cestovní vak na kavalec.

Dawe zavrtěl hlavou. „Na téhle plavbě mám jen dvanáctičlennou posádku, o dva méně než obvykle."

„V tom případě rádi pomůžeme," nabídl Zavala.

„S tím také *počítám,* pánové."

Dawe je poté rychle provedl od přídě až po záď a nakonec skončili na můstku, kde vydal rozkaz k odplutí. Námořníci uvolnili lana a loď zvolna vyrazila z přístavu St. John's. Když minuli bývalou pevnost Fort Amherst na jedné a na druhé Point Spear, nejseverovýchodnější výběžek severoamerické pevniny, loď zamířila podél pobřeží Newfoundlandu pod příkrov kalně šedivých mraků.

Jakmile se loď dostala na volné moře a usadila se na správném kurzu, Dawe předal velení prvnímu důstojníkovi a sám na mapovém stolku rozložil satelitní fotografie.

„*Eriksson* v letních měsících dováží na ropné vrty jídlo a vybavení. Od února do července pátráme po velkých ledových horách, které sem připlouvají ze zátoky Baffin Bay." Ukazovákem zaťukal na jednu fotografii. „Odtud pochází většina severoatlantických ledových hor. V západním Grónsku se nachází asi stovka ledovců, z nichž se otelí zhruba devadesát procent všech novofoundlandských plovoucích ledových hor."

„Co to znamená v absolutních číslech?" chtěl vědět Austin.

„Odhaduju, že z Grónska pochází tak čtyřicet tisíc velkých a středních ledových hor. Ale jenom zlomek se dostane takhle daleko na jih. Čtyři až osm set z nich tvoří Iceberg Alley, oblast na osmačtyřicátém stupni severní šířky nad St. John's. Pak jsou celý rok unášeny proudy a větrem, až nakonec proplují úžinou Davis Strait a dostanou se do Labradorského proudu."

„A ocitnou se tak v zevním okruhu lodních tras," poznamenal Austin.

„Je vidět, že jste se doma připravoval," usmál se Dawe. „Jo, tady začínají problémy. V této oblasti plují nepřetržitě zástupy lodí mezi Kanadou, Spojenými státy a Evropou. Lodní společnosti chtějí dopravu rychlou a ekonomickou. Takže lodě projíždějí těsně pod jižní hranicí známého ledu."

„Tedy v oblasti, kde *Titanik* objevil *neznámý* led," dodal Austin.

Daweův žoviální úsměv náhle zmizel. „Když je člověk tady v těch vodách, myslí na *Titanik* často. Představuje trvalou připomínku, že nedokonalé námořní umění vám může zaručit jednosměrnou jízdenku na dno mořské. Hrob *Titaniku* je nedaleko Grand Banks, kde se Labradorský proud setkává s Golfským. Mezi nimi je dvacet stupňů rozdílu teplot, takže tu panuje mlha, hustá jako ocelová vlna. Také pohyb vodních mas je v této zóně hodně složitý."

„To vám z toho občas musí vstávat hrůzou vlasy na hlavě," poznamenal Austin.

„Kéž by to bylo něco, co se dá lehce zvládnout. Ledová hora může bloudit oceánem jako opilec na cestě domů z flámu. Severoatlantické ledové hory jsou nejrychlejší na světě. Za hodinu dokážou udělat až sedm uzlů. Naštěstí máme spoustu pomocníků. Mezinárodní ledovcová hlídka provádí pravidelné lety. Projíždějící lodě zaznamenávají ledovcové kry a *Eriksson* navíc spolupracuje s celou flotilou malých letadel, najímaných ropnými společnostmi, zajišťujícími těžbu zemního plynu."

„Jak to vypadá s odtahováním ledových hor?“ vmísil se Zavala.

„Pokoušeli jsme se ledovými horami pohnout pomocí vodních děl. To funguje ale jenom u ‚bručounů’, tedy kusů ledu velikosti klavíru. Neexistuje ale dost veliká hadice, která by pohnula horou ledu o hmotnosti pět set tisíc tun. Odtáhnout je do teplých vod se skutečně jeví jako nejlepší řešení.“

„Kolik ledovců jste doopravdy chytili do lasa?“ zeptal se Austin.

„Jenom ty, které mířily na vrtné plošiny. Bylo jich tak pětadvacet, třicet. Jakmile se nějaká loď dozví o takové hoře ledu, může klidně upravit kurz podle potřeby. Plošina světové třídy v hodnotě pěti miliard takovou možnost nemá. Plovoucí plošina se sice pohybovat může, ale trvá to dost dlouho. Před pár lety málem došlo ke kolizi. Ledovou horu nikdo nezpozoroval, dokud se neocitla deset kilometrů od plošiny. Bylo už pozdě na odtažení kry i na evakuaci plošiny. Nakonec tu horu v poslední vteřině odklonily zásobovací lodě. Ledová hora proplula přímo nad ústím vrtu.“

„Při tom všem sledování mě udivuje, že se led dostal do takové blízkosti,“ podivil se Austin.

„Jak jsem říkal, jejich pohyb může být mnohdy značně nevyzpytatelný. Závisí na tvaru ledu, jeho velikosti a na větru. Tenhle se nás drží. Všechny oči musí vyhlížet toho velkého pacholka, který zmizel v mlze poté, co byl před několika dny spatřen. Pojmenoval jsem si ho Moby-Berg.“

„Doufejme, že nedopadneme jako kapitán Achab, když pronásledoval bílou velrybu,“ poznamenal Austin.

„Já dávám přednost bílé velrybě před ledovcem," řekl Dawe. „Mimochodem, povídal jsem vám někdy, proč Novofoundlanďané rádi řídí v zimě?"

Austin si se Zavalou po této náhlé změně tématu konverzace vyměnili zaražené pohledy.

„Protože sníh vyplní všechny výmoly," odpověděl si Dawe. Smál se tomu tak intenzivně, že mu až tekly slzy po tvářích. Kapitán měl zdánlivě nekonečnou zásobu podobných žertíků, které se strefovaly do vlastních tradic, a pokračoval v nich po celou dobu večeře.

Kuchař *Leifa Erikssona* podával jídlo hodné pětihvězdičkového hotelu. Když se Austin se Zavalou pustili do zprudka propečeného rostbífu, zelených fazolek z konzervy a česnekové bramborové kaše, polité vrstvou husté masové šťávy, kapitán naplno rozbalil repertoár svých vtipů a žertů. Austin a Zavala dlouho odolávali záplavě pofidérního humoru, až to už nevydrželi a omluvili se s tím, že se potřebují vyspat.

Když se příští časné ráno dostavili na můstek, kapitánovi jich přišlo zřejmě líto, protože je dalších vtipů ušetřil a místo toho jim nalil pořádné hrnky kávy. „Máme výborný čas. Už jsme viděli spoustu bručounů. Tohle je naše první ledová hora."

Dawe ukázal na velký ledovec plovoucí asi půl kilometru před přídí na pravoboku.

„Ta je větší než cokoli, co jsem dosud viděl," přiznal Austin.

„Pořád to ale není nic ve srovnání s tím, co nás ještě čeká," ujišťoval je kapitán. „Za ledovou horu se nemůže považovat nic, co neční alespoň sedm metrů nad hladinu a není přinejmenším sedmnáct metrů dlouhé. Cokoliv menšího je buď kra nebo bručoun."

„Vypadá to, že se tu budeme muset naučit celou novou nomenklaturu,“ poznamenal Zavala.

Dawe souhlasně přikývl. „Vítejte v Iceberg Alley, pánové.“

7

SAXON VYZVEDL AUTO z půjčovny na káhirském letišti a vplul do dopravní anarchie, eufemisticky nazývané v tomhle starobylém městě pod pyramidami provozem. Kakofonie troubících klaxonů a dusivý účinek prachu a výfukových plynů vyvážily týdny strávené osamělým cestováním v pouštích Jemenu.

Projel předměstím Káhiry a zaparkoval na *Sharia Sudan.* Z nedalekého oploceného pozemku jménem *Souq al-Gamaal* pocházel intenzivní zápach a jakési nelidské zvuky. Bylo to staré tržiště velbloudů. Ohrady, jež byly kdysi orámovány zelenými poli, dnes obklopovaly činžovní domy.

To místo navrhl Saxon. Chtěl se s Hassanem z bezpečnostních důvodů setkat na veřejnosti. Velbloudím hnojem hojně poznamenaná oáza starého Egypta se mu proto zamlouvala a vyhovovala jeho smyslu pro dramatičnost.

Saxon zaplatil malý vstupní poplatek vyžadovaný od cizinců a vydal se na procházku mezi ohradami. Stovky velbloudů dovezených ze Súdánu zde čekaly na jatka, nebo, což představovalo ještě horší osud, na povinnost nosit přetloustlé turisty kolem pyramid.

Saxon se zastavil a chvíli pozoroval nakládání zpěčujícího se velblouda na dodávku. Vtom ucítil jemné zatahání za ruku. Jeden ze špinavých uličníků, kteří

obtěžovali na tržišti žebráním o *bakšiš*, se tak snažil přilákat jeho pozornost.

Saxon sledoval směr, kterým hoch ukazoval. Pod provizorní markýzou, nedaleko skupinky smlouvajících kupců velbloudů, stál nějaký muž. Saxon dal chlapci drobnou minci a zamířil napříč ohradou. Onen muž měl kůži barvy bílé kávy, jako mnozí Egypťané, a bradu mu zdobil úhledně zastřižený vous. Měl kulatou háčkovanou pokrývku hlavy a k tomu bílou *galábii*, dlouhý bavlněný plášť, oblíbený u mnoha egyptských mužů.

„*Sabaab ilkheer,*“ pozdravil Saxon. Dobré jitro.

„*Sabaah innuur,* pane Saxone. Já jsem Hassan.“

„Díky, že jste přišel.“

„Chcete dělat byznys?“ zeptal se Hassan. Tato nabídka měla v Saxonovi vzbudit podezření. Egypťané rádi dlouho otálejí nad čajem, než začnou hovořit obchodně. Avšak jeho dychtivost zvítězila nad zdravým rozumem.

„Dozvěděl jsem se, že byste mi mohl pomoct najít nějaký ztracený majetek.“

„Možná,“ připustil Hassan. „Jestli ovšem můžete zaplatit požadovanou cenu.“

„Zaplatím jakoukoliv rozumnou sumu,“ slíbil Saxon. „Kdy bych mohl ten majetek vidět?“

„Můžu vám to ukázat hned. Mám tu automobil. Pojeďte se mnou.“

Saxon zaváhal. Káhirské podsvětí mívalo vazby na opoziční politické skupiny. Připadalo mu rozumné prověřit si Hassana dřív, než svěří svůj život do rukou cizinců.

„Pojeďme do Fishawi. Můžeme si promluvit a trochu jeden druhého poznat,“ navrhl. Oblíbená venkovní

kavárna se nacházela nedaleko káhirského hlavního bazaru a nejstarší mešity ve městě.

Hassan se zamračil. „Příliš mnoho lidí.“

„Ano. Já *vím,*“ odpověděl Saxon.

Hassan přikývl a vydal se jako první k omlácenému bílému fiatu, stojícímu u obrubníku. Otevřel Saxonovi dvířka. „Pojedu za vámi ve svém autě,“ řekl Saxon.

Přešel přes ulici a vklouzl za volant vypůjčeného vozu. Zastrčil klíček do zapalování, aby nastartoval, když přímo před ním se zakvílením brzd zarazil další automobil.

Z auta vyskočili dva muži v černých kombinézách a neomaleně se vecpali do Saxonova vozu. Jeden se posadil dozadu, druhý na sedadlo spolujezdce. Oba drželi v ruce pistole, kterými mířili Saxonovi na hlavu.

„*Jeďte,*“ vyzval ho muž na předním sedadle.

Saxon cítil, jak se mu krev mění v led, avšak reagoval naprosto chladnokrevně. Nastartoval, odrazil se od obrubníku a podle příkazu sledoval Hassanovo auto. Celou tu dobu nepromluvil. Otázky by nezvané cestující zaručeně jenom popudily.

Fiat kličkoval městským ucpaným provozem směrem k Citadele, komplexu mešit a vojenských budov. Saxonovi pokleslo srdce. V labyrintu úzkých uliček kolem Citadely by ho nenašla ani celá armáda.

Hassan zastavil před vchodem jedné fádní budovy. Na její fasádě ale byla destička s nápisem v arabštině a angličtině, hlásající POLICEJNÍ STANICE.

Hassan a jeho lidé vystrkali Saxona z auta a pak ho přes slabě osvětlenou halu zavedli do malé místnosti bez oken, kde to páchlo potem a zatuchlým cigaretovým kouřem. Jediným nábytkem zde byl kovový stůl a dvě

židle. Světlo dodávala žárovka visící na drátě uprostřed stropu.

Saxon se uklidnil jen částečně. Věděl totiž, že někteří lidé, kteří se v Egyptě dostali na policejní stanici, už ven nevyšli.

Vyzvali ho, aby se posadil a dal jim svou náprsní tašku. Pak ho nechali několik minut o samotě, načež se objevil Hassan s prošedivělým mužem s počínající pleší, jenž mezi silnými rty svíral cigaretu. Nově příchozí si rozepnul sako, které se napínalo přes viditelné břicho, a složil se do židle proti Saxonovi. Zamáčkl cigaretu do popelníku plného nedopalků a luskl prsty. Hassan mu podal náprsní tašku, obřadně ji otevřel, jako by to byla nějaká vzácná kniha.

Podíval se na osobní průkaz. „Anthony Saxon," přečetl.

„Ano," potvrdil Saxon. „A co vy?"

„Jsem inspektor Šarif. Toto je má stanice."

„Můžu se zeptat, proč jsem tady, inspektore?"

Inspektor udeřil taškou o stůl. „Tady se ptám *já."*

Saxon přikývl.

Inspektor trhnutím palcem ukázal na Hassana. „Proč jste se chtěl setkat s tímto mužem?"

„Já *nechtěl,"* odvětil Saxon. „Hovořil jsem s někým, kdo se *jmenoval* Hassan. To evidentně není tento muž."

Inspektor zamručel. „Správně. Tento muž je policista Abdul. Proč jste ale chtěl vidět Hassana? Je to zloděj."

„Myslel jsem, že by mě mohl zavést k exponátům ukradeným z bagdádského muzea."

„Takže jste chtěl získat ukradené zboží," pravil inspektor.

„Byl bych všechny ty věci odevzdal muzeu. Můžete si promluvit s pravým Hassanem, jestli si chcete ověřit má slova.“

Inspektor vrhl na Abdula významný pohled. „To není možné,“ odpověděl Saxonovi. „Hassan je mrtvý.“

„Mrtvý? Vždyť jsem s ním včera telefonoval. Co se stalo?“

Inspektor pečlivě sledoval Saxonův výraz tváře, když řekl: „Byl zavražděn. Zbyl z toho hrozný maglajz. Jste si jistý, že o tom nic nevíte?“

„Ano, zcela jistý.“

Inspektor si zapálil cigaretu Cleopatra a vyfoukl nosem dva obláčky dýmu. „Věřím vám. Tak, teď se můžete ptát.“

„Jak jste věděli, že se chystám navštívit Hassana?“

„Jednoduše. Vaše jméno je v seznamu Hassanových schůzek. Vyhledali jsme si vaše záznamy. Jste velmi slavný autor. Všichni čtou vaše knížky.“

„Přál bych si, aby mě četlo přece jen *víc* lidí,“ opáčil Saxon s náznakem úsměvu.

Inspektor pokrčil rameny. „Proč se ale takový velký spisovatel zajímá o nějakého zloděje?“

Saxon pochyboval, zda by inspektor porozuměl posedlosti, jež ho vyhnala na cestu Evropou, Středním východem a Jižní Amerikou, aby nalezl odpověď na jednu ze záhad století. Byly chvíle, kdy tomu sám nerozuměl. Opatrně volil slova: „Věřil jsem, že mi Hassan pomůže najít jednu ženu.“

„Och,“ ozval se inspektor a obrátil se na policistu Abdula. „*Ženu.*“

„Hassan měl jednu starožitnost, jež by mi mohla pomoct při psaní knihy i při realizaci filmu Královna ze Sáby, jehož budu, doufám, producentem.“

„*Královna ze Sáby*“ opakoval zklamaně inspektor. „Mrtvá žena.“

„Mrtvá, a přece nikoliv mrtvá. Jako Kleopatra.“

„Kleopatra byla velká královna.“

„Jistě. A Královna ze Sáby rovněž. A taky byla krásná.“

Otevřely se dveře a vešel další muž. Na rozdíl od kulaťoučkého a umouněného inspektora byl příchozí vysoký a štíhlý. Na sobě měl světle olivový oblek a puky na kalhotách ostré jako břitva. Šarif se zvedl ze židle a postavil se do pozoru.

Muž řekl: „Děkuji, inspektore. Vy i váš policista můžete odejít.“

Inspektor zasalutoval a spolu s policistou opustil místnost.

Nově příchozí se složil do inspektorovy židle a položil na stůl manilovou obálku. S pobaveným výrazem na úzkém obličeji hleděl na Saxona.

„Dověděl jsem se, že máte rád velbloudí trh,“ pronesl s úsměvem perfektní angličtinou.

„Obdivuju, jak velbloudi dokážou neustále držet hlavu vztyčenou. Připomínají mi aristokraty, když na ně dopadly špatné časy.“

„To je zajímavé,“ odvětil muž. „Jmenuju se Jusif. Jsem z ministerstva vnitra.“

Saxon věděl, že ministerstvo vnitra je vlastně synonymem pro národní bezpečnost.

„To je od vás velice laskavé, že jste přijel až sem.“

„S tím má laskavost sotva co dělat.“ Otevřel pořadač. „Toto je složka *skutečného* Hassana.“ Prsty pečlivě ošetřenými manikúrou vytáhl několik sešitých listů a podal je přes stůl Saxonovi. „A tady je seznam starožitností.“

Saxon si seznam v angličtině přečetl. „To souhlasí se seznamem vydaným Bagdádským muzeem.“

„Pak se obávám, že přicházíte příliš pozdě.“ Jusif se v židli opřel a složil ruce před sebou do stříšky. „Tyto exempláře byly odvezeny armádou. V současnosti je má v držení zástupce UNESCO. Den poté, co ty věci odvezli, byl Hassan mučen a nakonec zavražděn.“ Jusif si názorně prstem přejel hrdlo.

„Jestli ale neměl žádné starožitnosti, proč mi tedy tvrdil, že je má?“

„Zloděj krade víckrát než jednou. Třeba si představoval, že může podvést bohatého cizince.“

„Víte, kdo ho zabil?“

„Pracujeme na tom.“

„Kdo byl ten zástupce UNESCO?“

„Jedna Italka. Jmenuje se Carina Mechadiová.“

„Nevíte, jestli je pořád ještě v Káhiře?“

„Odplula již před několika dny společně se starožitnostmi. Veze je do Spojených států na základě dohody s bagdádskou vládou.“

Tato zpráva vzala Saxonovi vítr z plachet. Přitom se dostal *tak blízko* svému cíli. „Můžu teď odejít?“

„Kdykoliv si budete přát.“ Jusif se zvedl ze židle. „V jádru každého případu je vždycky nějaká žena.“

„Slečna Mechadiová?“

Odmítavě zavrtěl hlavou. „Královna ze Sáby.“

Egypťan vyslal k Saxonovi matný úsměv a otevřel mu dveře. Saxon odjel zpět do hotelu Marriott. Jakmile se ocitl v pokoji, vyřídil několik telefonátů. Spojil se rovněž se svým kontaktem v UNESCO, který mu potvrdil, že Carina Mechadiová je právě na cestě do Ameriky.

Saxon přistoupil k oknu a zahleděl se na věčný Nil a na třpytivá světla prastarého města. Vybavil si Jusifův úsměv, když se zmínil o svém pátrání po duchu ženy, jež zemřela před třemi tisíci lety.

Po chvilce přemítání zvedl znovu sluchátko a zajistil si rezervaci na letadlo do Spojených států. Pak začal balit.

Jeho dlouhá cesta hledání dokonalé ženy ho dovedla i na ta nejvíce nepřístupná a nebezpečná místa na světě. Teď se rozhodně nehodlal vzdát.

8

KONTEJROVÁ NÁKLADNÍ LOĎ *Ocean Adventure* mohla pojmout téměř dva tisíce kontejnerů se zbožím, ale i tak se svými sedmi tisíci tunami a délkou sto sedmdesáti metrů byla trpaslík ve srovnání s novějšími plavidly, jež měřila jako tři fotbalová hřiště za sebou. Jemnější podrobnosti relativity prostoru však rozhodně Carině Mechadiové nic neříkaly, když rázně kráčela po palubě a choulila se před syrovým Severním Atlantikem, jehož chladné prsty jí pronikaly až ke kostem.

Od chvíle, kdy se v Salernu nalodila, Carina každý den brzy ráno vstala, sestoupila ze své kabiny na třetí palubě můstkové nástavby a vydala se před snídaní na rychlou ranní procházku po hlavní palubě. Toto nutkání vycházelo jednak ze zcela zbytečné obsese udržet si postavu a jednak sloužilo k tišení stále rostoucí netrpělivosti. Počet okruhů závisel na počasí, které se měnilo od syrového vlhka k rezavému mrazivému vzduchu, přicházejícímu od pobřeží Newfoundlandu.

Ocean Adventure v člověku nevyvolává typickou námořní romantiku, jakou nesmrtelným způsobem zachytil Joseph Conrad ve svých povídkách o trampových lodích, brázdících v minulých dobách světové oceány. Tato loď byla vlastně ocelová platforma, vezoucí kovové kontejnery sedm metrů dlouhé a necelé tři metry vysoké. Ty byly naskládány po šesti na sobě a

zaujímaly většinu paluby, s výjimkou přídě, zádě a úzkých uliček podél zábradlí. Stovky dalších kontejnerů zaplňovaly nákladové prostory v podpalubí.

Jak Carina procházela podél zábradlí na pravoboku, připomněla si řetěz událostí, jež ji přivedly na palubu lodi brázdící Atlantik. Vražda Ali Babbase před pár lety v Bagdádu ji sice šokovala, ale nepřekvapila. Na pozadí velice lukrativního obchodu s ilegálními starožitnostmi docházelo věčně k násilí. Byla to šedá zóna, kde proudily enormní sumy peněz, ale s gentlemanem bylo zde obtížné se setkat. Ali nejspíš podvedl nesprávnou osobu.

Přesto všechno jeho smrti litovala. Bez Aliho si nebyla jistá, zda vůbec objeví úkryt těch antikvit. Ali byl totiž prostředníkem, který kradené zboží uváděl na trh. Nikdy nic nezapisoval. Jména dodavatelů i kupců nosil jenom v hlavě. Teď, když je ničemný dealer mimo hru, jsou věci, které hledala, zaváty do všech světových stran.

Carina toho měla dost na přemýšlení, aby ji to zaměstnávalo, když se vrátila z Iráku zpět do své kanceláře UNESCO v Paříži. Měsíce poté, co opustila Bagdád, byla právě na stopě jedné vzácné etruské sošky, když ji navštívil Auguste Benoir. Vstoupil do kanceláře a podal jí navštívenku. Benoir byl škrobený, bezcharakterní proradný mužíček, jenž Carině svou vizáží připomínal fiktivního detektiva Agathy Christie Hercula Poirota.

Benoir byl partnerem v jedné prestižní pařížské právnické firmě a okamžitě šel přímo k věci. „Má firma byla pověřena zastupováním Baltazarovy nadace," řekl. „Pan Baltazar je bohatý obchodník a filantrop. Velice ho zarmoutila zpráva o plenění Bagdádského muzea. Pan Baltazar četl článek popisující vaše snahy nalézt úkryt

starožitností, které byly uloupeny. Vyjádřil naději, že za finanční pomoci jeho nadace budete ochotna věnovat svůj talent hledání těchto předmětů irácké sbírky.“

„To je od pana Baltazara velice laskavé,“ odpověděla Carina. „Nicméně se domnívám, že bude větším přínosem, jestliže budu pracovat v nějaké celosvětové organizaci, jakou je například UNESCO.“

„Odpusťte, prosím, že jsem se o nabídce pana Baltazara nevyjádřil dost jasně. Nebudete samozřejmě muset opustit své místo v UNESCO.“

Carina pohlédla na hromady lejster, kupící se na jejím stole. „Jak ale sám vidíte, jsem zavalená prací pro tuhle organizaci.“

„Pochopitelně.“ Benoir vytáhl z aktovky list papíru. „Toto je navrhovaná dohoda. Nadační fond v bance podle vašeho výběru složí finanční prostředky na grant. Z tohoto účtu budete moct čerpat kdykoliv a na cokoliv, za jediné podmínky: peníze musí být použity k získání iráckých artefaktů. Přitom neexistuje žádný finanční limit.“

Uvedené podmínky začaly Carinu zajímat. „Pan Baltazar je velice štědrý.“

Benoir se rozzářil. „Takže, slečno Mechadiová?“

Carina byla na rozpacích. Měla sice na starosti několik úkolů v rámci UNESCO, ale takovouto šanci si nemohla dovolit nevyužít. Přelétla očima dokument. „Ráda bych si tento návrh prostudovala a zítra vám zavolám, jak jsem se rozhodla.“

Příštího dne telefonovala Benoirovi, že souhlasí. Při práci pro UNESCO přicházela do styku s lidmi z vládních kruhů, od policie, se zaměstnanci muzea či s archeologickými experty, avšak neomezené fondy jí

otevřou úplně jiný svět. S balíkem peněz v ruce si bude moct koupit přístup i k nechutným individuím, vyskytujícím se v obchodu se starožitnostmi. A tak se také stalo. V krátké době si vytvořila efektivní síť z policejních informátorů i příslušníků podsvětí, kteří jí často poskytli vodítko k postrádaným artefaktům, a to i mimo oblast vlastního Iráku.

Mezi relativně jisté zdroje patřil jakýsi křivácký egyptský armádní důstojník, kterého znala jen pod přezdívkou Plukovník. Ani ne před týdnem jí zničehonic volal s novou informací, že soubor předmětů, po nichž pátrá, byl nabídnut k prodeji jakýmsi drobným zlodějíčkem jménem Hassan. Řekla Plukovníkovi, že se s ním setká do osmačtyřiceti hodin, telegraficky mu poukázala zálohu a instruovala ho, aby koupi provedl tak, že nebude zřejmý zdroj peněz.

Dohoda s Baltazarovou nadací ji zavazovala podat okamžitou informaci v případě jakéhokoli pokroku. Zatelefonovala tedy zprávu o Hassanovi Benoirovi, který slíbil, že ji předá dál. Ještě před odletem do Káhiry zavolala profesoru Násirovi do Bagdádu a oznámila mu, že je blízko získání artefaktů.

Násir byl celý blažený, ale situace v Iráku nebyla zdaleka ještě konsolidovaná, takže se obával o bezpečí kolekce. Pokoušel se nalézt fond na vybudování efektivní katalogizace stávajících sbírek. Proto nadšeně přivítal Carininu myšlenku využít artefakty k získání dotací. Podepíše prohlášení, kterým se vzdává vlastnictví artefaktů a přenechává je dočasně Carině, a dále slibuje, že bude kontaktovat irácké velvyslanectví ve Washingtonu a upozorní diplomatický sbor na možnost uspořádání putovní výstavy.

Když Carina přijela do Egypta, události šly ráz naráz. Při obědě v hotelu Nile Sheraton jí plukovník oznámil, že sbírku již vlastně získal. Když mu vyplatila plnou prémii, galantně za ni vyrovnal účet za oběd. Večer téhož dne již s narůstajícím vzrušením čekala v jakémsi skladišti v docích Port Saidu na náklaďák, který dorazil chvilku po půlnoci.

Artefakty byly pokryty hlínou, ale jinak byly víceméně ve slušném stavu. Ve světle baterky provedla rychlou inventuru a každý předmět očíslovala a popsala. Jedním z větších exponátů byla vysoká socha muže oblečeného do suknice připomínající kilt a špičaté čepice. Bronzový povrch byl zalepený špínou, pokrývající téměř celou postavu od vousů až po kočku ležící muži u nohou. Socha se na původním seznamu artefaktů nevyskytovala, ale pomačkaná papírová visačka připevněná na jedné paži identifikovala skulpturu jako *Navigátora.* Poté, co rozdala další část Baltazarova bohatství mezi dokařské dělníky a celníky, nechala naložit zásilku na nákladní loď mířící do Itálie.

Pak odletěla napřed do Salerna, kde zařídila přeložení nákladu na *Ocean Adventure,* jenž mířil do Spojených států. Během nervózního čekání definitivně dopracovala za přispění Násira a diplomatů z ambasády plán cesty. Když nákladní loď konečně doplula, zavolala Benoirovi a sdělila mu, že si z důvodu snazšího transportu antikvity přivlastnila. Zdálo se, že ho to poněkud zaskočilo, ale později zatelefonoval znovu, aby jí sdělil, že panu Baltazarovi vyřídil tu novinu a on jí k jejímu nálezu blahopřeje. Carina se rozhodla, že již artefakty nespustí z očí, a proto si zamluvila na nákladní lodi kajutu.

Nyní se uprostřed chůze zastavila a nahlédla do úzké uličky mezi narovnanými kontejnery, aby se přesvědčila, že ten modře natřený je stále na svém místě. Pak pokračovala směrem k přídi. Když se dostala na otevřenou palubu, zasáhl ji ledový vítr.

Kapitán jí včera při večeři sdělil, že jejich cestovní rychlost je osmnáct uzlů. On ji však sníží, jakmile se přiblíží k Newfoundlandu a vstoupí do oblasti nazývané Iceberg Alley. Toto varování povzbudilo spíš její zvědavost než strach.

Na chvíli stanula na přídi a vyhlížela ledové hory. V šedivém moři však pluly pouze ledové špalky do velikosti cestovního kufru. I přes několik vrstev oblečení cítila, jak ji na žebrech lechtají ledové prsty větru. V jídelně na ni bude čekat horká káva a míchaná vajíčka. Obrátila se tedy zády k volnému moři a po palubě na levoboku spěchala zpátky.

Ušla asi dvě třetiny vzdálenosti k můstku, když nad svistotem a pleskáním vln do trupu jejich lodi zaslechla dunivý zvuk. Vzhlédla a nad hlavou uviděla dvě helikoptéry, letící v těsné formaci několik desítek metrů nad hladinou. Rychle se blížily k lodi. Na černých trupech nebylo patrné žádné označení, žádná identifikační známka.

Jejich náhlé zjevení Carinu překvapilo. Loď byla asi sto mil od pobřeží. Vzpomněla si však na kapitánovo varování před naftovými a plynařskými vrty v této oblasti. Helikoptéry tedy určitě patří na nějakou vrtnou plošinu. Stroje minuly loď těsně nad stěžněm, stále bok po boku zatočily a pak již kroužily jako dravci nad pohybující se lodí ve stále se zužující spirále. Nakonec zmizely z dohledu. Zvuk otáčejících se rotorů náhle

zeslábl. Helikoptéry evidentně přistály na horních kontejnerech.

Carina si byla jistá, že zjistí totožnost návštěvníků, jen co se dostane do jídelny. Znovu vykročila, ale po chvíli se náhle zastavila. Těsně před ní seskočila z menšího kontejneru houpajícího se na konci lana nějaká postava a přistála na palubě. Po laně se vzápětí spustili tři další útočníci a zablokovali jí cestu. Obličeje, s výjimkou očí, jim zakrývaly masky. Všichni měli na sobě přiléhavé černé uniformy, každý držel v ruce krátkou automatickou zbraň.

Carina se otočila a rozběhla se, avšak z kontejnerů za ní seskočily čtyři další postavy, které jí znemožnily útěk, protože ji společně vzaly do kleští. Jeden z neznámých útočníků ji popadl za paži a otočil ji na místě, takže jí potom mohl za zády pohodlně svázat zápěstí izolační páskou.

Prakticky bezmocnou ji postrčili k můstkové nástavbě. Když se nepohybovala dostatečně rychle, okamžitě se jí mezi lopatky bolestivě zarylo ústí hlavně. Další a další postavy mířily jejich směrem. Carina mezi nimi bezpečně poznala dva filipínské členy posádky. Když zahlédla jejich usmívající se obličeje, situace byla nad slunce jasnější. Filipínci spolupracovali s únosci.

Přepadová jednotka se rozdělila na dvě části. Jeden člen posádky zamířil se čtyřmi únosci na můstek. Druhý Filipínec vedl útočníky po palubě. Celá operace probíhala v absolutní tichosti. Tito muži vědí, co dělají a čeho chtějí dosáhnout, napadlo Carinu. Zůstala však jako opařená, když ji člen posádky nasměroval ke kontejneru, obsahujícímu její artefakty, a zabubnoval prsty v rukavicích na kovový plášť.

Dveře do kontejneru byly zablokované okolními bednami. Jeden z únosců tedy otevřel kovový kufr a vytáhl odtud hořák a kyslíkovou bombu. Složil jednotlivé díly hořáku, zapálil ho a pak seřídil plamen až na malý bod. Nasadil si svářečské brýle, aby si chránil oči před záplavou jisker, a začal metodicky propalovat otvor v boční stěně kontejneru.

Carina bezděčně vykřikla v protestu. Její vzplanutí však přivolalo okamžitou odpověď. Jeden z uchvatitelů ji chytil za paži a současně ji kopl do kotníku. Carina ztratila stabilitu, a jelikož nemohla použít ruce, aby zabránila pádu, dopadla plnou vahou na palubu. Čelem narazila na kov a ztratila vědomí.

Když se z bezvědomí probrala, ležela na zádech v polotmě. V hlavě jí pulzovala bolest. Překulila se na bok a zjistila, že je zaklíněná mezi dvěma dřevěnými bedničkami uvnitř kontejneru. Zvenčí pronikalo světlo hranatým otvorem se zubatými okraji, který po sobě zanechal hořák.

Pokusila se vstát, ale nemohla dostat nohy pod sebe. Ruce měla stále spoutané za zády, takže po chvíli usilovných snah se jí jen zamotala hlava. Jak tak ležela na studené kovové podlaze, s hrudníkem divoce se zvedajícím námahou, uviděla náhle proti bednám nějaký stín. Vyříznutým otvorem na ni hleděl jakýsi muž. Ve tváři poněkud buclavý, ale kulaté oči zíraly z andělského obličeje až s ďábelskou intenzitou.

Carině ztuhla krev v těle. Byl to jeden z nejděsivějších obličejů, jaké kdy viděla.

Její výraz musel obrážet její myšlenky, protože muž se usmál. Carina byla téměř vděčná, když znovu omdlela.

9

ORANŽOVOBÍLÝ DÁLKOVÝ PRŮZKUMNÝ letoun Hercules 130HC s dlouhým doletem odstartoval za svítání ze St. John's a okamžitě zamířil na východ k sedmihodinovému letu v rámci mezinárodní ledovcové hlídky. Při cestovní rychlosti tři sta padesát mil za hodinu tento hornoplošník pokryje za tuto dobu třicet tisíc čtverečních mil oceánu.

Příslušník pobřežní hlídky sedící u radarové obrazovky tiše snil o blížící se schůzce s jednou mladou ženou z Newfoundlandu. Právě si plánoval, jak ji dostat do postele, když se na monitoru objevilo podezřelé světélko.

V tom okamžiku nastoupil výsledek tréninku. Technik odsunul stranou smilné představy a celou pozornost soustředil na radarovou obrazovku. Čtyřmotorový turbovrtulový stroj nesl radar, který hleděl kupředu a do stran. Boční radar, neboli SLR, zaznamenal ve vodě velký předmět, zhruba dvacet mil severně.

Sledování ledovců začalo již dávno, v roce 1912, kdy byla vytvořena ledovcová hlídka, jež měla za úkol zabránit opakování tragédie *Titaniku.* I přes nesporný technologický pokrok od té doby jde však i dnes stále ještě spíše o umění než o vědu.

Muž obsluhující radar se pokusil rozhodnout, zda je ten objekt ledovou horou nebo zakotveným rybářským

člunem. Pohybující se předmět s hladkými hranami by znamenal loď. Signál na obrazovce byl téměř nehybný a nebylo vidět žádnou kýlovou brázdu. Jeho zkušené oko objevilo radarový stín, tedy skutečnost, že za cílem není žádný radarový odraz. Tento fenomén naznačoval, že cíl je vyšší než loď. *Ledovec*.

Oznámil výsledek svého pozorování do kokpitu, včetně lokalizace záchytu, a letadlo se okamžitě stočilo ve změněném severním kurzu.

Mlha ležící nad hladinou oceánu znemožňovala vizuální identifikaci vlastně až do poslední chvíle. Letadlo kleslo, až bylo jen několik set metrů nad vodou. Když se mlha na chvíli rozptýlila, objevila se plovoucí masa ledu s vysokou věžičkou na jednom konci. Pak se mlha znovu zavřela. Tento krátký pohled ale úplně stačil.

Letadlo vyslalo údaje o ledovci operačnímu centru ledovcových hlídek v Grotonu ve státě Connecticut. Tam počítač stanovil pravděpodobný pohyb ledovce. Nakonec bylo vydáno varování rádiem, jako bulletin pro námořní komunitu. Zprávu zachytil letoun Provincial Beech Super King, hlídkující na základě kontraktu s mořskými vrtnými společnostmi u Grand Banks.

Dvoumotorový stroj nabral kurz podle uveřejněných souřadnic. Mlha se začínala rozpouštět, takže letadlo bez problémů našlo svůj cíl. Několikrát nad ním v nízké výšce přeletělo, načež potvrdilo dřívější hlášení jako varování všem vrtným plošinám i lodím v blízkosti.

LEIF ERIKSSON křižoval hladinu v pomalých zákrutech, když zachytil naléhavou zprávu. Okamžitě na to zareagoval spuštěním dvojice silných dieselových motorů o výkonu deset tisíc koňských sil, o čemž vydávaly

hlasité svědectví. V šedivém moři vyrývala loď smetanovou kýlovou brázdu a uháněla jako policajt na motorce za neukázněným řidičem.

Austin byl právě na můstku, zabraný spolu se Zavalou do mapy, když se v amplionu ozvalo hlášení o ledové hoře. „To je náš pohřešovaný Moby?“ otázal se Austin kapitána. „Možná,“ připustil Dawe. „Popis odpovídá. Brzo ale sami uvidíme.“ Dawe nařídil strojovně snížit rychlost. Kolem lodní přídě rozřezávající hladinu se válely chumáče mlhy připomínající chuchvalce bavlny. Během chvíle zahalil bezbarvý mrak celou loď jako mokrý ubrus. Viditelnost poklesla na několik metrů. Loď si vyhmatávala cestu, spoléhajíc výhradně na elektronické oči.

Kapitán pečlivě sledoval radarovou obrazovku a čas od času vydával rozkazy kormidelníkovi, který podle nich měnil kurz. Loď se pohybovala velice pomalu a napětí na můstku bylo hustější než štědrovečerní rybí polévka. Proplouvali strašidelnými vodami nedaleko hrobu *Titaniku.* Dokonce i s elektronikou, která dokázala objevit dětskou lodičku na deštivé kaluži, nebyly srážky plavidel s ledovci neznámou věcí a mnohdy končily i fatálně.

Kapitán podivně zavrčel a vzhlédl od radarové obrazovky.

Ušklíbl se a řekl: „Už jsem vám někdy vyprávěl, co Newfiové používají jako repelent proti komárům?“

„Brokovnici,“ navrhl Zavala.

„Když komárovi ustřelíte přistávací světla, pak při manévru havaruje,“ dodal Austin.

„Počítám, že tenhle jste tedy slyšeli. Ale nebojte se; ještě z vás uděláme Newfieho.“

Když se tak celkové napětí na můstku poněkud uvolnilo, kapitán se vrátil k radarové obrazovce. „Mlha se trochu zvedá. Dávejte dobrý pozor. Každou vteřinou se objeví.“

Austin přejížděl očima po šedivém příšeří. „Máme společnost,“ řekl náhle, čímž přerušil téměř kostelní ticho panující dosud na můstku.

Před nimi se vynořily strašidelné obrysy ohromného ledovce, jako by se vynořil v zlém snu. Během několika vteřin byla hora ledu hutnější a méně strašidelná. Její hřbet opisoval křivku od celkem nízkého jednoho konce ke vznosné ledové věžičce, dosahující výšky patnáctipodlažního domu. Mlhou pronikl zbloudilý svazek slunečních paprsků. V záři nebeského reflektoru se povrch ledové hory rozzářil oslnivě bíle. Výjimkou byly jen nebesky modré rozsedliny, kde roztátá voda znovu zmrzla, tentokrát však bez přítomných bublin, odrážejících bílé světlo.

Kapitán poplácal Austina a Zavalu po zádech. „Chopte se harpun, mládenci. Nalezli jsme Moby Berga.“ U vytržení zíral na ohromnou horu ledu. „Je opravdu pěkná, co?“

„Pěkná kostička,“ přitakal Austin. „A to vidíme jen její osminu, co je nad vodou.“

„Tady musí být dost ledu i pro miliardu margarit,“ ozval se Zavala s neskrývanou úctou. „Je to obří ledovec,“ ozval se Dowe, „jako ten, který potopil *Titanik.* Průměrná ledová hora v těchto končinách dosahuje hmotnosti dvou set tisíc tun a měří takových sedmdesát metrů na délku. Tenhle exemplář je dlouhý alespoň sto metrů a může vážit kolem pěti set tisíc tun. Ledovec, do

kterého narazil *Titanik*, měl jenom dvě stě padesát tisíc tun.“

Kapitán nařídil kormidelníkovi, aby objel ledovou horu, ale nepřibližoval se na méně než třicet metrů. „Musíme být mimořádně opatrní,“ vysvětloval.

„Ty ledové výběžky vyčuhující z vody by nám klidně mohly seškrábnout ze dna vilejše,“ poznamenal Austin.

Kapitán sledoval ledovec. „Bojím se překážek, které *nevidíme*. Ty modré trhliny jsou nejslabší místa. Díky nim by se kdykoliv mohl uvolnit obrovský kus ledu a jenom jeho pád do vody by nás dokázal potopit.“ Dawe se ušklíbl. „Stále ještě jste rádi, že jste si nás stopli?“

Austin souhlasně kývl a dál se snažil vnímat tu majestátní krásu ledové hory.

Zavala odhodil veškeré výhrady ohledně jejich účasti na této cestě a okouzleně zíral na obrovskou masu. „To je fantastické!“ vykoktal ze sebe.

„To jsem rád, přátelé, protože tohle bejby náleží vám. Před několika lety mi totiž jedna loď NUMA pomohla z bryndy. Tímto způsobem to vlastně splácím. Vlastníci lodě potvrzují, že otázka odpovědnosti by neměla představovat žádný problém, pokud se zapíšete jako dočasní členové posádky, což jste právě udělali. Oba jste prokázali, že máte nadání na pronásledování ledovců.“

Dawe nechal své hosty, aby chytali do lasa menší ledovce, jejichž poněkud zkomolený název „burgy“ připomínal jeden druh rychlého občerstvení. Jejich smysl pro týmovou práci i rychlost, s jakou si osvojili techniku, na něj udělaly dojem.

„Tyto ledovce jsou tak velikosti domů," poznamenal Austin. „Ta věc tamhle je spíš podobná komplexu Watergate."

„Princip je ale stejný. Najděte je, obeplujte, chyťte do lasa a odtáhněte. Budu se vám dívat přes rameno pro případ, že byste se dostali do nějakých problémů. Navlečte si oblečení do špatného počasí. Setkáme se na palubě."

Austin se Zavalou se zubili jako dvě děti, které dostaly první kolo. Poděkovali kapitánovi a zamířili do kajuty. Natáhli na sebe další vrstvy teplého oblečení a nakonec se nasoukali do jasně oranžového obleku do špatného počasí. Když se vybatolili na palubu, vítr zesílil. Skvrnitá hladina připomínala hrubou kůži aligátora.

Kapitán pečlivě sledoval, jak oba muži spolupracují s posádkou a jak navazují čtyři sta metrů dlouhé sekce polypropylenového vlečného lana o průměru dvaceti centimetrů. Jeden konec pak upevnili na válcovité pachole na zadní palubě a protáhli širokým prostorem pod záďovým zábradlím. K druhému volnému konci byla připevněna oranžová bóje. Austin pak použil vysílačku, aby ohlásil na můstek, že jsou připraveni.

Loď se nyní pohybovala v širokém oblouku ve vzdálenosti zhruba sedmdesáti metrů od ledovce a zastavovala jen proto, aby posádka stačila napojit další část vlečného lana.

Když *Eriksson* dorazil na původní výchozí pozici, jeden námořník vylovil bóji s volným koncem na palubu. Austin ukázal, aby námořník připevnil ocelové tažné lano tak, aby udržel smyčku lana ve vodě. Jinak by vlečné lano mohlo po kluzkém povrchu ledovce snadno sklouznout. Kapitán zkontroloval stav příprav.

„Dobrá práce,“ pochválil je Dawe. „Ale teprve teď začne legrace.“ Vedl Austina se Zavalou zpět na můstek. Loď a ledovou horu dělilo asi osm set metrů. Podle Dawea to byla minimální bezpečná vzdálenost pro vlečení. „Teď už to nechám na vás,“ prohlásil Austin.

Dobře věděl, že tu není místo pro amatéry. Bylo známo, že se vlečená ledová hora občas obrátí vzhůru nohama, a navíc tu bylo vždycky riziko, že se vlečné lano zamotá do lodních šroubů.

Za kapitánova velení loď zabrala silněji. Vlečné lano se napjalo. Voda za lodí začala vřít a měnit se v bílou pěnu. Ledovec jen pomalu a váhavě překonával setrvačnost, jež ho dosud udržovala v klidu. Obrovská hora ledu se vytrhla z okolního moře a vlečná loď i s nákladem se začaly zvolna pohybovat. Nicméně bude trvat asi celé hodiny, než dosáhnou jednoho uzle.

Když už se ledovec vlekl za lodí, Austin se omluvil a zmizel. Za pár minut se vrátil z kajuty a podal kapitánovi lepenkovou krabici. Dawe ji otevřel a jeho tvář se roztáhla v úsměvu. Z krabice vytáhl kovbojský klobouk Stetson a nasadil si ho na hlavu.

„Je trochu velký, ale můžu si dovnitř nacpat noviny, aby mi seděl. Díky, chlapci.“

„Berte to jako nepatrný projev díků za to, že jste nás vzal na palubu,“ vysvětloval Austin.

Zavala nepřestával zírat na ledovec, vedle něhož vypadala jejich loď jako trpaslík. „Co budeme s tou věcí dělat?“

„Dotáhneme ho do proudu, který ho odnese pryč od vrtných plošin. To může trvat i několik dní.“

„*Kapitáne…*“ zavolal na Dowea operátor radaru. „Sleduju jeden cíl. Vypadá, jako by mířil na plošinu Great Northern.“

Operátor mastnou tužkou nakreslil na plastovou průhlednou blánu na monitoru tři x a pak je spojil, aby demonstroval směr sledovaného objektu. Kapitán použil navigační trojúhelník a přiložil ho na nakreslené křížky.

„To není dobré,“ zamumlal. „Máme tu loď směřující v přímém kurzu na vrtnou plošinu. A pluje pěkně rychle.“

Spojil se vysílačkou se zmíněnou plošinou. Její radarový operátor rovněž zaznamenal blížící se nebezpečí a pokoušel se s přijíždějící lodí spojit. Nikdo mu však neodpověděl. Právě se chystal spojit se s *Leifem Erikssonem,* když ho Dawe zavolal.

„Začínáme mít trochu starost,“ přiznal muž radarové obsluhy. „Jde nám rovnou po krku.“

„Opravdu to tak vypadá,“ přitakal Dawe. „Počítám, že je možná tak deset mil od vás.“

„To je tedy zatraceně blízko.“

„Pustíme tu horu ledu, kterou táhneme, a pokusíme se jim zastoupit cestu. Jak dlouho může trvat, než se plošina vzdálí od vlastního vrtu?“

„Už jsme s tím manévrem začali, ale ta cizí loď tady bude dřív, jestli ovšem udrží dosavadní rychlost.“

„Pokoušejte se dál s nimi spojit vysílačkou. My je zkusíme odehnat.“ Pak se obrátil k Austinovi a Zavaloví.

„Je mi líto, mládenci, ale ten váš ledovec musíme odříznout.“

Austin naslouchal konverzaci v rádiu. Natáhl si teplé oblečení a pořádně si narazil čepici na hlavu. Zavala ho následoval.

Uvolňování ledovce byla operace přesně opačná než chytání do lasa. Palubní tým odvázal konec lana s bójí a nechal ho volně plavat. Dawe manévroval s lodí zpět kolem ledové hory, zatímco posádka navíjela tisíce metrů lana. Když se na palubě ocitl poslední metr a nehrozilo, že by se lano zamotalo do lodních šroubů, kapitán vydal rozkaz k odplutí plnou parou.

Zavala zůstal na palubě a dokončoval úklid, zatímco Austin se vrátil na můstek. Kapitán stále svíral mikrofon v ruce. „Pořád nic?“ zeptal se Austin.

Dawe zavrtěl hlavou. Tvářil se ustaraně a současně bylo patrné, že už ztratil trpělivost. „Za chvíli bychom měli být těm idiotům po boku.“

Kapitán přešel k monitoru radaru. Na krycí fólii se objevil další křížek, a to přesně na linii původního kurzu. Druhá čára, protínající předpokládanou trasu neznámého plavidla, vyznačovala kurz *Erikssona*.

„Jak velkou šanci přežít má plošina při přímém nárazu?“ chtěl vědět Austin.

„Ne moc velikou. Great Northern je poloponorná základna. Její nohy jí poskytují určitou ochranu; ale není to žádná platforma Hibernia, která je ukotvená na dně a chráněná tlustou betonovou bariérou.“

Austin se ve vrtných plošinách vyznal od doby strávené na ropných plošinách v Severním moři. Věděl, že poloponorná základna je spíše loď než platforma a používá se především v hlubokých vodách. Její čtyři nohy spočívají na pontonech, které fungují jako trup. Plošina sama je konstruována tak, že je většinou pasivně přetahována z místa na místo, i když některé plošiny mají vlastní pohon. Jakmile se platforma dostane do oblasti

vrtu, pontony jsou zaplavené. Navíc drží plošinu na místě několik masivních kotev.

„Kolik je na plošině dělníků?“ chtěl vědět Austin.

„Její kapacita je dvě stě třicet lidí.“

„Budou mít dost času dostat se do bezpečí?“

„Teď právě uvolňují kotvy a motorové čluny začnou brzy táhnout, ale plošina je vybavena tak, aby se mohla pozvolna vyhnout z cesty pomalu plujícím ledovým horám, které unikly ledovcovým hlídkám. Není tedy uzpůsobena ke kličkování před splašenou lodí.“

Austin si nebyl až tak moc jistý, jestli kapitán použil správně výraz *splašená loď*, protože to by napovídalo, že loď nikdo neovládá. Podle jeho mínění bylo to plavidlo naopak *pečlivě* ovládáno a neustále mířilo na plošinu Great Northern.

Jeden člen posádky s ostřížím zrakem najednou ukázal na moře na pravoboku před přídí. „Vidím ji.“

Austin si vypůjčil námořníkův dalekohled a zaostřil si obraz, až se v zorném poli objevila kontejnerová loď. Mohl dokonce přečíst vysokými písmeny na rudém trupu oznamovanou její příslušnost ke společnosti Oceanus Lines. Na mohutné rozšiřující se přídi se skvělo jméno plavidla: OCEAN ADVENTURE.

LODĚ PLULY bok po boku na stejné úrovni v rovnoběžných kurzech zhruba čtyři sta metrů od sebe. *Eriksson* vysílal světelná znamení a houkal sirénou, aby upoutal pozornost cizí lodi. Avšak *Adventure* prořezávala hladinu neměnnou rychlostí. Kapitán nařídil posádce, aby se nepřestávala pokoušet navázat kontakt opticky či rádiem.

Nyní se v dohledu objevila i vrtná plošina. Krčila se na vodní hladině jako čtyřnohý vodní brouk. Nejnápadnější na platformě byla do výšky se tyčící naftová vrtná věž a talířovitá přistávací plocha pro vrtulníky. „Má ta plošina helikoptéru?“ otázal se Austin kapitána. „Ta se právě vrací na tuto základnu poté, co odvezla pacienta do nemocnice. Stejně je ale na nějakou evakuaci už příliš pozdě.“

„Já nemyslel na evakuaci. Vrtulník by ale mohl dopravit naopak někoho na onu loď.“

„Na to nebude čas. To nejlepší, co bude moct udělat, je pobrat trosečníky, pokud nějací budou.“

Austin pozvedl dalekohled. „Rubáše ale stejně ještě nechystejte,“ pravil. „Možná tu je stále ještě naděje na záchranu vrtné plošiny.“

„*Nemožné!* Plošina půjde ke dnu jako kámen, jakmile do ní ta loď narazí.“

„Podívejte se na střed lodi,“ vybídl ho Austin. „Povězte mi, co vidíte.“

Kapitán pohlédl do dalekohledu. „Je tam spuštěná lodní lávka, visí téměř až k hladině.“

Austin nastínil svůj plán.

„To je šílenství, Kurte. Je to příliš nebezpečné. Vy i Joe byste mohli přijít o život.“

Austin věnoval Daweovi poněkud napjatý úsměv. „Bez urážky, kapitáne, ale když jsme přežili ty vaše Newfie fóry, pak nás už *nic* nezabije.“

Kapitán se pozorně zahleděl do Austinovy odhodlané tváře, v níž se zračila absolutní jistota. Jestli někdo dokáže nemožné, pak je to tento Američan a jeho přítel.

„Dobře,“ přikývl Dawe nakonec. „Poskytnu vám všechno, co budete potřebovat.“

Austin si znovu navlékl oblečení do špatného počasí, rychlým škubnutím zatáhl zip a vyrazil dolů na palubu, aby informoval Zavalu. Ten znal svého přítele už dost dlouho, než aby se nechal překvapit odvážností či rizikem Austinova nápadu.

„Když si to člověk nechá projít hlavou, pak je to dost jednoduché,“ poznamenal Zavala. „Sázky ale nemluví příliš v náš prospěch.“

„Podle mě jsou jen o trochu lepší, než jaké šance má sněhová koule v pekle.“

„Nic lepšího však podle mě není možné. Ten masakr bude zřejmě trochu delikátní.“

Na ošlehaném Austinově obličeji se objevil bolestný výraz. „Uvítal bych, kdybychom v souvislosti s naší operací neužívali slovo ‚*masakr*‘.“

„To mi jen nešťastně ujela pusa. Co si o tom nápadu myslí kapitán Dawe?“

„Myslí si, že jsme blázni.“

Zavala upřel zrak na mohutnou kontejnerovou loď valící se šedivým mořem v rovnoběžném kurzu s nimi a v duchu začal počítat její rychlost, směr a aktuální stav moře.

„Kapitán má pravdu, Kurte,“ promluvil Zavala. „My *jsme* blázni.“

„Takže předpokládám, že jsi pro.“

Zavala přikývl. „Sakra, samozřejmě. To chytání ledovců do lasa mě pěkně nudilo.“

„Díky, Joe. Já to vidím tak, že všechno se dá redukovat na prostý poměr míry rizika k případnému výslednému profitu.“

Zavala přesně věděl, k čemu se chce Austin dostat. „Kolik chlapů je na vrtné plošině?“

„Kapitán říká, že něco přes dvě stě plus posádka lodi.“

„Takže jsou to jednoduché počty. Riziko je vysoké, ale nikoli nepřekonatelné, a na druhou stranu bychom mohli zachránit přes dvě stě životů.“

„Já se na to dívám stejně,“ přitakal Austin. Navlékl si plovací vestu a druhou podal Zavalovi. Pak zpečetili společné rozhodnutí potřesením ruky. Austin zvedl palec směrem ke kapitánovi, který z můstku sledoval jejich diskusi.

POD PEVNÝM VELENÍM kapitána Dowea se loď otočila a zastavila proti větru v takovém úhlu, aby Austin se Zavalou mohli na závětrném boku plavidla spustit na vodu jasně červený pětimetrový nafukovací člun. Loď zachycovala největší nápor větru, ale i tak člun na vzedmutých vlnách poskakoval jako gumová kachnička ve vaně.

Austin byl vybaven kapesní vysílačkou, k níž měl připojený hands-free mikrofon a sluchátko. Kapitán Dawe ho takto bude informovat o pokroku při vytahování kotev. Kdyby stihli včas uvolnit všechny kotvy a plošina se dokázala uhnout z cesty, nebo kdyby přijíždějící loď změnila kurz, Dawe okamžitě vyrozumí Austina, který by ustoupil od svého plánu. V opačném případě, při bezprostřední hrozbě kolize lodi s platformou, začne jednat.

Austin chvíli visel ze žebříku a na nohy mu šplíchala pěna, ale pak udělal větší krok a dopadl na nohy na dno člunu. Měl přitom podobný pocit, jako by skákal na

mokrou trampolínu. Pružné dno by ho bylo vymrštilo, kdyby se nezachytil bezpečnostních madel na pontonech a nepřimkl se k divoce poskakujícímu plavidlu.

Když se nafukovací člun pod jeho váhou konečně uklidnil, Austin nastartoval přívěsný motor o pětasedmdesáti koních. Ten se s vrčením a funěním rozběhl. Austin se pevně chytil lodního žebříku, aby stabilizoval člun a umožnil tak Zavalovi přistoupit. Ten seskočil do neklidného člunu s obvyklou kočičí grácií, odvázal příďové i záďové lanko a člun odstrčil od boku lodi.

Austin pak předal řídicí páku Zavalovi, který mírně přidal plyn a namířil tupou příď nafukovacího člunu kurzem, který přetínal trasu lodi *Ocean Adventure*.

10

Z PTAČÍHO POHLEDU ze šestipatrového můstku lodi *Ocean Adventure* měl kapitán Irwin Lange přehled po prakticky celé délce své lodi. Právě v této výšce se nacházel ve chvíli, kdy se náhle z oblohy snesly helikoptéry a dosedly na plošinu tvořenou nejvyšší vrstvou kontejnerů. Jeho první reakcí byl údiv. Jak však hleděl velkým oknem ven, brzy se úžas změnil v hněv.

Kapitán se pyšnil teutonskou chladnokrevností. Jeho klidná povaha se obrážela i v rysech obličeje, jenž jen zřídkakdy nevyzařoval víru ve vlastní schopnosti. Tentokrát to bylo jiné. Podmračený výraz úzké čelisti se ještě prohloubil. Helikoptéry přistály *bez* jeho svolení. Logickou úvahou okamžitě vyloučil, že by šlo o nouzové přistání v důsledku nějaké poruchy. Kdyby se jednalo o jeden vrtulník, pak ještě snad ano. Ale rozhodně to nebylo možné u dvou helikoptér najednou.

Tohle nebylo v pořádku. Nebylo to slušné. Pozoroval scénu pod sebou dalekohledem, a když viděl, jak z nitra strojů vyskakuje zhruba tucet postav a pod vířícími vrtulemi se vějířovitě rozestupuje, jeho podráždění ještě vzrostlo. Všichni byli oblečeni do černého. Vetřelce zahlédl jen na malou chvilku, než zmizeli za hranou naskládaných kontejnerů. Avšak i v tomto krátkém okamžiku zaregistroval, že všichni mají zbraně. Jeho hněv přešel v strach. *Piráti!*

Lange polkl. To je *nemožné.* Piráti přece operují ve vzdálených oblastech, jako je třeba Sumatra nebo Čínské moře. Několik pirátských útoků bylo hlášeno rovněž od pobřeží Brazílie a západní Afriky. Připadalo mu však naprosto neuvěřitelné, že by mořští nájezdníci měli ohrožovat poctivé námořníky v ledových krajích Velkých mělčin, zahalených do věčné mlhy. Za dlouhá léta plaveb mezi Amerikou a Evropou jediný kapitánův kontakt s piráty spočíval ve zhlédnutí videa, jež pro ně připravila pojišťovna. Lodní společnost vlastnící loď, které velel, rozeslala příslušné video svým kapitánům s instrukcí, aby se na něj se svými důstojníky podívali. Video ukazovalo asijské piráty divokého vzezření, jak z malých rychlých člunů atakují obrovský tanker.

Lange se zoufale snažil vybavit si poznatky, které se mu ona instruktáž snažila vštípit.

Bdělost je nejlepší obranou před piráty. Před piráty, kteří se snesli z čistého nebe, ale nikdo nevaroval.

Přeměňte loď v pevnost. Na zamykání dveří je už pozdě.

S piráty nebojujte. Ani náhodou. Na palubě neměli nic smrtonosnějšího než signální pistole.

Navíc nikdo z německých důstojníků ani filipínské posádky neuměl se zbraní ani zacházet.

Zůstaňte klidní. Tak v tomhle byl opravdu dobrý.

Obrátil se na osazenstvo můstku. Ti všichni byli náhlým příletem vrtulníků stejně vyděšeni.

„Myslím, že naši loď přepadli piráti," pronesl stejně neutrálním hlasem, jako by ohlašoval, že bude bouřka.

Sklíčený obličej prvního důstojníka naznačoval, že mladší muž nesdílí kapitánův klid. „*Piráti!* Co budeme dělat?"

„Tak předně se nebudeme v žádném případě stavět na odpor. Já zavolám o pomoc.“

Zvedl mikrofon rádia, ale právě když se chystal vyslat volání v nouzi, v reproduktorech to zapraskalo. „Volám kapitána lodi *Ocean Adventure“* pravil hlas. „Slyšíte mě?“ Lange odpověděl: „Tady je kapitán. Kdo volá?“

Mluvčí Langeho dotaz ignoroval. „Právě obkličujeme vaši posádku. Monitorujeme vaše vysílání a radíme vám, abyste v žádném případě nezačali vysílat MAYDAY. Rozumíte mi, kapitáne Lange?“

Jak to, že znají mé jméno?

Kapitán spolkl několik slov. „Ano, rozumím.“

„Dobře. Zůstaňte tam, kde jste.“

Kapitán od počátku myslel na dobro své dvacetičlenné posádky. Možná, kdyby je včas varoval, mohli se muži skrýt. Zvedl telefon a zavolal do strojovny. Žádná odpověď. Zkusil lodní jídelnu. Ticho. Snažil se potlačit rostoucí paniku a zkusil důstojnický salonek. Opět bez odpovědi.

Na křídle můstku se ozvaly těžké kroky. Do místnosti vtrhla skupina ozbrojenců. Čtyři z nich byli oblečeni do černých uniforem, čepic a masek, jež jim zakrývaly obličeje s výjimkou krutých očí. Pátý muž měl na sobě džíny a zateplenou nepromokavou bundu. Obličej maskovaný neměl. Kapitán v něm poznal Filipínce jménem Juan, který pracoval v kotelně.

Kapitán si nejprve myslel, že Juan je zde jako zajatec, dokud si nevšiml pistole v jeho ruce. Filipínec zaregistroval ohromení v kapitánově obličeji a roztáhl ústa v úsměvu, který odhalil značně defektní chrup. Teprve tehdy si kapitán uvědomil, že Juan s piráty

spolupracuje. Proto dokázali tak rychle převzít nad lodí kontrolu. Proto znali jeho jméno. Juan je musel nasměrovat rovnou do strojovny a dalších lodních oddílů.

Jeden muž přešel k řídicímu panelu a odstrčil kormidelníka stranou.

„Co to děláte?“ ozval se kapitán Lange.

Muž namačkal do lodního počítače koordináty, které měl natištěné na malém kousku papíru. Kapitán si všiml, že přepnul řízení na autopilota. Muž dokončil svůj úkol a vyštěkl rozkaz: „Vy a všichni ostatní. Lehnout na palubu.“

Lange vzdorně vysunul již tak výraznou bradu, ale udělal to, co se od něj žádalo, a rozkázal ostatním, aby ho následovali. Studený vítr, který profukoval můstkem, snadno pronikal lehkým kapitánovým sakem. Mrazilo by ho však stejně už jen při pohledu na aktuální situaci jeho lodě. Ozbrojení muži shromáždili zbytek posádky. Zdálo se, že další Filipínec z posádky, podobně jako Juan, rovněž spolupracuje s piráty.

Piráti zbraněmi nahnali vyděšenou skupinu na záďovou palubu. Zde byli shromážděni další piráti kolem jakéhosi objektu velikosti dospělého muže. Byl zahalen do plachet a ovázán několika silnými lany.

Lange pohlédl na piráta, který kontroloval uzly na laně. Byl vysoký přes sto osmdesát centimetrů, takže ostatní únosci vedle něj vypadali jako trpaslíci. Jeho paže se zdály příliš dlouhé dokonce i na tak mohutné tělo. Muž se obrátil a Lange uviděl, že nemá zakrytou tvář. Zíral na kapitána svýma andělskýma očima.

„Udělal jste dobře, že jste uposlechl mých pokynů,“ pronesl ten muž. Lange poznal hlas, jenž ho varoval, aby

nevysílal Mayday. Jeho tón byl nepřirozeně bodrý a vřelý.

„Kdo jste?“ zeptal se kapitán. „Proč jste na mé lodi?“

„Otázky, samé otázky,“ poznamenal cizí muž a potřásl hlavou. „Vysvětlování by trvalo moc dlouho, a tolik času nemáme.“

Kapitán zkusil jiný přístup. „Budu s vámi spolupracovat, jenom, prosím, neubližujte mé posádce.“

Ústa, svou jemností spíš ženská, se roztáhla do širokého úsměvu. „Nemějte obavy. Hodláme zanechat vás i vaši loď v téměř stejném stavu, v jakém jsme ji našli.“

Lange nebyl žádný hlupák. Skutečnost, že ten muž vystupoval s nezakrytým obličejem, znamenala, že se neobává pozdější identifikace nějakým svědkem. Na kývnutí velitele oddílu jeden únosce strčil kapitánovi pistoli do boku a poručil mu, aby si lehl na zem obličejem dolů vedle ostatních členů posádky. Ruce i nohy mu pak pevně svázali izolační páskou.

„Co s tou ženou?“ otázal se Juan muže s dětskou tváří. „Co bychom s ní měli udělat?“

„Cokoliv chcete,“ odpověděl vůdce únosců. „Způsobila už dost problémů. Jenom to udělejte rychle.“ Zdálo se, že tím ztratil o tento problém zájem, a svou pozornost zaměřil zpět na předmět zabalený v plachtě.

Juan udeřil do rukojeti nože visícího na opasku a vydal se po palubě za svým temným cílem. V očekávání věcí příštích kráčel rychle. Řadu předchozích dní sledoval Carinu žádostivýma očima a snažil se představit si, jak asi vypadá pod všemi těmi vrstvami oblečení. Olízl si rty, když si vybavil měkké teplo poddajného

ženského těla, které zvedal do kontejneru. Bude mít pouze několik minut, ale i to by mělo stačit k tomu, aby si dokázala užít pořádného chlapa, ještě než umře.

Rozběhl se klusem, ale stačil si ke svému překvapení všimnout, že z mlhy se vynořilo nějaké plavidlo a uhání za nimi. Nafukovací člun se dvěma muži poskakoval po vlnách cílevědomě směrem k *Ocean Adventure*.

Filipínce napadlo, jestli by neměl přivolat pomoc, to by mu ale nezbylo dost času na tu ženu. Chtíč zvítězil nad rozumem. Tohle zvládne sám.

Skrčil se a přeběhl palubu. Zdálo se, že člun míří zhruba do poloviny kontejnerové lodi. Filipínec se sem dostal jako první. Vytáhl nůž, přitiskl se vleže k palubě jako krokodýl čekající na svou kořist, a pozoroval blížící se člun.

Dnešek bude něco extra.

11

GUMOVÝ ČLUN POSKAKOVAL po zvlněné hladině v sérii nárazů vln do plochého dna, až oběma mužům cvakaly zuby. Zavala mohl tyhle skoky, připomínající pohyb létajících ryb, omezit tím, že zmenší rychlost, avšak musel udržovat tempo, aby stačil kontejnerové lodi.

„Tahle věc se chová, jako by měla čtyři prázdné pneumatiky," zakřičel Austin přes vysoký jekot přívěsného motoru.

Zavalovu odpověď ztlumila jedna izolovaná vlna, která ho zasáhla přímo do obličeje. Mrkáním se zbavil vody z očí a vyplivl plnou pusu slaného nadělení. „Zatracené výmoly!"

Zkušeným pohybem kormidelní páky se přiblížil s člunem k masivnímu trupu, přičemž musel neustále korigovat vliv vln, způsobených obrovským trupem. Kormidlující paže ho už pořádně bolela, skoro jako by byla v rameni vykloubená. Každou otočkou šroubu však člun ztrácel. Během minut ztratil člun na kontejnerovou loď skoro polovinu její délky. Avšak Zavalova rychlá ruka a pevný pohled jejich boční vzdálenost od lodi podstatně zkrátily.

Jak brázdila moře, jež se pak elegantní vlnou odvíjelo od rozšiřující se přídě, kontejnerová loď připomínala legendární neporazitelnou SÍLU. Proud vody

plynoucí podél trupu vytvářel bariéru bílé pěny mezi Austinem a jeho cílem – lodivodskou lávkou a provazovým žebříkem visícími z paluby téměř až k hladině. Paluba *Adventure* byla jinak vysoko nad nimi a provazový žebřík umožňoval přístup z paluby člunu přístavního lodivoda k stabilní lávce zavěšené na lodním boku.

Z paluby lodě *Leif Eriksson* se úkol, který si Austin vytyčil, zdál být sice obtížný, ale nikoliv neproveditelný. Avšak zblízka byla *Ocean Adventure jako* mrakodrap položený na bok. A navíc, což bylo ještě horší, ten mrakodrap se pohyboval. Když se teď Austin díval na příkré pevnostní hradby, jež hodlal zdolat, napadlo ho, zda si tentokrát neukousl sousto příliš veliké, než aby ho dokázal rozžvýkat.

Násilím vypudil z hlavy tuto nebezpečně zavádějící myšlenku, odplazil se na příď člunu a zabořil prsty do kluzkého povrchu gumového pontonu. Když byl připraven, zvedl ruku na znamení Zavalovi, že do toho může jít. Ten ostře zabočil k visícímu žebříku. Valící se bílá voda však s neobyčejnou silou odrazila člun nazpátek, jako když kráva odhání mouchy. Zavala se musel pokusit znovu.

Austin byl zaklíněn na přídi, zatímco se Zavala snažil udržet rychlost, aniž by se člun obrátil bokem proti vlnám, což by znamenalo jisté převrhnutí. Studená vodní sprška ho bodala do očí a znesnadňovala mu výhled. Hluk, způsobený vodou ženoucí se podél trupu, řvoucím přívěsným motorem a hučením lodních motorů, prakticky znemožňoval jakoukoliv komunikaci, a dokonce skoro i vlastní myšlení. Na jednu stranu to však bylo štěstí.

Kdyby Austin přemýšlel o tom, co se chystá udělat, nebyl by se do toho vůbec pouštěl.

Z neustálého otloukání začínal být unavený. Jestli se do toho brzy nevrhne, pak největší překážkou bude jeho vlastní vyčerpání. Odvaha a odhodlání byly to nejlepší, co mohl proti zákonům fyziky nabídnout.

V jeho vysílačce to zapraskalo.

„*Kurte.* Ozvi se.“ To ho volal kapitán Dawe.

„Nemůžu,“ zakřičel Austin do mikrofonu. „Moc práce.“

„Já vím. Vidím tě. Právě jsem dostal zprávu z vrtné plošiny. Poslední kotevní lano se zamotalo. Kolize se zdá nevyhnutelná. Měl by ses raději z té oblasti vzdálit, nebo se dostaneš do zatracené mely.“

Austin se bleskově rozhodl. Ukázal na kontejnerovou loď a křikl přes rameno: „Naftová plošina uvázla. Jdeme na to.“

Zavala v odpověď vztyčil palec a plynule pohnul kormidelní pákou, takže se člun ocitl jen několik metrů od boku lodi. Do malého člunku znovu narážely umělé vlny, šířící se od trupu lodi. Zavala udržoval člun na zavinující se vlně podobně, jako to dělají surfaři na Havaji. Tímto způsobem se dostal lehce před spuštěný lodivodský žebřík.

Žebřík měl na svém konci zapletená bezpečnostní lana, která volně visela z každého kraje. Zavala přidal naplno plyn a zamířil postupným obloukem k žebříku. Člun se naklonil na bok jako plachetnice pod silným větrem. Zavala s Austinem se vrhli na zvednutou stranu a vyvažovali náklon. Člun pokračoval divoce se ženoucí vodou, až se ocitl na dosah žebříku, plácajícího se na boku lodi.

Jak člun tančil ve vířící vodě, připadal si Austin jako losos táhnoucí proti proudu. Když se přiblížili žebříku na dosah, zaklínil nohy pod boční nafukovací ponton, svlékl záchrannou vestu a zpola se narovnal. Potřeboval mít možnost volného pohybu a vesta by mu moc nepomohla, kdyby to zkazil.

Měl jenom jednu příležitost, a jestli mine, spadne do vody, která ho odnese podél boku lodi, aby nejspíš skončil rozsekaný na kusy lodním šroubem.

Ucítil, jak člun začíná odpadat, ale když natáhl ruku, provaz byl stále ještě několik centimetrů od něj. I když se natahoval přes příď člunu, mezera zející mezi jeho prsty a koncem lana se. zvětšovala. Pak se však náhle lano přiblížilo a Austin popadl spodní příčku žebříku jako akrobat při volném letu.

Jakmile Austin prsty sevřel příčku, Zavala poodjel se člunem opět dál od boku lodi, aby se nepřevrátil. Austin se zatím klátil na konci provazového žebříku. Poslepu natáhl ruku vzhůru a zachytil druhou příčku. Tvrdý gumový povrch stupně byl díky mořské vodě značně kluzký. Když ho až po pás zalila vlna a začala ho stahovat dolů, málem se neudržel. Přesto vytrval a posunul se o příčku výš.

Austinovou váhou se žebřík částečně stabilizoval, ale dvojité šplhací lano se neustále kroutilo. Když mu další pohyb žebříku přitiskl ruku k ocelovému boku lodi, skoro se pustil. Měl pocit, jako by mu kotníky prstů spálila nějaká kyselina. Neměl však na vybranou než bolest ignorovat a pokračovat ve šplhání.

Zaklonil hlavu, aby se podíval, jak je ještě daleko od lodní lávky, spuštěné podél lodního boku. To, co viděl, mu přidalo na odvaze. Právě se nacházel zhruba v

polovině žebříku. Ještě pár příček a bude v dosahu malé kovové plošiny na konci železných schůdků.

Chytil se několika příček, vytáhl se výš a znovu vzhlédl. Uviděl, že ho kdosi pozoruje mezerou mezi dvěma tenkými kovovými sloupky, jež se zdvihaly vertikálně z paluby v místech, kde by každému, kdo se šplhal po žebříku, mohly posloužit jako úchyty pro ruce. Snědý mužský obličej rámovaly nepoddajné vlasy. Ústa, odhalující hojně mezer mezi zuby, byla roztažena do širokého úsměvu.

Obličej zmizel a přes okraj se natáhla ruka. V prstech na konci té ruky byl nůž, jehož dlouhé ostří začalo řezat provazový žebřík.

„Hej!“ zavolal Austin, kterého nenapadlo nic vhodnějšího.

Nůž zaváhal, ale pak se opět vrátil k původní činnosti a rychle se prořezával lanem. Provazový žebřík sjel o kus dolů. Austinem to mrštilo proti trupu a nárazem se mu lana téměř vysmekla z ruky. Zatnul zuby, stiskl prsty a pohlédl nad sebe. Och sakra, zamumlal. Nůž se právě pustil do druhého lana. Natáhl se po šplhacím lanu, které volně vlálo a kroutilo se ve větru. Uchopil ho oběma rukama právě ve chvíli, když nůž prořízl zbytek druhého provazu žebříku. Uvolněný žebřík spadl do vířící vody a okamžitě zmizel.

Austin narazil hlavou do ocelového boku lodi jako srdce do zvonu. Před očima mu zavířily celé galaxie hvězd. Horečně se snažil zůstat při vědomí, jelikož si uvědomoval, že jediné seknutí nožem přes lano ho může poslat na smrt. Znovu se natáhl a zachytil se nejnižšího stupně lodní lávky, odkud se vyšvihl pod plošinku, kde,

jak doufal, bude pro neznámého milovníka nožů neviditelný.

Nějakou chvíli zde zůstal. Když už se nemohl dál udržet, vytáhl se na plošinu a po rukou a kolenou se plížil po schodech, až se ocitl v mezeře palubního zábradlí. Skokem se dostal do poněkud neohrabaného postoje na palubě, takže byl rád, že na něj nikdo nečeká v záloze.

Austin zamával Zavalovi, který vedl člun v rovnoběžném kurzu s kontejnerovou lodí. Zavala mu odpověděl opět máváním.

Ve vysílačce zapraskal kapitánův hlas. „Jsi v pořádku, Kurte?“

Austin se nyní cítil jako čerstvě umletý hamburger, ale nahlas řekl: „Vůbec nejlíp, kapitáne. Jsem na lodi. Kolik mám času?“

„Jste zhruba pět mil od vrtné plošiny. Musíte počítat s určitou dobou, než vám setrvačnost lodi dovolí zastavit nebo zahnout.“

Austin se rozběhl k záďové nástavbě, když ho zmrazil a zarazil strašlivý zvuk. Z prostoru mezi kupami kontejnerů se ozval ženský křik, v němž bezesporu zaznívala hrůza.

12

CARINA ZNOVU NABYLA VĚDOMÍ jen nějakou minutu předtím, než se Austin vyšplhal na palubu. Její návrat do říše živých však měl určité vady. Hlava jí třeštila bolestí, viděla dvojitě a kolem žaludku pociťovala silné nucení na zvracení.

Bolesti a nepohodlí jí bránily, aby nesklouzla zpět do bezvědomí. Postupně si uvědomila, že je stále v kontejneru, s tělem zaklíněným mezi několika bednami. Paže měla pevně svázané za zády. Nicméně nohy jí únosci, protože příliš spěchali, nechali volné.

Díky pevné vůli i fyzické zdatnosti, získané hodinami pilného cvičení v tělocvičně UNESCO, se Carině podařilo překulit na břicho. Maximálním zapnutím vytrénovaných břišních svalů se jí podařilo přemístit do kleku. Za chvíli již stála na nejistých nohou a čekala, až pomine pocit závrati. Pak se přitiskla zády k jedné bedně a začala o její hranu třít izolační pásku, jež jí svazovala ruce.

Do kůže se jí zabodávaly třísky, ona ale bolest ignorovala. Po několika minutách dobrovolného mučení uvolnila jednu ruku. Právě si sloupávala zbytky izolační pásky ze zápěstí, když se v otvoru, který únosci vyřízli ve stěně kontejneru, objevila postava.

Carina rozpoznala mužův obličej. Neznala jeho jméno, ale věděla, že je to jeden z filipínských členů posádky.

„To jsem ráda, že vás vidím," řekla s úlevou.

„Já jsem *velice* rád, že vidím vás, *seňorito,*" opáčil muž s hladovým leskem v očích.

Ženské antény Cariny zachytily v jeho slovech cosi zvláštního, jakýsi náznak možného nebezpečí. Pohlédla mu přes rameno a zeptala se: „Únosci už odešli?"

„Ne," odvětil s úšklebkem. „Stále jsme na palubě." *My.*

Carina se pokusila kolem něho proklouznout. Filipínec jí však hned zablokoval cestu.

„Co chcete?" vyhrkla, ale už v tom okamžiku svých slov litovala.

Filipíncovy rty se ohrnuly jako plátek klobásy smažící se na pánvi. „Přišel jsem vás zabít. Ale nejdřív si užijeme trochu legrace."

Popadl Carinu za ramena. Byl o několik centimetrů menší než ona, ale mnohem silnější. Jednou nohou jí zapřel kotník a silně do ní strčil. Carina spadla pozadu na palubu. Námořník se na ni vrhl a přitiskl ji k palubě. Zatímco se ho Carina snažila ze sebe setřást, vytáhl ostrý nůž a rozřízl jí tenký kožený pásek.

Mlátila ho pěstmi do obličeje, ale podařilo se jí jen několik lehkých zásahů, jež spíše jen obtěžovaly, než že by představovaly účinnou obranu. Zabodl nůž do bedny, aby si uvolnil obě ruce, a Carina z plna hrdla vykřikla. Na lodi sice nebyl nikdo, kdo by jí mohl přijít na pomoc, ale takový pronikavý jekot mohl útočníka alespoň vyvést z míry.

Filipínec se skutečně na okamžik stáhl a Carina se vrhla po noži. On však uviděl její pohyb včas a udeřil ji plochou dlaní do čelisti. Úder ji málem zbavil vědomí. Okamžitě přestala bojovat. Cítila, jak jí stahuje džíny ke kolenům, vnímala jeho páchnoucí dech, slyšela ho vzrušeně dýchat. Byla však schopna pouze velice chabého odporu, jen slabě ho od sebe odstrkávala. Pak náhle uslyšela hluboký mužský hlas.

„Nedělal bych to, být vámi," řekl ten hlas.

Filipínec popadl nůž. Současně se snažil vstát a obrátit se čelem k nebezpečí. Uprostřed zubatého otvoru, kterým dovnitř dopadalo světlo, uviděl Filipínec ramenatého, doširoka rozkročeného muže. Při zadním osvětlení vypadaly jeho světlé, téměř bílé vlasy skoro jako svatozář.

Filipínec se vrhl vpřed s nožem v natažené ruce. Carina očekávala výkřik bolesti, jak nůž zajede do lidského těla, ale namísto toho slyšela cinknutí a škrábání, jako by někdo brousil kuchyňský nůž.

Austin zvedl hliněnou desku s klínovými znaky, kterou zahlédl na palubě. Když vstoupil do kontejneru a uviděl rozvíjející se drama, držel tuto desku ve výši kolen. Jakmile se násilník otočil, Austin poznal tvář, která na něj shlížela z paluby, když šplhal po žebříku a lávce. S rychlostí, jež útočníka překvapila, přesunul desku na prsa, aby se ochránil před vrženým nožem.

Ten se neškodně odrazil stranou. Austin zvedl desku nad hlavu a máchl s ní dolů, jako by s ní chtěl vyprášit koberec. Hliněná deska se roztříštila o námořníkovu hlavu na desítky kusů. Filipínec jako zázrakem zůstal chvíli stát, pak se mu však stočily oči vzhůru a celou váhou se složil k zemi jako tahací harmonika.

Austin překročil škubající se tělo a podal ruku ležící ženě. Ta se jí chopila a posadila se. Třesoucími se prsty si povytáhla džíny do pasu.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí. V korálově modrých očích byl patrný upřímný zájem.

Carina přikývla. Nemohla odtrhnout pohled od ležícího námořníka. „Děkuju vám, že jste mě zachránil před tímhle zvířetem. Doufám, že jste ho zabil.“

„Nejspíš ano. Jste členkou lodní posádky?“

„Ne, jsem pasažér. Naši loď unesli. Přepadli nás z helikoptér. Odnesli *Navigátora.*“

Austin se domníval, že mluví o někom z posádky. „Koho?“

Carina zaregistrovala, že je Austin zmatený. „To je… to je socha.“

Austin přikývl. Odpověď, které se mu dostalo, dávala stejný smysl jako cokoliv jiného. Zvedl nůž, který vypadl námořníkovi z ruky. „Omlouvám se, že poletím dál. Musím se postarat o pár záležitostí. Pokuste se najít nějaké jiné místo, kde se schováte. Při večeři si pak můžeme promluvit.“

Vyklouzl otvorem z kontejneru a zmizel. Carina zůstala ohromeně stát. Dokonce ji napadlo, jestli si nakonec nevysnila toho spásného anděla, který jí v jednom okamžiku stačil zachránit život, chladnokrevně odpravit útočníka a pozvat ji na večeři. Nevěděla, kdo to je, ale rozhodla se, že poslechne jeho rady. Beze stopy sympatií pohlédla na Filipínce, pak spěšně opustila své vězení a zmizela v labyrintu uliček mezi srovnanými kontejnery.

AUSTINOVY NOHY DUSALY po předlouhé palubě. Věděl, že má velice malou naději. Zdržení, jehož se dopustil, aby ochránil dámu v nesnázích, bude fatální pro ně pro oba. Byla to prostě příliš velká vzdálenost i výškový rozdíl, které měl překonat pěšky. Paluba se před ním táhla snad do nekonečna. Navíc se ještě musel dostat na nejvyšší patro můstku, který se tyčil nad palubou jako pořádný činžák.

Přesto nutil nohy do sprintu. Pohyboval se tak rychle, že si kovový záblesk mezi hranicemi kontejnerů uvědomil až o několik metrů dál. Obrátil se a strčil hlavu do uličky. Lesk pocházel z chromovaných řidítek bicyklu, který tam stál, opřený o jeden kontejner. Austin by býval dal přednost Harley-Davidsonu, ale otlučený starý raleigh s třírychlostní přehazovačkou, používaný posádkou pro cesty po ohromné palubě, musel stačit.

Vytáhl kolo z uličky, přehodil nohu přes sedlo a začal šlapat do pedálů, využívaje veškerou sílu svých svalnatých nohou. Jak uháněl, všiml si několika těl na palubě u základny můstku.

Když se trochu přiblížil, bylo patrné, že ti muži jsou stále ještě živí, ale mají svázané ruce i nohy a leží tváří k zemi. Austin odhodil kolo stranou a přistoupil k mohutnému chlapíkovi, který se snažil zbavit pout. Vyzval ho, aby zůstal v klidu, a jedním mávnutím nože ho zbavil izolační pásky na zápěstích.

Muž pak využil volnou ruku, aby se překulil na bok. Byl středního věku a jeho ošlehanou tvář rámovaly výrazné čelisti. Očima sledoval nůž v Austinově ruce, když ale viděl, že mu řeže pouta na nohou, uklidnil se. Austin se ho zeptal, jestli není lodní důstojník.

„Jsem kapitán Lange, velitel *Ocean Adventure*“

Austin mu pomohl na nejisté nohy. „Co se stalo s únosci?“ zeptal se.

„Já nevím. Přiletěli v helikoptérách.“ Lange ukázal k nebi. „Přistáli na vrchních kontejnerech. Kdo jste vy?“

„*Přítel*. Představování přijde později.“ Austin uchopil kapitána za rameno, aby měl jistotu, že ho vnímá. „Vaše loď se záhy srazí s ropnou plošinou. Zbývá vám jen několik málo minut, abyste zastavil nebo změnil kurz, jinak žádnou loď nemáte.“

Z kapitánova obličeje zmizela veškerá krev. „Viděl jsem, jak zapínají autopilota.“

„Musíte ho vyřadit, a to co nejdřív. Já zatím osvobodím vaše lidi.“

„Už letím,“ odpověděl kapitán a na ztuhlých nohou se vrávoravě vydal k můstku.

Austin rychle přeřezal pouta i ostatním členům posádky a instruoval je, aby následovali svého kapitána na můstek. Neměl strach, že by narazili na únosce. Ti se pravděpodobně dlouho nezdrželi, poté co nastavili kormidelní kurz sebezničujícím směrem. Za okamžik se přesvědčil o správnosti svých instinktů, když nad hlavou uslyšel typický zvuk vrtulníkových rotorů.

JAKMILE NAPLNILI SVÉ POSLÁNÍ, únosci se připravili k opuštění lodě. Jejich velitel s dětskou tváří dokončil inspekci lan zajišťujících zabalený předmět, když k němu přiběhl druhý Filipínec nasazený do lodní posádky. „Juan se nevrátil,“ hlásil muž jménem Carlos. „Já nevím, co kde dělá.“

Velitel se usmál. „Já vím *přesně*, čeho se váš přítel právě dopouští. Neposlouchá rozkazy.“ S těmito slovy nastoupil do nejbližšího vrtulníku.

„Co bychom měli dělat my?“ zeptal se Carlos.

„Můžete mu dělat společnost, jestli chcete.“ Usmál se a zabouchl dvířka.

Ve Filipíncově obličeji se objevila panika. Vyrazil ke druhé helikoptéře a podařilo se mu dostat do kabiny právě ve chvíli, kdy rotory dosáhly vzletové síly. Vrtulník se vznesl nad hromady kontejnerů. Z trupu stroje viselo lano s hákem na konci. Helikoptéra se přesunula nad záď lodi.

Zastavila se ve vzduchu přímo nad předmětem zahaleným v plachtě. Pak klesla a navlékla hák do lanové smyčky na vrcholu objektu. Austin sledoval tento manévr zpoza rohu můstkové nástavby.

Za tu krátkou dobu, po kterou pozoroval únosce, si je z duše zošklivil.

Proto se teď předklonil, rozběhl se k zahalenému předmětu a vyvlékl hák na konci kevlarového lana ze smyčky. Toto lano pak omotal kolem lodního pacholete a zahákl.

Běžel zpět skrýt se pod můstkovou nástavbu, když ucítil, jak mu do žeber naráží horké železo. Někdo po něm střílel a zasáhl ho. Austin se snažil bolest nevnímat, vrhl se k zemi a několikrát se převalil.

Vteřinu předtím, než zmizel rychlostí prérijního vlka v palubním jícnu, vzhlédl a uviděl druhou helikoptéru. Z otevřených dvířek vykukovala hlaveň jakési zbraně.

S tím vším zmatkem okolo si pilot první helikoptéry neuvědomil, že je jeho stroj připojen k palubě. Pokusil se nabrat výšku, takže přidal plyn, aby kompenzoval váhu nákladu. Helikoptéra dosáhla konce lana, s trhnutím zastavila stoupání a začala se točit jako dětský drak na provázku.

Pak se lano zachytilo v lopatkách rotoru a prasklo. Helikoptéra se bláznivě roztočila, sklouzla nad vlny a s obrovským šplouchnutím narazila na hladinu.

Austin vše sledoval z ústí palubního jícnu. Druhý vrtulník kroužil nad stále se rozšiřujícím kruhem pěny s bublinami. V otevřených dvířkách kabiny stál muž a hleděl dolů na Austina. Na okamžik se jejich pohledy zaklesly. Na andělské tváři neznámého se objevil lehký úsměv. Vzápětí se helikoptéra naklonila a vzdálila od lodě.

Austin se vrátil na palubu a zjistil, proč se helikoptéra nesnažila o další přelet. Velká Západní ropná plošina se rýsovala přímo před přídí kontejnerové lodi.

Vítr bičoval jeho oblečení, když se zahleděl nahoru na můstek a v duchu povzbuzoval kapitána. Dokázal si představit, jaký zoufalý zápas svádí v navigační kabině, když se snaží zabránit kalamitě. Plavidlo se však stále pohybovalo plnou parou. Dokonce i kdyby Lange vypnul motory, loď by pokračovala setrvačností dál. S motory zapnutými si naopak kapitán udržoval alespoň minimální naději na ovládání lodi.

Jak se loď přiblížila k vrtné plošině, Austin si povšiml, že se její kurz změnil o pár stupňů doprava. Loď konečně začínala zatáčet. K tomu, aby minula plošinu, však bude potřebovat spoustu místa. Austin si dobře uvědomoval, že loď velikosti *Ocean Adventure* se nedokáže otočit na pětníku.

Naklonil se přes zábradlí a uviděl posádku, jak se škrábe na ropnou plošinu jako mravenci na plovoucí list. Dvojice pomocných člunů napínala lana připevněná k plošině. Když si uvědomil nevyhnutelnost kolize, srdce mu sevřely ledové prsty.

Kdosi Austina volal, ale jakoby z dálky. Teprve po chvíli si uvědomil, že hlas vychází z vysílačky, která mu visela po boku. Strčil si sluchátko do ucha.

„Kurte, slyšíš mě? Jsi v pořádku?“ Austin se vmísil do Daweovy samomluvy. „Přímo báječně. Co je nového s plošinou?“

„Uvolnili poslední kotvu.“

Kapitán sotva dopověděl tuto větu, když Austin uviděl, jak se vyvalil oblak pěny v místech, kde se kotva zvedla z hladiny. Kolem noh plošiny klokotala bílá voda. Za sloupy se začala tvořit kýlová brázda svědčící o tom, že se plošina konečně pohybuje.

Nicméně úhybný manévr naftařů mohl stále skončit neúspěchem. Do přední nohy narazí loď již za několik vteřin. Austin se pevně zapřel v očekávání kolize.

V poslední fázi však loď uhnula přece jen poněkud víc na pravobok. Jak se bokem otírala o nohu plošiny, ozvalo se skřípání kovu na kov. Plošina však nebyla už zakotvená, takže namísto tvrdého odporu, jenž by znamenal konec její existence, se tlaku lodě poddala.

Ropná platforma se po nárazu zakolébala, pak se pomalu uklidnila a pokračovala v pohybu pryč z nebezpečné zóny.

Lodní siréna se bláznivě rozječela. Také *Leif Eriksson* se přidal.

Ze sluchátka se ozval Zavalův hlas.

„To je jeden ze způsobů, jak zbavit trup vilejšů. Copak máš v rukávu jako přídavek?“

„To je snadné,“ opáčil Austin. „Hodlám si právě vyrazit na večeři s půvabnou dámou.“

13

POMOCNOU KNIHOVNICI V ARCHIVNÍM ODDĚLENÍ Americké filozofické společnosti ve Filadelfii byla drobná mladá žena jménem Angela Worthová. Den po dni strávený zvedáním beden plných dokumentů a fasciklů jí daly sílu, jakou by jí záviděli i profesionální zápasníci v páce.

Angela se zdánlivě nepatrnou námahou stáhla z police těžkou plastovou krabici a uložila ji na vozík. S ním vyjela z trezoru rukopisů a zamířila do čítárny. U dlouhého stolu zde seděl asi pětatřicetiletý muž a nervózně poklepával prsty na laptop. Na stole se kupily stohy papírů, pořadačů a dokumentů.

Položila krabici na stůl. „Vsadím se, že jste netušil, kolik historického materiálu existuje kolem artyčoků."

„To mně vyhovuje," odvětil muž, spisovatel jménem Norman Stocker. „Podle smlouvy mám napsat rukopis o padesáti tisících slovech."

„O vydavatelských činnostech toho mnoho nevím, ale bude vůbec někdo chtít číst tak dlouhé pojednání o artyčocích?"

„Můj vydavatel si myslí, že ano. Ve vydavatelském byznysu teď letí historické knihy na úplně všední témata. Treska. Sůl. Rajčata. Houby. Cokoliv vás napadne. Vtip spočívá v ukázání toho, jak daný subjekt změnil svět a zachránil lidstvo. A když k tomu dokážete přimíchat trochu sexu, úspěch je zaručený."

„Sexy artyčoky?“

Stocker otevřel pořadač obsahující kopie některých starých rukopisů. „Evropa šestnáctého století. Artyčoky smějí jíst pouze muži, protože údajně zvyšují pohlavní sílu.“ Otevřel další složku a ukázal fotografii krásné plavovlasé mladé ženy v plavkách. „Marilyn Monroe, 1947. První kalifornská Miss artyčok.“

Angela zvedla z vozíku bednu a položila ji na stůl. Z čela si odfoukla dlouhý pramen blonďatých vlasů. „Už se nemůžu dočkat, až uvidím film s názvem *Artyčok.*“

„Seženu vám lístek na hollywoodskou premiéru.“

Angela se usmála a vybídla Stockera, aby jí dal vědět, až se bude chtít zbavit všech těch fasciklů. Stocker otevřel krabici a ponořil se do jejího obsahu.

Psaní knih o zemědělských produktech by nebylo jeho prioritním zájmem, ale odměna nebyla špatná, cestování bylo zajímavé a knihy mu dělaly jméno jako spisovateli. Dokud psal, nemusel se živit jako učitel, aby zaplatil účty. Navíc sám sebe přesvědčoval, že artyčoky jsou stále lepší než třeba takové malinké japonské pomeranče.

Stocker přišel do Americké filozofické společnosti, aby v jejích archivech našel nějaké neznámé příběhy, jež by oživily jinak nudné téma. Budova v georgiánském stylu, jež hostila knihovnu společnosti, se nacházela za rohem od Haly nezávislosti ve Filadelfii. Byla to jedna z největších studnic rukopisů z mnoha vědeckých oborů od roku 1500 do dnešních dnů.

Organizace byla založena v roce 1745 amatérským přírodovědcem Benjaminem Franklinem. Franklin a jeho přátelé si přáli dosáhnout nezávislosti Spojených států na poli zpracovatelském, dopravy a zemědělství. První

členové společnosti pocházeli z řad lékařů, právníků, kněží a řemeslníků. Patřili sem i prezidenti Jefferson a Washington.

Jak se probíral jednou krabicí, narazil na cosi tvrdého. Vytáhl obálku obsahující krabičku vázanou v kůži kaštanově hnědé a zlaté barvy. Uvnitř krabičky byl silný balík popraskaných papírů, stažených černou stuhou, jež byla v jednom bodě zapečetěná. Vosková pečeť však byla porušená. Rozvázal tedy stuhu a stáhl obal. Objevil se text napsaný sevřeným rukopisem, který nejspíš předznamenával obsah celého balíčku. Šlo o pojednání o pěstování artyčoků.

Materiálem byl zoufale nudný přehled pěstební sezony, hnojení, doby sklizně, plus několik málo receptů, jež byly sem tam roztroušeny mezi stránkami. Jeden list pergamenu byl pomalovaný písmenky x a vlnovkami. Navíc tu bylo i několik slov, ale v neznámém jazyce. Na dně balíku ležel kus silné lepenky s několika desítkami hranatých otvůrků.

Pomocná knihovnice míjela spisovatelův stůl s náručí knih. Gestem ji přivolal k sobě.

„Našel jste v poslední bedně něco zajímavého?“

„Nevím jistě, jestli to je zajímavé, ale je to rozhodně staré.“

Angela se zkoumavě podívala na nedůležitě vypadající krabici a pak pečlivě prolistovala její obsah od prvního listu až do posledního. Ten rukopis jí připadal nějak povědomý. Přešla k hromadě knih o Americké revoluci. Otevřela jednu knihu na stránce s fotografií Prohlášení nezávislosti a přidržela vedle ní list papíru z balíčku. Podobnost byla nápadná, sevřeně napsaný text se vyskytoval na obou exemplářích.

„Nevšiml jste si něčeho?“ otázala se Angela. „Rukopis je prakticky identický,“ připustil Stocker.

„*Měl* by být. Obě věci napsal jeden a týž člověk.“

„Jefferson? To není možné!“

„Proč ne? Jefferson byl gentleman, farmář, vědec a pečlivý zapisovatel pozorování a záznamů. Podívejte se tady, do rohu titulní stránky. Tato téměř neviditelná písmena jsou TJ.“

„To je skvělé! Tady toho moc není, co by průměrného čtenáře upoutalo, ale skutečnost, že Jeffersonův dokument o artyčocích skončil se vším tímhle textem, to stojí alespoň za několik odstavců.“

Angela nakrčila nos. „Muselo se to sem dostat nějakým omylem.“

„Jak by ale někdo mohl špatně zařadit originální Jeffersonův rukopis?“

„Společnost má neuvěřitelný systém archivování. Jenže máme osm milionů rukopisů a víc než tři sta tisíc čísel či svázaných periodik. Podle mě někdo viděl titulek, neuvědomil si, kdo to pojednání napsal, a hodil to na hromadu k ostatním zemědělským tématům.“

Podal jí schéma. „Tohle bylo ve složce. Vypadá to jako zahrada, kterou založil nějaký opilec.“

Pomocná knihovnice se na schéma podívala, pak si vzala do ruky perforovaný kus lepenky a podržela ho proti světlu. Něco ji napadlo. „Dejte mi vědět, až budete hotov. Chci mít jistotu, že se to vrátí k ostatním Jeffersonovým archiváliím.“

Pak se vrátila ke svému stolu. Při práci však čas od času nervózně pokukovala k místu, kde pracoval spisovatel. Již mnoho nezbývalo do zavírací hodiny, když

se zvedl, protáhl se a zastrčil laptop do tašky. Pak se kvapně měl k odchodu.

„Omlouvám se za ten nepořádek," řekl.

„Nevadí, postarám se o to," ujistila ho.

Počkala, než odejdou i ostatní návštěvníci, a pak si Jeffersonovu složku přenesla na svůj stůl. Ve světle stolní lampy položila silnou lepenku na první stranu písemného dokumentu. Malými otvory vykukovala jednotlivá písmena.

Angela byla fanda do křížovek a přečetla řadu knih o tajných kódech a šifrách. Byla si jistá, že to, co drží v ruce, je šifrovací mřížka. Tato mřížka se přiloží na prázdný papír. Zpráva se pak vepíše do jednotlivých otvorů a kolem nich se vytvoří zcela nevinné věty. Příjemce zprávy pak na text přiloží stejnou mřížku a slova sama vyskočí.

Pokusila se přiložit mřížku na řadu stránek, pokaždé ale dostala nesmyslné bláboly. Napadlo ji, že tu bude zřejmě vyšší úroveň šifrování, na kterou obyčejný smrtelník nestačí. Pak obrátila pozornost k pergamenu s vlnovkami a písmeny x. Nějakou dobu zírala na slova doprovázející opakovaně podivné znaky a nakonec vyvolala na počítači slovník. Občas se uchylovala k tomuto podvůdku, když pátrala po nějakých obskurních výrazech, jež se vyskytovaly v křížovkách.

Angela naťukala do počítače slova z pergamenu, zadala povel HLEDEJ a zmáčkla ENTER. Okamžitý překlad se neobjevil a bylo jí doporučeno zkusit štěstí v sekci starých jazyků. Uposlechla a znovu zadala dotaz. Tentokrát se jí dostalo odpovědi, která ji však překvapila a zmátla.

Vytiskla si vyluštěná slova, stejně jako celý Jeffersonův materiál na toto téma. Kopie uložila do své zásuvky a s originály v ruce se vydala do kanceláře dohlížející inspektorky.

Angelinou šéfkou byla odborná pracovnice středního věku jménem Helen Woolseyová. Ta teď vzhlédla od papírů a na svou mladší oblíbenkyni se usmála.

„Pracuješ přes čas?“ zeptala se jí.

„Vlastně ani ne. Přišla jsem ale na něco neobvyklého, o čem bys, myslím, měla vědět.“ S těmito slovy jí podala balíček.

Zatímco knihovnice velice pečlivě prohlížela papíry, Angela začala vysvětlovat svou teorii autorství tohoto díla. Knihovnice neslyšně hvízdla. „Úplně se chvěju, když se dotýkám něčeho, co měl v ruce Jefferson. To je *neuvěřitelný* nález!“

„Myslím, že je,“ přitakala Angela. „A myslím si, že Jefferson v těch papírech zakódoval nějakou zprávu. Byl přece uznávaným šifrantem. Některé šifrovací systémy, které navrhl, se používaly ještě celá desetiletí po jeho smrti.“

„Tady šlo zjevně o citlivé materiály, které si nepřál vytrubovat na veřejnost.“

„Šlo o víc,“ řekla Angela. Podala své nadřízené výtisk z počítačové webové stránky.

Knihovnice ho chvíli studovala. „Je ten program na počítači spolehlivý?“

„Zatím vždycky byl,“ ujistila ji Angela.

Knihovnice zaťukala dlouhým nehtem na Jeffersonův balíček. „Je si tvůj přítel spisovatel vědom významu tohoto materiálu?“

„Ví o spojení s Jeffersonem," odpověděla Angela. „Je ale přesvědčený, že se jedná opravdu o to, jak to vypadá – o návod na pěstování artyčoků."

Knihovnice zavrtěla hlavou. „Toto není první případ, kdy Jeffersonovy papíry nějak zabloudily. Ztratily se některé etnografické záznamy, které měly co dělat s americkými indiány. Spousta dokumentů, jež odkázal různým institucím, prostě zmizela. Došla jsi alespoň k nějakému odhadu, o co se zde jedná?"

„Nemám zdání. K tomu je potřeba počítač, který umí řešit kódy, a šifranta, který ví, jak ho použít. Mám jednoho přítele v Národní bezpečnostní agentuře, ten by mohl pomoct."

„Skvělé," libovala si knihovnice. „Ale než ho budeme kontaktovat, vezmu ten materiál na výbor ředitelů Společnosti. Prozatím udržíme tento objev jen mezi námi dvěma. Jestli je materiál autentický, pak by to bylo pro Společnost velmi důležité, ale na druhou stranu si nepřejeme vypadat trapně, kdyby se ukázalo, že jde o podvod."

Angela s potřebou utajení souhlasila, ale podezírala nadřízenou, že si chystá prostor, aby mohla sama shrábnout zásluhy za objevení materiálu, kdyby se prokázalo, že jde o historickou bombu. Avšak knihovnice nebyla jedinou osobou s jistými ambicemi. Ani Angela nehodlala celý život zůstat jen pomocnou knihovnicí.

Teď souhlasně přikývla. „Udělám cokoliv, abych splnila panu Jeffersonovi jeho evidentní přání zachovat diskrétnost."

„Výborně," pravila knihovnice. Otevřela zásuvku, uschovala do ní Jeffersonovy materiály a zásuvku zamkla. „Zůstane to pod zámkem do doby, než budu

moct mluvit s představenstvem. Jestli to dopadne dobře, samozřejmě oznámím, že jsi to byla ty, kdo učinil ten objev.“

Samozřejmě. V pozitivním případě zhltneš veškerou slávu, a když se ukáže, že jde o podvod, obviníš mne.

Angelin úsměv úspěšně maskoval její buřičské myšlenky. Vstala a řekla: „Velice děkuji.“

Knihovnice se usmála a vrátila se ke svým papírům. Diskuse skončila. Jakmile Angela popřála dobrou noc a zavřela za sebou dveře, vytáhla knihovnice ze zásuvky Jeffersonovy zápisky. Pak nahlédla do adresáře a vyhledala telefonní číslo.

Když ho volila na aparátu, cítila vzrušující rozechvění. Užila ho vůbec poprvé. Toto číslo jí dal jeden z členů představenstva, jenž mezitím zemřel, ale který přesně odhadl její ambice. Požádal ji, jestli by mohla převzít jeho závazky, které on pro dlouhodobou nemoc již nestačil plnit. Pracovala by pro excentrického člověka, fascinovaného určitými oblastmi. Musela pouze držet oči a uši otevřené, aby zaznamenala případnou diskusi na daná témata. V takových případech měla za úkol zatelefonovat.

Finanční stránka dohody byla velice štědrá a přitom prakticky za nic. Nicméně takto získaných peněz využila k zařízení bytu a ke koupi ojetého BMW. Proto ji těšilo, že si svůj plat může konečně nějak zasloužit. Trochu ji zklamalo, když na druhém konci uslyšela jen hlas ze záznamníku, který ji požádal, aby zanechala vzkaz. Nadiktovala tedy stručnou zprávu o nálezu souvisejícím s Jeffersonem a zavěsila. Na chvíli se jí zmocnila panika, to když si uvědomila, že právě skončený hovor by mohl představovat tečku za jejími službami. Po chvíli

přemítání však došla k závěru, že tato Jeffersonova složka by mohla pro ni naopak znamenat začátek nové výnosné kariéry, a při tomto pomyšlení se usmála.

Nebyla by tak plná naděje, kdyby jen tušila, že její telefonát může mít tragické následky. Stejně tak by ji netěšilo, kdyby věděla, že v jiné části budovy Americké filozofické společnosti právě teď sedí její asistentka a sama vytáčí telefonní číslo.

14

LODNÍ DŮSTOJNÍK, KTERÝ V PŘÍPADĚ POTŘEBY zaskakoval jako lodní zdravotník, právě bandážoval Austinovi žebra, když se otevřely dveře do ošetřovny a vešel kapitán Lange. Do něj byla zavěšená Carina.

„Potkal jsem tuto mladou dámu, jak bloudí po lodi," oznámil kapitán Austinovi, sedícímu na vyšetřovacím lůžku. „Prozradila mi, že jí nějaký rytíř v zářivé zbroji zachránil život."

„Moje zbroj má několik trhlin," opáčil Austin. Vedle zhmožděných žeber měl odřený obličej a potrhanou kůži na kloubech prstů, to jak šplhal po lodivodském žebříku.

„Ta vaše zranění mě moc mrzí," promluvila Carina. Měla obličej oteklý v místech, kam ji Juan udeřil. Avšak dokonce i s křivou pusou byla Carina nápadně půvabná žena. Štíhlá, s dlouhýma nohama vypadala tak, že se za ní muži otáčeli. Její skořicově mléčná pleť se odrážela od svědě modrých očí pod dokonale vyklenutým obočím. Černé vlasy, dlouhé až po ramena, měla nyní stažené z obličeje dozadu a svázané v zátylku.

„Díky," zareagoval Austin, „ale je to jenom škrábnutí. Ta kulka se mě pouze dotkla. Větší starost mám o vás."

„Jste velice laskav. Dala jsem si na obličej studený obklad a tím se otok výrazně zmenšil. Pusu mám vevnitř trochu odřenou, ale zuby jsou netknuté.“

„To se mi moc ulevilo. Ty zuby budete potřebovat, až spolu půjdeme na tu dohodnutou večeři.“

Carina se poněkud křivě usmála. „Vždyť jsme nebyli ještě ani pořádně představeni, pane Austine.“ Austin napřáhl ruku. „Říkejte mi Kurt, prosím, slečno Mechadiová.“

„Výborně, Kurte. Já jsem Carina. Kdo vám prozradil mé jméno?“

„Tento gentleman, který mě tak šikovně spravuje, říkal, že jste byla na lodi jako pasažér a že pracujete pro Spojené národy. Kromě těchto několika stručných detailů jste pro mě ale záhadou, Carino.“

„Kdepak, žádná záhada. Jsem vyšetřovatelka UNESCA. Mým úkolem je vyhledávat ukradené starožitnosti. Je-li tu někdo záhadný, pak to je Kurt Austin. Byl jste to vy, kdo se vynořil z moře jako posel z hlubin a zachránil mne a poté i loď a vrtnou plošinu.“

„Největší zásluhu na tom má kapitán. Zavedl loď pryč od plošiny. Být já u kormidla, tak bychom si teď čistili ropu ze zubů.“

„Kurt je příliš skromný,“ namítl káravě Lange. „To on vysvobodil mě a mou posádku. A zatímco já jsem řídil loď, on bojoval vítězně s únosci a nakonec zachránil i část vašeho nákladu.“

Carina se rozzářila. „Vy jste zachránil *Navigátora!*“

Austin přikývl. „Venku na palubě je jeden předmět zabalený do plachty. Mohla by to být vaše socha.“

„Okamžitě ji nechám převézt na bezpečnější místo,“ slíbil Lange. Kapesní vysílačkou zavolal můstek a nařídil

prvnímu důstojníkovi, aby dal dohromady pracovní družstvo.

Důstojník ho informoval, že na cestě k nim je kutr Pobřežní stráže a že brzy přiletí též zástupce majitele lodi. Kapitán se poté omluvil. S ním odešel i zdravotník, který předtím ještě dal Austinovi nějaké léky proti bolesti.

„Rád bych věděl," přiznal Austin zamyšleně, „co je na tom *Navigátorovi* tak speciálního?"

„To je právě divné," připustila Carina s nakrčeným obočím. „Socha není nijak zvlášť cenná a možná se dokonce jedná o padělek."

„V tom případě si pojďme povídat o věcech, k nimž máme blíž. Jako kupříkladu o naší večeři."

„Jak bych mohla zapomenout na vaše nečekané pozvání, zejména poté, co jste se tak zčistajasna objevil. Nejdřív mi ale povězte, odkud jste se tu proboha vzal?"

„Samozřejmě z moře. Právě jsem nedaleko odtud chytal do lasa ledovce."

Carina pohlédla na Austinova široká ramena. Nedivila by se, i kdyby jí Austin řekl, že s ledovci zápasil. Domnívala se však, že s ní žertuje. O opaku ji přesvědčilo teprve Austinovo líčení, co konkrétně dělal na palubě *Leifa Erikssona.*

Carina se na svých cestách po světě setkala s řadou pozoruhodných mužů, ale Austin byl něco skutečně unikátního. Riskoval život, aby zachránil stovky lidí a majetek v hodnotě milionů dolarů, dokázal odrazit únosce a dokonce jednoho z nich zabít, aby ji zachránil. A přitom flirtoval jako nějaký pubertální student. Očima bloudila po jeho pevném snědém těle. Podle bledých

jizev na bronzové pokožce to zaručeně nebylo poprvé, kdy se vystavil nebezpečí a zaplatil za to.

Carina natáhla ruku, aby se dotkla kruhové jizvy nad Austinovým mohutným pravým bicepsem. Právě se chtěla zeptat, jestli to byla střelná rána, když se otevřely dveře a do ošetřovny vstoupil podsaditý snědý muž.

Oči Joea Zavaly se překvapeně rozšířily a pak se mu zvedly koutky úst v jeho typickém polovičatém úsměvu. Doslechl se, že Austinovi ošetřují ránu, ale nikdo mu neřekl nic o krásné dámě, jež, jak se zdálo, se mazlí s paží jeho přítele.

„Zastavil jsem se, abych se přesvědčil, jak se ti daří," řekl Zavala. „Podle toho, co vidím, se ti daří docela dobře."

„Carino, tento gentleman je Joe Zavala, můj přítel a kolega. Oba pracujeme pro Národní podmořskou a oceánskou agenturu NUMA. Joe řídil ten člun, který mě dopravil k lodi. Nenechte se vyděsit jeho pirátským zjevem. Ve skutečnosti je docela neškodný."

„Těší mě, že vás poznávám, Carino." Zavala ukázal na Austinův obvaz. „Jsi v pořádku? Oba vypadáte poněkud pomlácení."

„Ano, představujeme opravdu pěkný pár," přitakala Carina. Když domyslela svá slova, celá zčervenala a stáhla ruku z Austinovy jizvy.

Austin jí hned přispěchal na pomoc a přenesl konverzaci zpátky na sebe. „Kolem žeber jsem nějak ztuhlý. Jinde na těle mám ještě pár pěkných odřenin a otoků."

„Není to nic, co by nesrovnal jeden nebo dva panáky tequily," pravil Zavala spiklenecky.

„Vidím, že jste v dobrých rukou,“ poznamenala Carina. „Jestli dovolíte, půjdu se podívat, co posádka dělá s tou mou sochou. Ještě jednou díky za všechno, co jste udělal.“

Když za ní Zavala zavřel dveře, zůstal na ně chvíli zírat a pak ze sebe vyrazil hýkavý smích, což bylo poněkud netypické pro jeho obvykle mírné chování a tichou mluvu.

„Jedině Kurt Austin dokáže najít takového anděla, jakým je slečna Mechadiová, dokonce i tady, na trase do oblasti Iceberg Alley. A to mně mimochodem říkají Romeo.“

Austin obrátil oči k nebi. Sklouzl ze stolu, navlékl si vypůjčenou modrou džínsovou košili a zapnul ji.

„Kapitán Dawe se pořád drží?“

„Už došel na konec svého repertoáru žertů a vtipů. Takže začal ty staré recyklovat.“

„To mě moc mrzí, starouši.“

„Povídal, že ještě jeden den zůstane v pohotovosti na místě, ale pak se musí vydat za Moby-Bergem. Takže ještě pořád není vyhráno.“

„Jak ses dostal na palubu? Co já vím, lodivodův žebřík odřízli.“

„Přesto tam jeden visel.“

„Museli někde vyhrabat náhradní. Při tom šplhání na palubu sis asi docela užil. Co se stalo?“

„Budu ti o celé té špinavé záležitosti povídat nad hrníčkem kávy.“

Zamířili do jídelny, kde si nalili kouřící šálky kávy a vrhli se na sendviče z žitného chleba s uzeným hovězím. Pak Austin začal své vyprávění od okamžiku, kdy se

nalodil na *Ocean Adventure*, a detailně Zavalovi popsal, co následovalo na kontejnerové lodi.

„Někdo se musel moc snažit a vynaložit spoustu peněz, aby ukradl tu sochu," poznamenal Zavala, který překvapením tiše hvízdl.

„Zdá se. Ono už něco stojí koupit helikoptéru, a takový únos na moři se musí pečlivě zorganizovat. A to nemluvím o nezbytných konexích, nutných k tomu, aby se do posádky příslušné lodi dostali dva špioni. Ti pak pomohli únoscům obsadit loď."

„Mohli ale jenom ukrást tu sochu a zmizet," poznamenal Zavala. „Proč chtěli zničit loď a vrtnou plošinu?"

„Kdyby se jim podařilo zbavit se lodi, zničili by důkaz i svědky. Ropná plošina představovala prostředek k zakončení celé epizody. Má to v sobě jakousi klinickou čistotu. Moře to všechno spláchne."

Zavala pomalu zavrtěl hlavou. „Co to musí být za mozek, který by si dokázal vymyslet takový krvežíznivý scénář?"

„Velice chladnokrevný mozek, schopný přesného kalkulu," odvětil Austin. „Vrtulníky musely přiletět z mořské základny. Jsme sice v oblasti doletu helikoptér startujících z pobřeží, ale břeh je tu značně nerovný. Nedokážu si je představit při delším letu s nákladem kývajícím se na laně pod nimi."

„Zdá se, že nejlogičtější by byl útok vedený z moře na pohyblivý cíl," souhlasil Zavala.

„Což znamená, že třeba jen ztrácíme čas," nadhodil Austin. „Mohou být stále v této oblasti."

„Tahle loď naneštěstí nemá prostředky letecké podpory," zalitoval Zavala.

Austin se s nachýlenou hlavou zamyslel. „Vzpomínám si, že kapitán Dawe poznamenal, že se má teď někdy vrátit vrtulník na plošinu. Pojďme se podívat, jestli už nepřiletěl.“

Hodil do sebe tabletu proti bolesti, zapil ji posledním douškem kávy a vstal. Z jídelny vyšel jako první. Na můstku je přivítal kapitán Lange. Austin si vypůjčil dalekohled a namířil ho na plošinu. Na vrtné základně stála helikoptéra.

„To je docela výhodná pozice,“ poznamenal Austin. „Neviděli jste, z jakého směru ti únosci přiletěli?“

„Naneštěstí ne. Událo se to všechno velice rychle.“ Lange zrudl v obličeji hněvem, když si znovu vybavil celou akci.

„Co víte o těch dvou filipínských námořnících, kteří spolupracovali s únosci?“

„Byli najati obvyklou přijímací procedurou,“ odpověděl Lange. „Ve svých záznamech neměli nic, co by svědčilo o jejich vztahu k pirátství.“

„Stále tu je možnost, že těm mužům, kteří přišli na vaši palubu, papíry, jimiž se prokázali, nepatřily,“ pravil Zavala.

„Co to má znamenat?“

„Buď je mohli pravým námořníkům ukrást, nebo je zabít a pak si jejich doklady přivlastnit,“ vysvětloval Zavala.

„V kterémžto případě můžeme přičíst k seznamu zločinů toho gangu další dvě vraždy,“ dodal Austin.

Kapitán tiše německy zaklel. „Víte, když stojí člověk tady nahoře a vede velikou loď přes oceán, tak se někdy cítí jako Neptun.“ Potřásl hlavou. „Pak se stane něco jako dnes a člověk náhle vidí, jak je vlastně

bezmocný. Daleko raději bych měl co do činění s mořem než s takovými zrůdami.“

Austin ze zkušenosti docela přesně věděl, o čem kapitán hovoří, ale uvědomoval si, že tuto filozofickou diskusi budou muset odložit na pozdější dobu. „Nevadilo by vám zkontaktovat operátora vrtné plošiny?“ otázal se kapitána. Pak mu vysvětlil, co mají se Zavalou za lubem.

Lange se okamžitě chopil vysílačky. Operátor z plošiny zprvu váhal vyslat helikoptéru, ale změnil názor, když mu Lange sdělil, že tento požadavek vychází od muže, který zachránil jejich platformu i posádku před totálním zničením.

O dvacet minut později vrtulník odstartoval z plošiny a hladce překonal krátkou vzdálenost ke kontejnerové lodi, kde přistál na široké přední palubě. Austin se Zavalou se rozběhli pod stále ještě pohybující se vrtuli. Za okamžik byla helikoptéra opět ve vzduchu. Sotva si stačili nasadit komunikační helmy, když se jich pilot ptal: „Kam to bude, pánové?“

Únosci měli velký náskok, takže nebylo příliš pravděpodobné, že by byli někde poblíž lodi. Austin požádal pilota, který se jmenoval Riley, aby letěl pět mil jakýmkoliv směrem a pak začal nízko nad vodou opisovat rozšiřující se spirálu s lodí stále v jejím středu.

Riley zvedl palec a zamířil s vrtulníkem na západ rychlostí zhruba sto uzlů.

„Po čem pátráme?“ otázal se Riley.

„Po čemkoliv dost velkém, aby se tam vešly dvě helikoptéry,“ odvětil Austin. Riley znovu zvedl palec vzhůru. „Rozumím.“

Po několika minutách navedl vrtulník do klopené zatáčky a zahájil první okruh. Tou dobou se mlha

protrhala a viditelnost dosahovala asi dvou až tří mil. Viděli pár rybářských člunů a velké kusy ledu, z nichž jeden mohl klidně být Moby-Berg. Jediné velké plavidlo byla nákladní loď. Její paluba však nebyla dost velká, aby se tam vešly dvě helikoptéry, a navíc byla tak zastavěna jeřáby, že by přistání ani start nebyly možné.

Austin požádal pilota, aby udělal ještě dva okruhy. Při druhém z nich spatřili proti jasně se třpytící hladině oceánu velkou loď.

„Vozí rudu," poznamenal ze zadního sedadla Zavala.

Helikoptéra klesla na výšku zhruba jednoho sta metrů a přizpůsobila se rychlosti lodi s černým trupem. Hranaté kryty palubních jícnů uzavírající nákladové prostory pro sypké hmoty se objevovaly v pravidelných intervalech na dlouhé palubě mezi vysokou nástavbou pro posádku na jednom konci a zvýšenou přídí na konci druhém.

„Co myslíte?" zeptal se Austin pilota.

„Sakra. Na takové palubě by se dalo přistávat s helikoptérou docela snadno," pravil Riley. „Vždyť to je jako letadlová loď."

Zavala souhlasil. „Kdybyste chtěl něco schovat, pak by v nákladových prostorách byla spousta místa."

„Pár věcí by se muselo upravit," upozornil Riley. „Ale nedalo by to velkou práci."

Austin požádal pilota, aby se podívali na jméno lodi.

Vrtulník přeletěl nad lodní kýlovou brázdou, odkud byl jasný výhled na velká bílá písmena na ploché lodní zádi. SEA KING.

Loď byla registrovaná v Nikósii na Kypru. Vedle jména bylo vyvedené logo připomínající býčí hlavu.

Austin toho viděl dost. „Pojeďme domů.“

Vrtulník vyrazil a loď se záhy ztratila v oparu.

I když typické rázování motoru helikoptéry postupně sláblo, z můstku za ní stále hleděly bledé kulaté oči, dokud se celý vrtulník nezmenšil na velikost komára. Adriano odložil dalekohled, na rtech napjatý úsměv. Helikoptéra se dost přiblížila, takže rozeznal i obličej v okénku kokpitu.

Lovec se stal lovnou zvěří.

JAK SE VRTULNÍK VRTNÉ PLOŠINY přiblížil ke kontejnerové lodi, uviděli cestující nedaleko zakotvený kutr Pobřežní stráže. Pilot posadil vrtulník na palubu kontejnerové lodi. Když Austin se Zavalou vystoupili, už na ně čekal kapitán Lange. Oznámil jim, že Pobřežní stráž vyslala vyšetřovací tým, aby zahájil výslech svědků.

Austin nyní fungoval už jen silou vůle. Mozek měl jako opilý, v hrudním koši mu pulzovala bolest. Poslední věc, kterou by si přál, bylo nějaké zdlouhavé vyšetřování. Daleko raději by si dopřál pořádný noční spánek. Uvědomoval si, že Pobřežní stráž by dokázala vnést do dnešních bláznivých událostí určitou naději na objasnění, ale byl prostě utahaný.

Poručík Pobřežní stráže, jenž v odpočinkové místnosti posádky vedl výslech, byl věcný a schopný. Z Austina i z ostatních vyždímal výpovědi a oznámil, že bude takto pokračovat i se zbytkem posádky. Austin sebou v průběhu rozhovoru několikrát škubl bolestí, proto mu poručík sám navrhl, aby si nechal řádně ošetřit rány v nemocnici. Kapitán rozhodl, že ho ráno helikoptéra vrtné plošiny zaveze na pevninu.

Carina se dovolila, jestli může letět s ním. Vysvětlila, že by chtěla zítra večer stihnout recepci ve Washingtonu, a vzhledem k tomu, že kutr Pobřežní stráže bude kontejnerovou loď doprovázet, nemusí se už o svůj náklad obávat. Zavala se chtěl vrátit, aby se mohl připravit na cestu do Istanbulu. Austin zavolal kapitánu Daweovi a oznámil mu, že hon na MobyBerga budou muset odložit.

„Jsem zklamaný," přiznal se Dawe. „Ale až se vrátíte, budu mít nějaké nové vtipy."

„Už se nemůžu dočkat," ujistil ho Austin.

15

VIKTOR BALTAZAR V TICHOSTI NASLOUCHAL Adrianovi, který mu líčil okolnosti zmařeného únosu. S každým detailem neúspěšného pokusu o krádež oné fénické sochy mu stoupala žluč v krku výš a výš. I když navenek nevykazoval žádné známky hněvu, s výjimkou pulzující cévy na čele, Baltazarův vztek připomínal tekutou lávu uvnitř probouzející se sopky. Když Adriano líčil, jak byla loď transportující rudu sledována helikoptérou, v jejíž kabině rozeznal onoho světlovlasého muže, který na poslední chvíli zabránil krádeži sochy, Baltazar už víc nevydržel. *„Dost,“* zavrčel.

Baltazar stiskl mobil ocelovým stiskem, sevřel tlusté prsty jako čelisti svěráku, až uslyšel uspokojivý zvuk drceného plastu a kovu. Zničený aparát hodil čeledínovi, který držel otěže obrovského hnědáka. Pak si od čekajícího sluhy vzal ocelovou helmici a nasadil si ji na polstrovanou čepičku.

S robustní postavou, krytou od hlavy k patě lesknoucím se brněním, připomínal Baltazar neohrabaného robota z nějakého vědecko-fantastického filmu. Byl však daleko čilejší než nějaké mechanické monstrum. I s brněním vážícím pětatřicet kilo se sám vyšvihl do hlubokého sedla na hřbetě hřebce. Panoš mu podal pětimetrový dřevěný dřevec. Říkalo se mu

zdvořilostní dřevec, protože měl na konci tupou kovovou plošku, na rozdíl od ostré špice válečného dřevce. Avšak i tato zbraň dokázala způsobit smrt, to když ji poháněla kupředu síla ohromného belgického koně. Baltazar vychoval toto zvíře z dlouhé linie válečných ořů, kterým se ve středověku říkalo *destriers.* Tento exemplář byl dvakrát tak velký ve srovnání s obyčejným koněm. Dokonce i bez brnění vážilo toto monstrum více než tunu.

Baltazar si opřel dřevec o klenutý krk koně. Teď mu panoš podal štít, který vybíhal na spodním okraji do špičky. Na bílé ploše se skvěla černá hlava býka. Stejný motiv býčí hlavy se opakoval na Baltazarově plášti a lehkém přehozu, volně halícím tělo koně.

S položeným dřevcem se Baltazar naklonil kupředu, až viděl skrz *occularium,* úzkou horizontální štěrbinu, nacházející se poměrně vysoko na přední straně helmice. Po levé ruce měl nízký, ale pevný plot nazývaný *tilt* nebo *bariéra.* Na jeho opačné straně, na vzdáleném konci, byl připraven další jezdec, oblečený rovněž do kompletního brnění a sedící na stejně mohutném koni.

Baltazar si vybral tohoto muže ze svého sboru žoldáků. Jeho soupeř měl hřmotnou postavu a byl výborný jezdec na koni. Podobně jako sparingpartner profesionála v boxu i v zápasech s Baltazarem většinou končil jako poražený. Za boule a odřeniny však dostával mimořádnou finanční kompenzaci. Baltazar se obvykle ke svému partnerovi choval mírně, i když nikoliv z důvodu nějakých sympatií. Jen prostě nechtěl cvičit nového rytíře. Nicméně poté, co se dozvěděl o selhání pokusu o únos, měl vražednou náladu.

Hleděl na nic netušícího protivníka krvavýma očima. Udržel se a na Adrianovi si svůj vztek nevylil. Tento mladý Španěl, jehož zachránil před obviněním z vraždy, mu byl totiž hluboce oddán. I přes Adrianovu velikost a sílu byl tento Baltazarův osobní vrah v určitém ohledu jemný jako švýcarské hodinky. Vyhrožování nebo plísnění by u Adriana vyvolalo záchvat melancholie, který by mohl vyústit i v jeho sebezničující aktivity a nebezpečnou vlnu zabíjení.

Baltazar skousl zuby a pevněji uchopil dřevec. Herold, oblečený do křiklavého středověkého kostýmu, zvedl trubku ke rtům a zatroubil jeden tón. Byl to signál k zahájení zápasu. Baltazar pozvedl dřevec a zabodl dlouhé zlaté ostruhy koni do slabin.

Mohutné zvíře zarylo podkovy do země a vyrazilo kupředu ošidně pomalým tempem nazývaným mimochodná chůze. Hladká jízda dovolovala jezdci zůstat v sedle, odkud se dalo lépe zamířit. Oba jezdci drželi dřevce šikmo doleva v úhlu asi třiceti stupňů. Každý měl hlavu asi půl metru od plotu a pravou ruku necelý metr. Levou ruku měli oba chráněnou pozvednutými štíty.

Koně s duněním kopyt zrychlovali. Uprostřed plotu se oba jezdci střetli. Baltazarův soupeř zaznamenal první úspěch. Zasáhl přesný střed Baltazarova štítu, takže náraz ani nedopadl na vlnitý prsní plát, který měl za úkol odklonit hlavici dřevce a rozředit sílu nárazu. Násada se zlomila dokonce ještě předtím, než se dřevec pořádně prohnul. O vteřinu později zasáhl svého protivníka Baltazar. Tupým koncem dřevce narazil do jeho levého ramene.

Na rozdíl od soupeřovy zbraně zůstal Baltazarův dřevec vcelku. Dokonce i tupý dřevec měl účinek beranidla. Setrvačnost pohybujícího se koně s jezdcem se přitom soustředila na malý okrsek těla a tato síla vyhodila jezdce ze třmenů. Ten dopadl na zem za zvuků sypajícího se železářství.

Baltazar zavedl koně kolem plotu na druhou stranu, odhodil dřevec, sklouzl ze sedla a tasil meč. Soupeř ležel na zádech, nepřirozeným způsobem zkroucený. Bez ohledu na mužovo bolestivé sténání se nad ležícím tělem rozkročil a oběma rukama zvedl meč mířící špičkou k zemi. Vychutnal si ten okamžik a pak zabodl meč jen pár centimetrů od mužova krku.

Se znechuceným zavrčením nechal meč zapíchnutý v zemi a rázně se vydal ke stanu z látky, jejíž vzorek kopíroval motiv býčí hlavy. Sbor lékařů a zdravotníků stojící poblíž se rozběhl, aby ošetřil zraněného účastníka středověkého souboje.

Panoš pomohl Baltazarovi vysvléknout brnění. Pod drátěnou košilí nosil ještě kevlarovou vestu. Jeho soupeř používal standardní oblečení z vycpané bavlny, která ovšem poskytovala jen velice málo ochrany. Baltazar si pokaždé rád nechával nějakou výhodu. Jeho kopí obsahovalo jádro ze slitiny kovů, jež bránilo rozlámání, jak se stalo celodřevěnému kopí protivníkovu.

Stále ještě v drátěné košili usedl Baltazar za volant červeného kabrioletu bentley GTC a z bitevního pole odjel. S tímto dvanáctiválcem s dvojitým turbodmychadlem dosáhl stovky za necelých pět vteřin. Ačkoliv se vůz dokázal hnát rychlostí přes tři sta kilometrů v hodině, Baltazar většinou dodržoval zhruba poloviční tempo. Uháněl asi tři kilometry po silnici, než

narazil na příjezdovou cestu, vedoucí mezi pečlivě sestříhanými loukami k obrovské kamenné stavbě ve stylu španělské vily.

Zaparkoval bentleye před budovou a rázoval ke dveřím. Dům této velikosti by si žádal početný personál, ale Baltazar zaměstnával pouze jednoho sluhu, důvěryhodného komorníka, který zvládal překvapivě mnoho činností. Baltazar žil jen v několika místnostech svého panského sídla. Když potřeboval udělat nějaké příležitostné práce, povolal členy své soukromé armády, kteří bydleli v nedalekých kasárnách nebo právě patrolovali po rozsáhlém pozemku. Komorník ho přivítal hned u dveří. Přes klidné způsoby a zručnost v domácích pracích byl mistrem bojových umění a taktéž vysoce trénovaný jako ozbrojený strážce. Baltazar zamířil k vnitřnímu bazénu, kde se vysvlékl donaha. V bazénu olympijských rozměrů uplaval šest set metrů a pak se naložil do horké vany, aby se z něj vyplavila veškerá zlost. Po koupeli vklouzl do bílé róby s kápí, podobné těm, v jakých chodí mnichové.

I přes volně střižené roucho však vypadal Baltazar impozantně. Oblečení mohlo skrýt silné paže a nohy, ale rozhodně ne široká ramena. Jeho impozantní hlava jako by byla vytesána ze žuly a pak jakýmsi zázrakem alchymie přeměněna v živou tkáň.

Komorníkovi nařídil, aby ho nikdo nevyrušoval, a zamkl se v obrazárně. Stěny této prostorné místnosti pokrývaly portréty Baltazarových předků, žijících v několika posledních stoletích. Baltazar si nalil koňak do bachraté skleničky, zatočil s ní a trochu usrkl. Pak napoleonku odložil a přistoupil k olejomalbě z osmnáctého století. Byl to portrét mladé dámy, visící na

stěně vedle mohutného kamenného krbu. Přiblížil obličej k obrazu až na několik centimetrů, takže se jejich pohledy setkaly. Ruce položil na vyřezávané panely po obou stranách obrazu.

Drobné senzory umístěné za očima dámy na obraze zaznamenaly vzor duhovek Baltazarových očí a porovnaly ho s počítačovým záznamem. Skryté panely pak identifikovaly otisky rukou a prstů se zadaným vzorem v počítačové paměti. Následně se ozvalo tiché kliknutí, celá část zdi se pohnula a za ní se objevilo schodiště.

Sestoupil po schodech až k ocelovým dveřím, které otevřel navolením číselného kódu. Za dveřmi se nacházela místnost lemovaná vitrínami. V těchto vzduchotěsných schránkách byla udržována stálá teplota i vlhkost, aby se co nejlépe ochránily stovky tlustých svazků, srovnaných podle dat.

Tyto knihy obsahovaly historii Baltazarova rodu, sahající více než dva tisíce let do minulosti.

První letopisy zmiňovaly počáteční pobyt rodiny v Palestině a její přestěhování na Kypr, kde se její příslušníci časem zavedli jako stavitelé lodí. Rodina poskytla plavidla pro čtvrtou křižáckou výpravu. Poté se zúčastnili krvavého plenění Konstantinopole, odkud uloupili tolik zlata, kolik jejich lodě uvezly.

Po této výpravě spojila rodina svůj osud s křižáky. Přestěhovali se do západní Evropy a připojili se ke kartelu. Uloupené zlato použili k založení impéria zabývajícího se těžbou nerostných zdrojů. Od této doby bylo zaznamenáno vše, každé narození, smrt, svatba, návrat zpět na Kypr. Obchodní jednání, spory, deníky, prostě veškeré detaily, jakkoliv špinavé, trapné či

dokonce kriminální povahy, to vše bylo zaznamenáno na listech svazků se zlatě vyzdobenými deskami.

Baltazar četl každé slovo v každém svazku. Byla to křižácká minulost, která podnítila jeho zájem o turnaje a další součásti středověkého života rytířů. Počítač s dotykovou obrazovkou zabudovaný do jedné stěny sloužil k zaznamenávání nových dat a k vyhledávání.

Uprostřed místnosti seděl na pódiu kamenný bůžek. Byla to postava muže s dlaněmi obrácenými vzhůru, s pažemi mírně skloněnými k zemi, jako by čekal, že mu někdo cosi vloží do náručí. Měl okrouhlý obličej ověnčený vousy a rty roztažené k téměř poťouchlému úsměvu. Ze spánků mu vyrážely dva rohy. Bůh Baal měl výjimečné postavení, jelikož byl jmenovcem Baltazarova rodu. Ten se také těšil jeho přízni a od počátku spoléhal na jeho pomoc a ochranu.

Kamenný bůžek se zúčastňoval nepopsatelných rituálů s lidskými oběťmi. Původně byl umístěn na okraji ohniště, o čemž svědčily začernalé nohy sochy od kouře a ohně. Za zlých časů Baalovi kněží obětovali malé děti, jež mu pokládali do napřažených paží, odkud se pak skutálely do plamenů. Nyní však namísto plápolajícího ohně stál před sochou boha oltář. Na něm byla položená bedna z tmavého dřeva vyplněná desítkami drahokamů.

Baltazar zvedl její víko a vytáhl malou, úplně prostou dřevěnou bedničku. Uvnitř se nacházelo několik pergamenů, které Baltazar rozvinul na oltáři. Jeho otec ho seznámil s obsahem v době, když hlavní základna rodiny byla ještě v Evropě. Zápisky líčily osud rodu předtím, než přesídlil na Kypr. Nicméně teprve když

dospěl a začal studovat aramejštinu, dokázal porozumět temnému tajemství, jehož důsledkem byl nakonec exil.

Když nyní pročítal instrukce zadané jedním z předků, cítil na ramenou tíhu všech těch staletí. Po chvíli opatrně vrátil pergameny do obou schránek a zaklapl vnější víko.

Pozvedl téměř bezbarvé oči ke kamennému Baalovi. Jako by mu tento prastarý bůh hleděl přímo do duše. Ze sochy sálal proud síly do Baltazarova těla. Ten nasával neviditelný tok jako žíznivý poutník, až se zdálo, že praskne.

Pak ustoupil ke dveřím, otočil se a vydal po schodech do obrazárny. Otřesen nedávným zážitkem dopil sklenku koňaku, po které se opět uklidnil. Pak zvedl telefon a namačkal několik čísel. Volání dospělo k Adrianovi přes řadu různých spojení, takže nebylo možné vystopovat původ telefonátu.

Baltazar toužil po detailech ohledně neúspěšného pokusu o únos a loupež. Chtěl znát totožnost muže, který mu jeho plány zhatil. Ať to však byl kdokoliv, čeká ho stejný osud jako stovky dalších lidí, kteří se připletli Baltazarům do cesty: dlouhá a bolestivá smrt.

16

NA SUPERTAJNOU VLÁDNÍ JEDNOTKU je Národní bezpečnostní agentura pozoruhodně viditelná a celému světu na očích. Její velitelství je ve Fort Meade v Marylandu, mezi Baltimorem a Washingtonem, ve dvou vysokých kancelářských budovách, jejichž průčelí zakrývají panely z modročerného skla, které vypadají jako dílo depresivního představitele kubismu.

Kancelářské budovy jsou však určitou iluzí. Stavby představují jenom část rozsáhlého komplexu, který údajně zaujímá čtyři hektary podzemního prostoru. Agentura je největším zaměstnavatelem matematiků ve Spojených státech a možná i na celém světě a mezi přibližně dvaceti tisíci jejích pracovníků se nacházejí nejlepší kryptologové z celé země.

Angela Worthová, pomocná knihovnice Americké filozofické společnosti, projela kolem komplexu agentury a zabočila na parkoviště Národního kryptografického muzea. Dnes ráno brzy vstala, zavolala, že je nemocná, a vydala se vozem z Filadelfie na jih. Když teď konečně našla místo na zaparkování, popadla ze sedadla spolujezdce obnošenou aktovku a zamířila k přednímu vchodu do muzea.

Ve vstupní hale požádala recepčního, zda by mohla vidět D. Grovera Harrise. Za několik minut k ní

přistoupil vyzáblý mladý muž s bujnou kšticí, oblečený do džínsů. Potřásl Angele rukou.

„Ahoj, Angelo," pronesl s ostýchavým úsměvem. „To je od tebe pěkné, že jsi přijela takovou dálku."

„To je maličkost, Deegu. Díky, že jsi mě přijal."

Angela se v minulosti už s Deegem viděla – na setkání hádankářských nadšenců. Okamžitě spolu začali dobře vycházet. Oba byli svým způsobem „paka". Deeg byl příjemný a vzhledný mládenec, a také nemožně bystrý. Podobně jako Angela byl i on hodně nízko na služebním žebříčku. Zavedl ji do své přeplněné kanceláře a nabídl jí židli. Tento prostor byl sotva větší než toaleta, což jen potvrzovalo Harrisovo podřadné postavení v Agentuře.

Harris se usadil za stolem plným papírů, v prostoru, který by kterýkoliv soudný požární inspektor prohlásil za smrtonosnou past. „V telefonu jsi mluvila strašně vzrušeně. Co se děje?"

Angela otevřela aktovku. Vytáhla odtud kopii Jeffersonova fasciklu a bez komentáře ji podala Harrisovi. Ten dokument zběžně prolistoval a na konci narazil na perforovaný kus kartonu. Přidržel ho proti světlu a poté ho přiložil na stránku textu.

„Snad to není šifrovací mřížka?"

„Já doufala, že to povíš ty mně," odpověděla Angela. „Expertem na kódy a šifry jsi přece ty."

„Já se pouze snažím stát se expertem tím, že navštěvuju kurzy Národní kryptologické školy."

„To je podle mě dostatečná kvalifikace," řekla Angela. Kryptologická škola vyučovala všechny vládní úředníky v jemných nuancích kryptografické analýzy.

„Nepodceňuj se tolik. Byla jsi to přece ty, kdo si toho všiml," opravil ji. „Co mi k tomu můžeš říct?"

„Myslím, že to bylo tematicky špatně zařazené. Mělo to být v dokumentech o Thomasů Jeffersonovi."

Prudce se v křesle narovnal. „O *Jeffersonovi!"*

„Mhm. Jsem si docela jistá, že ten rukopis je jeho. Porovnala jsem text s Prohlášením nezávislosti. A navíc tam je v pravém dolním rohu prvního listu malé TJ."

Přiblížil inkriminovanou stránku k očím a potichu hvízdl. Jefferson. To by dávalo smysl.

„Jsem ráda, že to říkáš," vydechla Angela s úlevou. „Už jsem se bála, jestli tě zbytečně nepřipravuju o čas."

„Sakra, to ne!" Harris zavrtěl hlavou. „Většina lidí neví, že Jefferson byl zkušený šifrant. Používal šifry ke komunikaci s Jamesem Madisonem a dalšími členy vlády. V kódování se stal zběhlý v době, kdy byl vyslancem v Paříži." Vstal z křesla. „Pojď se mnou. Chci ti něco ukázat."

Zamířil do výstavní části budovy a zastavil se před schránkou, ve které byl hnědý dřevěný válec připevněný na hřídeli. Válec měl zhruba pět centimetrů v průměru, dvacet centimetrů na délku a skládal se z řady disků. Hrany disků byly popsány písmeny.

„Tohle našli v jednom domě nedaleko Monticella," pravil Harris. „Myslíme si, že je to ‚otáčecí šifrovací stroj', který Jefferson vynalezl v době, kdy sloužil jako Washingtonův ministr zahraničí. Nejprve se zpráva napíše, pak se začnou disky otáčet a roztrhají tak slova na písmena. Příjemce zprávy pak pomocí podobného přístroje dá slova zase dohromady."

„Vypadá to jako cosi ze „*Šifry mistra Leonarda"*

Harris se krátce zasmál. „Starý Leonardo by byl určitě dalším vývojem svého šifrovacího stroje přímo fascinován.“

Nasměroval ji k další vitríně s exponáty připomínajícími velké psací stroje.

Angela si přečetla přiložený štítek. „Šifrovací stroje Enigma,“ vydechla vzrušeně. „Slyšela jsem o nich.“

„Představovaly jedno z nejlépe uchovávaných tajemství celé druhé světové války. Lidé byli ochotni za získání jednoho takového exempláře i zabíjet. Byly v podstatě vylepšením proslaveného Jeffersonova otáčecího šifrovacího stroje. Jefferson byl totiž daleko před svými současníky.“

„To je škoda, že nemůžeme využít některý z těchto strojů k rozluštění jeho textu,“ zalitovala Angela.

„Třeba nebudeme muset,“ poznamenal Harris.

Pak se oba vrátili do Harrisovy kanceláře, kde si okamžitě sedl ke stolu. Zaklonil se a složil ruce prsty k sobě.

„Jak ses vůbec dostala ke kódům a šifrám?“ zeptal se jí Harris.

„Jsem dobrá v matice. Ráda luštím křížovky a od dětství miluju slovní hříčky, přesmyčky a podobně. Moje záliba v rébusech mě dovedla ke knihám s touto tematikou. Tehdy jsem se dozvěděla o šifrovacích mřížkách a o Jeffersonově zálibě v kryptologii.“

„Polovina kryptologů v zemi by mi dala stejnou odpověď,“ poznamenal Harris. „Byly to přesně tyto zájmy, které ti umožnily vycítit, že v textu je ukrytý nějaký jiný smysl.“

Pokrčila rameny. „Něco mi z toho připadá nezvyklé.“

„Nezvyklé věci jsou přesně to, čím se naše Agentura pravidelně zabývá. Jefferson by se v tomhle prostředí cítil jako doma.“

„Kam potom patří ten jeho otáčecí šifrovací stroj?“

„Nikam. V pozdějších letech Jefferson od těchto šifrovacích zařízení ustoupil. Podle mého použil jenom mřížku, aby zamaskoval, že informace o artyčoku skrývá tajnou zprávu. Nejdřív zřejmě napsal do jednotlivých okének vlastní vzkaz a potom ho obalil slovy a větami.“

„Všimla jsem si, že větná skladba je poněkud šroubovaná, na některých řádcích přímo podivná.“

„Dobrý postřeh. Předpokládejme, že Jefferson použil tuto metodu k dokonalejší úrovni utajení. Takže za prvé musíme vypsat písmena, jež se objevují v otvorech mřížky.“

Angela vytáhla z aktovky blok a podala mu ho. „To už jsem udělala.“

Harris pohlédl na řádky zdánlivě nesouvisejících písmen. „Fantazie! To nám ušetří spoustu času.“

„Kde začneme?“

„Asi přede dvěma tisíci lety.“

„Prosím?“

„Julius Caesar použil posunovací šifry k tomu, aby během galských válek poslal vzkaz Ciceronovi. Tehdy jenom nahradil řecká písmena latinskými. Později tento systém zdokonalil. Vzal normální abecedu a vytvořil novou abecedu posunem o tři písmenka. Když se tyto dvě abecedy napíší nad sebe, dá se každé písmeno jedné řady snadno nahradit písmenem z řady druhé.“

„To je náš případ?“

„Ne tak docela. Arabové objevili, že jestliže se vypočte frekvence výskytu nějakého písmene v psaném

jazyce, je pak možno nahrazovaná písmena identifikovat. Mary, skotská královna, přišla o hlavu poté, co dešifranti královny Alžběty rozluštili zprávu týkající se Babingtonova spiknutí. Jefferson vytvořil variaci na systém známý pod názvem Vigenerova šifra.“

„Což je vlastně jenom rozšířená Caesarova substituční metoda.“

„Správně. Nejdřív se vytvoří série šifrovaných abeced posunem o určitý počet písmen. Pak je srovnáš do řad, čímž se vytvoří Vigenerův rámeček. Pak se napíše opakovaně klíčové slovo na horní okraj rámečku. Písmena v tomto klíčovém slově pomůžou lokalizovat zakódovaná písmena. Je to něco podobného jako vynášet body na grafu.“

„To znamená, že písmena v tvém textu jsou pak zastoupena rozličnými písmeny.“

„To je půvab této metody. Znemožňuje použití tabulek frekvence písmen.“

Harris se obrátil k počítači a zuřivě několik minut ťukal do kláves. Vytvořil sloupce písmen seřazených do čtvercového tvaru. „Tohle je standardní Vigenerův rámeček. Je tu jediný problém. Neznáme klíčové slovo.“

„Co třeba slovo *artyčok!*“

Harris se zasmál. „Poeův ‚Ukradený dopis‘, všem přímo na očích? *Artyčok* bylo klíčové slovo, které užívali Jefferson a Meriwether Lewis k luštění kódu, který zvolili pro expedici na teritorium Louisiany.“

Napsal několikrát slovo *artyčok* na horní hranu čtverce a pokusil se dešifrovat zakódovanou zprávu, vzniklou přepisem písmen z mřížky. Použil také plurálu klíčového slova, ale nakonec zavrtěl hlavou.

„Možná to bylo až moc zřejmé," pravila Angela. Pak zkusili slova *Adams*, *Washington*, *Franklin* a *Nezávislost*, vše s negativním výsledkem.

„Tímhle bychom mohli strávit celý den," povzdechla si Angela.

„Lépe řečeno několik desetiletí. Klíčové slovo totiž ani nemusí mít žádný smysl."

„Takže neexistuje způsob, jak Vigenerovu šifru rozlousknout?"

„*Každá* šifra se dá vyluštit. Do téhle pronikl v osmdesátých letech devatenáctého století chlapík jménem Babbage, génius nazývaný otec počítačů. Jeho metoda spočívala ve sledování pořadí písmen. Jakmile je stanoví, je schopen určit klíčové slovo. Něco takového ale přesahuje mé schopnosti. Naštěstí jsme však na dosah největších dešifrantů světa."

„Ty znáš někoho z Agentury?"

„Zavolám svému profesorovi."

Profesor byl ve třídě, takže mu Harris nechal vzkaz. S Angeliným souhlasem mu zkopíroval celý materiál. Tolik se soustředil na psaný text, že si moc nevšímal připojené kresby.

Angela ho sledovala, jak si teprve pak prohlíží linky a značky X. „To je další záhada. Nejdřív jsem si myslela, že to je plán zahrady." Pověděla mu, co našla na webové stránce starodávných jazyků.

„To je úžasné, ale soustřeďme se teď na text hlavní zprávy."

Harris okopíroval dokumenty, které pak Angela schovala zpět do aktovky. Harris ji vyprovodil ke dveřím a slíbil, že jí dá vědět, jakmile se dozví něco nového. O dvě hodiny později mu zavolal profesor. Harris mu začal

objasňovat problém se šiframi. Dostal se pouze ke jménu Jefferson, když ho profesor přerušil a vyzval ho, aby k němu ihned přišel.

Profesor Pieter DeVries čekal těsně za bezpečnostní kontrolou. Odtud Harrise prakticky dovlekl do své kanceláře, protože se nemohl dočkat, kdy uvidí příslušné dokumenty na vlastní oči.

Profesor ztělesňoval představu brilantního, avšak roztržitého matematika, kterým též skutečně byl. S oblibou nosil tvídový oblek, dokonce i v teplých měsících, a měl ve zvyku popotahovat se za sněhobílou vandykeovskou bradku, kdykoliv byl zabraný v myšlenkách, což bylo většinu času.

Nyní se pozorně zahleděl na stať o artyčoku. „Říkáte, že vám to přinesla mladá dáma z Filozofické společnosti?“

„Správně. Pracuje tam v jejich vědecké knihovně.“

„Nejspíš bych tomu ani nevěnoval pozornost, nebýt té mřížky.“ Tu Angela zanechala Harrisovi. Vzal do ruky onen kousek kartonu s okénky, opovržlivě na něj pohlédl a zase ho odložil stranou. „Překvapuje mě, že by Jefferson použil něco tak primitivního.“

„Stále nejsem přesvědčený, že ten text obsahuje nějakou zprávu,“ přiznal Harris.

„Je jediná cesta, jak to zjistit,“ odpověděl profesor.

Skenerem přenesl sloupce písmen do počítače a pár minut ťukal na klávesnici. Písmena na obrazovce se řadila a přeřazovala, až se nakonec na monitoru objevilo jedno slovo.

EAGLE.

Harris pohlédl na obrazovku a zasmál se. „To nás mělo napadnout. Eagle byl přece Jeffersonův oblíbený kůň.“

Profesor se usmál. „Babbage by byl jistě prodal svoji duši za počítač i s desetkrát menší pamětí, než má tenhle.“ Naťukal klíčové slovo a pak zadal počítači příkaz, aby jeho pomocí dešifroval zprávu, kterou mu předem dodal skener.

Za okamžik se objevil text dopisu, který napsal roku 1809 Jefferson Lewisovi.

Harris se zvědavě naklonil přes profesorovo rameno.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ prohlásil. „To je šílené.“ Nato Harris vytáhl papír s podivnou kresbou. „Angela se domnívá, že ta slova jsou fénická.“

„To souhlasí s tím, co říká ve svém dopise Jeffersonův zdroj v Oxfordu.“

Harris pocítil náhle strašnou únavu „Mám takový pocit, že jsme zakopli o něco doopravdy *velkého.*“

„Na druhou stranu to celé může být falešná pohádka, výplod něčí mazané fantazie.“

„Vy tomu skutečně věříte, pane?“

„Ne. Myslím si, že dokument je pravý. Příběh, který tu líčí, je věc druhá.“

„Jak s tím naložíme?“

Profesor se zatahal za bradku tak silně, že bylo divu, když mu vousy nezůstaly v ruce. „Velmi opatrně,“ prohlásil.

17

PROVOZ NA P STREET, KDE V HISTORICKÉ BUDOVĚ Boardman House z devatenáctého století měla ambasádu Irácká republika, byl rušný. Proud limuzín a luxusních aut míjel třípatrovou budovu v románském stylu stojící nedaleko okruhu Dupont Circle. Jen čas od času se řeka vozidel zastavila, aby vychrlila muže ve smokingu a ženy v róbách, tedy v oděvech vhodných ke společenským událostem, kde je povinný černý motýlek.

Dveřník mávnutím přivolal taxík, aby vystřídal odjíždějící diplomatickou limuzínu, a otevřel zadní dvířka. V nich se objevila Carina Mechadiová, její pružné tělo bylo zahalené až ke kotníkům dlouhými sametovými šaty, jejichž tmavohnědá barva ladila s barvou jejích vlasů sahajících po ramena, nyní stažených do francouzského copu. Nabíraný výstřih šatů vytvářel dekolt, který byl na rozhraní únosnosti. Vyšívaný bílý šál jí zakrýval obnažená ramena a zvýrazňoval její sytě smetanovou pokožku.

Poděkovala dveřníkovi úsměvem, který vyhnal teplotu tohoto muže středních let do nezdravých výšin, a následovala ostatní hosty klenutým hlavním vchodem dovnitř. Mladý zaměstnanec ambasády pohlédl na její pozvánku s pozlacenými rohy a zkontroloval jméno na seznamu hostí.

„Děkuji vám, že jste přišla na naši recepci, slečno Mechadiová. Irácká ambasáda vás vítá jako svého hosta.“

„Já děkuji *vám,*“ opáčila Carina. „Jsem ráda, že jsem zde.“ Vestibul hučel hovorem několika desítek brebentících hostů. Carina se rozhlížela kolem sebe nebojácnýma modrýma očima a přemítala, jestli má zůstat, nebo vyklouznout do některé z vedlejších místností. Jak si ostatní hosté postupně začali uvědomovat její přítomnost, obraceli se k ní a úroveň hluku poklesla.

Carina nebyla příliš vysoká, přesto však její podmanivá osobnost přitahovala pozornost. Ženy v sále vycítily její ženskou přitažlivost a instinktivně stiskly rámě svých průvodců. Napětí se uvolnilo, až když se z davu vyloupl jeden vysoký muž středního věku a zamířil k tomuto poslednímu hostu.

Cvakl podpatky a galantně se uklonil. „Carina Mechadiová, strážný anděl starožitností, nemýlím-li se.“

Tento hrdý titul jí přisoudil v jednom novinovém titulku v časopisu *Smithsonian* jakýsi anonymní autor. Půvabně se usmála a převzala iniciativu v konverzaci. „Nikdy jsem tuto nálepku neměla ráda, pane…“

„Promiňte mi, prosím, slečno Mechadiová. Jmenuju se Anthony Saxon a nabízím upřímnou omluvu, jestli jsem se vás dotkl.“ Mluvil se slabým britským přízvukem, kdysi modifikovaným nějakou exkluzivní americkou přípravkou.

„Ale vůbec ne, pane Saxone.“ Podala mu ruku. „Jak jste mě poznal?“

„Váš obrázek byl v několika časopisech. Je mi obrovským potěšením, že se mohu s vámi setkat osobně.“ Uchopil podávanou ruku a políbil ji.

S důstojným zevnějškem, vyumělkovaným vyjadřováním a v padnoucím smokingu vypadal Saxon jako nějaký velvyslanec z přelomu století. Měl štíhlou postavu, vyšší než sto osmdesát centimetrů. Husté vlasy barvy pepř a sůl měl sčesané všechny dozadu. Na čele mu zůstala jen špičatá patka, dosahující téměř k mohutnému obočí a dodávající mu poněkud ďábelský vzhled. Horní ret mu zdobil tenký knírek, populární ve čtyřicátých letech mezi filmovými idoly a gigoly. Obličej mu planul pouštním opálením.

„Patříte k washingtonskému diplomatickému sboru, pane Saxone?“

„Zdaleka ne, obávám se. Svojí podstatou jsem dobrodruh, z donucení spisovatel a producent filmů. Možná jste četla mou poslední knihu *Hledání královny,*“ řekl s nadějí v hlase.

„Obávám se, že ne,“ přiznala Carina. Aby se nedotkla Saxonových citů, spěšně dodala: „Jsem spoustu času pryč.“

„To bylo řečeno s laskavou přímostí.“ Saxon znovu cvakl podpatky. „Ono nezáleží na tom, jestli jste slyšela mé jméno, protože já vaše znám zejména ve spojení s navracením starožitností uloupených z bagdádského muzea.“

„Jste velice laskav, pane Saxone.“ Rozhlédla se po sále. „Předpokládám, že asi nevíte, kde bych se mohla setkat s Viktorem Baltazarem?“

Saxonovo obočí se trochu nakrabatilo. „Baltazar bude právě teď uvádět svou prezentaci v hlavní přijímací hale. Bude mi potěšením vás tam doprovodit.“

Na Carininých ústech se objevil pobavený úsměv. „Jste opravdový viktoriánský gentleman," pronesla uznale a přijala jeho nabídnuté rámě.

„Namlouval jsem si, že patřím spíše do alžbětinské doby. Meče a sonety. Nicméně mě váš kompliment těší."

Vedl ji chaoticky se pohybujícím davem do velkého sálu, vyzdobeného závěsy zlatohnědé barvy. Na jednom konci místnosti stálo malé vyvýšené pódium s reflektory, videokamerami a mikrofonem. Na zdi za stupínkem visela velká fotografie iráckého Národního muzea v Bagdádu. Před pódiem stály řady plyšových křesel.

Saxon zamířil k malému sofa u postranní stěny. Spikleneckým šepotem Carině sdělil, že z tohoto místa budou mít dobrý přehled o přicházejících hostech a navíc jim umožní nepozorovaný odchod v případě, že mluvčí budou příliš upovídaní.

Carina mezi návštěvníky poznala několik nižších úředníků ministerstva zahraničí, politiků a novinářů. Povědomých jí bylo rovněž několik mužů a žen, představujících typický vzorek stipendistů zabývajících se památkami Středního východu. Dokonale ji vzrušil až příchod profesora Násira.

Postavila se a zamávala na něj. Profesor k ní rázně zamířil, na tváři široký úsměv.

„Slečno Mechadiová, to je skvělé, že vás opět vidím."

„Doufala jsem, že tu budete, pane profesore." Obrátila se k Saxonovi. „Pane profesore, toto je Anthony Saxon, profesor Jassim Násir."

Saxon se narovnal, takže čněl nad drobnějším Iráčanem. „Je mi ctí, že jsem se ocitl ve vaší společnosti,

doktore Násire. Jsem velice dobře informován o vaší práci v muzeu.“

Násir zářil potěšením.

„Prosím, omluvte nás,“ obrátila se Carina na Saxona. „Doktor Násir a já toho musíme spoustu probrat. Už je to hodně dlouho, co jsme spolu mluvili naposledy.“

„Samozřejmě,“ odvětil Saxon a jediným pohybem uchopil z podnosu dvě skleničky se šampaňským, z nichž jednu podal Carině. „Dejte mi, prosím, vědět, kdybych pro vás mohl cokoliv udělat.“

Násir pozoroval Saxona, jak se proplétá mezi davy příchozích. „Mimo Irák není příliš mnoho lidí, kteří by vůbec věděli, že existuju,“ pravil, zřejmě polichocen. „Jak dlouho se s panem Saxonem znáte?“

„Zhruba pět minut. Přepadl mě hned u dveří. Důležitější ale je, jak dlouho jsme se my dva neviděli? Přinejmenším tři roky?“

„Jak bych na to mohl zapomenout? Byl jsem tehdy v Bagdádu v muzeu. To byla hrozná doba.“

„Je mi moc líto, že jsem s vámi nebyla ve styku tak často, jak bych měla.“

„Vyčistili jsme to místo a díky lidem, jako jste vy, proces znovuzískávání exponátů stále pokračuje. Dostáváme také peníze, ale naše výdaje jsou astronomické. A v souvislosti s pokračující nestabilitou v naší zemi bude trvat hodně dlouho, než před branami muzea začnou zastavovat autobusy plné turistů.“

„To je jen další důvod, proč tato recepce musí být velmi povzbudivá.“

„Och. Jistě,“ přitakal s nadšením. „Vzrušilo mě, když jste volala, že se vám podařilo objevit velké skladiště artefaktů. Ta myšlenka putovní výstavy je

prostě geniální. Nikdy jsem si nedokázal představit, že bych se ocitl ve společnosti tolika ctěných kolegů. Tady je kupříkladu jedna z nich. Vzpomínáte na doktorku Shalawu?“

Žena mohutné postavy, která právě vystoupila na pódium, byla vůdčí osobností v oblasti asyrské archeologie. Doktorka Shalawa byla oblečená v tradičním muslimském oděvu, sahajícím až ke kotníkům. Vlasy jí zakrýval šátek. Odkašlala si, aby upoutala pozornost, a když se posluchači usadili, představila se.

„Chtěla bych poděkovat zdejší ambasádě za to, že uspořádala tuto recepci, a dále našim hostům za finanční i morální podporu. Náš první řečník je zářným příkladem ducha štědrosti, nezbytného ke znovuobnovení našeho muzea jako významné světové kulturní instituce. Je mi ctí uvést Viktora Baltazara, prezidenta Nadace bagdádského muzea.“

Zatímco doktorka Shalawa sklízela potlesk, vstal z přední řady muž, vyšplhal se na pódium a potřásl si s doktorkou rukou.

Carina neměla ponětí, jak Baltazar vypadá. Docela umně a úspěšně se totiž vyhýbal tomu, aby se jeho fotografie objevovaly na veřejnosti. Carina tedy nevěděla, co má čekat. Rozhodně si ale nepředstavovala mohutného chlapa ve smokingu šitém na míru, který se nyní postavil k mikrofonu. Jeho hlava jí připomínala hlavu mastifa. Během těch několika vteřin, po které ho pozorovala, prodělal Baltazar výraznou transformaci. Divoký škleb se změnil ve vřelý úsměv a pohled jeho světlých očí jako by zasáhl každého přítomného.

Když podesk konečně dozněl, promluvil Baltazar hlubokým melodickým hlasem. „Jsem to já, kdo je

poctěn vaším pozváním a možností promluvit před tímto vznešeným shromážděním. Vy všichni jste se připojili k mezinárodní aktivitě za navrácení uloupených památek do Bagdádského národního muzea.“

Počkal, dokud nedozní druhá vlna potlesku.

„Má nadace představovala pouhý jeden článek řetězu. Díky vám se objevují a vrací další a další artefakty. Muzeum začíná znovu provozovat konzervátorské laboratoře, provádí proškolování personálu, tvoří novou databázi. Další příspěvky vzejdou z turné, sponzorovaného Baltazarovou nadací. Je mi líto, že musím opustit recepci dříve, než bych mohl každému z vás individuálně poděkovat, ale těším se na spolupráci s vámi všemi v této ušlechtilé záležitosti.“

Do hlediště pak poslal vzdušný polibek, sestoupil ze stupínku a vydal se ke dveřím. Carina za ním vyrazila a dostihla svou kořist v hale.

„Promiňte, pane Baltazare. Já vím, že máte naspěch, ale nemohl byste mi věnovat minutu z vašeho času?“

Baltazarova ústa se roztáhla v okouzlující úsměv. „Byl bych neslušný, a navíc hloupý, kdybych odmítl vyslyšet žádost tak půvabné ženy, slečno…“

„Jste velice laskav. Jmenuju se Carina Mechadiová.“

Na Baltazarově obličeji se objevil přemýšlivý výraz. „Slečna *Mechadiová!* Jaké mimořádné překvapení! Když jsem se doslechl o vaší buldočí vytrvalosti, představoval jsem si vás jako takovou menší, silnější ženu středních let, možná dokonce s knírkem.“ Přejel si ukazovákem po horním rtu.

„Omlouvám se, že jsem vás zklamala,“ poznamenala Carina.

„O žádné zklamání tu nejde, pouze snad v tom, že musím odjet. Jak vám můžu pomoct?“

„Jenom jsem se chtěla připojit se svými díky vám a vaší nadaci za příspěvek k mým snahám.“

„Nemáte vůbec za co děkovat. Nyní jen lituju, že jsem se s vámi nesetkal dříve a že jsme spolu komunikovali pouze přes prostředníky. Mé obchody a zájem o charitu jsou časově velice náročné.“

„Plně vás chápu.“

„To jsem moc rád. Jste evidentně docela schopný detektiv. Máte policejní výcvik?“

„Původně jsem byla novinářka. Psala jsem o krádežích nějakých italských uměleckých cenností, v nichž byla namočena jistá evropská a americká muzea. Čím dál víc mě rozčilovalo, když jsem se dozvídala, jak se dokonce i akademické instituce stávají součástí ilegálního obchodu. Zanedlouho jsem začala ztracené artefakty *hledat*, místo abych o nich psala.“

„Dovedu si představit, že vaše práce není bez nebezpečí. Doslechl jsem se přes Benoira o vašem únosu a pokusu o uloupení jedné starožitnosti. To je přece naprosto odporné. Je vlastně zázrak, že jste nebyla zraněná.“

Přikývla. „Nebýt Kurta Austina, nehovořila bych tu teď s vámi.“

„To jméno neznám.“

„Pan Austin pracuje pro Národní podmořskou a námořní agenturu NUMA. Nerad se ukazuje na veřejnosti, ale právě on má zásluhu na záchraně mé osoby, lodě a jedné dávno ztracené irácké památky. Jeden z únosců po něm střelil, ale díky bohu ho jenom zranil.“

„Ten Austin vypadá jako zajímavý gentleman," poznamenal Baltazar. „Jak se dostal na palubu té lodě?"

„Čirou náhodou. Byl na jiném plavidle, které bylo nedaleko, když zaslechl naše SOS."

„Pozoruhodné. Rád bych se s ním někdy v budoucnu sešel, abych mu osobně poděkoval."

„Ráda zařídím vaše setkání."

„Překvapuje mě, jaké množství iráckých artefaktů jste dokázala objevit. Jak jste toho dosáhla?"

Carina pomyslela na nespočet informátorů, které si dlouhodobě pěstovala, úplatky, jež tak velkoryse rozdávala, a zdráhavé vládní úředníky, ze kterých musela bez milosti mámit splnění svých požadavků, dokud se nepoddali, aby se jí zbavili.

„To je dlouhé povídání," odpověděla s pokrčením ramen. „Za velkou část mých úspěchů může můj původ. Mám kořeny jak v Africe, tak v Evropě, což mi ulehčuje navázání kontaktů na obou kontinentech."

„Říkala jste v Africe? Já měl dojem, že váš otec byl Ital."

Přikývla. „Můj dědeček rovněž. Byl v Mussoliniho armádě, když provedl invazi do Etiopie. Tam potkal moji babičku. Moje matka se nikdy nedozvěděla jeho jméno, jenom to, že její otec byl Ital. Když se pak přestěhovala do Itálie, kde jsem se narodila, přizpůsobila své dívčí jméno Mekadová italskému psaní."

„Mekadová? To je kouzelné jméno."

„Díky svým zvědům jsem se doslechla, že v Etiopii není až tak neobvyklé."

Baltazar se na chvíli zamyslel a pak opět promluvil. „Povězte mi, slečno Mechadiová, jaké máte plány pro nejbližší období?"

„Budu mít co dělat, protože organizuju turné. Artefakty jsou uložené a hlídané v Smithsonově institutu. Mám dodat údaje o jejich původu a pár informací o celkovém pozadí, jež by mohly být využity na putovní výstavě. Naplánovala jsem si schůzky s lidmi, kteří nabídli svou pomoc. Zítra jedu do Virginie navštívit Jona Bensona, fotografa časopisu *National Geographic,* který byl přítomen okamžiku, kdy vykopali *Navigátora.* Třeba byste se mohl stavit a podívat se na tu sochu i na další kousky.“

„To zní jako dobrý nápad. Přiznávám, že jsem v archeologii trochu nováček, i když pár kousků také vlastním. Měl bych dodat, že všechny mám legálně. Moc by mě těšilo, kdybych vám je mohl ukázat, třeba při obědě nebo večeři.“

„To by se mi líbilo, pane Baltazare.“

„Skvělé. Jakmile tedy budete mít trochu volna, zavolejte na číslo nadace. Budou mít u sebe můj časový rozvrh.“

Potřásli si rukama a pak se Baltazar zastavil, pouze aby popřál dobrou noc velvyslanci a několika dalším zástupcům ambasády. Carina se obrátila ve snaze vrátit se do recepčního sálu a narazila na Saxona. Měl na tváři pobavený úsměv.

„Viděl jsem, jak si povídáte s panem Baltazarem,“ pravil.

„Pan Baltazar představuje hlavní důvod, proč jsem na tuto recepci vůbec přišla. Je docela okouzlující.“

„Znáte zdroj peněz, které vydává na různé charitativní účely?“

„Vím o něm, že vlastní nějaké důlní společnosti.“

„To je svým způsobem pravda. Baltazar je hlavou důlního kartelu na těžbu nerostů, včetně největšího konglomerátu zlatých dolů na světě. Je poněkud kontroverzní. Jeho společnosti jsou pravidelně obviňovány z ničení životního prostředí a zbídačování ubohého místního obyvatelstva v minimálně pěti zemích. Co ale lidé většinou nevědí, je fakt, že vlastní jednu z největších světových privátních bezpečnostních agentur na světě. Pronajímá žoldáky.“

Carině se dostaly do ruky kompromitující materiály na Baltazara, když pátrala v jeho minulosti, ale tolik stála o pomoc jeho nadace, že význam těchto informací podcenila. „Já jen vím, že je velice štědrý, jakmile se jedná o Irácké muzeum.“

„Aha. Špinavé peníze nevadí, pokud jdou na něco lepšího a tak dál.“

„Já nepotřebuju lekce v etice,“ odsekla Carina, v očích blesky.

Saxon ucítil v jejích slovech silnou vášeň. „Ne, nepotřebujete. Opět se vám omlouvám. Vlastně jsem s vámi chtěl hovořit o zachráněných starožitnostech, jmenovitě o soše nazývané *Navigátor*.“

Carinu napadlo, jestli Saxon neslyšel její konverzaci s Baltazarem, ale hned si uvědomila, že byl celou dobu mimo doslech. „Vy o té soše něco víte?“

Přikývl. „Vím, že je z bronzu, téměř v životní velikosti a byla vykopána před několika desítkami let v Sýrii. Znázorňuje námořníka, o němž se věří, že je to Féničan. Nicméně tu existují určité pochybnosti, proto byl uložen v depozitáři ve sklepě muzea v Bagdádu. Ležel tam dlouhé roky, až ho během americké invaze v

roce 2003 někdo ukradl. Nikdo nevěděl, kam se poděl, až jste ho našla vy spolu s nějakými dalšími věcmi.“

„To je ohromné! Jak jenom toho o té soše tolik víte?“

„Pátral jsem po tomhle nepolapitelném exempláři už od doby, kdy jsem se o něm poprvé doslechl v souvislosti se svým výzkumem kolem krále Šalomouna. Málem jsem se k němu dostal v Káhiře, ale vy jste byla rychlejší. Mimochodem, gratuluji.“

„Proč vás zajímá právě ten jeden artefakt?“

Zvedl ruku. „Aha! Kdybyste četla mou knihu, neptala byste se.“

„Určitě si ji zařadím do fronty na přečtení.“ Carina neskrývala rozladění nad Saxonovou neomaleností.

„Vyplatí se vám to,“ ujistil ji s širokým úsměvem.

Měla už dost Saxonových poněkud samolibých způsobů. „Omluvíte mě?“

„Samozřejmě. Ale pamatujte na mé varování. Při jednání s Baltazarem buďte opatrná.“

Carina poslední poznámku ignorovala a zamířila za profesorem Násirem.

Saxon ji pozoroval. V obličeji mu seděl úsměv, ale v očích se mu zrcadlily velké obavy.

JAKMILE BALTAZAR VYŠEL z budovy irácké ambasády, k obrubníku tiše připlula limuzína mercedes. Její řidič vyskočil a odstrčil portýra, aby mohl sám otevřít dvířka. Portýr byl bývalý příslušník námořní pěchoty, takže se nenechal jen tak zastrašit. Jelikož takto přišel o spropitné, chystal se protestovat, ale mohutně stavěný řidič se na něj podíval pohledem plným nevůle,

že raději zlostná slova polkl. Za okamžik se limuzína s jekotem pneumatik rozjela.

„Dobrý večer, pane Baltazare," promluvil řidič. „Recepce proběhla v pořádku?"

„Ano, Adriano. Tak dobře, že jsem málem úplně zapomněl na ten debakl u Newfoundlandu."

„Moc mě to mrzí, pane Baltazare. Pro své naprosté selhání nemám žádnou omluvu."

„Možná ti jednu můžu nabídnout, Adriano. Jmenuje se Kurt Austin. Pracuje pro NUMA. Austin je ten člověk, co zmařil únos."

„Jak se Austin dozvěděl o našich plánech?"

„On se o nich nedozvěděl. Došlo k politováníhodné shodě okolností, díky níž se nacházel nedaleko. Naneštěstí pro tebe je ten pan Austin dosti neohrožený. A navíc má štěstí. Tvůj výstřel ho jenom škrábl."

Adriano si v duchu vybavil, jak Austina krátce zahlédl přes hledí pušky a později v kokpitu vrtulníku, který sledoval loď na převoz sypkých hmot. „Rád bych si s panem Austinem promluvil."

„To rád věřím," přitakal Baltazar s ďábelským uchechtnutím. „Máme ale důležitější věci na práci. Dozvěděl jsem se, že existuje jeden fotograf měsíčníku *National Geographic*, který má jakési snímky, jež by neměly spatřit světlo světa. Chci, abys je získal."

„Přejete si, abych se zbavil i toho fotografa?"

„Jen když to bude nutné. A v tom případě ať to vypadá jako nehoda. Spíš bych dal přednost pouhému odstranění fotografií."

„Co s tou ženou?"

Baltazar přemítal o osudu Cariny. Byl člověkem, jenž byl schopen klidně utratit lidský život, jestliže mu to

poskytlo nějakou výhodu, ale v případě Cariny tu bylo něco víc.

„Necháme ji naživu, dokud bude užitečná. Chci ale podrobně prozkoumat její minulost.“

„Pak se budu moct postarat o Austina? Musíme si mezi sebou něco vyřídit.“ Baltazar ztěžka vzdychl. Krutost ho ani v nejmenším nezajímala. Jako klasická psychopatická osobnost zcela postrádal empatii. Lidé pro něj existovali pouze proto, aby je využil a pak odhodil. Avšak Adrianův návrh značil samostatné myšlení zaměstnance tam, kde vyžadoval jen absolutní poslušnost. Nicméně současně měl určité pochopení pro Adrianovu touhu po pomstě. On si měl přece také s Austinem vyrovnávat účty.

„Chci, abys prozatím zjistil, co všechno ví, Adriano. Vyřídíš si to s ním později. Slibuju.“

Adriano zavřel oči a zahýbal silnými prsty rukou.

„*Později,*“ pronesl potichu, jako by se s tím slovem mazlil.

18

PROFESOR PIETER DEVRIES neustále v duchu probíral údaje z Jeffersonova dokumentu. Teď právě seděl v recepci ministerstva zahraničí, odbor Blízký východ. Přečetl si každičkou řádku a nenašel žádnou neshodu.

Recepční zvedla bzučící domácí telefon a s osobou na druhém konci linky vyměnila pár slov.

„Pan Evans vás nyní přijme, profesore DeVriesi," pronesla s úsměvem. „Třetí dveře po pravé straně."

„Díky." DeVries uložil právě studovaný materiál do pořadače, dal ho do podpaží a vyrazil přes dvoranu. Lehce zaťukal, pak otevřel dveře a vstoupil do kanceláře. Vysoký, asi osmatřicetiletý muž s dlouhou čelistí už na něj čekal, aby mu na uvítanou potřásl rukou.

„Dobré jitro, profesore DeVriesi. Jmenuju se Joshua Evans. Jsem analytikem odboru ministerstva pro Střední východ. Posaďte se, prosím."

DeVries se posadil a řekl: „Díky, že jste mě přijal."

Evans složil vytáhlé tělo za stůl, na němž až sterilní pořádek napovídal něco o obsedantní osobnosti. „Zdaleka ne každý den se mi dostane návštěvy z Národní bezpečnostní agentury," opáčil Evans. „Vaši mládenci se většinou drží sami mezi sebou. Co vás přivádí do Foggy Bottom?"

„Jak jsem vám už vysvětloval telefonicky, jsem dešifrant a pracuju pro agenturu. Při práci jsem narazil na

informaci, která by vás mohla zajímat. Rozhodl jsem se jít s tím přímo na ministerstvo, než komplikovaně obcházet oficiální kanály NBA. Je to trochu delikátní záležitost.“

„Teď jste mě doopravdy zaujal,“ přiznal Evans.

Profesor otevřel pořadač a vytáhl z něj desky s kopiemi originálních Jeffersonových materiálů plus dešifrované texty. Podal Evansovi stručný výtah z fasciklu spolu s vysvětlením, jak k němu přišel.

„To je tedy historka,“ pronesl Evans tónem, kterým naznačoval, že těm báchorkám ani trochu nevěří. Hleděl na profesorův vytahaný tvídový oblek a vandykeovskou bradku. „Stále mi ale není jasné, proč jste s tím přišel na odbor Blízkého východu.“

Profesor rozhodil ruce. „Fénicie byla na území, které spadá pod vaši pravomoc.“

„*Fénicie,*“ opakoval Evans s unaveným úsměvem.

„Správně. Byla jednou z největších námořních říší všech dob. Sahala od původního centra až k pobřeží Španělska a za Herkulovy sloupy.“

Evans se opřel v křesle a složil si ruce za hlavu. „Možná to tak bylo, doktore DeVriesi, ale Fénicie dnes už neexistuje.“

„To chápu, ale doslechl jsem se, že potomci Féničanů stále ještě žijí v Libanonu a Sýrii.“

„Pokud ale vím, tak na rozdíl od těchto dvou zemí není Fénicie členem Spojených národů,“ poznamenal Evans a shovívavě se uchechtl.

DeVries na tváři vyčaroval úsměv. Profesor byl totiž ostřílený veterán z bojů s byrokratickými procesy. Dobře věděl, že se bude muset probíjet po žebříku vzhůru právě přes takovéhle ješity, jako je Evans.

„Já jsem matematik, nikoliv diplomat jako vy," vlichocoval se DeVries. „Ale přesto se mi zdá, že když mluvíme o této tak nestálé oblasti, *jakýkoliv* vývoj, který dokáže otřást hluboce zakořeněnou vírou, by měl být víc než seriózně zvážen."

„Omlouvám se za to, že jsem se choval tak přezíravě. Ale artyčoky? Tajné kódy? Dlouho ztracené Jeffersonovy fascikly? Musíte připustit, že celá historka je příliš fantastická."

DeVries se krátce zasmál. „Naprosto s vámi souhlasím."

„A kromě toho, jak můžeme vědět, že alespoň něco z toho je pravda?"

„Nemůžeme prokázat pravost obsahu, ale překlad zašifrované zprávy do srozumitelného textu je přesný. Skutečnost, že ten materiál, který držíte v ruce, pochází od třetího prezidenta Spojených států a autora Prohlášení nezávislosti, má také svou váhu."

Evans potěžkal balík papírů, jako by je skutečně převažoval. „Potvrdili jste Jeffersona jako autora tohoto materiálu?"

„Několik grafologů v agentuře se shodlo, že o tom nemůže být pochyb."

V Evansově tváři se objevil zmatený výraz. DeVries vídal stejný projev paniky v obličejích byrokratů, když se měli nějak odchýlit od běžné rutiny, což by mohlo poškodit činnost vlády. Evansovy nejčernější můry se teď naplnily. Musel dospět k nějakému rozhodnutí. Profesor mu však nabídl záchranný kruh.

„Uvědomuji si, že materiál, který jsem vám donesl, je trochu přitažený za vlasy. Proto jsem také skládal naděje v ministerstvo zahraničí, že k tomu zaujme své

stanovisko. Možná byste měl o našem rozhovoru informovat nadřízené?“

Podstrčit Černého Petra někomu jinému byla strategie, které Evans rozuměl. Ve tváři mladého muže se objevila úleva. „Přednesu to svému šéfovi Hanku Douglasovi. To je hlava všech kulturních záležitostí našeho odboru. Jakmile si s ním promluvím, dám vám vědět.“

„To je od vás velice laskavé,“ poděkoval DeVries zdvořile. „Mohl byste zavolat panu Douglasovi, dokud jsem ještě tady, abyste se nemusel obtěžovat později?“

Evans zaregistroval, že DeVries se ani nesnaží naznačovat, že by se chystal k odchodu. Zvedl tedy sluchátko a namačkal Douglasovo číslo. Doufal, že Douglas bude venku, takže byl docela zklamaný, když jeho kolega na druhém konci telefon vzal.

„Haló, Hanku, tady je Evans. Zajímalo by mě, jestli máš pár minut čas.“

Douglas odpověděl, že má právě hodinu pauzu před další schůzkou, a pozval ho, aby se u něj zastavil. „Oukej,“ odpověděl Evans. Zavěsil a obrátil se k DeVriesovi. „Hank má teď napilno. Setkám se s ním odpoledne.“

DeVries vstal a podal mu ruku. „Díky,“ řekl. „Kdybyste někdy potřeboval něco od Národní bezpečnostní agentury, budeme k vám určitě stejně vstřícní. Ještě vám dnes zavolám.“

Když DeVries odešel, Evans zůstal chvíli zírat na zavřené dveře. Pak si vzdychl a sebral balíček Jeffersonových písemností. Předání Černého Petra má i svá úskalí. Když vycházel z kanceláře, napadlo ho, že s

tímhle horkým bramborem bude muset zacházet zatraceně opatrně.

DOUGLAS BYL asi padesátiletý nefalšovaný Afroameričan. Kulaté lysé místo na vršku hlavy mu dodávalo vzhled mnicha s tonzurou. Přednášel historii na Howardově univerzitě, kde sám jako student exceloval. Poličky v jeho kanceláři zcela zaplnily knihy, které shrnovaly historii homo sapiens až někam k časům kromaňonců.

Byl jedním z nejváženějších lidí v celém odboru. Své diplomatické nadání podporoval praktickými znalostmi, jelikož strávil několik let na Blízkém a Středním východě. Byl expertem na místní politiku i náboženství, velmi často vzájemně propletené, a mluvil arabsky a hebrejsky.

Evans se rozhodl pro přístup, při němž si bude moct zachovat tvář: *posměch.* Když vkročil do Douglasovy kanceláře, s ulehčením vydechl. „Nebudeš věřit, až ti povím, co jsem měl teď za rozhovor."

Evans nabídl celkem přesný popis své konverzace s DeVriesem. Douglas pozorně naslouchal, zatímco se Evans snažil ze všech sil, aby se vykreslil jako oběť setkání s bláznivým profesorem. Douglas požádal, aby mu ukázal materiály, které DeVries přinesl. Několik minut pak prohlížel jednotlivé stránky.

„Tak tedy, jestli jsem dobře rozuměl tomu, co říká ten profesor," pronesl Douglas, když dočetl poslední stránku, „oborník na šifry z Národní bezpečnostní agentury rozluštil tajnou korespondenci mezi Thomasem Jeffersonem a Meriwetherem Lewisem. Podle tohoto materiálu navštívili Severní Ameriku Féničané."

Evans se ušklíbl. „Omlouvám se, že tě takhle okrádám o čas. Myslel jsem, že tě ta historka pobaví.“

Douglas se však ani neusmíval, ani nesmál. Vzal do ruky plánek zahrady s artyčoky a zahleděl se na neznámá slova. Pak si znovu přečetl překlad, vytvořený před dávnou dobou profesorem, jenž byl přítelem prezidenta Jeffersona. První slovo pronesl nahlas.

„*Ofir,*“ řekl.

„To jsem viděl. Co to má znamenat?“

„Ofir bylo legendární místo, kde se nacházely doly krále Šalomouna.“

„Já vždycky měl za to, že si to někdo vymyslel,“ namítl Evans.

„Možná,“ připustil Douglas. „Faktem ale je, že Šalomoun za svého života nahromadil obrovské množství zlata. Původ tohoto zlata byl vždycky velkým tajemstvím.“

„Podle toho, co říkáš, a podle těchto písemností se Jefferson domníval, že Ofir je v Severní Americe. Copak se ti to nezdá bláznivé?“ Douglas neodpověděl. Pustil se do čtení druhého překladu.

„*Posvátná relikvie.*“

„Další bláznovství. Co to má znamenat?“

„To nevím jistě. Nejposvátnější relikvie spojená se Šalomounem by měla být Archa úmluvy.“

„Chceš říct, že Jeffersonův biblický objekt je *Archa!*“

„Ne nezbytně. Posvátnou relikvií může být třeba i Šalomounova *ponožka.*“

Douglas si pohrával s propiskou. „Bože, jak rád bych si v takovéhle chvíli zapálil dýmku!“

„Co se děje, Hanku? Ať jde o Jeffersona nebo o někoho jiného, celá tahle záležitost kolem archy zní jako pohádka. Není v tom nejspíš ani slovo pravdy.“

„Na tom ale nezáleží, jestli je to pravda nebo ne,“ pravil Douglas. „Je to celé o *symbolech.*“

„Tomu nerozumím. V čem je malér?“

„Ať se na to podíváš z kterékoliv strany, kouká z toho problém. Pamatuješ, co se stalo na Chrámové hoře v roce 1969 a pak znovu v roce 1982?“

„Jistě. Jeden australský náboženský fanatik zapálil mešitu Al-Aksá, která stála na vrcholu kopce. Později byla uvězněna celá náboženská skupina, která ji chtěla vyhodit do povětří.“

„Co by se bylo stalo, kdyby se mu podařilo vyčistit vrchol kopce, aby zde udělali místo pro znovupostavení třetího Šalomounova chrámu?“

„Jejich akce by přinejmenším vyvolala silnou reakci.“

„Teď si představ reakci, kdyby Šalomounova posvátná relikvie byla použita jako záminka k výstavbě nového chrámu přímo ve Spojených státech.“

„Vzhledem k paranoidní povaze téhle části světa by někteří lidé určitě začali rozhlašovat, že je to další spiknutí Spojených států proti islámu.“

„To máš pravdu. Spojené státy by byly vzápětí obviněny, že se snaží vyčistit Chrámovou horu od muslimů. Zapletl by se do toho každičký extremista z každého většího náboženství.“

„Zatraceně,“ vyhrkl Evans. „To je pořádně horký brambor!“

„Je to pěkně hořlavý materiál pro celou požární zbrojnici,“ dodal Douglas.

Evans v obličeji zbledl. „Co s tím budeme dělat?“

„Musíme zajít za ministrem zahraničí. Kdo ještě ví o téhle Jeffersonově složce?“

„Profesor DeVries a jeden jeho student z muzea Národní bezpečnostní agentury. Pak je tu ta výzkumnice z Americké filozofické společnosti. Lidé z NBA ale vědí, jak jim zavřít pusy.“

„Ve Washingtonu nezůstane nic tajemstvím déle než šest měsíců,“ poznamenal Douglas. „Musíme vymyslet něco, čím bychom podkopali důvěryhodnost té historky. Takže až se dostane na veřejnost, bude mít tahle země pádný důvod, jak tuto fámu zpochybnit.“

„Jak to ale uděláme? NBA tvrdí, že materiál je autentický.“

„NBA je tajná organizace. Můžou tvrdit, že o téhle záležitosti nikdy neslyšeli. Myslím, že zaútočíme už na základní předpoklad. Budeme tvrdit, že pro fénické lodě bylo nemožné doplout z východního Středomoří do Severní Ameriky. Jejich zkušenosti i tehdejší technologie by jim to nedovolily.“

„Tohle víme jistě?“

„Ne. Proto potřebujeme nějaký zdroj, který by položil základy pro naši argumentaci.“

„Co takhle Národní podmořská a oceánská agentura? NUMA má experty, databáze, a navíc umějí být diskrétní. Mám tam pár známých.“

Douglas přikývl. „Pusť se do toho. Já zařídím setkání s prvním náměstkem ministra. Stav se tu za hodinu.“

Když Evans odešel, Douglas sáhl do zásuvky stolu a vytáhl odtud dýmku a váček s tabákem. Ačkoliv se jeho kancelář nacházela v zóně, kde bylo kouření zakázáno,

nacpal si dýmku a zapálil. Když se mu konečně začal vznášet kouř v nadýchaných obláčcích kolem hlavy, zaklonil se v křesle a nechal myšlenky volně plynout.

Všechno to vypadalo strašně fantastické. Možná to byl podvod, jak se domýšlel Evans. Znovu se ponořil do Jeffersonova šanonu a tentokrát četl papíry slovo od slova.

Jako mnozí Afroameričani i Douglas měl k Thomasu Jeffersonovi ambivalentní vztah. Uznával jeho génia a velikost, ale sotva se dokázal smířit s faktem, že si držel otroky. Jak tak znovu pročítal písemné materiály, nemohl si pomoct, aby se na lidské úrovni s autorem neshodl. Ačkoliv jeho korespondence s Lewisem představovala Jeffersona jako klidného a kompetentního muže, nebylo pochyb, že ho sužovaly obavy.

Nebylo by tedy divu, kdyby se Douglasovi začaly třást ruce.

Potenciál chaosu v dnešním světě byl daleko větší, než o jakém se Jeffersonovi mohlo kdy zdát.

19

AUSTIN SEDĚL VE SVÉ PRACOVNĚ a honil mořské piráty, kteří unesli kontejnerovou loď. Zázračným kobercem, který ho nesl nad virtuálním mořem, byl vlastně satelitní zobrazovací systém provozovaný agenturou NUMA. Sofistikovaný systém NUMASat vyvinuli vědci a technici agentury, aby zprostředkovali informace o aktuálním stavu světových oceánů. Satelity kroužily kolem Země na oběžné dráze ve výšce čtyř set kilometrů, odkud svými kamerami a různým dálkovým senzorickým vybavením snímaly a vysílaly informace z kteréhokoliv místa na Zemi.

Satelity přenášely optické či infračervené obrázky ilustrující teplotu povrchových vrstev vody, mořské proudy, fytoplankton, chlorofyl, pokrývku mraků, meteorologická či jiná životně důležitá data. Systém byl zdarma k dispozici komukoliv, kdo vlastnil počítač. Byl také velice intenzivně využíván vědci i laiky po celém světě.

Austin seděl před čtyřiadvacetipalcovou obrazovkou. Byl oblečen neformálně do havajské košile, krátkých kalhot a sandálů. Spolkl dva aspiriny, spláchl je pivem a na klávesnici před sebou stiskl ENTER. Na monitoru se objevil obraz drsného pobřeží Newfoundlandu.

„Oukej, Joe," pronesl do mikrofonu. „Dívám se na St. John a kousek východně od něj."

„Mám to.“ Zavala měl na obrazovce ve své pracovně NUMA stejný záběr. „Najíždím blíž.“

Na Austinově monitoru se objevil blikající modrobílý obdélník pokrývající část Atlantského oceánu. Zavala ho zvětšil. Objevily se drobné černé tečky. Tečky se začaly přibližovat a nakonec se z nich staly podlouhlé štíhlé tvary lodí. Čas a datum v levém horním rohu obrazovky vypovídaly, že záběr je starý několik dní.

„Nakolik se můžeš ještě přiblížit?“ chtěl vědět Austin.

„Označ cíl.“

Austin kliknutím označil jednu loď. Vzápětí jako by se kamera začala bryskně přibližovat k vybranému cíli. Obrazovku zaplnily stovky pleskajících se ryb. Pak se kamera poněkud vzdálila a ukázala nákladový lodní prostor a palubu oceánské rybářské lodě s ráhny a navijáky. „Působivé,“ přiznal Austin.

„Yeager využil Max, aby do normálních funkcí satelitního NUMASat systému agentury napumpoval nějaké hormony. On tvrdí, že ti může říct barvu očí písečných blech.“

Hiram Yeager byl počítačový génius a stálý ředitel rozsáhlého počítačového komplexu NUMA, který pokřtil jménem Max a jenž zaujímal celé desáté patro výškové budovy s průčelím ze zeleného skla, odkud byl výhled na řeku Potomac.

„Blechy mají modré oči,“ poznamenal Austin.

„*Skutečně?*“

„Dělám si legraci. Ale stupeň rozlišení je opravdu nejlepší, jaký jsem kdy viděl.“

„Než Yeager počítačový systém posílil, dostali jsme se maximálně na jeden čtvereční metr pro černobílý

obraz a čtyři metry pro barvu. Hiram to dokázal zlepšit na jeden čtvereční metr pro barvu," poznamenal Zavala. „To, co je vidět na obrazovce, je zesílené pomocí informací přijímaných z jiných satelitů a z vojenského i zpravodajského systému."

„Přitom je to všechno legální a podle všech pravidel," podotkl Austin s ironickým úsměvem.

„*Většinou.* Yeager to považoval za jakousi půjčku za oplátku, protože armáda se taky bezostyšně spoléhá na systém NUMASat. Uzavřeli dohodu, podle níž zakrývají satelitní záznamy po dobu, kdy probíhají vojenské operace. Pověděl jsem mu, že to nechci vědět, a on mi odpověděl, že mu to vyhovuje."

„Nemůžeme si dovolit kritizovat," řekl Austin. Tým zvláštních úkolů občas operoval pod tradičním státním dohledem. „Podařilo se ti lokalizovat naši známou loď na dopravu sypkých hmot?" zeptal se Austin.

„Dávej pozor!" vyzval ho Zavala.

Záběr se začal pomalu vzdalovat. Z lodí zbyly opět jen tečky na obrazovce. Zavala zarámoval hledaný cíl a Austin klikl myší. Monitor ukázal velkou loď. Austin se předklonil.

„To je určitě ten koráb, co jsme viděli z helikoptéry," poznamenal přesvědčeně. „Má na trupu logo s takovou zvláštní býčí hlavou."

„Prověřil jsem si tu loď. Patří organizaci jménem PeaceCo. Podle webu jsou to specialisté na udržování míru a stability."

Austin se uchechtl. „To je nový žargon pro žoldáky."

„Přestavují lodě pro sypký náklad a nazývají je pak základnami mobilních sil. Prohlašují, že do osmačtyřiceti

hodin jsou schopni dopravit letecký výsadek na kterékoliv místo na světě. Loď s kompletní jednotkou na stejné místo dorazí do jedenadvaceti dnů.“

„Kdo stojí za PeaceCo?“

„Těžko říct. Na seznamu představenstva mají samé penzionované americké a britské vojáky. Vlastník se ale skrývá za řadou korporací registrovaných v několika zemích. Požádal jsem proto Yeagera, aby rozmotal také toto klubko.“

„To by mohlo být vodítko. My ale potřebujeme najít zbraň, ze které se ještě kouří.“

„Sakra, Kurte, vždyť máme přece plně nabitou houfnici! Prohlédl jsem si album následných záběrů ze satelitu od chvíle krátce před únosem. Fotografování probíhalo v intervalech, takže ne každá minuta je samozřejmě zachycená.“

Snímky blikaly na monitoru v trhané sekvenci připomínající pohyblivé obrázky z počátků kinematografie. Kolem palubního jícnu se pohybovaly nějaké postavy. Jeho kryt pak sklouzl stranou, takže se objevil temný čtverec nákladového prostoru. Z hlubin se vynořila plošina jako na letadlové lodi. Na této plošině stály bok po boku dvě helikoptéry. Nastoupili do nich muži a oba stroje vzlétly.

„Kdo říkal, že cestování v čase není možné?“ položil řečnickou otázku Austin. „Tohle nás definitivně donutilo spustit člun.“

„Teď ti ukážu kontejnerovou loď.“

Záběr na obrazovce se změnil a objevila se paluba lodi *Ocean Adventure.* Jako mávnutím kouzelného proutku se nad kontejnery objevily helikoptéry. Z nich vyskákala řada postav. Na několika dalších záběrech se

nic nezměnilo, až nakonec satelit zachytil jen jeden vrtulník, jak visí nad kruhem zpěněné vody v místech, kde se druhý stroj potopil. Zavala přeskočil opět na plavidlo na sypké hmoty. Na přistávací plochu se blížila jen jedna helikoptéra. Vystoupilo z ní pár lidí a vrtulník sjel na platformě do nitra lodi. Nakonec se zavřel i poklop nákladového prostoru. Jeden z mužů, viditelně vyšší než ostatní, mohl být tím, kdo postřelil Austina, avšak po celou dobu stál zády ke kameře.

„To je tedy důkaz," poznamenal Austin. „Kde je ta loď teď?"

„Podle námořního rozpisu, který jsem prostudoval, měla několik dní před přepadením vyplout z New Yorku, údajně do Španělska. V době přepadení však udělala takovou divnou kličku, ale pak zase zamířila přes Atlantik. Jediným kliknutím můžu tenhle materiál předat Pobřežní stráži."

„To je dost lákavé," ocenil tu možnost Austin. „Loď je v mezinárodních vodách, ale i kdyby na ně Pobřežní stráž teď hned skočila, chytili bychom stejně jenom malé ryby. Já chci dostat mozek, který je za tím přepadením."

„Budu čenichat dál. Mimochodem, jak se cítíš?"

„Trochu ztuhlý, ale ten incident mi dal lekci."

„Že by ses měl vyhýbat chlapům se zbraní?"

„Ne. Že bych se měl pohybovat rychleji. Dej mi vědět, jestli přijdeš na něco nového, než odjedeš do Istanbulu." Vtom Austin uslyšel ťukání. „Musím jít. Někdo je za dveřmi."

„Máš nějakou společnost?"

„Tu nejlepší. *Ciao.*"

Italské slovíčko probralo Zavalu. „*Ciao?* Hej…!"

„*Buona notte,* Joe,“ umlčel ho Austin. Ještě se pochechtával, když se zvedl a šel otevřít.

CARINA MECHADIOVÁ vyčkávala na schodech. Pozvedla láhev vína, kterou držela v ruce. „Myslím, že tu mám rezervaci.“

„Váš stůl je připraven a očekává vás, *signorino* Mechadiová.“

„Říkal jste *neformální* oděv. Doufám, že jsem vhodně oblečená.“ Carina si oblékla džínsy, jež měly na sobě látkové aplikace květin, a tyrkysovou blůzu bez rukávů. Takovéto oblečení maximálně lichotivě zdůrazňovalo její ženské křivky. „Ani královna by nemohla být oblečená elegantněji,“ odpověděl Austin. „Díky,“ zavrněla Carina. Sama si pozorným okem prohlížela svého společníka. Měl na sobě bílé krátké kalhoty, zdůrazňující jeho svalnaté opálené nohy. Široká ramena zase napínala květovanou hedvábnou košili. „V téhle košili vypadáte docela fantasticky.“

„Díky. Elvis Presley měl ve filmu *Modrá Havaj* košili se stejným vzorem. Ale pojďte rovnou dál.“

Carina vešla a okamžitě zaregistrovala pohodlný nábytek z tmavého dřeva v koloniálním stylu, který se vyjímal na pozadí bílých stěn, na nichž byly rozvěšeny obrazy od místních umělců. Austin je rád sbíral. Dále tu bylo několik starých mořských map, pár kousků loďařského nářadí, fotografie Austinovy plachetnice a přesný model závodního hydroplánu.

„Já myslela, že uvidím staré kotvy a vycpaného mečouna na zdi. Nebo možná i starou potápěčskou helmu a model lodě v lahvích.“

Austin se nahlas rozesmál. „Kdysi jsem v Key West chodil popíjet margarity do jednoho potápěčského baru, který přesně odpovídal tomuto popisu.“

„Tak víte, co mám na mysli,“ dodala s úsměvem Carina. „Pracujete pro přední oceánologickou agenturu, takže jsem očekávala, že tu najdu poněkud víc projevů lásky k moři.“

„Myslím, že ani ve vašem bytě v Paříži není příliš věcí, které by cizinci naznačovaly vaše povolání.“

„Mám tam pár reprodukcí několika klasických děl, ale zbytek je docela standardní.“ Odmlčela se. „Myslím, že vám rozumím. Je docela zdravé, když si člověk nechá menší odstup od práce.“

„Ještě se nechystám přestěhovat do Kansasu, ale moře je náročná milenka. Proto vysloužilí kapitáni stavěli své domy většinou ve vnitrozemí.“

„Stejně tu je ale pěkně.“

„Na fotografii do časopisu *Architectural Digest* to není, já vím, ale starý mořský vlk tu najde pohodlné suchozemské útočiště mezi jednotlivými profesními aktivitami. Tenhle dům byl na spadnutí, když jsem ho koupil, ale pozemek sousedí s řekou a navíc odtud není daleko do Langley.“

Carina zareagovala na zmínku o Langley. „Vy jste byl v CIA?“

„Oddělení podmořské špionáže. Většinou jsme špehovali Rusy. S koncem studené války jsme to ale zabalili a já přešel do agentury NUMA, kde pracuju jako technik.“

Navzdory Austinovu popírání jeho úzký vztah k moři se nepatrně projevoval obsahem knihovny. Mezi svazky rozhodně převažovala námořní dobrodružná tematika autorů Josepha Conrada či Hermana Melvilla. Dále tu byla dobrá desítka děl zabývajících se mořskými vědami a historií. Zřetelně nejčtenějšími knihami, a tudíž nejohmatanějšími, však byly ty, které se zabývaly filozofií. Carina jednu z nich vytáhla.

„*Aristoteles.* Pěkně těžké čtení," poznamenala uznale.

„Když studuju tyhle velké filozofy, objevuju řadu citátů, které ze mě dělají většího chytráka, než jakým skutečně jsem."

„Tyhle knihy pro vás znamenají víc než jenom možnost bonmotů. Je na nich vidět, že jsou hodně čtené."

„Jste velice všímavá. Použiju námořní analogii. Moudrost obsažená v těchto stránkách mně poskytuje pevný bod, kdykoliv mi hrozí sklouznout do nejistých vod."

Carina se zamyslela nad kontrastem mezi Austinovou vřelostí a způsobem, jak chladně vyřídil jejího útočníka. Vrátila knihu na místo. „Na těch pistolích na stěně nad krbem zato nic nejednoznačného není."

„Teď jste odhalila mou sběratelskou vášeň. Mám asi dvě stě párů soubojových pistolí, většinou uložených v ohnivzdorném sejfu. Fascinuje mě na nich jejich historie, stejně jako řemeslné zpracování a vůbec celá technologie. Velice mě přitahuje to, jak vypovídají o roli štěstí v našich osudech."

„Jste fatalista?"

„Jsem realista. Uvědomuju si, že na štěstí se nemůžu spoléhat věčně.“ Usmál se. „Můžu vám ale nabídnout večeři. Jistě máte hlad.“

„I kdybych neměla, ta nádherná vůně, která se line z vaší kuchyně, by mě dokázala přesvědčit, že hlady umírám.“ Podala mu láhev vína.

„Barolo,“ přečetl Austin vinětu. „Otevřu ho a nechám chvíli dýchat. Budeme večeřet venku.“

Austin šel odzátkovat láhev a Carina vyšla ven na terasu. Stůl byl osvětlen petrolejkami s barevnými skly, jež tabuli dodávaly slavnostní ráz. Na řece se třpytila světla a ve vzduchu se vznášel lehký, ale nikoliv nepříjemný pach řeky. Austin vybral jednu nahrávku ze své obsáhlé džezové sbírky a z páru reproduktorů Bose se ozval tichý klavírní part Oscara Petersona.

Austin se vynořil z domu se dvěma vychlazenými sklenicemi *Prosecco.* Popíjeli italské šumivé víno a k tomu zobali chuťovky s *Prosciutto di Parma* na medem slazeném melounu. Austin se omluvil a za okamžik se objevil s talířem fettuccini se smetanovou omáčkou. O Carinu se málem pokoušely mdloby, když Austin posypal jídlo nastrouhaným bílým lanýžem.

„Dobrý bože! Kde jste tady v Americe sehnal takovéhle lanýže?“

„Taky že nesehnal. Jeden kolega z NUMA jezdí pravidelně do Itálie.“

Carina zhltla fettuccini, stejně jako druhý chod, telecí kotletu opět posypanou bílými lanýži, a salát z hub a sýra. Společně přitom vyprázdnili láhev vína. Nezvolnila tempo, dokud se nepropracovali k *dolce,* tedy k moučníku. Když zabořila lžičku do zmrzliny s třešněmi a lupínky fondánu Ben & Jerry’s Cherry Garcia, uznale

zamumlala *„magnifico“*, snad podesáté v průběhu večeře. „Právě jste doplnil výčet svých schopností o výkon šéfkuchaře.“

„Grazia,“ odvětil Austin. Překvapil ho, i když rozhodně nikoliv nepříjemně, Carinin elán. Zdravý vztah k jídlu obvykle znamenal pozitivní přístup i k jiným lidským činnostem. Večeři zakončili italským citrónovým likérem *limoncello* podávaným v malých skleničkách z matného skla.

Když si přiťukli v přípitku, Austin se na ni obrátil: „Ještě jste mi nevyprávěla, jak jste se dostala k tomu, že jste dělala chůvu té staré soše cestou do Ameriky.“

„To je dlouhá historie.“

„Já mám dost času, stejně jako ještě další láhev *limoncella.*“

Lehce se zasmála a na chvíli se zadívala na řeku, aby si srovnala myšlenky. „Narodila jsem se v Sieně. Můj otec, povoláním lékař, byl amatérským archeologem. Fascinovali ho zejména Etruskové.“

„To je pochopitelné. Etruskové byli záhadný národ.“

„Naneštěstí existovala velká poptávka po jejich umění. Jako mladé děvče jsem viděla hrobku, kterou navštívili *tombaroli* neboli vykradači hrobů. Na zemi tam ležela paže z čistého mramoru. Později jsem studovala na milánské univerzitě, pak Londýnskou ekonomickou školu a nakonec jsem se dala na žurnalistiku. Můj zájem o starožitnosti se oživil, když jsem prováděla výzkum pro jeden časopis. Tématem článku byla úloha muzeí a překupníků uměleckých předmětů při jejich krádežích. Vzpomínka na tu mramorovu paži mě pořád pronásledovala. Vzala jsem zaměstnání v UNESCO a stala se vyšetřovatelkou. Krást dějiny země představuje

podle mě jeden z nejhorších zločinů. Hodlala jsem se postavit všemu tomu rabování.“

„To je docela neskromný cíl.“

„Což jsem také vzápětí zjistila. Ilegální obchod se starožitnostmi zaujímá z pohledu objemu financí třetí místo za drogami a zbraněmi. OSN se pokusilo znesnadnit toto obchodování různými smlouvami a rezolucemi, ale stále to zůstává obrovským lákadlem. Je prakticky nemožné zabránit prodeji každého reliéfu, každé destičky.“

„Vy jste zjevně byla úspěšná.“

„Spolupracuju s řadou mezinárodních agentur jako například s Interpolem a dále s různými vládami, které se snaží vystopovat některé známější historické objekty, a to prostřednictvím obchodníků, aukčních síní a muzeí.“

„To vás přivedlo do Iráku?“

Přikývla. „Několik týdnů před invazí jsme se doslechli, že někteří nepoctiví světoví obchodníci a diplomaté jsou ve spojení s místními bezohlednými zloději. Ti už dokonce přijímali objednávky na konkrétní exempláře z Národního muzea. Zloději tedy byli na místě, připraveni plenit sbírky v okamžiku, kdy se Republikánská garda z muzea stáhne.“

„Jak do toho všeho zapadá *Navigátor?*“

„Já nejdřív ani nevěděla, že vůbec existuje. Nebyl totiž na seznamu artefaktů, které jsem se snažila získat zpátky prostřednictvím jednoho nechutného dealera jménem Ali. Toho ale zavraždili, což není pro svět až taková ztráta, až na to, že věděl, kde se ta socha nachází. Když jsem se doslechla, že mě mají unést jako rukojmí, odjela jsem ze země. Nedlouho poté se se mnou spojila Baltazarova nadace.“

„To je ta organizace, která sponzoruje vaše výstavní turné?“

„Pan Baltazar je bohatý muž, jímž rabování Iráku doslova otřáslo. Na včerejší recepci jsem ho vlastně potkala poprvé. Jeho nadace poskytla finanční prostředky na vysledování artefaktů, jež mi v Bagdádu unikly. Není to tak dlouho, co náš egyptský informátor ohlásil, že v Káhiře jsou na prodej některé irácké starožitnosti. Odletěla jsem do Egypta a koupila tam celou tajnou skrýš. *Navigátor* byl součástí obchodu.“

„Co o té soše víte?“

„Museli ji odnést z muzea spolu s ostatními exponáty. Profesor Nássir, ředitel muzea, si pamatoval, jak sochu ukládali do sklepa. Domníval se, že se jedná o nějakou kuriozitu.“

„V jakém smyslu?“

„Zdá se, že jde o fénickou sochu, která však v ruce drží kompas. Řekli mi, že neexistuje žádný důkaz, že by Féničané kompas měli.“

„Správně. Jeho objev se všeobecně přičítá Číňanům.“

„Profesor Nássir se domníval, že by se mohlo jednat o kopii jednoho z těch bohů, které Féničani běžně prodávali. Něco jako klasické sochy, jež se v Egyptě nebo v Řecku prodávaly jako suvenýry.“

„Věděl ten váš přítel profesor, kde se ta socha našla?“

„Našli ji někdy v sedmdesátých letech minulého století při vykopávkách chetitského území nedaleko Hittie na Černé hoře v jihovýchodní Sýrii. Odtamtud ji převezli do Bagdádu, kde byla zpochybněna její pravost.

Mluvila jsem tehdy s fotoreportérem z časopisu *National Geographic.*“

„Je divné, že se ta soška tak najednou stala zajímavou nejdřív pro zloděje, a potom i pro ty, co vás přepadli, když celá dlouhá léta jen ležela ve sklepě muzea.“

„Dokonce o ní moc lidí ani nevědělo. Proto mě tolik překvapilo, když se na ni v průběhu recepce na irácké ambasádě ptal pan Saxon.“

Austin nastražil uši, když zaslechl to jméno. „Snad ne Anthony Saxon?“

„Zdá se, že o sošce toho dost ví. Znáte ho nějak blíž?“

„Četl jsem nějaké jeho knihy a byl jsem na jeho přednášce. Je to dobrodruh a spisovatel s nekonvenčními názory na dějiny, jež nejsou přijímány hlavním proudem historiků.“

„Mohl mít něco společného s únosem?“

„To si nedokážu představit. Bylo by ale zajímavé zjistit, proč se o tu sošku tolik zajímá. Já bych také *Navigátora* docela rád osobně viděl.“

„Pozvala jsem několik vybraných lidí na prohlídku. Bude to ve skladišti Smithsonova institutu v Marylandu. Chtěl byste se tam zítra ráno stavit?“

„Nezadržel by mě ani pár divokých koní.“

Dopila poslední kapky *limoncella.* „Byl to nádherný večer.“

„Zdá se mi, že ve vašem hlase slyším ‚ale’.“

Zasmála se. „Je mi moc líto. Strašně ráda bych zůstala, ale kvůli té putovní výstavě mě čeká spousta povinností.“

„Láme mi to srdce, ale chápu. Na shledanou zítra.“

Náhle jako by ji něco napadlo. „Pokusím se zorganizovat schůzku s tím fotografem z *National Geographic*. Žije ve Virginii. Nechtěl byste se toho setkání zúčastnit?“

„Oficiálně jsem v pracovní neschopnosti, ale takový výlet do kraje dokáže s procesem hojení doslova zázraky.“

Carina vstala z křesla. „Děkuju strašně moc, Kurte. Za všechno!“

„Bylo mi potěšením, Carino.“ Doprovodil ji k autu, kde očekával obvyklé evropské políbení na obě tváře. Dostalo se mu ho, ale současně obdržel i vřelý, dlouhý polibek na rty. Pak se na něj Carina ještě usmála přes rameno, nasedla do auta a odjela.

Austinovi zůstal na obličeji poněkud směšný výraz, jak sledoval mizející koncová světla. Pak se vrátil do domu, vyšel na terasu a začal sbírat sklenice. Zhasl lampy, načež mu pohled sklouzl na řeku. Proti zčeřené hladině, na níž se odrážela noční obloha, stála jakási silueta. Protože znal dokonale každý centimetr říčního břehu, mohl najisto vyloučit, že se jedná o keř či strom.

Začal si hvízdat jakousi melodii a odnesl sklenice do domu. Tác se sklem odložil stranou a přistoupil k zamčenému sekretáři, kde uchovával sbírku bowenů. Na míru upravený jednoranný revolver kolt s plochou vrchní stranou byl jedním z kolekce této značky, kterou sbíral spolu se soubojovými pistolemi.

Nabil zbraň, popadl baterku a sešel z obývací zóny v patře do přízemí, kde měl uložený závodní skul a menší hydroplán. Odsunul vrata na dobře naolejovaných válečcích stranou a vyšel na malé molo.

Počkal, než se mu oči přizpůsobí tmě, a pak se vydal kolem základů domu. Přešel přes louku, na níž ho Zavala přistihl, jak testuje své nové soubojové pistole. Zastavil se a nahlédl do prostoru mezi dvěma velkými stromy. Postava zmizela. Rozhodl se, že dál sám pátrat nebude, přesunul se zpět do domu a po schodech do patra, kde nakonec zavolal policii, které ohlásil toho tuláka.

Policejní automobil dorazil přesně za osm minut. Dva policisté mu zaťukali na dveře. Austin nalezl na břehu v bahně jasnou stopu, což mu pomohlo přesvědčit policisty, že si nevymýšlí. Policisté slíbili, že se tu během noci ještě zastaví.

Austin se ujistil, že dům je pečlivě pozamykaný a poplachové zařízení zapnuto. Noc však namísto v ložnici ve věži strávil plně oblečený na pohovce v obývacím pokoji. Byl si jistý, že ať dům pozoroval kdokoliv, byl už nyní pryč. Přesto však pro všechny případy měl svůj bowen celou noc po ruce.

20

PŘÍŠTÍHO RÁNA VSTAL Austin časně a rychle na sebe hodil krátké kalhoty a tričko. Vklouzl do sandálů a zamířil na říční břeh, kde poklekl vedle otisku cizí podrážky v bahně. Stopa byla stále ještě patrná. Změřil její obvod a porovnal ho s výsledkem měření vlastní nohy. Musel to být veliký chlap.

Austin zůstal chvíli stát, ponořen v myšlenkách, a jen pošilhával proti stříbrnému lesku slunce na hladině Potomacu. Teď toho nemohl mnoho dělat. Zvědavá Velká noha byla dávno pryč. Pokrčil tedy rameny a vrátil se do loděnice. Asi by nebyl tak tolerantní, kdyby zvedl pohled vzhůru. Nad hlavou by uviděl drobnou vysílačku s vlasově tenkou anténou, připevněnou k větvi starého dubu.

Austin se rychle vysprchoval a oblékl si volné kalhoty a sportovní košili. Cestovní hrnek naplnil jamajskou kávou, kterou měl nejraději, vklouzl za volant tyrkysového džípu Cherokee, původem z garáží NUMA, a vyrazil směrem k předměstí Marylandu.

Ke komplexu skladišť Smithsonova institutu dorazil o půl hodiny dřív, než ho Carina pozvala. Chtěl mít nějaký čas na to, aby mohl být se sochou, jež způsobila tolik pozdvižení, chvíli sám. Hlídač u vchodu zkontroloval jeho jméno podle seznamu a mávnutím ho vpustil do poněkud zrezivělé kovové haly. Po celé její délce se táhly řady polic, na nichž byly pečlivě srovnané

popsané kartónové krabice, obsahující spoustu předmětů ze sbírek tohoto institutu, jež zůstávaly v depozitáři.

Nedaleko bronzové sochy si hrál s fotoaparátem na stativu nějaký štíhlý muž. Fotograf po chvíli zvedl oči od hledáčku a zamračil se. Austin mu podal ruku. „Předpokládám, že jste Anthony Saxon.“ Saxon povytáhl husté obočí do poloviny čela. „Už jsme se někdy potkali?“

„Jmenuju se Kurt Austin. Jsem z NUMA. Před pár lety jsem byl v klubu Explorer na vaší přednášce o ztracených městech. Poznal jsem vás podle fotografie na obálce vaší poslední knihy *Hledání královny.*“

Saxonovo zamračení jakoby mávnutím kouzelného proutku zmizelo. Natáhl se a potřásl Austinovou rukou jako pumpou.

„Kurt Austin. Vy jste přece objevil Kryštofa Kolumba. Je mi velkou ctí, že vás poznávám.“

Austin se trochu bezmocně ohradil. „Byl jsem člen týmu, který objevil starého Kryštofa, jak si dává dvacet.“

„Nicméně váš objev Kolumbovy mumie na fénické lodi v majské hrobce připravil vědecký podklad pro diskuse o předkolumbovském kontaktu s Novým světem.“

„Spousta lidí tomu ale stále ještě nevěří.“

„To jsou Filištínští! Já jsem vašeho objevu využil k potvrzení svých teorií. Co si o mé knížce myslíte?“

„Zábavná a informativní. Její základní myšlenka je krajně originální.“

Saxon si odfrkl. „Když lidé označují mou práci za originální, myslí tím často, že je praštěná. Přirovnávají mé knihy k těm, které pojednávají o UFO, podivném

mrzačení dobytka v šedesátých a sedmdesátých letech a nepřátelích z kosmu.“

„Já si vůbec nemyslím, že by ta kniha byla praštěná. Vaše teorie, že Féničané přepluli Tichý oceán, stejně jako zdolali západní polokouli, je fascinující. Když jste do toho všeho přimíchal ještě královnu ze Sáby, bylo jasné, že to vyvolá polemiku. Postavil jste teorii, podle níž královna představuje klíč k odemknutí prastaré záhady Ofiru.“

„V historických záznamech se po celá staletí objevují královniny nepatrné stopy. Sledoval jsem je celá léta.“

„Nebyl by to první případ, za nímž je třeba hledat ženu. *Cherchez la femme*. To byla ale obrovská smůla, že oheň zničil vaši repliku fénické lodě ještě dřív, než jste mohl svou teorii dokázat.“

V Saxonových očích se hněvivě zablesklo. „To nebyla žádná smůla,“ vyhrkl.

„Nerozumím.“

„To bylo žhářství. Ale to už je minulost.“ Na tváři se mu opět objevil roztomilý úsměv. „Zavrhl jsem ten nápad přeplout Pacifik. Bylo by to příliš drahé a moc komplikované. Místo toho se snažím dát dohromady daleko střídmější expedici. Chtěl bych přeplout z Libanonu do Ameriky a zpátky, a to se zastávkou ve Španělsku, tedy tak, jak pluly staré lodě do Taršiše.“

„Taková dvojitá plavba přes Atlantik se dá sotva nazývat skromnou výpravou, ale přesto vám přeju hodně štěstí.“

„Díky. Co vás sem přivádí?“

Austin kývl k sošce. „Slečna Mechadiová mě pozvala, abych se stavil podívat na toho gentlemana. A co vy?“

„Od svých zdrojů ve Smithsonově institutu jsem se doslechl, že je tenhle starý brach ve městě. Napadlo mě přijít ho pozdravit.“

Podle složitého fotografického vybavení se dalo soudit, že Saxonův zájem o sochu není zdaleka jen běžný. Austin se dotkl *Navigátorovy* kovové paže. „Slečna Mechadiová mi prozradila, že toho o soše víte spoustu. Jak je kupříkladu stará?“

Saxon se obrátil k *Navigátorovi.* „Víc než dva tisíce let.“

Austin zvědavě pohlédl na temně zelenou sochu, jež málem stála životy stovek lidí. Postava byla téměř metr osmdesát vysoká, s levou nohou se sandálem mírně nakročenou vpřed. Byla oblečená do složité vyšívané suknice, nahoře stažené širokou šerpou. Přes pravé rameno měla přehozenou zvířecí kůži. Na hlavě měl *Navigátor* špičatý klobouk, zpod něhož mu spadaly rovné vlasy. Úsměv na vousaté tváři vyjadřoval téměř buddhovský klid. Oči byly zpola zavřené.

Pravou rukou držel ve výši pasu jakýsi hranatý předmět. Levou ruku měl výš, lehce sevřenou, jako Hamlet, když právě přemítá nad Yorikovou lebkou. Kolem nohou se mu třela hubená kočka s malou hlavou. Sochař umně využil zvířecích nohou ke zvýšení stability celé sochy.

„Kdyby mi neřekli, že jde o Féničana,“ poznamenal Austin, „sotva bych byl schopen zařadit toho chlapíka do nějaké kultury a období.“

„To je proto, že fénické umění se nevyznačuje žádným specifickým rysem či stylem. Féničané byli příliš zaměstnaní obchodováním, než aby vytvářeli nějaká velká umělecká díla. Vyráběli zboží na prodej, takže v umění imitovali styly zemí, s nimiž obchodovali. Póza této sochy je egyptská. Hlavu má syrskou, téměř orientální. Přirozené záhyby splývající suknice jsou vypůjčené z Řecka. Jenom ta velikost je trochu neobvyklá. Fénické bronzové sochy bývají většinou drobné."

„Také ta kočka je dost nezvyklá."

„Féničané vozili na lodích kočky, aby chytaly myši, a používali je také jako obchodní artikl. Dávali přednost oranžově pruhovaným kocourům."

Austin se zaměřil na hranatý předmět v pravé ruce sochy. Měřil asi patnáct centimetrů. Navrchu byla kruhová plošina, zapuštěná asi centimetr pod úroveň. Do kruhu byla vyleptaná osmicípá hvězdice. Jeden vrchol byl delší než všechny zbývající a hvězdu přetínala tlustá čára, na obou koncích špičatá.

Saxon zaregistroval napjatý výraz Austinova obličeje. „Zajímavé, co?"

„Carina se zmínila o tom paradoxu s kompasem. Číňani údajně vynalezli kompas až několik set let po období největšího rozkvětu fénického obchodu."

„To se všeobecně tvrdí. Co si o tom myslíte vy?"

„Já se neuzavírám žádnému názoru," odpověděl Austin. „Fénická říše se rozprostírala podél pobřeží Středozemního moře i na ostrovech v něm. Se svými koloniemi museli tedy udržovat kontakt. Přitom byli nuceni překonávat dlouhé úseky vodní plochy. Z města Tyre na západní konec Středozemního moře je to tři a tři

čtvrtě tisíce kilometrů. To předpokládá jedinečnou schopnost navigace, dobré mapy a námořnické pomůcky.“

„Bravo! Nepochybuju ani v nejmenším, že tihle chytří lidé znali podivné vlastnosti magnetovce. Navíc měli technické zkušenosti, aby dokázali zmagnetizovanou jehlu zavěsit nad větrnou růžici. *Voilá!* A je tady kompas!“

„Takže ta socha je autentická?“

Saxon přikývl. „Řekl bych, že pochází tak z roku 850 před Kristem, tedy z doby, kdy fénická říše byla na svém vrcholu.“

„Zdá se, že kompasová střelka směřuje od západu na východ.“ Saxon pozvedl obočí. „Co ještě vidíte?“

Austin se zahleděl do bronzové tváře. Nos toho chlapa vypadal, jako by se potkal s perlíkem. Až na tuto výjimku to byl docela pohledný vousatý mladý muž. To, co Austin zpočátku pokládal za úsměv, mohl být docela dobře škleb. Oči měl přimhouřené. Austin se postavil za sochu a zadíval se na zvednutou ruku.

„Myslím, že se dívá do slunce, jako by chtěl zaměřit polohu lodě.“

Saxon se uchechtl. „Z vás jde přímo strach, příteli.“

Čočka fotoaparátu mířila přímo na pas sochy, kde se na šerpě opakoval jeden motiv. Přes celý vodorovný vzor se táhla linka, zakončená na obou stranách písmenem Z obráceným dovnitř.

„Tuhle značku máte ve své knize.“

Austin byl stále zaměřený na tento detail a nevšiml si tedy vyplašeného výrazu v Saxonově obličeji. „Správně. Myslím, že symbolizuje taršišskou loď.“

„Stejné motivy jste přece našel v Jižní Americe a ve Svaté zemi.“

V Saxonových šedých očích se mihl záludný záblesk. „Moji kritici tvrdí, že je to jen náhodná shoda okolností.“

„Jsou to Filištínští,“ opakoval Austin.

Pak si prohlédl kulatý medailonek, který měla socha na krku. Na medailonku byla vyrytá koňská hlava a palmový strom s obnaženými kořeny. „To bylo také ve vaší knize. Kůň a palma.“

„Kůň je symbolem Fénicie a strom symbolizuje obdělané území.“

Austin přejel prsty po několika výstupcích pod palmovým stromem, jako slepec přejíždí prsty po Braillově písmu. Vzduch náhle prořízl ženský hlas, který zarazil ještě nevyslovenou otázku.

„Jak jste se sem dostal?“

Carina stála ve dveřích s nevěřícným výrazem, Saxon se pokoušel odvrátit její upřený pohled úsměvem. „Vůbec vám nemám za zlé, že jste rozhněvaná, slečno Mechadiová. Nemějte to za zlé ani strážnému, prosím. Prokázal jsem se mu doklady z klubu Explorer‘s. Jsou mimochodem platné a pravé.“

„To je mi jedno, i kdybyste to měl vytetované na kůži svého pozadí,“ odsekla Carina. „Jak jste se dozvěděl, že socha je tady?“

„Mám různé informátory, kteří znají mé zájmy.“

Carina přistoupila k trojnožce. „Fotografie této sochy budou uvedeny v publikaci, kterou budeme prodávat během putovní výstavy. Nemáte právo pořizovat nepovolené fotografie.“

Saxon se díval za Carinu a výraz jeho obličeje se dramaticky změnil.

Úsměv na jeho tváři zvadl. Vycenil zuby jako rozzlobený pitbul a zavrčel jediné slovo:

„Baltazar.“

Důlní magnát vstoupil do dveří, za ním mladík s koženým kufrem. Baltazar zamířil ke Carině.

„Rád vás zase vidím, slečno Mechadiová.“ Pak podal ruku Saxonovi. „Viktor Baltazar. Myslím, že jsem ještě neměl to potěšení.“

Saxon držel ruce u těla. „Tony Saxon. Vy jste se pokusil koupit loď, kterou jsem postavil, abych s ní přeplul Tichý oceán.“

„Och, ano,“ připustil Baltazar, jehož se obvinění ani nedotklo. „Chtěl jsem ji darovat muzeu. Jak jsem slyšel, shořela až k čáře ponoru. Velká škoda.“

Saxon se obrátil ke Carině. „Omlouvám se, slečno Mechadiová. Doufám, že si vzpomenete na náš rozhovor na ambasádě.“

Složil nohy stativu, přehodil ho přes rameno a s posledním divokým pohledem na Baltazara zamířil ke dveřím a ven ze skladiště.

Carina nespokojeně zavrtěla hlavou. „Je mi líto, že jsem reagovala přehnaně. Tento muž je nejvzteklejší člověk, jakého jsem kdy potkala. No, už dost o něm. Kurte, ráda bych vás seznámila s Viktorem Baltazarem, jehož nadace sponzoruje celé mé výstavní turné.“

„Jsem velice potěšen, že vás poznávám, pane Austine. Slečna Mechadiová mi objasnila vaši roli při tom přepadení. Díky za to, že jste zachránil tuto pozoruhodnou mladou dámu a pomohl zachovat sbírku.“

„Carina mi vyprávěla o štědrosti vaší nadace," kontroval Austin.

Baltazar nad tímto komentářem jen mávl rukou a obrátil pozornost k soše.

„Vskutku pozoruhodný. Ze srdce schvaluji váš nápad instalovat ho jako ústřední exponát výstavy, slečno Mechadiová."

„To bylo naprosto logické," poznamenala Carina. „I s tím poškozeným obličejem z něho vyzařuje důstojnost a inteligence. A pak tu je ten nádech záhady."

Baltazar přikývl. „Co si myslíte tady o našem němém příteli, pane Austine?"

Austin však právě přemýšlel o rozhovoru se Saxonem. „Třeba by byl otevřenější, kdybychom mu mohli položit ty správné otázky."

Baltazar se na Austina divně podíval a raději obrátil pozornost k soše. Obešel *Navigátora* a očima zkoumal každičký čtvereční centimetr bronzu.

„Nechala jste tu sochu prohlédnout nějakým expertem?" zeptal se Cariny.

„Ještě ne. Odvezeme ji do Smithsonova institutu, kde se bude připravovat na putovní výstavu."

„Mám trochu obavy o její bezpečí, zejména když přihlédneme k pokusu o loupež," prohlásil Baltazar. „Jak ukazuje nepovolená návštěva pana Saxona, je její ochrana značně laxní. Socha navíc bude ještě více zranitelná v době transportu. Dovolil jsem si objednat jednu stěhovací firmu, která by se měla o sochu postarat a ohlídat ji. Měli by tu být každou chvíli. Jestli s tím ovšem souhlasíte."

Carina zvažovala nabídku. Čím víc lidí bude vědět, kde se *Navigátor* nachází, tím větší mu hrozí nebezpečí.

„To je od vás velice laskavé," odpověděla nakonec zdvořile. „Ráda vaši nabídku přijímám."

„Dobře tedy. Domluveno. Vím, že je ještě brzy ráno, ale přesto navrhuji přípitek na oslavu našeho úspěchu."

Dal znamení sluhovi, který položil kufřík na jednu polici a odklopil víko. Uvnitř byla láhev šampaňského Moët. Sluha láhev otevřel, nalil do tří štíhlých skleniček a ty pak rozdal.

Přiťukli si a Baltazar svůj pohár zvedl do výšky se slovy: „Na *Navigátora.*"

Austin pozoroval přes okraj skleničky Carinina mecenáše. Vypadal jako vytesaný z kamene. Pod uhlově černým oblekem s jemným proužkem se skrývalo mohutné tělo zápasníka. Hlava posazená na širokém krku se zdála nemístně veliká i přes ramenatý trup.

Baltazar si Austinovy pátravé pohledy neuvědomoval. Sám nemohl odtrhnout zrak od Cariny. Zdálo se, že pozorně sleduje každý její pohyb. Austin pod maskou vřelého úsměvu cítil zastřené nepřátelství. Napadlo ho, zda se Baltazar o Carinu nezajímá a tudíž nenese nelibě Austinovo přátelství s touto půvabnou Italkou.

Sluha začal shromažďovat prázdné sklenice po šampaňském. Ostatní soustředili pozornost na sochu, takže si nikdo nevšiml, že Carininu sklenici sluha strčil do plastikového sáčku a teprve pak ji uložil do kufříku. Poté přistoupil k Baltazarovi a pošeptal mu cosi do ucha. Za okamžik se jeho pán podíval na hodinky a prohlásil, že musí odejít.

Carina ho vyprovodila ke dveřím. Když se vrátila, omluvila se Kurtovi, že jejich schůzku musí zkrátit, protože ji čeká ještě spousta práce, aby připravila sochu k

transportu. Shodli se na tom, že budou i nadále ve styku prostřednictvím mobilů a že se sejdou později téhož dne, aby spolu zajeli do Virginie navštívit fotografa časopisu *National Geographic.*

ČERNÝ YUKON s kouřovými skly stál zaparkovaný nedaleko Austinova džípu. Jediný pohled na licenční štítek napověděl Austinovi, že se jedná o vládní vozidlo. Jeho dojem se potvrdil, když se otevřela zadní dvířka, z Yukonu vystoupil muž v tmavomodrém obleku s brýlemi proti slunci a vzápětí blýskl služebním odznakem Austinovi pod nosem. Přidržel dvířka dokořán a pravil: „Někdo s vámi chce mluvit.“ Austin příliš nemiloval rozkazy od nevychovaných cizinců. „Jestli neschováte ten svůj dětský odznak, nacpu vám ho do krku.“

Na tato slova očekával Austin nějakou násilnou reakci, ale k jeho překvapení se muž jenom zasmál a k někomu uvnitř automobilu prohodil: „Měl jsi pravdu. Ten tvůj přítel je těžký případ.“

Zevnitř zazněl výbuch smíchu. Nato se ozval hlas, který Austin už dlouho neslyšel. „Moc blízko k němu nechoď, nebo tě kousne.“

Austin nahlédl do automobilu a za volantem uviděl velikého muže. Kouřil doutník a kulatý obličej se široce usmíval.

„Sakra, to mě mohlo napadnout, že jsi to ty, Flaggu. Co tě sem přivádí až z Langley?“

„Nějací lidé z nejvyšších vládních kruhů mě požádali, abych tě sehnal. Nastup si. Tady Jake může jet za námi s tvým autem agentury.“

Austin tedy druhému muži hodil klíčky od džípu a sám nastoupil do Yukonu. S Johnem Flaggem v

minulosti spolupracoval na mnoha úkolech v CIA, ale posledních pár let svého bývalého kolegu neviděl. Indián z kmene Vampanoagů z Martha's Vineyardu pracoval obvykle v pozadí jako anonymní řešitel problémů a jen vzácně se dával vidět.

Když si potřásli rukama, Austin se zeptal: „Kam jedeme?"

Flagg se ušklíbl a odpověděl: „Tebe čeká výlet na člunu."

21

STĚHOVACÍ NÁKLAĎÁK DORAZIL ke skladišti Smithsonova institutu asi dvacet minut po Austinově odjezdu. Carině se ulevilo, když viděla, jak neoznačený vůz couvá ke skladišti. Už totiž na vlastní kůži zažila vynalézavost i odhodlání těch, kteří přepadli loď.

Otevřely se zadní dveře náklaďáku a z korby seskočili dva muži v běžných šedivých pracovních uniformách a baseballových čapkách. Jeden z nich aktivoval zadní plošinu, zatímco druhý vyložil rudl a velkou dřevěnou bednu. Z kabiny vystoupil řidič a spolu se čtvrtým mužem se připojil ke skupince za autem.

„Vy jste určitě slečna Mechadiová," pronesl protáhlou jižanskou výslovností. „Já se jmenuju Ridley a velím téhle partě goril. Omlouvám se za zpoždění."

Ridley byl sporý blonďák s krátkým námořnickým sestřihem. On i jeho muži měli na opascích pouzdra se zbraněmi a na náprsní kapse každý pověšenou vysílačku.

„Není třeba se omlouvat," ujistila ho Carina. „Právě jsem dokončila balení sochy na cestu."

Pak je všechny zavedla do skladiště. Když Ridley uviděl postavu, celou vypolstrovanou ve vatě a ovázanou provazy, uchechtl se: „Ouvej! To je tedy pořádný buřt."

Carina se docela příhodnému srovnání usmála, ale pravila: „Ta socha je víc než dva tisíce let stará. V

minulosti ji už někdo poškodil a já jsem rozhodnutá udělat cokoliv, jen abych ji ochránila.“

„Vůbec se vám nedivím, slečno Mechadiová. Postaráme se o ni.“

Ridley strčil do pusy ohnutý palec s ukazovákem a ostře zapískal. Do skladiště vstoupili jeho muži, dřevěnou bednu usadili na rudl a vyložili ji zevnitř dalšími vycpávkami. Pak pomocí pásků přidržovali sochu, dokud ji opatrně neusadili do vypolstrované bedny, kterou pak vyvezli před budovu skladu. Pohyblivá plošina vyjela s bednou do roviny ložné plochy auta a stěhováci ji zatlačili dovnitř.

K bedně na korbu naskočili dva muži. První z nich vytáhl pušku a posadil se na bednu. Nápadně připomínal ozbrojený doprovod starodávných dostavníků. Druhý muž zavřel zadní dveře a bylo slyšet, jak zevnitř zamyká. Řidič vklouzl za volant a Ridley přišel za Carinou, aby podepsala předávací protokol.

„Musím vás požádat o podpis, aby bylo všechno legální.“

Carina na poslední řádek formuláře naškrábala své jméno a poznamenala: „Tamhle mám auto. Pojedu za vámi ke Smithsonovu institutu.“

„To ani není třeba, slečno Mechadiová. My víme, kam máme jet. Postaráme se o všechno, vy se můžete klidně vrátit ke své práci.“

„Tohle je moje práce,“ odsekla s typickou rozhodností.

Ridleyův pohled ztvrdl, když sledoval, jak se Carina vrací do svého automobilu. Potichu zaklel, ale vyšplhal se do kabiny řidiče, odkud absolvoval jeden rychlý

telefonát. Chvilku hovořil a pak mobil vypnul. Obrátil se na řidiče a vyštěkl: „Hněte sebou!“

Nákladák vyjel ze skladištního komplexu na silnici, auto s Carinou těsně za ním. Obě vozidla se proplétala předměstskými uličkami v okolí Marylandu. Carina konečně začínala pociťovat úlevu. Ridley a jeho muži se zdáli být kompetentní a výkonní jako vojáci. I když sama střelné zbraně nijak nemilovala, nyní ji uklidňovalo, že muži jsou ozbrojeni. Na rozdíl od bezmocných členů posádky kontejnerové lodi by v případě potřeby byli schopni bojovat.

Carina znala Washington docela dobře, ale okrajové městské čtvrtě, sloužící pouze k přenocování, vytvářely překvapivý labyrint obchodních i obytných staveb. Nákladní auto projíždělo kolem nákupních center, čerpacích stanic a prázdných parcel. Carina neustále očekávala, že každou chvíli zabočí na vnější okruh Beltway nebo na nějakou dálnici směřující do srdce města, takže ji překvapilo, když nákladák zastavil před diskontní prodejnou.

Ridley vystoupil z kabiny a loudal se k jejímu autu.

„Jak se vede, slečno Mechadiová?“

„Jsem v pořádku. Nějaký problém?“

Souhlasně kývl. „Zaslechl jsem v rádiu, že je nějaký zmatek na dálnici vedoucí do města. Převrácený nákladák a zácpa aut několik kilometrů dlouhá. Pojedeme do města zadem, trochu se to kroutí, tak jsem si myslel, že vás radši upozorním předem.“

„To je od vás velmi ohleduplné. Budu se snažit držet se v závěsu.“

Ridley zvolna odkráčel zpět k nákladáku, jako by měl bůhvíkolik času, a vyšplhal se do kabiny řidiče. Pak

se náklaďák pohnul z parkoviště, Carina těsně za ním. Neslyšela sice v rádiu žádné hlášení o nehodě nebo o dopravní zácpě, ale třeba byla zrovna zamyšlená. Vypnula rádio a celou svou pozornost soustředila na náklaďák před sebou.

Stěhovací vůz odbočil na silnici druhé třídy, lemovanou nepřerušovaným pásem nákupních středisek a podniků rychlého občerstvení. Živý provoz se každých zhruba sto metrů zastavoval na světelné signalizaci. Carina byla tedy vděčná, když po pár kilometrech zastavování a rozjíždění náklaďák dal blinkrem najevo, že odbočuje vpravo.

Už o něco méně vděčnosti cítila, když projížděli chátrajícím prostředím rozpadajících se činžáků a komerčních budov v dezolátním stavu, které vypadaly, že pocházejí ještě z doby Velké krize. Každá svislá plocha byla pokryta graffiti, kupy odpadků splavila voda do příkopů. Na tvářích lidí nikde nezahlédla úsměv, vypovídaly spíše o drogách.

Po několika minutách se dostali do oblasti, která připomínala válečnou zónu. Co kdysi zjevně bylo obchodní čtvrtí, změnilo se v opuštěné krámy, zavřené garáže a sklady v cihlových budovách s visacími zámky na dveřích. Prázdné parcely byly zarostlé plevelem a poseté cáry papíru, jež sem zavál vítr.

Carinu rozčilovalo, že nemohla s náklaďákem komunikovat. Několikrát stiskla klaxon. Ridley vystrčil svou svalnatou paži z okénka a zamával, ale náklaďák nejevil sebemenší snahu zastavit. Snažila se právě objevit poněkud širší úsek silnice, aby se dostala na úroveň kabiny, když nákladní automobil odbočil na vymleté parkoviště jednoho restaurantu. Na zdi rozpadající se

cihlové budovy se dal jen s obtížemi rozluštit nápis PIZZA.

Carina očekávala, že k ní opět přijde Ridley a tentokrát jí oznámí, že zabloudili. Když se tak nestalo, začala být nejprve mrzutá, později pak rozzlobená. Svírala volant, jako by ho chtěla utrhnout. Nákladťák tam pořád stál bez života. Uvažovala, že by vystoupila z auta, ale jediný pohled na zdevastované okolí ji přesvědčil, že to vůbec není chytrý nápad.

Natáhla se, aby stiskla tlačítko centrálního zamykání. V té chvíli se však ze stínu starého dumpsteru zjevila jakási postava. Cizinec si otevřel zadní dvířka a vklouzl dozadu na sedadlo.

„Ahoj," ozval se tichý, poněkud zadýchaný hlas.

Carina pohlédla do zpětného zrcátka, ze kterého se na ni upíraly kulaté oči v dětské tváři. Dívala se do obličeje únosce, jehož před nedávnem viděla, když ležela svázaná v lodním kontejneru. Srdce jí stiskla ledová ruka strachu, avšak měla dost duchapřítomnosti, aby sáhla po klice dveří. Vtom však ucítila na krku chlad a uslyšela zasyčení. Vzápětí ztratila vědomí a hlava se jí bezmocně svezla na prsa.

Muž vystoupil z auta a přešel k zadní části nákladního vozu. Zaťukal na dveře, jež se za vteřinu otevřely. Strážní uvnitř nákladního prostoru bez odporu přihlíželi, jak neznámý šplhá dovnitř a kontroluje stav dřevěné bedny. Neznámý pak promluvil do vysílačky, načež zpoza ruin pizzerie vyjel nákladťák s nápisem RYCHLÁ DODÁVKA na boku a zastavil opodál. Únosci rychle vyložili sochu v bedně, výměnou za čtyři nehybná těla, která vytáhli z druhého nákladťáku.

Muž s dětskou tváří přistoupil k vozu, v němž seděla zhroucená Carina. Uvědomil si, jak krásně a klidně vypadá. Ohnul prsty, kterými by snadno dokázal zastavit tlukot jejího srdce, zavřel oči a zhluboka se nadechl. S vražedným nutkáním víceméně pod kontrolou se otočil zády k potencionální oběti a vyšvihl se do nákladového prostoru prvního vozu. Ten vzápětí vyrazil z parkoviště, následován dodávkovým autem.

22

YUKON ZASTAVIL na parkovišti jachetního přístavu na řece Potomac a Austin vystoupil. Agent, který řídil džíp agentury NUMA, dorazil vzápětí. Zaparkoval a hodil Austinovi klíčky od vozu.

Flagg se vyklonil z okénka. „Musíme se někdy sejít v Langley na oběd. Můžeme se pokusit z Jakea vyloudit nějaké historky z období studené války."

„Byli jsme tenkrát dost pitomí," povzdechl si Austin a zavrtěl hlavou. Flagg se zasmál. „A taky jsme měli pořádnou kliku." S těmito slovy zařadil rychlost a vystartoval.

Austin se vydal podél řady zakotvených lodí. Kolem se poflakovalo pár lidí, ale jinak byly říční břehy relativně klidné. Zaujala ho jedna exkluzivní motorová jachta. Zastavil se, aby si ji prohlédl.

Dřevěný člun s bílým trupem byl asi sedmnáct metrů dlouhý a mahagon paluby se oslnivě leskl. Na trupu se skvělo jméno PŮVABNÁ DÁMA. Na lehátku seděl jakýsi muž a četl *Washington Post.* Když spatřil Austina, odložil noviny a vstal.

„Co si o něm myslíte?" zeptal se ho ten muž. Austin měl v oblibě klasické jachty s jejich mírným nádechem luxusu, tolik rozdílným od nápadných extravagancí některých moderních plavidel, vyvázaných v jachetních přístavech. „Jeho jméno mluví samo za sebe."

„To vskutku ano."

„Vím, že není příliš zdvořilé ptát se dámy na její věk, ale přece bych rád věděl, kolik jí je.“

„Nemějte strach, že byste tuhle starou holku urazil, příteli. Ona sama dobře ví, že je stále stejně krásná jako v roce 1931, kdy se narodila.“

Austin přejel očima po hladkých liniích jachty. „Připadá mi, jako by pocházela ze Stephensových doků v Kalifornii.“

Muž pozvedl obočí. „To nezní jako pouhý odhad. Stephensovi ji skutečně postavili pro jednoho z méně známých Vanderbiltů. Nechtěl byste zajít na palubu a prohlédnout si ji zblízka, pane Austine?“

Austinovy rty se roztáhly do úsměvu. Nebyla to žádná náhoda, že ho Flagg vysadil právě v blízkosti tohoto plavidla. Nyní vstoupil na krátkou lodní lávku a vzápětí si již potřásal rukou s mužem, který se představil jako Elwood Nickerson.

Nickerson byl vysoký, šlachovitý, s postavou tenisty. Opálený obličej měl poměrně hladký, přestože mu mohlo být mezi šedesáti a sedmdesáti. Na sobě měl krátké plátěné kalhoty hnědavé barvy, ochozené jachtařské boty a tričko s nápisem GEORGETOWN UNIVERSITY, které nemělo daleko k tomu, aby se z něj stal hadr. Avšak krátce sestřižené šedé vlasy a manikúrou ošetřené ruce, stejně jako lehký přízvuk získaný v přípravce, dosvědčovaly, že to není žádný přístavní povaleč a pobuda.

Na Austina hleděl šedýma, jako křemen tvrdýma očima. „Těší mě, že vás poznávám, pane Austine. Díky, že jste přišel. Omlouvám se za ty tajuplné opičárny. Rád bych vám nabídl rum Barbancourt s ledem, ale na to je nejspíš ještě trochu brzo.“

Nickerson tedy znal Austinův současný oblíbený drink. Buď nahlédl do jeho barové skříňky, nebo měl přístup k osobním záznamům, jimiž disponovala vláda. „Na dobrý rum není nikdy příliš brzy, ale teď bych si dal sklenici vody a jedno vysvětlení," odpověděl Austin.

„Vodu vám nabídnu okamžitě. Odpověď na vaše otázky bude trvat poněkud déle."

„Já mám čas."

Nickerson zavolal na kapitána, že můžou vyrazit. Kapitán nastartoval motory a jeho kolega mezitím uvolnil vázací lana. Když se loď dostala do hlavního proudu a zamířila dolů po řece, Nickerson zavedl Austina do prostorného palubního salonu, kterému uprostřed dominoval hranatý mahagonový stůl, vyleštěný jako zrcadlo.

Nickerson nabídl Austinovi místo u stolu. Pak z chladničky vytáhl láhev pramenité vody a nalil Austinovi sklenici.

„Pracuji v blízkovýchodní sekci ministerstva zahraničí, které šéfuji, ale funguji tam vlastně jako děvečka pro všecko," prohlásil Nickerson. „Tato akce má požehnání mého náčelníka, ministra zahraničí. Domníval se, že by se tentokrát do toho raději neměl plést."

„Probíral jste se mými osobními záznamy, což znamená, že máte vyšší než jen základní prověření z ministerstva zahraničí."

Nickerson přikývl. „Když jsme přednesli tuto záležitost v Bílém domě, viceprezident Sandecker doporučil obrátit se na ředitele Pitta, vašeho náčelníka. Ten nám poradil, abychom vám to hodili do klína."

„To je od pana ředitele velice laskavé," poznamenal Austin. Typický Pitt, přemítal v duchu. Dirk vždy dával

přednost tomu, aby definitivní rozhodnutí činili ti, kteří nejspíš pocítí následky.

Nickerson zaregistroval v Austinově hlase ironii. „Pan Pitt vyšel našim přáním vstříc. Navíc má ve vaše schopnosti plnou důvěru. Pátrání ve vaší minulosti byl můj nápad. Ne nadarmo mám pověst velmi opatrného člověka."

„Stejně tak záhadného."

„Podle osobních záznamů nemáte moc trpělivosti na takové ty všeobecné hovory. Půjdu tedy rovnou k věci. Před dvěma dny navštívil mou kancelář Pieter DeVries z Národní bezpečnostní agentury. DeVries je jeden z nejrespektovanějších dešifrantů na světě. Přinesl nám informaci značně překvapivé povahy."

Dalších dvacet minut popisoval Nickerson velice detailně objev Jeffersonových spisů, uložených v Americké filozofické společnosti, a vysvětloval tajnou zprávu v nich obsaženou.

Nickerson skončil výklad a čekal na Austinovu reakci.

„Řekněte mi, jestli to správně chápu," vyzval ho Austin. „Vědecká pracovnice organizace založené Benem Franklinem narazila na dávno ztracenou část archivu obsahující korespondenci mezi Thomasem Jeffersonem a Meriwetherem Lewisem. Jefferson psal Lewisovi o svém přesvědčení, že Féničané navštívili Severní Ameriku a že uložili do Šalomounova zlatého dolu posvátnou relikvii. Lewis Jeffersonovi odpověděl s tím, že za ním jede osobně. Cestou však zemřel."

Nickerson si zhluboka povzdechl. „Já vím. Zní to absolutně neskutečně."

„Co má tato fantaskní historka společného s agenturou NUMA?“

„Prosím, vyslechněte mě, pokusím se to objasnit.“ Podal Austinovi tlustý kroužkový blok. „Tady jsou kopie Jeffersonovy zprávy v originále i po rozšifrování. Informace byly označeny a zařazeny podle svého původu.“

Austin zalistoval v zápisníku a začetl se do úhledných Jeffersonových poznámek. Přečetl několik stránek a pak se otázal: „Jste si jistý, že to je autentické?“

„Jeffersonovy papíry jsou určitě skutečné. Jejich historickou pravdivost však musíme teprve určit.“

„I tak tento objev zpochybňuje všechny dosavadní předpoklady,“ dodal Austin. „Máte nějakou představu, o jakou relikvii se jedná?“

„Někteří analytici, kteří viděli tento text, se domnívají, že by se mohlo jednat o Archu úmluvy. Co vy si o tom myslíte?“

„Existuje vysoká pravděpodobnost, že archa byla zničena, když Babyloňané vyplenili Jeruzalém. Také jsem však slyšel, že se nachází pod hromadami hlušiny v nějakém africkém dole. Etiopani tvrdí, že ji mají, ale jen málo z nich ji vidělo. Ať se jedná či nejedná o archu, tento nález bude historickou bombou.“

„Máte pravdu, archa je nejspíš rozsekaná na třísky. Víme však, že ať bylo v Severní Americe uloženo cokoliv, Jeffersonovi to dělalo starosti.“

„Zdá se, že i vy máte stejné obavy.“

„Mám. Vaše metafora o historické plavbě je poněkud nešťastná, ale přesná.“

„Děláte si starosti s lovci pokladů?“

„Ne. Máme obavy ze vzplanutí nepokojů, které můžou začít na Středním východě a odtud se rozšířit do Evropy, Asie a Severní Ameriky.“

Austin poklepal prstem na desky poznámkového bloku. „Jak by něco takového mohlo vyvolat nepokoje?“

„Tento objev by určité skupiny považovaly za znamení, že musí být vybudován třetí Šalomounův chrám, který by tuto relikvii přechovával. Výstavba tohoto chrámu by vyžadovala zbourání mešity na Chrámové hoře, třetím nejposvátnějším místě islámu. Veškeré předchozí konflikty v této oblasti by pak vypadaly jako procházka růžovým sadem.“

„Nepředbíháme příliš událostem? Vždyť dosud stejně ani nevíme, kde ta relikvie je.“

„Na tom nezáleží. Rozhodující je způsob, jak je situace vnímána. Před několika lety se v Izraeli narodila červená jalovice, jíž mnozí přičítali celou řadu tragických událostí, které by mohly vyvrcholit koncem světa. A to byla jenom jedna zatracená kráva, proboha!“

Austin zvažoval Nickersonova slova. „Proč se teď tolik bojíte?“

„O té složce ví příliš mnoho lidí. Můžeme se všemožně snažit zalepit všechny únikové otvory, ale nakonec se to stejně provalí. Ministerstvo zahraničí samozřejmě vyvine diplomatické aktivity, aby poněkud změkčilo dopad informace, až se objeví, ale my musíme přijmout i jiná opatření.“

Austin z předchozích zkušeností věděl, že vládní kruhy jsou děravější než dno ztroskotaného člunu. „Jak vám můžu pomoct?“ zeptal se.

Nickerson se usmál. „Už vím, proč nechal Dirk Pitt tuhle záležitost ve vašich rukou. Naší nejlepší obranou je

útok. Musíme zjistit, co Féničané dovezli k našim břehům. Jestli to je Archa, pak ji na tisíc let pohřbíme. V opačném případě můžeme alespoň ty fámy zarazit.“

„Najít jehlu v kupce sena by bylo snazší. NUMA je ale podnik výhradně určený pro oceánský výzkum. Neměl byste se raději obrátit na nějakou suchozemskou agenturu?“

„Zkusili jsme to. Bez dalších informací je to ale k ničemu. Naopak, NUMA je v unikátním postavení, ve kterém by nám dokázala pomoct. Rádi bychom se totiž soustředili na starověkou loď a na její trasu, ne tedy na samotný artefakt. Vaše minulá zkušenost s Kolumbovou hrobkou vás pasuje na ideálního vůdce tohoto podniku.“

Austin přimhouřil oči. „Když se nám podaří vystopovat trasu plavby, pak zúžíme oblast pátrání. To je dobrá myšlenka.“

„Doufáme, že je to víc než jenom myšlenka.“

„Můžeme se o to pokusit. Hovoříme o plavbě, jež se uskutečnila před několika tisíci lety. Promluvím se svým přítelem Paulem Troutem. Je expertem na počítačové modelové situace a mohl by být schopen identifikovat původní trasu.“

Nickerson vypadal, jako by se zbavil obrovské tíže, jež mu ležela na úzkých ramenou. „Děkuju vám. Povím kapitánovi, aby to obrátil.“

Austin v duchu přemítal o jejich diskusi. Bylo tu něco ve spojitosti s Nickersonem, co ho trochu dráždilo. Člověk z ministerstva zahraničí se zdál skutečný, opravdový, ale v některých chvílích byl až moc pohotový a na Austinův vkus příliš vychytralý. Možná ale právě tato určitá nevyzpytatelnost byla metodou, jak přežít ve vyšších vládních funkcích. Rozhodl se potlačit

pochybnosti, avšak ponechat je na dosah, a namísto toho se soustředit na aktuální problém.

Znovu Féničané.

Zdálo se, jako by na tyto starověké mořeplavce narážel na každém kroku. Začal dávat dohromady budoucí strategii. Nejprve zavolá Troutovi, aby se začal problémem zabývat. Tony Saxon by byl bez sebe radostí, kdyby se dozvěděl, že jeho poněkud podivné teorie o předkolumbovském kontaktu s Amerikou mohou vést dokonce k mezinárodní krizi. Austin se chtěl ještě jednou podívat na *Navigátora,* ale tentokrát si s sebou hodlal přivést experta na Féničany.

V KAPSE MU ZAČAL VIBROVAT mobilní telefon. Stiskl tlačítko a řekl: „Kurt Austin."

Odpověděl mužský hlas. „Tady je seržant Colby z okrskové policie, pane Austine. Nalezli jsme vaše jméno v peněžence slečny Mechadiové."

Austin nervózně přežvykoval, když poslouchal policistu, jak líčí podrobnosti monotónním jazykem plným eufemismů, tak typickým pro policii.

„Jsem tam za třicet minut," pravil nakonec. Pak se prodral ke kormidelně. Zatímco nutil kapitána, aby z motorů vymačkal veškerou možnou rychlost, Nickerson seděl v salonu a mluvil do telefonu.

„Austin se chytil na udičku," říkal právě. „Ten úkol přijal."

„Podle toho, co o Austinovi vím, bych byl dost překvapený, kdyby to bylo naopak," pronesl hlas na druhém konci.

„Myslíte tedy, že tenhle náš plán bude fungovat?"

„To by radši měl. Spojím se s ostatními,“ řekl ten druhý a zavěsil.

Nickerson odložil telefon a zahleděl se do neurčita. Tři tisíce let staré tajemství může být odhaleno ještě teď, během jeho života. Přešel ke skříňce s barem a vytáhl láhev a skleničku. K čertu s doktorskými radami, že by si měl kořalku zcela odpustit, pomyslel si a nalil si pořádného panáka brandy.

23

SERŽANT COLBY ČEKAL na Austina na sesterně pohotovosti Univerzitní nemocnice v Georgetownu. Policista byl zabrán do hovoru s mužem v zeleném doktorském plášti. Colby zaregistroval Austinův rozhodný příchod a pomyslel si, že to bude zřejmě ten muž, který ho zasypával otázkami v telefonu. „Pan Austin?“

„Díky za zavolání, seržante. Jak se daří slečně Mechadiové?“

„Docela dobře, vzhledem k okolnostem. Naše hlídka patrolovala ve válečné zóně v sousedství a našla ji tam sedět v jejím automobilu, zhroucenou na volantu.“

„Ví někdo, co se tu stalo?“

„Moc nám toho nepověděla, když se probrala z bezvědomí,“ prohlásil policejní důstojník a zavrtěl hlavou. „Právě jsem hovořil tady s doktorem Sidem o jejím fyzickém stavu.“

Uklonil se druhému muži, který se jmenoval doktor Siddhartha „Sid“ Choudary. Doktor Sid byl rezident anesteziolog, kterého povolali ke konzultaci. „Podle vyšetření krve vaší přítelkyně se zdá, že dostala dávku natria thiopentalu, buď přes nosní sliznici nebo do žíly. Po injekci by byla v bezvědomí během vteřin.“

„Nemyslíme si, že by motivem byla loupež,“ pronesl Colby. „V peněžence zůstala hotovost, stejně jako osobní

průkaz a lístek s číslem vašeho telefonu. Auto předáme do laboratoře, kde se na ně podívají technici. Popravdě řečeno, tak hned to ale nebude. Přednost mají vraždy a v márnici je pořádná fronta.“

„Rád bych ji viděl,“ řekl Austin.

Doktor přikývl. „Teď je plně při vědomí. Bude se cítit zcela v pořádku, jakmile se jí ten prevít dostane z krve. Zatím má pocit, že si dala o jedno martini víc, než měla. Lehká kocovina, závratě, možná i nucení na zvracení. Může odejít domů, jakmile bude schopná samostatné chůze a pokud bude mít někoho, kdo by jí pomohl. Třetí dveře napravo.“

Austin poděkoval oběma mužům a vyrazil po chodbě. „Moc bych se k ní nepřibližoval,“ varoval ho policista. „Je vzteklá jako pes.“

Carina seděla na pelesti a pokoušela se nazout si botu. Koordinace zraku s pohyby rukou jí však stále ještě činila problémy. Zdálo se, že největší vztek má spíš na svou nohu než na někoho konkrétního.

Austin stanul ve dveřích. „Nepotřebujete pomoc?“

Carině z čela zmizel hluboký mrak a vystřídal ho široký úsměv, a když se jí podařilo natáhnout botu, s uspokojením zabrblala. Pak se pokusila vstát, ale nohy se jí roztřásly a podlomily. Austin vešel do pokoje právě ve chvíli, když se poroučela k zemi. Popadl ji do náručí a usadil na postel.

„*Grazia,*“ poděkovala. „Cítím se, jako bych vypila přes míru vína.“

„Doktor povídal, že ta droga by se měla už brzo vyloučit z těla.“

„Droga? O čem to mluví? Já nikdy žádné drogy nebrala!“

„To on ví. Někdo vás prostě uspal. Buď jste to vdechla, nebo vám to podali injekcí. Můžete mně říct, co se ve skutečnosti stalo?“

V očích se jí mihl strach. „Viděla jsem únosce z kontejnerové lodi. Mohutný muž s obličejem hříšného dítěte.“

„Radši byste měla začít od začátku,“ vybídl ji Austin.

„To je dobrý nápad. Pomozte mi se posadit.“

Austin objal Carinu kolem pasu, jemně ji pozvedl do sedu a nalil jí sklenici vody. Zůstala sedět na pelesti, usrkávala vodu a vyprávěla.

„Stěhováci přijeli pro *Navigátora.* Vedl je muž jménem Ridley. Jela jsem za tím náklaďákem svým autem. Ten stěhovák zahnul do hrozné čtvrti a tam zastavil. Pamatuju si, že na zdi byl zašlý nápis PIZZA. Pak se otevřely zadní dveře na korbě. Ve zpětném zrcátku jsem uviděla únosce.“

Austinovi bleskla hlavou vzpomínka na velký otisk boty na břehu řeky v blízkosti jeho obydlí. „Pokračujte.“

„Najednou jsem uslyšela takové zasyčení a potom jsem se už probudila tady.“ Při řeči ji něco napadlo. „Ukradli tu sochu. Musím to nahlásit policii.“ Vstala a opřela se o postel. „Ještě pořád se trochu motám.“

Austin ji jemně políbil na čelo. „Já promluvím s policistou, zatímco budete odpočívat.“

COLBY PRÁVĚ KONČIL telefonický hovor, když k němu přistoupil Austin a pravil: „Pověděla vám o tom náklaďáku a ukradené soše?“

„Jo, pověděla. Nejdřív jsem si myslel, že mluví s cesty. Zeptal jsem se na stanici a tam mi potvrdili, že

náklaďák odpovídající jejímu popisu sjel z dálnice a začal hořet. Uvnitř pak nalezli čtyři těla, spálená tak, že je není možné identifikovat.“

„Zůstala tam nějaká stopa po bronzové soše?“

„Ne. Oheň byl pořádně prudký, takže nejspíš tu vaši sochu roztavil.“

Austin poděkoval Colbymu a vrátil se ke Carině, aby se s ní podělil o novinky. Neřekl jí však nic o spálených mrtvolách, nalezených ve vyhořelém vraku. Carina pohlédla na nástěnné hodiny. „Musím se odsud dostat. Jinak zmeškám schůzku s Jonem Bensonem, tím fotografem z *National Geographic*, o kterém jsem vám povídala.“

„Kdy se s ním máte sejít?“

„Zhruba za hodinu.“ Dala Austinovi adresu. „Stihneme to?“

„Když odsud hned vyrazíme. Záleží na tom, jak se cítíte.“

„Je mi fajn.“ Vstala a udělala několik kroků, než se zapotácela. „I když se nezříkám pomocné ruky.“

Zavěsila se do něj a pomalu se sunuli chodbou. Colby nechal na sesterně vzkaz, aby ho zavolali, jakmile bude Carina schopná výslechu. Už když podepisovala papíry o odchodu z nemocnice, cítila se Carina daleko silnější. Sestra přesto trvala na tom, aby přes halu jela na vozíku. Když Carina procházela hlavním vchodem na ulici, byla při chůzi již jen lehce nejistá.

CESTOU DO VIRGINIE se Carina pokoušela dovolat fotografa. Nikdo však telefon nezvedal. Napadlo ji, že Benson nejspíš někam odešel a vrátí se až v dohodnutou hodinu.

Díky čerstvému venkovskému vzduchu vanoucímu otevřeným okýnkem se Carina velice rychle vzpamatovávala. Zavolala Baltazarovi, aby mu řekla o loupeži. Ozval se jí záznamník, takže na něm nechala vzkaz.

„Nemyslíte si, že by s tou loupeží měl Saxon cokoliv společného, že ne?“ otázala se po chvilce přemítání.

„Saxon není ten typ. Mohl by nám spíš pomoct. Můžeme použít jeho fotky *Navigátora,* až budeme ohlašovat ztrátu sochy.“

Carina zajela rukou do kapsy a našla vizitku, kterou jí Saxon dal při recepci na íránském velvyslanectví. Zavolala číslo napsané na rubu kartičky a ozval se jí hotel Willard. Recepční jí sdělil, že pan Saxon se již odhlásil. Carina předala tuto informaci s mírně samolibým úsměvem Austinovi.

O deset minut později Austin odbočil z hlavní silnice a jel po dlouhé příjezdové cestě, vedoucí k nízké budově farmy se stěnami z překládaných prken. Zastavili vedle zaprášené dodávky a vešli na zápraží. Opakovaně klepali na dveře, ale nikdo neodpovídal. Podívali se do chléva a opět se vrátili na zápraží. Austin tentokrát vzal za kliku. Bylo otevřeno. Zatlačil do dveří, Carina strčila dovnitř hlavu a zvolala. „Pan Benson?“

Z nitra domu se ozvalo hluboké zaúpění. Austin s Carinou vešli dovnitř a Austin z dlouhé chodby jen odbočil do útulného obývacího pokoje, kde si od krbu vzal pohrabáč. Pak tiše pokračovali až na konec chodby. Ve velkém ateliéru ležel na zemi obličejem vzhůru nějaký muž.

Carina poklekla vedle něj. Tou dobou už z rány na hlavě přestala prýštit krev, zato její okraje na sebe vzaly hrozivou modročernou barvu.

Studio samotné vypadalo, jako by se jím prohnal tajfun. Zásuvky kartoték byly vytažené, fotografie rozházené všude po zemi. Obrazovka počítače byla roztříštěná. Pouze obálky časopisů *National Geographic* visící na stěnách zůstaly neporušené. Austin nejprve zavolal na číslo 911 a pak zkontroloval zbývající místnosti. Byly prázdné.

Když se vrátil do ateliéru, Benson již seděl, zády opřený o stěnu. Carina mu opatrně přidržovala ručník s kostkami ledu na hlavě. Otírala mu ze rtů sliny. Fotograf měl oči otevřené a byl viditelně při vědomí.

Benson byl statný muž středních let, jehož obličej měl podobu vydělané kůže díky rokům stráveným na slunci v nejrůznějších exotických místech, kam ho zavedla jeho práce. Dlouhé šedivé vlasy si stáhl do ohonu. Na sobě měl džínsy, tričko a vestu s mnoha kapsami na kazety s filmem, což byl dnes, v době digitálního elektronického záznamu, poněkud anachronismus.

Austin poklekl vedle něj. „Jak se cítíte?“

„Jako hromada sraček,“ odpověděl Benson. „Jak vypadám?“

„Jako hromada sraček,“ ujistil ho Austin.

Bensonovi se podařil dokonce náznak úsměvu. „*Bastardi*. Čekali, až se vrátím z procházky na schůzku s jednou dámou z OSN. Nejste to vy?“

„Jsem Carina Mechadiová. Pracuju jako vyšetřovatelka pro UNESCO. Tady pan Austin je členem agentury NUMA.“

V Bensonových šedých očích zajiskřila vzpomínka. „Před pár lety jsem o obou těchto organizacích dělal reportáže.“

„Povězte nám, co se stalo, když jste se vrátil z procházky,“ vyzval ho Austin.

„Nejdřív jsem uviděl před domem stát auto. Černé, s virginskou poznávací značkou. Dveře do domu nechávám vždycky odemčené, takže oni už byli uvnitř a hrabali se v mých věcech.“ Ušklíbl se. „Kdybych znovu omdlel, než sem dorazí policie, povězte jim, že byli celkem čtyři. Všichni měli masky a pistole. Jeden z nich byl opravdový obr. Myslím, že to byl jejich velitel.“

Austin a Carina si vyměnili pohled.

„Neříkal něco?“

Benson přikývl. „Chtěl všechny mé negativy. Tak jsem ho poslal do háje. Za to mě praštil hlavní přes hlavu. Počítám, že bych měl být vděčný, že mě nezastřelil. Byl jsem jenom omráčený, ale hrál jsem mrtvého. A viděl jsem, jak se on spolu s dalšími třemi hrabou ve skříňkách s mými negativy. Všechny moje věci naházeli do plastových pytlů na odpadky. Odnesli taky počítač? Myslím laptop.“

Austin se rozhlédl po ateliéru. „Vypadá to, že to tady pořádně vybílili.“

„Došli k závěru, že jsem snímky zálohoval. Každý snímek, který jsem kdy udělal, je tedy na disku. Práce za pětadvacet let.“ Benson se uchechtl. „Pitomá. Byli tak horliví, aby si to se mnou vyřídili, že se nedozvěděli, že jsem si zálohoval i zálohy. Co ale ksakru chtěli?“

„My si myslíme,“ pravila Carina, „že šli po těch fotkách, které jste udělal na archeologických vykopávkách v Sýrii.“

Svraštil obočí. „Vzpomínám. Pořádný fotograf si pamatuje každičký snímek, který kdy pořídil. Devatenáct set sedmdesát dva. Příběh na obálku. Vedro na padnutí.“

„Ten zálohový disk. Mohli bychom si ho vypůjčit?“ požádal ho Austin.

„Pomůže to chytit ty parchanty?“

„Možná.“ Austin nadzvedl košili, aby ukázal bandáž žeber. „Nejste jediný, kdo má s nimi nevyřízené účty.“

Bensonovi se rozšířily panenky. „Počítám, že vás doopravdy nemají rádi.“ Ušklíbl se. „Podívejte se do stájí. Třetí stání po pravé straně. Pod senem jsou ocelová dvířka. Klíče visí v kuchyni a jsou označeny jako ZADNÍ DVEŘE.“

Nyní se ozvala Carina. „V Sýrii vykopali velkou sochu. Začalo se jí říkat *Navigátor*.“

„Jistě. Vypadala jako indián z trafiky se špičatým kloboukem. Ani nevím, co se s tou sochou stalo.“ Benson obrátil oči v sloup, jako by měl znovu omdlít, ale vzpamatoval se. „Podívejte se nad krbem v obývacím pokoji.“

Austin našel klíče od sejfu s disky a přešel z kuchyně do obýváku. Římsa nad krbem byla plná kusů kamenů a figurín, které Benson musel nashromáždit během svých cest. Jedna postavička upoutala Austinovu pozornost. Vzal do ruky přesný model *Navigátora* vysoký deset centimetrů.

Na příjezdové cestě zaskřípaly pneumatiky. Zastavila tam sanitka s majákem blikajícím červeně a modře. Austin strčil figurku do kapsy a vyšel přivítat záchranáře.

Byli dva, mladý muž a žena. Austin je zavedl do ateliéru.

Žena se rozhlédla po hrozném nepořádku kolem sebe. „Co se to tu stalo?“

Carina vzhlédla od svých samaritánských aktivit. „Napadli ho a zdemolovali jeho ateliér.“

Zatímco zdravotnice prohlížela Bensona, její kolega zavolal na policii. Poté zkontrolovali pacientovy životní funkce, tlakovým obvazem mu ošetřili ránu, přenesli fotografa na nosítka a naložili jej do sanitky. Prohlásili, že Benson se několik dní bude cítit celý bolavý, ale vzhledem k jeho výborné tělesné kondici by se měl brzy vzpamatovat.

Austin záchranářům řekl, že musí s Carinou počkat na policii. Jakmile však sanitka odjela, přesunuli se kvapně do chléva. Ve třetím stání odhrnuli stranou seno a objevili kovový poklop, který Austin odemkl a otevřel. Krátký žebřík vedl do klimatizované místnosti velikosti zhruba větší šatny. Austin našel disk nadepsaný CHETITSKÉ VYKOPÁVKY, 1972, SÝRIE a strčil ho do kapsy.

Pak se s Carinou vrátili do hlavní budovy. O několik minut později se na příjezdové cestě objevil policejní automobil. Vytáhlý muž v uniformě, který vystoupil z řidičovy strany auta, jako by byl přímo z Mayberry, z té americké televizní show. Přistoupil k nim pomalým klátivým krokem a představil se jako náčelník Becker. Jejich jména si poznamenal do zápisníku.

„Záchranáři hlásili, že byl přepaden pan Benson.“

„Tak nám to řekl,“ odpověděla Carina. „Když se vrátil z procházky, nalezl v domě čtyři muže. Pokusil se jim zabránit v krádeži svých fotografií a oni ho za to praštili pistolí.“

Náčelník zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že je to velký fotograf pro *Geographic*, ale nikdy by mě nenapadlo, že ty fotografie jsou až tak cenné.“ Na chvíli se odmlčel, to když se snažil pochopit, jak do toho všeho zapadá ta exotická žena a její svalnatý společník. „Vadilo by vám, kdybych se zeptal, co máte s Bensonem společného?“

Odpověděl mu Austin. „Já jsem z agentuy NUMA a slečna Mechadiová pracuje pro OSN. Jako vyšetřovatelka pátrá po ukradených starožitnostech. Pan Benson před několika lety vyfotografoval jistý předmět, který se nyní postrádá, a my si mysleli, že by nám mohl pomoct při jeho hledání.“

„Myslíte, že to mělo něco společného s tím, jak ho mlátili?“

Náčelník byl mazanější, než vypadal. Pečlivě sledoval jejich reakce. Austin mu ale odpověděl popravdě: „Já nevím.“

Zdálo se, že ho odpověď uspokojila. „Mohli byste mi ukázat, kde jste našli pana Bensona?“

Austin s Carinou vešli do domu jako první. Když náčelník uviděl tu hrůzu v ateliéru, překvapeně potichu hvízdl. „Dotýkali jste se něčeho?“

„Ne,“ odpověděl Austin. „Byl by v tom nějaký rozdíl?“

Náčelník se uchechtl. „V takovém případě musím zavolat techniky.“

Zaznamenal si jejich nacionále do zápisníku a upozornil je, že možná budou znovu předvoláni k doplnění výpovědi.

Když Austin obrátil auto na příjezdovou cestu, Carina pravila. „K tomu náčelníkovi jste nebyl úplně upřímný.“

„Mohlo by se to pořádně komplikovat, kdybych do toho zatáhl ještě únos lodě a krádež té sochy. A navíc skutečnost, že společným jmenovatelem je *Navigátor*.“

Carina se sesunula na sedadle a zavřela oči. „Nějak se za tohle všechno cítím zodpovědná.“

„Netrapte se tím. Jediní lidé, kteří na tom mají vinu, jsou ti naprosto asociální gangsteři. Kdo kromě nás věděl o Bensonových fotografiích?“

„Jediní, kterým jsem o tom pověděla, jste vy a pak ještě pan Baltazar. Nemyslíte snad…“

„Další společný jmenovatel.“

Carina se ještě víc schoulila na sedadle a zírala přímo před sebe. Po chvíli, kterou strávila hluboko ponořená v myšlenkách, se zase vzchopila. „Oukej. Kam pojedeme teď?“

Austin vytáhl z kapsy kompaktní disk a podal jí ho. „Jedeme na archeologické vykopávky.“

24

KDYŽ AUSTIN ZACOUVAL s džípem na vyhrazené stání v podzemních garážích, Carina se zamrkáním otevřela oči. V krvi jí stále ještě zbývaly stopy drogy, takže během několika minut po odjezdu z Bensonova domu usnula. Poslední, na co si vzpomínala, byl zvlněný virginský venkov. Překvapně se kolem sebe rozhlédla. „Kde to jsme?“

„V doupěti boha Neptuna,“ odvětil Austin s neproniknutelným výrazem. Vyskočil z auta a otevřel dvířka spolujezdce. Jemně ji vzal za paži a odvedl k nejbližšímu výtahu, který je bleskově dopravil do přízemí. Dveře se otevřely a oni vystoupili do haly, tvořící celou střední část impozantního mrakodrapu agentury NUMA v Arlingtonu ve Virginii, jejíž povrch byl obložen zeleně zabarvenými skleněnými tabulemi.

Carina se rozhlédla po atriu s vodopády, obřími akvárii ve stěnách a obrovském glóbu ve středu podlahy z temně zeleného mramoru. Hala překypovala aktivitami, z nichž nikoli nepodstatnou část představovala péče o turistické skupiny, ježící se desítkami fotoaparátů a kamer. „To je *nádhera,*“ vydechla překvapeně s očima doširoka rozevřenýma. „Vítejte na ředitelství Národní podvodní a námořní agentury,“ pronesl pyšně Austin. „Tato budova je domovem více než dvou tisíc námořních

vědců a techniků. Lidé, kteří pracují zde, vytvářejí pracovní příležitosti pro další tři tisíce příslušníků NUMA mimo tuto centrálu a dlouhou řadu lodí roztroušených po všech oceánech.“ Carina se zatočila jako baletka. „Tady bych dokázala zůstat celý den.“

„Nejste první, kdo to říká. Teď ale přejdeme od majestátního k čemusi komickému.“

Vrátili se k výtahu, který je v tichosti přesunul do jiného patra. Vystoupili do chodby s vysokým kobercem a přešli k neoznačeným dveřím. Austin ji gestem velmože vybídl, aby vešla.

Jeho skromná rohová kancelář byla v dokonalém protikladu k širokému panoramatu, který oslovoval každého návštěvníka bezprostředně poté, co vešel hlavním vchodem do budovy NUMA. Pracovnu by jakýkoliv střízlivý agent v nemovitostech nepopsal jinak než „malá, ale útulná“.

Na zemi ležel tmavozelený koberec. Nábytek sestával ze dvou křesel, kartotéky a malé pohovky. Nízká knihovnička obsahovala díla většinou z oblasti námořní technologie a filozofie.

Stůl se dal měřit na čtvereční centimetry, na rozdíl od robustních kusů nábytku, kterými byla standardně vybavena většina washingtonských kanceláří. Na stěnách visely fotografie Austina s drsně vypadajícím starším mužem, který mohl být jeho dvojčetem, ale jenž byl bezpochyby jeho otcem. Dále tu byly ještě fotografie různých výzkumných lodí NUMA. I přes nevábné rozměry měla tato kancelář úchvatný výhled na řeku Potomac a na Washington.

„Můj bytový architekt si vzal dovolenou,“ prohodil Austin na omluvu.

Z chladničky vytáhl dvě lahve pramenité vody, jednu podal Carině a vyzval ji, aby se posadila do křesla. Sám si sedl ke stolu a pozvedl svou láhev. „Na zdraví.“

„*Santé,*“ odpověděla a rozhlédla se kolem. „To vůbec není komické. Je to plně funkční a přitom útulné.“

„Díky. Navíc můžu využívat sekretářku, která pro mě bere vzkazy. Spoustu času jsem pryč a moc dlouho se tu nezdržuju, jen s výjimkou takových mimořádných situací, jako je ta dnešní.“

Z kapsy vytáhl disk s fotografiemi a zasunul ho do počítače na stole. Na obrazovce se objevilo logo *National Geographic*, následované titulkem: „Hluboký ponor do minulosti jedné zapomenuté civilizace.“ Za titulkem následoval článek o vykopávkách na území Chetitské říše. Austin vyvolal všechny obrázky obsažené na disku. Obrazovku okamžitě zaplnily malé obdélníčky v pravidelných řadách.

Benson tehdy udělal stovky záběrů. Austin zadal do počítače příkaz k prohlížení ve třívteřinových intervalech. Pootočil monitor, aby Carina lépe viděla.

Po pár minutách Carina ukázala prstem na obrazovku. „To je ono!“

Fotografie zachycovala několik najatých dělníků, stojících na okraji jámy, špinavých a s lopatami v rukou. Nedaleko nich stál dozorce, podsaditý Evropan s tropickou helmou, v čisté košili a krátkých kalhotách. Na dně jámy vyčníval z hlíny jakýsi kónický tvar.

Austin probral sérii asi pětadvaceti obrázků. Ty postupně ukazovaly, jak se objevuje hlava, pak ramena, až kopáči nakonec mohli protáhnout lana v podpaždí sochy a vytáhnout ji z jámy. Na dalších snímcích byla socha již očištěná od nečistot, takže Benson mohl ze

všech stran zachytit i několik detailů obličeje, včetně poškozeného nosu.

„To zajisté *vypadá* jako naše socha," konstatovala Carina. „Ale naneštěstí to je všechno, co máme. Fotografie. Jsme ve slepé uličce."

Austin sáhl do kapsy a vytáhl odtud figurku, kterou vzal z Bensonovy krbové římsy. Postavil ji na stůl před Carinu. „Možná že ne."

Carina se zhluboka nadechla. „To je přece miniaturní verze *Navigátora*. Kde jste ji našel?"

„V Bensonově domě."

Vzala figurku do ruky. „Skutečnost, že tahle miniatura existuje, potvrzuje, že byla vyrobena podle originálu." Nakrčila obočí. „Podle toho, co víme, poslali sochu ze Sýrie do Bagdádu, aniž by spatřila světlo světa. Kdy tedy mohli vyrobit její kopii?"

Austin se natáhl pro telefon. „Pojďme se zeptat člověka, který to ví."

V telefonním seznamu našel jméno nemocnice, která byla nejblíž Bensonově farmě, a naťukal příslušná čísla. Recepční ho přepojila do Bensonova pokoje. Austin přepnul telefon na hlasitý odposlech. Fotograf se ohlásil slabým hlasem, avšak když se Austin představil, znatelně ožil. Oznámil mu, že utrpěl otřes mozku a několik pohmožděnin, ale žádnou zlomeninu.

„Za pár dní mě propustí ze špitálu. Něco nového ohledně těch parchantů?"

„Nic určitého. Dohadovali jsme se, odkud máte tu figurku na krbové římse. Tu miniaturu sochy, kterou jste fotil při vykopávkách v Sýrii. Zkopíroval snad někdo tu sochu přímo na místě?"

„Ne. Tu sochu poslali hned pryč. Možná že někdo udělal kopii podle druhé sochy.“

Austin s Carinou na sebe pohlédli prázdným pohledem. „*Jaké* druhé sochy?“ podivila se nahlas. „Žijeme v přesvědčení, že existuje jenom jeden *Navigátor.*“

„Omlouvám se. Chystal jsem se o tom zmínit, ale, jak sami víte, byl jsem v jednom kole, když jsem se vrátil domů. Existovala ještě druhá socha. Ten německý mládenec, který řídil vykopávky v Sýrii, povídal, že sochy mohly hlídat vchod do nějaké důležité budovy nebo do hrobky. Udělal jsem s tím staroušem pár fotek, to ale bylo ještě před digitální érou. Film se tím zatraceným horkem zničil.“

„Co se stalo s tou druhou sochou?“ zeptal se Austin.

„To jste mě dostali. Tehdy jsem odjel na další práci. *Geographic* si přál fotografie domorodých žen s obnaženými prsy, takže mě poslali na Samou. Před pár lety jsem byl v Istanbulu, dělal jsem na pravidelné rubrice o Otomanské říši. Tehdy jsem na tržišti objevil tuhle drobnou figurku. Chlápek, co mi ji prodal, byl zloděj, ale přesto jsem si ji koupil.“

„Pamatujete si, kde byl ten trh?“

„Někde ve Velkém bazaru. V krámku byla kupa různých soch. Zatraceně. Ty léky proti bolesti přestávají účinkovat. Musím zavolat sestru. Dejte mi vědět, až najdete ty gaunery, co mě zmlátili.“

„Spolehněte se.“ Austin Bensonovi poděkoval, popřál mu brzké uzdravení a položil telefon.

Carina vypadala jako na trní. „Druhá socha! Musíme ji najít!“

Austin si v duchu představil rozrůstající se město Istanbul, jak ho poznal při jedné akci v Černém moři před pár lety. Velký bazar se rozkládal na několika akrech v ohromujícím labyrintu krámků. Vzpomněl si na Zavalův plán s miniponorkou subvette.

„V agentuře máme připravené lidi, kteří mají odjet do Istanbulu, aby pomohli při průzkumu starověkého přístavu. Joe Zavala může pro nás zatím prohlédnout ten bazar."

„A co *potom!"* ptala se Carina. „Co když toho obchodníka doopravdy najde? My budeme tady a on tam. Co nám *z toho* plyne za výhodu?"

Carina měla pravdu. „Podívám se, jestli je v letadle volné místo."

„Mluvte o *dvou* místech." Zvednutou rukou zarazila Austinovu odpověď. „Můžu být nesmírně užitečná. Znám v Istanbulu někoho, kdo má velice blízko k trhu se starožitnostmi." Pokrčila rameny. „Je to samozřejmě pašerák, ale zajímá se pouze o malé artefakty. Už jsem ho několikrát využila při lovu velkých ryb, zná každého křiváckého dealera v Istanbulu. Mohl by nám pořádně ušetřit čas. Ale bude pracovat jenom pro mě."

Austin si nechal její návrh projít hlavou. Samozřejmě by bylo příjemné mít za společnici půvabnou Italku, avšak byly tu i jiné důvody než jenom mužské libido. Upřímně řečeno, měl obavy o bezpečnost Cariny v případě, že ji tu nechá samotnou. Zdálo se, že ji na každém kroku pronásledují nějaké nepříjemnosti. Rozhodně by se cítil líp, kdyby ji mohl mít na očích. Její informátor jim skutečně může ušetřit spoustu dřiny. Navíc Carina úspěšně vystopovala *Navigátora* i tam, kde ostatní selhali.

Carina mezitím Austina zbytečně zasypávala dalšími a dalšími důvody, proč by měla rovněž jet. Zastavila se teprve tehdy, když Austin přiložil ukazovák ke rtům. Zavolal Zavalovi a zeptal se ho, jestli v letadle má dvě místa volná. Po krátké konverzaci Austin položil sluchátko a obrátil se ke Carině, která visela na jeho každém slově.

„Sbalte si," pravil. „Letadlo startuje v osm hodin večer. Zavezu vás do hotelu a tam vás taky v pět hodin vyzvednu."

Carina se naklonila kupředu a dala Austinovi dlouhý, nekonečný polibek, při kterém se mu málem zkřivily prsty na nohou. „Bude rychlejší, když si vezmu taxík. Počkám na vás."

V několika vteřinách byla ze dveří a Austin jenom slyšel, jak běží chodbou. Pohlédl na hodinky. Svoje cestovní zavazadlo měl stále sbalené, takže byl připraven vyrazit kdykoliv. Mohl ho popadnout a jít.

Cestou k loděnici zavolal své sekretářce a sdělil jí, že bude několik dní pryč. Pak zatelefonoval Elwoodu Nickersonovi a nechal na jeho čísle podobný vzkaz. Ani v jednom případě nešel do detailů. Cítil cosi jako ostych, kdyby měl sdělovat náměstkovi ministra zahraničí, že klíčem k překonání vážné mezinárodní krize je figurka velikosti panenky, která se navíc nachází osm tisíc kilometrů daleko.

25

DNES JE TEN SPRÁVNÝ DEN," prohlásil Paul Trout s ocelovou rozhodností.

Trout stál rozkročený v pomocném člunku a podával rybářské náčiní manželce Gamay, která byla na palubě jejich sedmimetrové motorové lodi. Gamay uložila pruty do stojanů. „Au, au, au," zakryla si dlaní ústa v předstíraném zívání. „Vzpomínám na úplně stejné mužské chvástání na tomtéž místě před čtyřiadvaceti hodinami. Bylo to ale jenom liché holedbání, stejně jako den předtím."

Trout vlezl na jejich loď překvapivě pružně na to, že byl stavěný jako profesionální basketbalista. Ačkoliv měl rovné dva metry, pohyboval se s kočičí grácií, což mu umožňovala léta zkušeností získaných po boku otce na rybářských člunech. Teď stiskl knoflík startéru na řídicím panelu. Vestavěný motor ožil s hlubokým zarachocením a modrým obláčkem dýmu z výfuku.

„To není chvástání. Když se člověk narodí starousedlíkům z Cape Codu, kteří za celá desetiletí nachytali tuny ryb, pak si může občas vzít volno." Začichal nosem jako stavěcí pes. „Ten dědův pruhovaný divoch, staroušek morčák, určitě čeká ve své díře, až ho zaseknu."

„Tak teď už vím, proč jsou rybáři pověstní svým nechutným chlubením." Gamay uvolnila vázací lano.

Trout se zlehka dotkl páky plynu a pomalu vedl člun napříč nádrží Eel Pond směrem ke zvedacímu mostu přes Water Street. Cestou minuli bar, z něhož byl přehled po celém bazénu. Trout tiše mlaskl. „Přímo cítím to studené, orosené pivo.“

„Pojďme zvýšit sázku,“ navrhla Gamay. „Ten, kdo prohraje, platí i večeři.“

„Dojednáno,“ potvrdil bez váhání Trout. „Smažené škeble jdou k pivu báječně.“

Člun zvolna proplul pod zvedacím mostem do vlastního přístavu. Cestou minul terminál trajektu na Martha’s Vineyard a výzkumnou loď *Atlantis*, vyvázanou na kotvišti světoznámého Oceánografického institutu Woods Hole. Tato instituce vzbudila v Troutovi již za jeho klukovských let hluboký zájem o oceánografii.

Člun opustil přístav a Trout přidal plyn. Se zvednutou přídí zamířil k ostrovům Elisabeth Islands, které tvoří linii probíhající jihozápadně od Cape Codu. Gamay se mezitím motala po palubě a připravovala rybářské náčiní.

Podle Trouta existovalo jen málo věcí lepších než let po vlnách, se slanou brízou ve tváři a celým dnem rybaření před sebou. K dokonalosti výletu scházela jediná věc – ulovit větší rybu než Gamay. Takové přátelské soupeření s vlastní ženou bylo běžné, ale v posledních dvou dnech ho rozladila skutečnost, že manželka chytila více ryb než on.

Jelikož Gamay jako mladá dívka vyrůstala na břehu jezera Michigan, měla k lodím a k rybaření docela blízko. Přestože dospěla v atraktivní ženu, zachovala si lehký nádech uličnice, kterou kdysi opravdu byla. Jeho namyšlenost, s jakou se považoval za významnou

osobnost Nové Anglie, trochu srážely dobromyslné narážky na rybářskou smůlu, jež slýchal od své ženy. Mohl však jen skřípat zuby. Dnes by ale k čertu měl konečně být *dobrý* den, nebo to nepřežije.

Nedaleko ostrova Naushon, který se zdálky jevil jako nepříliš vysoký kopec, zamířil Trout člunem ke křičícímu hejnu mořských ptáků, kteří se potápěli pro každé sousto pod hladinu, kde však na ně číhaly větší články potravinového řetězce. Na obrazovce „rybího radaru“ se objevovaly amorfní žluté kaňky. Vzduch byl cítit rybinou. Trout vypnul motor a vzápětí poklesla příď člunu, který se postupně zastavil.

Gamay podala Troutovi rybářský prut a sama převzala kormidlo. Bylo zvykem, že ten, který měl posledně větší úlovek, dal přednost méně šťastnému a nechal ho zahájit soutěž. Trout se tedy usadil do otočného křesla a vypustil kus vlasce. Neustále cukal prutem, aby se návnada ve vodě pořád pohybovala.

„Zabrala!“ vykřikl.

Zuřivě točil navijákem, až vytáhl osmdesáticentimetrového pruhovaného morčáka. Když ho pečlivě změřili, hodili ho zpátky do vody. Vzápětí Gamay ulovila sedmdesáticentimetrový exemplář, který také vrátili do moře. Pak oba střídavě chytali pruhované jedince zhruba stejné velikosti, dokud si rybí hejno nepřestalo hrát, a oni se přesunuli na jiné, stejně produktivní místo.

Nadále udržovali zhruba rovnováhu, soutěž se vyvíjela nerozhodně. Vtom však Trout ucítil ostré trhnutí, které mu málem vykloubilo rameno. To vypadalo na rozhodující úlovek. Téměř přeslechl zvonění mobilního

telefonu. Gamay si přiložila sluchátko k uchu a vzápětí hlásila: „Chce s tebou mluvit Kurt.“

Trout navíjel šňůru jako šílený. Těsně pod hladinou se zablesklo stříbrné tělo obrovské ryby. *Zatraceně.* Je veliká jako nějaká velryba. Snažil se soustředit. „Řekni mu, ať počká,“ křikl přes rameno.

„Nemůže čekat,“ opáčila Gamay. „Jsou s Joem na cestě do Turecka.“

Turecko? Poslední zpráva, kterou Trout měl, hovořila o tom, že se Austin se Zavalou chystají na Newfoundland. Právě v tomto okamžiku Trout ztratil souvislou myšlenku i rybu. Šňůra náhle povolila. Sakra. Vstal z křesla, podal prut Gamay a místo něho si od ní vzal mobilní telefon.

„Doufám, že vás při ničem nevyrušuju,“ pravil Austin.

„Néé,“ protáhl Trout a zdrceně pozoroval vlnky v místech, kde naposledy viděl toho pruhovaného obra. „Co se děje, Kurte?“

„Mohl bys vytvořit počítačový model, který by dokázal rekonstruovat transatlantickou plavbu? Já vím, že je to těžký úkol.“

„Pokusím se,“ odpověděl Trout. „Budu potřebovat datum plavby. Můžu zkalkulovat proudy, počasí i rychlost plavidla – pokud jsou ovšem tyto údaje k dispozici.“

„Upřímně řečeno, k dispozici je jen žalostně málo. Byla to fénická loď a plavba se uskutečnila kolem roku 900 před Kristem.“

Trouta to spíše zaujalo než odradilo. „Pověz mi další podrobnosti.“

„Poslal jsem ti po speciálním kurýrovi balíček. Teď už bys ho měl mít. Obsahuje kompletní vysvětlení. Je to naléhavé. Zavolám ti, jakmile budu moct. Nashle.“

„Co to všechno mělo znamenat?“ zeptala se Gamay, když Trout zaklapl telefon.

Ten jí vysvětlil Kurtův požadavek. Pro dnešek to bude stačit. Trochu toužebně se zadíval na další kroužící ptačí hejno. „Těch ryb je zatracená škoda.“

Gamay ho poplácala po tváři. „Tu rybu jsem viděla, bylo to monstrum. Myslím, že pivo půjde na mě.“

BALÍČEK OD AUSTINA byl opřený o přední dveře dvě stě let staré chaty na Cape Codu, jež přehlížela okrouhlý vodní bazén. Trout vyrostl v domě s širokou střechou, několik minut chůze od Oceánografického institutu, jehož vědci podnítili chlapcovu zvídavost ohledně všeho, co se týkalo oceánu.

Spolu s Gamay seděli u kuchyňského stolu a krmili se rohlíky plněnými šunkou a sýrem. Ty si připravili místo oběda, když procházeli Jeffersonovy dokumenty. Jednu chvíli Gamay vzhlédla od čtení a odfoukla si pramen rusých vlasů z očí. „To je neuvěřitelné!“

Trout si přihnul z plechovky piva Buzzards Bay. „Snažím se vymyslet, co s tím můžeme dělat. Moje zkušenosti s počítačovým modelováním se týkají především hlubokomořské geologie. Ty jsi přešla od námořní archeologie k mořské biologii. Něco dáme dohromady, ale nebude to nic moc. Potřebujeme pomoc.“

Gamay se usmála, čímž odhalila drobnou mezírku mezi předními zuby, zubní anomálii, která u ní vypadala kupodivu přitažlivě. „Copak jsme včera večer nezaslechli něco užitečného?“

Trout si připomněl, jak si ho místní štamgasti dobírali, když se doslechli o jeho soutěžení s Gamay. Pak kdosi z hostů zmínil jedno známé jméno. Luskl prsty. „Charlie Summers je ve městě.“

Gamay podala Troutovi telefon a on zavolal do doku výzkumné lodi. Nakonec ho spojili se Summersem, který pracoval na dodatečném vybavení *Atlantisu,* a předestřel mu svůj problém.

„To je daleko zajímavější než to, co právě dělám,“ povzdechl si Summers. „Můžete se za mnou zrovna stavit?“

Za minutu už Troutovi kráčeli k úvazišti výzkumné lodi. Zavalitý muž s hranatou čelistí a řídnoucími slámovými vlasy je uvítal poněkud afektovaným objetím.

Summers byl známý stavitel lodí, jenž se specializoval na projektování výzkumných a výukových plavidel. Často ho však využívali i při plánování luxusních jachet a byl rovněž expertem v otázkách stability velkých plachetnic.

Gamay pozdravil nápadným zamrkáním. „Já myslel, že vy dva budete dneska rybařit.“

„Koukám, že zpráva o našem soutěžení se rozšířila pěkně rychle,“ poznamenal Trout s úšklebkem. „Je to zpráva dne pro celé město. Však víš, jací jsou rybáři i vědci drbny.“

„Paul mě dneska skoro porazil,“ ozvala se Gamay.

Summers se bohatýrsky rozesmál. „Jenom mi, prosím, neříkej, že to bylo o ten jediný kus, který utekl!“ Utřel si slzy smíchu. „Tak co mají znamenat všechny ty řeči o Féničanech?“

Trout velice rád skočil po možnosti změnit téma. „Dnes ráno nám zavolali z agentury NUMA. Provádějí

výzkum předkolumbovských kontaktů a potřebovali by zrekonstruovat jednu plavbu. Dostáváme spoustu zvláštních požadavků.“

„Na tom není nic zvláštního. Přečetl jsem haldy dokumentů o fénické stavbě lodí. Z pohledu námořního architekta není pochyb, že byli schopni cestovat, prakticky kamkoliv se jim ve světě zachtělo.“

„Takže nám *můžeš* pomoct vytyčit jejich trasu?“ zeptala se dychtivě

Summers zavrtěl hlavou. „To je těžké,“ pravil. „Féničani totiž nezanechali jedinou mapu. Chránili své mořeplavecké zkušenosti vlastními životy.“ Všiml si zklamání v obličeji Gamay, a proto dodal: „My na to ale můžeme vyzrát. Pojďme si postavit loď.“

Pak je uvedl do cihlové budovy, kde měl dočasnou kancelář. Posadil se k počítači a kliknutím se zbavil plánu lodi *Atlantis,* který se dosud skvěl na obrazovce.

„Aha, postavíme si virtuální loď,“ dovtípil se Trout.

„Ty jsou nejlepší,“ řekl Summers s úšklebkem. „Nikdy se nepotopí a nemusíte se obávat vzpoury.“ Otevřel příslušný počítačový dokument a na monitoru se objevila loď se čtvercovými plachtami.

„To je fénická loď?“ zeptala se Gamay.

„To je jeden jejich typ, alespoň na základě zobrazení na vázách, sochách, modelech a mincích. Jedná se o časnou konstrukci. Má kýl, kulatý trup, vesla a postavení kormidelníka vysoko nad palubou.“

„Pátrám po něčem, co by bylo schopné cestovat přes oceán,“ řekl Trout.

Summers se zaklonil v křesle. „Definitivní forma jejich lodě bývala modifikována podle specifických potřeb. Féničani rozvíjeli své mořeplavectví postupně od

příbřežní plavby s nočními přestávkami až k dlouhým nepřerušovaným cestám. Hodlám použít softwarový program vyvinutý pro některé architekty provádějící výzkum v Portugalsku a také v Texasu na univerzitě A & M. Vytvořili metodologii k testování a hodnocení plachetních charakteristik lodí, jejichž plány ani neexistovaly. Cílem programu bylo získat obecnou představu. Podle Portugalců šlo o vytvoření bazálního plánu. Používali portugalských *naus*, obchodních lodí plujících kolem afrického pobřeží mezi Evropou a Indií. *Podívejte.*“

Summers se předklonil a klikl myší. Na obrazovce se objevilo schéma počítačem generované třístěžňové plachetnice.

„Vypadá skoro jako loď duchů,“ poznamenala Gamay.

„To je pouze hrubý náčrt. V počítači jsou uložená data z jednotlivých průzkumů lodních vraků. Za použití softwaru se doplnila takeláž, plachty a ráhna. Výsledkem je vlastně takovéhle vyobrazení. Při hypotetické opravě trupu se bralo v úvahu, jak se loď chovala na vlně a ve špatném počasí. Jakmile návrháři dostali matematický model, mohli ho začít testovat ve větrném tunelu.“

„A můžeš to provést také s fénickou lodí?“ chtěl vědět Trout.

„To není problém. Použijeme tři známé fénické vraky nalezené v západním Středomoří a u izraelského pobřeží. Všechny lodě seděly ve studené vodě kolmo, dokonale připravené na chladné vody. K vytvoření fotografické mozaiky jsme použili *Jasona*, tedy stejný mechanismus s dálkovým ovládáním, který před časem

fotografoval *Titanik.* Výsledek jsem natáhl do svého počítače.“

Na monitoru se objevila kresba, jež připomínala plán stavitele lodi. Plavidlo bylo zachycené při pohledu shora, ze strany a zepředu.

„Podle plánu byla ta loď dlouhá jenom osmnáct metrů,“ poznamenal Trout.

„To je kombinace vycházející z izraelského plavidla. Přidám několik metrů na délku. Natáhl jsem celý program, takže detaily se automaticky upraví tak, jak by se musely změnit prodloužením trupu.“

Objevila se trojrozměrná kostra, v níž byla zdůrazněna lodní žebra a další strukturální prvky. Pak se začaly zaplňovat prostory mezi žebry. Objevovaly se paluby, vesla, takeláž i plachty, stejně jako zobák na přídi, určený k prorážení cizích lodí. Posledním doplňkem byla vyřezávaná koňská hlava na lodní špici.

„*Voilá!* Loď z Taršiše.“

„To je nádhera,“ vydechla Gamay. „Všechny linie jsou plně funkční a přitom velice elegantní.“

„Bude, počítám, tak asi sedmdesát metrů dlouhá,“ oznámil Summers. „Taková loď se může vydat kamkoliv na světě.“

„Což nás vrací zpátky k našemu původnímu problému,“ řekl Trout. „Jak určíme trasu takové lodi přes Atlantik?“

Summers našpulil rty a pak odpověděl: „Je možné se dobrat výsledku zpětně, jako to udělali ti mládenci s *nau.* Potřebujeme k tomu údaje o větru, proudech a model počasí, k tomu přidáme přibližnou rychlost lodi, určíme možnosti kormidelníka v závislosti na tvaru plavidla, a nakonec přidáme historickou úvahu.“

Gamay si zhluboka vzdychla. „Takže máme před sebou spoustu práce.“

Summers pohlédl na hodinky. „Já taky. Chtějí, aby byl *Atlantis* připraven k vyplutí do tří dnů.“

TROUTOVI PODĚKOVALI Summersovi a vydali se pěšky zpátky po hlavní třídě Woods Hole. „Kam bychom se podle tebe měli teď obrátit?“ zeptala se Gamay.

„Těžko říct. Kurt nám dal jenom drobečky informací. Moc ho nepotěšíme, ale obávám se, že toho nemáme dost, abychom to mohli nějak uzavřít. Možná potřebujeme úplně jiný přístup.“

Podobně jako mnohé jiné manželské páry i Troutovi si osvojili jakési předvídání vzájemných myšlenek. Jejich práce pro Tým speciálních úkolů agentury NUMA, kde mimoslovní komunikace může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí, vybrousila tuto jejich schopnost do dokonalosti.

„Taky si to myslím,“ přitakala Gamay. „Každá plavba začíná vlastně na souši. Pojďme si znovu projít ty Jeffersonovy materiály. Třeba tam je něco, co nám uniklo.“

Když se vrátili domů, usadili se u kuchyňského stolu, rozdělili si kupičku papírů a každý se začetl do své půlky. Nakonec si je vyměnili. Oba skončili zhruba ve stejnou chvíli.

Gamay odložila složku a zeptala se: „Co tě nejvíc zaujalo?“

„Meriwether Lewis,“ odpověděl Trout bez rozmýšlení. „Jel za Jeffersonem, aby mu pověděl o svém objevu, ale stačil dřív zemřít.“

„To mě taky trklo.“ Zalistovala v papírech před sebou. „Lewis měl hmatatelný *důkaz,* který chtěl ukázat Jeffersonovi. Navrhuju, abychom se pokusili vystopovat, co se s tím důkazem stalo.“

„To bude skoro stejně obtížné jako zrekonstruovat fénickou plavbu,“ poznamenal Trout.

„Je tu jedna spojitost, která by nám mohla pomoct,“ prohlásila Gamay. „Jefferson byl prezidentem Americké filozofické společnosti ve Filadelfii. Tam také poslal Lewise, aby se poučil o vědeckých metodách v historickém bádání. A zatímco byl Lewis ve Filadelfii, Jefferson pro ně vymyslel kód, který pak používali při vzájemném kontaktu.“

Trout zamrkal velkýma hnědýma očima v sotva patrném gestu vzrušení a chopil se nahrávky na smeč. „Jefferson napsal členům Společnosti, aby jim pověděl o výsledcích svého výzkumu indiánského jazyka a o krádeži svých poznámek. Spojil se s badatelem Společnosti, který identifikoval slova na pergamenu jako féničtinu. A byla to také tato Společnost, kde se objevila složka týkající se artyčoků.“

„To je lepší než znát Kevina Bacona nebo teorii šesti stupňů odloučení,“ poznamenala Gamay. Prolistovala papíry a našla číslo na Filozofickou společnost i jméno výzkumníka, jenž složku objevil. Pak zavolala Angelu Worthovou, představila se a domluvila si schůzku na druhý den.

Když Gamay domluvila, Trout se ušklíbl a pravil: „Uvědomuješ si, že naše prázdniny tím skončily?“

„To je v pořádku,“ odtušila Gamay. „Mám pocit, že jsem z toho rybaření už unavená.“

Trout odevzdaně pokrčil rameny.

„Já jsem si tím naprosto jistý,“ přiznal.

26

CESTOVNÍ RYCHLOSTÍ o něco větší než osm set kilometrů v hodině mířila tyrkysově zbarvená Cessna Citation X do Istanbulu po krátké zastávce v Paříži na rychlé doplnění paliva. Stroj se šikmými výškovými kormidly dosedl na ploše Mezinárodního letiště Kemala Atatürka a okamžitě se vydal dál od budovy terminálu. Šest cestujících prošlo speciálním východem rezervovaným pro VIP a bez problémů bylo vpuštěno přes celnici.

Speciální ponorka subvette dorazila na palubě zvláštního nákladního letadla agentury NUMA už dříve a byla uložena v letištním skladišti. Zavala ji chtěl zkontrolovat, jak přestála cestu. Řekl Austinovi, že si vezme taxík na místo vykopávek, poté co zařídí převoz nákladu.

Na jejich příjezd už čekaly dvě dodávky. Jeden vůz jim odveze zavazadla do hotelu, zatímco druhý je vezme rovnou na místo výkopových prací.

Vědci z agentury NUMA byli netrpěliví, kdy už se dostanou na místo. Vedoucím jejich týmu byl veterán námořních archeologů jménem Martin Hanley.

Během letu přes Atlantik vysvětloval Hanley důvod jejich spěchu. Sám předběžně navštívil Istanbul, aby si prohlédl přístav, který byl zbudován ještě v době, kdy se město nazývalo Konstantinopolis. Přístav objevili v

Yenikapi, na evropském břehu těsné Bosporské úžiny, když byly likvidovány chýše bezdomovců, aby se získalo místo k vybudování nového centrálního vlakového nádraží. To místo nazvali Theodosiův přístav.

Archeologický průzkum by mohl zpozdit výstavbu tunelu mezi evropskou a asijskou částí města. Hanley a jeho turečtí kolegové se obávali, že ve spěchu by některé důležité nálezy mohly být přehlédnuty. Vrátil se tedy do Washingtonu, aby dal dohromady svůj tým.

Americké vědce přivítali jejich turečtí kolegové opravdu vřele. Vykopávky z bahna pak pokračovaly nepřetržitě ve čtyřiadvacetihodinových směnách.

„Určitě se tady nechcete zdržet?“ zeptal se Hanley. „Už našli jeden kostel, osm člunů, nějaké boty, kotvy, lana, část starých městských zdí. Kdoví jaké poklady najdou příště?“

„Díky. Možná až se tu rozhlídneme.“

Austin zastavil taxík, který je vezl po Kennedy Caddesi, živé třídě vedoucí rovnoběžně s Bosporem. V něm se řadil souvislý zástup nákladních lodí před vstupem do rušné spojky Černého a Středozemního moře. Austin se obrátil ke Carině a řekl: „Jak dlouho znáte tu svou tureckou spojku?“

„Asi tak rok. Cemil mi pomohl nalézt pár anatolských pokladů, které někdo ukradl z paláce Topkapi. Sám býval pašerákem. Jak říkal, žádné drogy ani zbraně. Jenom cigarety, spotřebiče, prostě věci zatížené vysokým clem.“

„Je v nějakém spojení s tureckou mafií?“

Rozesmála se. „Na to jsem se ho ptala také. Odpověděl mi, že v Turecku jsou v mafii *všichni*. Obstál u mě, ale přesto je…“ Carině se najednou nedostávalo

správné anglické slovíčko. „Jak to říkáte? Zahalený tajemstvím.“

„To z vašich slov vyplynulo. Jste si jistá, že označil místo setkání jako ženu s kamennýma očima, obrácenou vzhůru nohama?“

„*Správně.* Rád totiž mluví v hádankách. Občas to bývá k zbláznění.“

Austin požádal taxikáře, aby je vzal do parku Sultanahmet. Tam vystoupili a vydali se přes rušnou ulici. „Jestli se nemýlím, tak našeho přítele najdeme přímo pod našima nohama,“ prorokoval Austin.

„Takže není *sám,* kdo mluví v hádankách.“

Austin zamířil ke kiosku, kde zakoupil dvě vstupenky do Cisterny baziliky. Sešli po schodech. Chladný vlhký vzduch, který je ovanul, byl příjemnou změnou proti rozpálenému městu.

Ocitli se v obrovském, jen slabě osvětleném sklepem, připomínajícím podzemní palác. Kalnou zelenou vodou, jež pokrývala podlahu cisterny, co chvíli proplula nějaká ryba. Mezi řadami sloupů běžely vyvýšené dřevěné chodníčky. V prostoru připomínajícím jeskyni se rozléhaly hlasy. Kdesi v pozadí hrála klasická hudba. Z několika míst se ozývalo *kap-kap* vodních kapek.

„Římané budovali tyto nádrže, aby udrželi zásobení paláce Topkapi vodou,“ vysvětloval Austin. „Byzantinci je objevili, když lidé začali skrz otvory v podlaze svých domů chytat ryby. Kamenná dáma je tímto směrem.“

Došli až na konec chodníčku, kde sestoupili na plošinu. Dva tlusté sloupy spočívaly na podstavcích, jež byly vytesané do podoby Medusy. Jeden obličej ležel na straně, druhý byl vzhůru nohama. Neustále sem přicházel

a odcházel proud turistů, kteří se zastavovali pouze proto, aby si vyfotografovali onu kuriozitu.

Nakonec zde zůstala poslední osoba – muž středního věku, který zde byl už předtím, než sem dorazili oni. Neznámý měl fotoaparát, ale nepoužíval ho. Podobně jako většina Turků byl oblečený do tmavých kalhot a bílé košile s krátkým rukávem, bez kravaty. Na očích měl letecké sluneční brýle, i když v podzemí bylo světla velice málo.

„Proč podle vás Římani umístili ony hlavice do této nezvyklé polohy?“ zeptal se Cariny angličtinou s lehkým přízvukem.

Carina se pozorně zahleděla na obě sochy. „Možná to je žert. Jeden obličej hledí na svět, jaký by měl být, druhý pak, jaký skutečně je. Vzhůru nohama.“

„Výborně. Nejste náhodou signorita Mechadiová?“

„Cemil?“

„K vašim službám,“ pravil s úsměvem. „A tohle zajisté musí být váš přítel pan Austin.“

Austin si s Turkem potřásl rukou. Když slyšel o Cemilových aktivitách v podsvětí, očekával postavu z pera takového Damona Runyana s tureckým šmrncem. Tento muž však vypadal spíš jako něčí oblíbený strýček.

„Je příjemné setkat se s vámi osobně po létech naší dosavadní spolupráce, slečno Mechadiová. Jak vám můžu pomoct?“

„Pátráme po jedné soše, která je dvojčetem k té, jež byla ukradena z Iráckého národního muzea.“

Cemil střelil pohledem po další skupině turistů a navrhl, že by se mohli projít. Když po chvíli kráčeli mezi sloupy, opět promluvil. „Donedávna proudila přes Istanbul záplava předmětů z Bagdádu. Tato nabídka

výrazně snižovala ceny na trhu. Nemáte fotografii té sochy?“

Austin mu podal figurku *Navigátora.* „Tohle je model ve zmenšeném měřítku. Samotná socha je asi velikosti člověka.“

Cemil vytáhl kapesní lupu s vlastním osvětlením a nabízený exemplář si pečlivě prohlédl. Zasmál se rozpačitě. „Doufám, že jste za tento artefakt moc nezaplatil.“

„Poznáváte to?“ otázala se Carina.

„*Och, jistě.* Pojďte se mnou.“

Cemil se vydal jako první k východu, kde se společně vyšplhali do jasného slunce. Velký bazar byl odsud vzdálený jenom několik minut jízdy tramvají. Bazar byl labyrintem krámků, restaurací, kavárniček a bývalých skladišť karavan, zvaných *han.* Zdvořile agresivní majitelé číhali ve svých hájemstvích jako obří pavouci, hotovi vrhnout se na procházející turisty a vymámit z nich nějakou tu tureckou liru.

Do bazaru vešli branou Carsikapi a postupovali horkým nevětraným bludištěm zastřešených uliček. Cemil je vedl a zdolával zákruty i obraty s naprostou jistotou, jako by měl nějaký soukromý radar. Zavedl je až hluboko do srdce bazaru, kde konečně stanul před malým krámkem.

„*Merhaba,*“ pravil k asi šedesátiletému muži, který seděl před krámkem a četl turecké noviny. Obchodník se zeširoka usmál. Odložil noviny stranou, vstal ze židle a živě potřásl Cemilovou pravicí.

„*Merhaba,*“ řekl.

„To je Mehmet,“ vysvětloval Cemil. „Můj starý přítel.“

Mehmet přinesl pohodlné polštáře, aby si jeho hosté mohli sednout, a nalil každému čaj. Spolu s Cemilem chvíli brebentili turecky. Pak Cemil požádal Austina o figurku, kterou následně podal Mehmedovi. Obchodník si pozorně miniaturu *Navigátora* prohlédl a energicky pokýval hlavou. Pak rozmáchlými gesty pozval všechny dovnitř. Police a podlahu krámu pokrývaly koberečky, šperky, krabičky s čajem, šály, keramika a rudé fezy. Přistoupil k poličce s keramikou a postavil figurku do jedné řady s identickými výtvory.

Cemil překládal komentář svého přítele. „Mehmet říká, že vám na ně může udělat cenu. Normálně stojí každá soška osm lir, ale v případě, že si vezmete více než jednu, je ochoten slevit na pět."

„Pamatuje si Mehmet, že před pár lety prodal jednu sošku americkému fotografovi?" otázal se Austin.

Cemil přeložil otázku i následující odpověď. „Mehmet je Turek, takže si pamatuje každý prodej, který kdy uskutečnil. Na toho fotografa si vzpomíná velmi dobře. Zvláště s tímhle maloobrátkovým artiklem. Je ale už starý a paměť mu v poslední době tolik neslouží."

„Možná by pomohlo tohle," pravil Austin. „Vezmu si všechny ty figurky."

Mehmet jen zářil, když každou sošku balil do hedvábného papíru a ukládal do igelitové tašky, kterou pak podal Carině.

„Může nám váš přítel povědět, kde tyto sošky získal?" zeptala se Carina.

Mehmet vysvětloval, že je koupil na jihu země, kde žije jeho matka. Kupcům vždy říká, že je to harém eunuchů. Pravda, řemeslné zpracování by mohlo být lepší a detaily nebyly provedeny moc dokonale, ale má rád

onoho starého muže, který je vyrábí. Vyzvedne si u něj další várku, pokaždé když navštíví stárnoucí matku, což je zhruba jednou do měsíce. Ten umělec je prodává v jedné zapadlé vesnici, dodal.

„Kde to je?“ chtěl vědět Austin.

Cemil mu odpověděl. „Jmenuje se to tam Kayakoy, nedaleko města Fethiye. Byla to řecká vesnice až do Lausannské smlouvy z roku 1923. Tehdy se Řekové vrátili do Řecka a výměnou zase Turci žijící v Řecku přišli do Antálie. Pak odsud Turci po velkém zemětřesení odešli. Teď to je turistická atrakce.“

Austin se zeptal na umělcovo jméno. Mehmet řekl, že si na něj určitě vzpomene, ale nejdříve doporučil, aby si Austin s krásnou dámou prohlédli jeho krámek. Austin pochopil. Koupil hedvábný šál pro Carinu a pro sebe fez, i když žádný úctyhodný Turek by se nikdy neukázal na veřejnosti v této cylindru podobné pokrývce hlavy.

Když se s Mehmedem rozloučili, Cemil navrhl, aby se přesunuli na oběd do příjemně stíněné zahradní restaurace v sousedství chrámu Haghia Sophia. Zatímco čekali na jídlo, Cemil se jim omlouval. „Je mi líto, že jste celou cestu sem vážili zbytečně.“

„*Mně* to líto není,“ prohlásila Carina. „Dalo mi to možnost setkat se s vámi osobně a poděkovat vám za všechno, co jste udělal. Kromě toho, my jsme ještě neskončili.“

„Ale viděli jste, že ty figurky jsou jenom turistické suvenýry.“

Austin seřadil sošky na stole. „Jak daleko je to město, kde je vyrobili?“

„Je to na Tyrkysovém pobřeží. Asi osm set kilometrů. Uvažujete o prodloužení vašeho pobytu v Turecku?“

Austin vzal jednu figurku do ruky. „Rád bych si promluvil s tím umělcem, který tohle vytvořil.“

„Já taky,“ přidala se Carina. „Je docela dobře možné, že používal model v životní velikosti.“

„Ta socha musí být velice cenná.“

„Možná že je,“ připustil Austin, „ale možná také ne.“

„Chápu, že musíte být diskrétní,“ prohlásil Cemil a vstal od stolu. „Dalyran je odsud pouhou hodinu letu a z něho vede docela dobrá cesta do Kayakoye. Jestli mě teď omluvíte, budu muset odejít, ale v případě, že byste cokoliv potřebovali, dejte mi prosím vědět. Mám v Istanbulu spoustu užitečných kontaktů.“

Několik minut poté, co Cemil odešel, zastavili si Austin s Carinou taxi, aby je odvezlo do hotelu. Recepční pro ně zajistil dvě místa na ranním letu do Dalyranu a zařídil i půjčení auta. Jak tak stáli v hotelové hale, Carina se obrátila na Austina: „Co teď, pane průvodce?“

Austin zvážil otázku a odpověděl: „Myslím, že bych mohl udělat něco neobvyklého.“

Taxík je odvezl zpátky k archeologickým vykopávkám. Austin se zeptal Hanleyho, jestli nepotřebuje dobrovolníky. Zapojil je do prohazování bláta přes síto. Zdálo se, že Carině nevadí být pokrytá bosporským bahnem od hlavy k patě. Pokaždé vzrušeně vyskakovala jako školačka, když objevili kousek kameniny nebo nějakou minci.

Pracovali až dlouho do noci, když se konečně objevil nákladní automobil agentury NUMA, aby je

odvezl do hotelu. Když se Austin s Carinou vlekli přes hotelovou halu, neměli dost sil, aby si všimli dvou mužů sedících v plyšových křeslech s časopisy v ruce. Nezaregistrovali tedy ani pátravé pohledy, kterými je sledovali až do chvíle, než nastoupili do výtahu.

27

AUSTIN SJEL S VYPŮJČENÝM RENAULTEM z dálnice vedoucí podél Tyrkysového pobřeží na silnici, která se vinula jako had v křečích. Projížděl několik kilometrů kultivovanou krajinou s ospalými vesnicemi. Za jednou zatáčkou se však otevřel pohled na jakousi zříceninu na vrcholku kopce.

Austin zaparkoval nedaleko shluku několika stavení. Opuštěná vesnice se stala turistickou atrakcí v péči státu. Nevyhnutelný prodavač vstupenek čekal, aby od návštěvníků dostal nepříliš vysoké vstupné. Pak jim ukázal směr k vesnici a odešel inkasovat automobil se dvěma návštěvníky, který zastavil vedle renaultu.

Stoupající oslí stezka vedla kolem venkovní restaurace, obchodu se suvenýry a několika soukromých obchodníků, kteří nabízeli své zboží. Po krátké procházce se Austinovi a Carině otevřel nerušený výhled na vesnici.

Stovky domů bez střech se pekly ve žhavém slunci. Ze zevních zdí ztichlých staveb se loupala omítka a odhalovala hrubé zdivo. Několik domků zabrali squateři, kteří zde sušili prádlo. Jedinou další známkou života byla koza s ďábelskou tváří, spokojeně přežvykující na zahradě plevel.

„Je těžké si představit, že tohle místo bylo kdysi plné života," poznamenala Carina. „Milující se lidé, ženy naříkající při porodu, otcové chvástající se svými

novorozenými, děti oslavující narozeniny a křty, dospělí truchlící nad odchodem starců.“

Austin poslouchal Carinino básnění jen na půl ucha. Asi třicet metrů za nimi se na cestičce objevili dva muži. Jeden z nich fotografoval kozu. Podle Austinova odhadu jim ještě nebylo ani třicet. Oba na sobě měli černé kalhoty a bílé košile s krátkými rukávy. Paže obou byly silné a svalnaté. Obličeje jim stínily čapky a brýle proti slunci. Carina pokračovala v chůzi po stezce. Když ji Austin dohonil, už přecházela přes nádvoří opuštěného kostela ke starci, jenž seděl na zdi ve stínu stromu jako na bidýlku. Na zdi, kterou využíval jako výkladní prostory, byly též rozestavěny zdobené misky a talíře. Austin starce pozdravil a otázal se ho, není-li Mehmedův přítel Salim. Muž se usmál. „Mehmet nakupuje mé výrobky pro Velký bazar.“

„Ano, my víme. Pověděl nám, kde vás najít,“ prozradila mu Carina.

Salim se podobal Pablu Picassovi, což se v určitém věku mužům ze středomořské oblasti stává. Kůže na tvářích a na holé hlavě měla barvu třídlové kůry a obličej měl hladký jako malé dítě. Z velkých, jako rozinky tmavých očí mu nápadně sršela dobrá nálada. Pokynul k vystavenému zboží.

„Pověděl vám Mehmet o mých suvenýrech?“ zeptal se.

Austin vytáhl z kapsy figurku *Navigátora.* „Hledali jsme něco jako tohle.“

„Och,“ nadechl se Salim a jeho obličej se rozzářil. „*Eunuch.*“ Rukou naznačil vodorovný řez neviditelným nožem. „Přestal jsem je dělat. Nikdo je nekupuje.“

Následující otázku Austin chvíli velice pečlivě zvažoval. „Nemá ten eunuch dědečka?“

Salim na něho vrhl rozpačitý pohled, ale pak vycenil zuby v širokém úsměvu. Zamával rukama v širokých obloucích, jako by popisoval velký kruh. *„Büyük. Velký* eunuch.“

„Správně. *Büyük.* Kde?“

„V lykijské hrobce. Rozumíte?“

Austin si všiml podivných lykijských hrobek vytesaných vysoko ve stěně strmých útesů. Jejich vchody rámovaly ozdobné sloupy a trojúhelníkové překlady jako v klasických řeckých či římských chrámech.

Salim pak kostrbatou angličtinou vysvětloval, že ho vždycky zajímalo umění. Jako mladý muž pátral po okolí s blokem papírů a uhlem v ruce, připraven zachytit umělecká díla. Při jedné výpravě objevil lykijskou hrobku, o níž vesničané doposud nevěděli. Hrobka byla vytesaná do skály kus nad úrovní moře a před zraky lidí skrytá hustou vegetací. Pronikl dovnitř a v jeskyni nalezl sochu. Zachytil ji na náčrtku. Když se daleko později ohlížel po nějakém motivu, který by mohl vytvořit z hlíny, vrátil se k tomuto náčrtku.

„Kde je ta socha teď?“ zeptala se Carina s rostoucím vzrušením.

Salim ukázal k zemi. „Zemětřesení.“ Útes sklouzl do moře.

Carina byla viditelně zklamaná, ale Austin se nechtěl vzdát. Rozložil před Salimem mapu pobřeží a vyzval starého muže, aby mu ukázal příslušné místo. Salim poklepal na mapu prstem.

Carina najednou chytila Austina za paži. *„Kurte,“* vyhrkla, „tihle muži byli včera večer v hotelu.“

Turci stanuli na kraji nádvoří a upřeně a nepokrytě zírali na Carinu s Austinem. Také Austin si uvědomil, že ty dva zahlédl v hotelové hale. Jejich nynější příchod do vesnice tedy nebyl náhodný.

„Máte pravdu," odpověděl. „Udělali si pěkně dlouhý výlet z Istanbulu."

Vytáhl z kapsy hrst lir a položil je vedle Salima. Vybral si jeden keramický talíř, poděkoval starci za informace a vzal Carinu kolem pasu. Současně jí poradil, aby kráčela co nejklidněji do kostela.

Zavedl ji dveřním otvorem do prázdné budovy, kde okamžitě zabočil k oknu, v němž chybělo sklo i rám. Když vykoukl zpoza dveří, uviděl, že muži mluví se Salimem. Ten jim ukázal na kostel. Muži okamžitě ukončili konverzaci a zamířili udaným směrem. Už to nebyla dřívější loudavá chůze, každý krok byl rychlý a cílevědomý.

Austin vyzval Carinu, aby se protáhla ven okenním otvorem v protější zdi. Vzápětí ji následoval, takže se zanedlouho spolu škrabali po kamenité cestičce na vrcholek nad kostelem.

Carina se schovala v malé kapličce, která byla jako přilepená na vrcholu kopce, zatímco Austin se přitiskl k zemi. Jejich pronásledovatelé se nyní rozdělili a vyrazili každý zvlášť kolem kostela. Když se znovu setkali, vypukla mezi nimi poněkud příliš živá diskuse. Nato se opět rozdělili a zmizeli v labyrintu opuštěných domků.

Austin vyzvedl Carinu z kaple a vyrazil jako první dolů po opačné straně horského hřbetu. Zahlédli, jak se mezi nimi a hlavní cestou pohnulo cosi černého. To jeden z mužů obešel úpatí kopce a nyní procházel dům po domu. Austin zatáhl Carinu do jednoho vchodu.

Stále ještě v ruce držel talíř, který si koupil u Salima.

Udělal krok ze vchodu do uličky, talíř přitiskl k zápěstí a vypustil ho přes střechu sousedního domku. Ozvalo se tříštění talíře po dopadu na zem a vzápětí zvuk běžících nohou po štěrku.

Austin s Carinou opustili hlavní cestu probíhající vesnicí a použili kamenitou oslí stezku, která je zavedla zpět k příjezdové cestě. Drželi se co nejvíc při jejím okraji. Tak urazili zhruba čtyři sta metrů ke vchodu do vesnice.

Zamířili ke svému renaultu a zjistili, že vůz, kterým přijeli oba pronásledovatelé, stojí v jejich těsném sousedství. Austin vyzval Carinu, aby počkala, a sám vešel do snack baru. V minutě byl zpátky a v ruce držel vývrtku.

„Teď není chvíle na víno," pravila s kyselým výrazem v obličeji.

„Souhlasím," přitakal Austin. Otřel si pot z čela. „Lepší by bylo studené pivo."

Požádal Carinu, aby dávala pozor. Skrčil se mezi auty, jako by si zavazoval tkaničku, a vrazil vývrtku do pneumatiky auta pronásledovatelů. Několikrát s ní otočil, dokud neuslyšel unikat vzduch. Pro jistotu ještě zničil ventilek.

„Co to děláte?" chtěla vědět Carina.

„Ujišťuju se, že naši přátelé pochopí," odpověděl Austin s poněkud krutým šklebem.

Pak vklouzl za volant renaultu, nastartoval a s protáčejícími se koly vyrazil na silnici.

AUSTIN ŘÍDIL, jako by jel Velkou Cenu. S Carinou, jež navigovala podle mapy, zamířili do Fethiye,

pobřežního letoviska a místa trhů. Dojeli přímo do přístavu. Za chvíli procházeli po nábřeží podle širokých dřevěných člunů, jež vyvážely turisty na celodenní výlety spojené s rybařením nebo potápěním.

Zastavil se na úvazišti dřevěného člunu asi patnáct metrů dlouhého. Nápis upozorňoval, že *Iztuzu*, neboli Želva, je k pronajmutí buď za hodinový poplatek nebo celodenním paušálem.

Austin přešel krátkou lodní lávku a nahlas zvolal. Z kabiny vyšel muž kolem čtyřicítky. „Jsem kapitán Mustafa," představil se s přátelským úsměvem. „Chtěli byste si pronajmout člun?"

Loď nebyla nová, byla však dobře udržovaná. Kovové předměty postrádaly stopy rzi, dřevo bylo vysoce naleštěné. Lana byla úhledně stočená. Austin došel k závěru, že Mustafa je kompetentní námořník. Skutečnost, že je ještě v přístavu, by mohla znamenat, že bude lačný po nějakém obchodu. Austin vytáhl mapu, kterou ukazoval Salimovi, a zabodl prst do jednoho úseku pobřeží.

„Můžete nás sem vzít, kapitáne? Rádi bychom si zašnorchlovali."

„Ano, jistě. Znám všechna správná místa. Kdy?"

„Co takhle teď hned?"

Austin souhlasil s cenou, kterou Mustafa nasadil, a mávl na Carinu, aby ho následovala na palubu. Mustafa uvolnil úvazníková lana a pohnul lodí z jejího lůžka. Zamířil přídí do zálivu. Člun nyní sledoval nepravidelné pobřeží. Cestou míjeli rekreační zařízení, maják a luxusní vily roztroušené v kopcích. Nakonec však veškeré známky osídlení zmizely. Mustafa zamířil do zátoky ve tvaru půlměsíce a vypnul motor. Spustil kotvu a odněkud

vyhrabal dva poněkud otlučené šnorchly s maskami a dvoje ploutve.

„Chcete si jít zaplavat?“

Austin pokukoval vzhůru na část útesu, kde bylo vidět holou skálu, vystupující z okolí jako čerstvá rána. „Snad později. Teď bych rád vystoupil na břeh.“

Mustafa pokrčil rameny a potápěčskou výbavu odložil stranou. Na zábradlí pověsil žebřík a přitáhl k němu člunek. Austin dovesloval nevelkou vzdálenost ke břehu a vytáhl člunek vysoko na kamenitou pláž. Pár metrů od čáry příboje se terén začínal prudce zvedat. Austin se za pomoci stromů a keřů, které využíval jako úchyty, celkem snadno vyšplhal po příkrém svahu do výše padesáti metrů nad lagunu.

Postavil se na skalní polici, jež čněla z kamenného masivu jako obočí neandrtálce. Kamenný pás asi třicet metrů široký tu byl oddělený od mateřské skály, jako by ho někdo odsekl obřím dlátem. Austin se dovtípil, že útes oslabila vytesaná hrobka. Poté kombinace přírodních sil a prudkých otřesů země způsobila uvolnění celé kamenné plotny a její rozkolísání. U paty útesu a ve vodě poblíž zůstaly velké balvany.

Austin krátce zapochyboval, zda socha mohla přečkat takovýto drtivý pád. Pak zamával na Carinu, která sledovala jeho výstup, a začal slézat. Díky horkému dni i v důsledku námahy se Austin silně potil a jeho šortky i košili pokrývala špína. Aby tedy očistil sebe i oděv, skočil plně oblečený do vody. Pokud šlo o chování zahraničních turistů, Mustafu už nemohlo nic překvapit. Pouze nastartoval motor a zamířil zpět do přístavu.

Austin otevřel pár lahví tureckého piva z chladicího boxu a jednu podal Carině. „Takže?“ otázala se.

Zhluboka si lokl a nechal chladnou tekutinu stékat hrdlem. „Budeme předpokládat, že Salim má pravdu a ta socha byla stále ještě v hrobce, když došlo k zemětřesení. Nemáme jistotu, že není pohřbená mezi tunami kamení. A kdybychom i nakrásně *Navigátora* objevili, může být příliš poškozený, než aby nám to pomohlo.“

„Takže to všechno bylo zbytečné?“

„Vůbec ne. Rád bych se na to ještě podíval zblízka.“

Pověděl Mustafovi, že by si chtěl najmout jeho loď ještě na další den.

„Mohli bychom se sem zítra vrátit?“ otázal se Austin. „Rád bych se tu trochu potápěl.“

„Samozřejmě. Vy jste vědci?“ zeptal se Mustafa.

Austin mu ukázal průkazku NUMA. Mustafa nikdy o žádné takové agentuře neslyšel, ale skutečnost, že Austin vlastní speciální identifikační průkaz, na něj udělala dojem. Mustafa byl rád, že získal zakázku. Před nedávnem ohlásil majiteli, že jestli mu brzy nedají pomocníka, tak tady sám skončí. Austin vytáhl z batohu satelitní telefon a vyťukal Zavalovo číslo. Ten byl na místě výkopových prací v přístavu a čekal, až mu dá Hanley svolení použít miniponorku subvette.

„Budeš muset říct Hanleymu, že služby ponorky jsou zapotřebí jinde,“ řekl mu Austin.

Pak dal Zavalovi koordináty místa, kde se právě nacházeli, a vychrlil na něj seznam věcí, které je potřeba přivézt. Zavala slíbil, že jestli to všechno zvládne, přiletí do Dalyranu zítra ráno.

Člun vklouzl na své kotviště za soumraku. Austin požádal Mustafu, aby jim doporučil nějaký klidný hotel. Kapitán navrhl zařízení, které se nacházelo asi dvacet minut daleko, na konci vinuté cesty, probíhající mezi

zalesněnými kopci v blízkosti Fethiye. Hotelový recepční jim oznámil, že obvykle je třeba předchozí rezervace, ale že zrovna náhodou mají jeden volný pokoj s manželskou postelí. Austin na podmínky ubytování dosud nepomyslel. Zeptal se tedy Cariny, jestli nechce zkusit jiný hotel.

„Jsem vyčerpaná," prohlásila. „Pořád cítím ten časový posun. Řekněte mu, že to bereme."

V hotelové restauraci si dali večeři, kterou absolvovali v tichosti u rohového stolku s výhledem na moře. Poručili si šiškebab s rýží. V dálce se jim k tomu třpytila světla Fethiye jako diamantový náhrdelník.

„K smrti nerad ruším romantické prostředí povídáním o práci," prohlásil Austin. „Je tu ale několik záležitostí, které musíme probrat. Především to, jak nás ti hrdlořezové mohli vystopovat do opuštěné vesnice?"

Carina vypadala jako zasažená bleskem. „*Baltazar.*"

Austin se lehce usmál. „Řekla jste mi, že váš dobrodinec stojí mimo jakékoliv podezření."

„On v tom ale musí mít prsty. Byl jediným, komu jsem se zmínila o fotografovi *National Geographic*. Taky zařídil převoz sochy. Saxon mě před ním varoval."

„To všechno jsme ale přece věděli už dřív. Co změnilo váš názor?"

Zavrtěla se v křesle. „Než jsme odjeli do Istanbulu, volala jsem Baltazarova zástupce a pověděla mu, kam jedeme a proč. Bylo to součástí naší původní finanční dohody a já v tom tehdy neviděla nic špatného. Baltazar byl ten, kdo platil pátrání a objevení skrýše s bagdádským pokladem." Teď si uvědomila význam a následky toho, co právě řekla. „Dobrý bože. Baltazar chtěl tu sochu od samého počátku. Ale *proč?*"

„Pojďme se kousek vrátit,“ navrhl Austin. „Předpokládejme, že měl prsty už v její krádeži. Proč by nám ale bránil vystopovat dvojče té sochy?“

„Evidentně si nepřeje, aby ji někdo viděl, ať už ho k tomu vede cokoliv.“

„Třeba budeme po zítřku znát odpověď.“ Pohlédl na hodinky. „Jste doopravdy spokojená s uspořádáním na noc? Tolik se vzájemně zase neznáme.“

Carina se dotkla jeho ruky. „Mám pocit, že vás znám už několik lidských životů, pane Austine. Takže dohodnuto?“

Nastoupili do výtahu, který je dovezl až k jejich pokoji. Austin se odklidil na balkon, aby dal Carině prostor k převlékání. Pozoroval odrazy světel na mořské hladině, když z pokoje vyšla Carina a sklouzla mu paží kolem pasu. Ucítil teplo jejího těla, jež se k němu bezostyšně tisklo. Otočil se čelem k ní a první, co ho přivítalo, byl hedvábný polibek. Carina měla na sobě dlouhý bílý bavlněný noční úbor, který ještě zdůrazňoval její pružnou postavu.

„Co dělá časový posun s tvým organismem?“

Carinin hlas zněl náhle tiše, ale konejšivě. Objala ho kolem krku. „Právě jsem ho překonala.“

28

AUSTIN SE PROBUDIL Z HLUBOKÉHO SPÁNKU a sáhl na noční stolek po vibrujícím mobilu. Vyklouzl z postele a svalnaté tělo zahalil do prostěradla jako nějaký římský senátor. Pohled na Carininy havraní vlasy rozprostřené po polštáři vyvolal na jeho tváři uznalý úsměv.

Vyšel na balkon a přiložil telefon k uchu. „Orel přistál na letišti Dalyran," oznamoval Zavala. „Přívěs se subvette je rovněž vyložený z letadla a připravený vyrazit."

„Dobrá práce, Joe," ocenil Austin. „Setkáme se za devadesát minut." Předal ještě Zavalovi pokyny, jak se dostane na místo, kde bude moct spustit ponorku.

„Možná mi to bude trvat o něco déle, Kurte. Stojím u silnice a čekám na nějaký tahač, který by se dal připojit k návěsu. Na letišti jsou k pronajmutí jenom malá auta. Teď ale musím jít. Už mi to jede."

Austin ani na vteřinu nepochyboval, že to Zavala zvládne. Ten potichu mluvící Američan mexického původu měl talent dokázat i nemožné.

Z koupelny se ozval zvuk tekoucí vody. Carinu vzbudil telefon, takže také potichu vyklouzla z postele. Austin ji slyšel, jak si ve sprše pozpěvuje.

„Potřebuju někoho, kdo by mi vydrbal záda," ozvala se.

Austin nepotřeboval říkat dvakrát. Improvizovaná tóga spadla na zem. Když se oba vysprchovali, vzájemně se otřeli a oblékli se. Austin si vzal na sebe krátké kalhoty a konzervativní havajskou košili, na jakou by byl hrdý i zpěvák Don Ho. Carina si přes černé bikini natáhla košilku barvy afrického slunce. Po kontinentální snídani sestávající z rohlíků, vajíček natvrdo a kávy, kterou si nechali přinést na pokoj, vyrazili do jachetního přístavu.

Austin jednal s kapitánem Mustafou na rovinu. Než se včera večer rozešli, informoval ho, že on a Carina pátrají po starověkém artefaktu, a to bez povolení turecké vlády. Kdyby ten artefakt našli, rozhodně si ho nehodlali nechat, ale přáli si, aby Mustafa věděl, do čeho se s nimi pouští. Na druhou stranu ovšem jako kapitán dostane za to riziko dobře zaplaceno.

Mustafa prohlásil, že se o vládní nařízení nestará. Austin najal jeho člun a Mustafa je zaveze, kamkoliv si budou přát. Co tam budou dělat, to je jejich věc.

Austin sdělil kapitánovi, že bude potřebovat nějaké diskrétní místo, kde bude možné spustit plavidlo na vodu. Mustafa mu popsal opuštěný dok, jehož majitel zbankrotoval. Tento dok byl na opačné straně velkého přístavu, prakticky naproti jachetní marině. Dohodli se, že Carina pojede s kapitánem a s Austinem se setká až na místě.

Do doku vedla prašná cesta s více krátery, než má odvrácená strana Měsíce. Austin procházel mezi dřevěnými kostrami nedostavěných lodí a prohlížel člunovou rampu. Asfaltový povlak byl na okrajích poněkud odrolený, ale hlavní část rampy byla v relativně dobrém stavu.

Zavala měl již patnáct minut zpoždění. Austin stál na kraji cesty a přemítal, jestli tentokrát vynalézavost jeho přítele nenarazila na něco podstatnějšího, odolnějšího. Vtom zaslechl bručení motoru, takže naklonil tím směrem hlavu. Navíc bylo patrné, jak se k němu blíží oblak prachu. Přes výmoly ve vozovce se kolébalo nákladní auto se skřípějícími rychlostmi v převodovce a motorem astmaticky pokašlávajícím. Nakonec v purpurovém oblaku výfukových plynů a za kakofonie kvokání slepic z beden vratce navršených na korbě naklaďák zastavil.

Zavala se vynořil z kabiny a představil řidiče. Byl jím statný Turek s úsměvem, odhalujícím zlato, a se strništěm vousů na tváři.

„Dobré ráno, Kurte," vesele pozdravil Zavala. „Seznam se s mým parťákem Ahmedem."

Austin si s ním potřásl rukou a obešel naklaďák dozadu. Pod zelenou plastovou celtou tam spočívala miniponorka, upevněná několika lany. Zavala použil provazy navíc, aby posílil značně staré tažné zařízení trajleru. „Musel jsem ten chatrný systém trochu pojistit," řekl Zavala, zjevně hrdý na svou práci. „Na státní zakázku to není až tak špatné, co?"

„Ne, vůbec to není zlé," odpověděl Austin s očima obrácenýma k nebi. Tato improvizovaná úprava musela být stejně zdrojem napětí, zvláště v ostrých zatáčkách pobřežní silnice. Pomyslel si, jak by se účetní v NUMA asi tvářili, kdyby věděli, že jejich mnohamilionová ponorka visela na provazech uchycených za nárazník naklaďáku se slepicemi.

Ahmed zacouval s naklaďákem na rampu. Elektricky poháněné válečky přesunuly spouštěcí plošinu

na vodu, kde zůstala nadnášena dvěma podlouhlými pontony.

V té chvíli dorazil Mustafa s Carinou. Mustafa hodil vlečné lano Zavalovi, jenž jeho konec uvázal ke spouštěcí plošině. Austin pak odloupl štůsek tureckých lir a předal je ochotnému řidiči spolu s díky za vydatnou pomoc.

Ještě než pokračoval v cestě, aby dodal zásilku slepic adresátovi, zavezl Ahmed naklaďák do kouta doku. Austin se Zavalou odveslovali ve skifu k motorové lodi, načež Mustafa okamžitě vystartoval. Jeho loď vyrazila z přístavu a s ponorkou v závěsu vplula do zátoky.

Rybářské čluny a zábavní jachty se pomalu začaly ztrácet v dálce, až z nich konečně zbyly jen vzdálené plachty. Austin shromáždil své přátele ve stínu pod plátěným přístřeškem na zadní palubě.

Popíjeli silnou černou kávu a Austin vyprávěl Zavalovi o útěku z opuštěné vesnice a o včerejší vyjížďce s Mustafou.

„To jste toho stihli za tak krátkou chvíli opravdu dost," zhodnotil vyprávění Zavala.

„Tajemství tkví v efektivním využití času," poznamenal Austin.

Loď zpomalila, když se přiblížila k šedohnědému pásu obnažené skály v místech, kde se útes svezl do vody. Kapitán spustil kotvu v blízkosti paty útesu. Austin se Zavalou odtud veslovali na skifu k plovoucí plošině, vylezli na ni a stáhli z ní celtu.

Austinův zrak přejel po zářícím laminátovém trupu ponorky. Zavala okopíroval všechny detaily svého

kabrioletu Corvette, jen s výjimkou barvy. Pouze přidal několik modifikací, aby mohl stroj jezdit i pod vodou.

Austin s údivem potřásl hlavou. „Vypadá, jako by právě sjela z montážní linky Chevroletu, Joe. Co takhle dát nám pětiminutové zaškolení ohledně jejího spouštění?“

„To dokážu během jedné minuty. Toto zařízení pro spuštění, návrat i přepravu má vlastní pohon. Zevní ovládání je na pravém boku trupu. Postup: nejdřív zaplavit pontony, jakmile platforma klesne do požadované hloubky, vypumpovat vodu, aby se dosáhlo neutrálního vztlaku. Doladit polohu pomocí bočních manévrovacích trysek. Uvolnit zajišťovací spony. Já pak odplavu. Vy můžete buď zůstat dole, nebo přivést ponorku na hladinu.“

„Co návrat?“

„Úplně stejný postup, jen v opačném pořadí. Já přijedu jako letoun přistávající na letadlové lodi. Vy zajistíte stroj na plošině a jede se nahoru.“

„Jsi *génius,*“ pravil uznale Austin. „Možná šílenec, ale pořád geniální.“

„Díky za hlas důvěry. Upřímně řečeno, bál jsem se, že tento projekt bude považován za lehkovážné vyhazování peněz agentury NUMA.“

„ALVIN to tedy zrovna není,“ dodal Austin při vzpomínce na korpulentní ponorku, která se potopila k *Titaniku.* „Jsem si ale jistý, že Pitt by to schválil.“ Ředitel agentury NUMA Dirk Pitt byl nadšený sběratel špičkových aut. „Pojďme se tedy vydat s posledním přírůstkem podmořské flotily NUMA na malý výlet.“

Veslovali zpět ke člunu, kde se převlékli do potápěčského. Austin požádal Zavalu, aby přivezl

výbavu k potápění, včetně podmořského komunikačního zařízení. Vysílačky Oceánského technologického systému byly připevněny k přezkám potápěčské masky.

Mustafa zavesloval s oběma muži k platformě ponorky. Vyšplhali se na ni a vytáhli za sebou bomby se stlačeným vzduchem. Zavala se posadil za kormidelní kolo subvette. Sedadla upravil tak, aby se sem vešly bomby se vzduchem. Austin zaujal své místo na skládacím sedadle, zabudovaném na pravoboku platformy. Stiskl knoflík na kontrolním panelu a nastartoval tak pumpy poháněné proudem z baterií. Pontony se začaly plnit vodou a ponorka pozvolna klesala pod hladinu.

V hloubce třinácti metrů změnil Austin směr čerpání vody, takže se po chvíli celá platforma v podstatě vznášela v prostoru.

Další ovladače dovolovaly rozepnout jisticí spony a držet ponorku ve stavu pohotovosti. Rozsvítily se reflektory. S vrčením vertikálních manévrovacích trysek se subvette oddělila od platformy a zůstala se nad ní vznášet.

Austin se odstrčil od plató a zaujal polohu vsedě nad ponorkou. Vypustil vzduch z kompenzátoru vztlaku a pomalu klesl do sedadla spolucestujícího. Zavala prozíravě zvětšil prostor pro nohy, aby se vešly do kokpitu i s ploutvemi.

Jelikož si uvědomil obtíže, jež by vyvolaly pokusy ovládat nožní pedály s obutými ploutvemi, umístil ovládání trysek na kormidelní kolo.

Zavala otočil ponorku tak, že nyní mířila přídí ke břehu. Dvojice světelných kuželů z výkonných reflektorů osvítila zjizvenou plochu, odkud se odtrhla kamenná

stěna a sklouzla po pětačtyřicetistupňovém svahu na mořské dno. Celý útes se rozpadl na kameny ne větší než hlávka zelí, ale i na obří balvany, vedle nichž vypadala ponorka jako trpaslík.

„Ten váš *Navigátor* by musel být doopravdy tvrdý hombre, aby se z téhle šlamastyky dostal vcelku," poznamenal Zavala. „Určitě je celý zmačkaný jak plechovka od piva."

„Ten klaďas nepřežil tři tisíce let proto, že by byl sralbotka," opáčil Austin.

V Austinových sluchátkách se ozval Zavalův klokotavý smích. „S nerozumným a neopodstatněným optimismem se nedá přít. Co to je pár set tisíc tun kamene? Kdepak tedy začneme s hledáním našeho tvrďáka?"

Poněkud stranou, několik metrů od laviny kamenů, ležela kamenná deska připomínající velikostí i tvarem banketový stůl. „Tuhle desku použijeme jako startovní bod," rozhodl Austin. „Postupuj doprava a pohybuj se po sesuvu v rovnoběžných pruzích, dokud se nedostaneme blíž k hladině. Pak provedeme stejný pátrací manévr nalevo od té desky. Dávej pozor na sloupy, sloupoví, trojúhelníkové štíty. Pátrej po čemkoliv, co vypadá jako dílo lidské ruky."

Zavala zajel se subvette k základně kamenného sesuvu. Vyrušena blížící se nestvůrou se hejna krmících se rybek rozprchla do různých děr a trhlin. U zevního, nejvzdálenějšího okraje kamenné laviny nasadil Zavala elegantní zpětný stoupající oblouk. Pokračoval, jako by sekal trávník, sem a tam nad povrchem sesuvu. Občas se zastayil nad nějakým slibným objektem a otočil miniponorku tak, aby daný předmět osvětlovala.

Tmavě modrá barva vody se měnila ve třpytivě zelenou tím rychleji, čím více se blížili k hladině.

Pak se ponorka znovu ponořila a vydala se podél baze kamenného sesuvu vlevo. Vtom Austin uviděl na dně nějaký předmět, celý zavalený kamením, až na jeden viditelný oblý roh. Požádal Zavalu, aby pustil z trysek proud vody na povrch onoho předmětu. Tato technika byla běžně používaná lovci pokladů k odhalení potopeného lodního vraku. Oblaka sedimentu se nakonec usadila a odhalila válcovitý tvar kamenného sloupu.

„Pokus se pohybovat proti svahu přímo nad tím sloupem," radil mu Austin.

Zavala zúžil šířku sledování vepředu i vzadu od ponorky a nechal ji klouzat zvolna vzhůru. Při jedné otočce přejely světlomety přes jakýsi trojúhelníkovitý štít, spočívající v opilém úhlu na sekci tvořené sloupořadím. Austinův pronikavý pohled se soustředil na nějaký nový stín. Odstrčil se od ponorky a plaval blíž k výklenku, jímž začínala nějaká jeskyně. Zamířil dovnitř paprsek světla vodotěsné baterky.

Jen o vteřinu později uslyšel Zavala Austinův smích.

„Hej, Joe, dostal jsi někdy jako dárek kotě?" otázal se Austin.

„Bláznivé řeči jsou příznakem dusíkové narkózy, brácho."

„Tohle není extáze hlubin. Jenom se dívám na bronzovou fénickou kočku."

Sluchátka naplnil radostný ženský výkřik. Carina evidentně naslouchala jejich konverzaci.

„Vy jste to *našli!*"

Austin přejel paprskem baterky vnitřek jeskyně. Socha tam ležela obličejem vzhůru, jako mrtvola

natažená na pohřebních márách. Jeskyně byla asi tři metry široká i hluboká a asi metr vysoká. Austin se protáhl těsným vchodem. Kuželovitý klobouk postavy byl poněkud poškozený a paže byly odlomené. Na rozdíl od originální sochy měla nos v pořádku.

Austin pomalu vycouval a palcem a ukazovákem ukázal univerzální znamení pro O. K.

„Na takovou pomačkanou plechovku od piva je v dobrém stavu. Pojďme ho vytáhnout."

„Ve vodotěsných přihrádkách jsou lana a nadlehčující vaky," radil Zavala. Austin přeplaval k mateřskému startovacímu zařízení a z jednoho úložného prostoru vytáhl nylonové lano. Jeden jeho konec uvázal za zadní nárazník vznášející se subvetty. Austin pak připevnil lanem k základně sochy čtyři nafukovací vaky.

Ze své kyslíkové bomby je naplnil a pak mávl na Zavalu, který zapnul tryskový pohon. Lano se napjalo jako houslová struna. Socha se však pohnula jen o několik centimetrů. Austin gestem ruky připomínajícím podříznutí krku sdělil Zavalovi, aby povolil v tahu, a sám znovu veplul do vchodu ve skále. Bronzová kočka, jež byla připevněna k nohám velké sochy, se zachytila za skalnatý výběžek stropu.

Austin se prodral podél sochy do jeskyně. Bombami se otíral o stěny a nakonec tu téměř nebylo místo, kde by se mohl obrátit a zamířit ven. Stlačil vší silou sochu dolů a dal povel Zavalovi opět táhnout.

Socha se pohnula směrem k východu, ale znovu se zastavila. Zubatý pahýl levé paže se zachytil za nerovnost stěny. Zavala přestal táhnout. Austin pak použil svou dýku, aby uvolnil pahýl paže od zbytků zborcené brány.

Na další pokus se socha hnula a Austin ji naváděl úzkým vchodem, přičemž se nohama opíral o zadní stěnu jeskyně. Socha se zvolna vynořovala ze svého vězení, ale když se Austin pokusil ji následovat, zjistil, že nemůže pohnout pravou nohou. Kus skály se uvolnil ze stěny jeskyně a zachytil mu ploutev. Od stropu padaly oblázky jako ledové kroupy, když se natahoval, aby nožem přeřízl řemínek. Padající kameny mu neustále bušily do nohou a narážely do hlavy takovou silou, až mu cvakaly zuby. Sáhl před sebe a popadl hlavu sochy jen okamžik předtím, než mu zmizela z dosahu.

Ponorka vytáhla Austina i *Navigátora* z jeskyně na poslední chvíli, pak se její strop zbortil.

Když Zavala uviděl, že je jeho přítel venku, pohnul razantně ovladači trysek. Vchod do jeskyně zmizel pod rozpadající se clonou balvanů. Austin si rukou držel hlavu v místech, kde ho naposledy zasáhl kámen jako pěst.

„Jsi v pořádku, Kurte?“

„Bylo by mi líp, kdybych měl bronzovou lebku.“

Austin se rozhodl nevnímat bolestivé rytmické bušení v hlavě a plaváním se přiblížil k soše. *Navigátor* visel ve vodě v určitém úhlu, jak mu jeden konec nadnášely nafouknuté vaky. Zavala popojížděl s ponorkou, dokud se *Navigátor* neocitl nad startovací plošinou. Austin naváděl sochu na plató u záďového konce a pak odpojil lano od ponorky. Nafukovací vaky zabránily, aby se startovací zařízení pod váhou sochy potopilo.

Austin pak vklouzl ke kontrolnímu panelu, aby se zařízením vystoupal blíž k hladině. Prsty měl již připravené nad ovladači, když jeho dokonalý sluch

zachytil jekot motoru ve vysokých otáčkách, vodou ještě zesílený.

„Carino," zavolal do mikrofonu. „Nevidíš tam nějaký člun?"

„Je tu jeden, který míří přímo na nás. A velice rychle."

Austin se maximálně ovládal, takže se mu podařilo říct klidně: „Poslouchej mě pozorně. Řekni kapitánu Mustafovi, aby vytáhl kotvu a okamžitě odsud zmizel."

„Nemůžeme vás tady přece nechat," přela se Carina.

„My budeme v pořádku. Okamžitě jeďte."

Naléhavost v Austinových slovech nebylo možné přeslechnout. Carina tedy poslušně předala Mustafovi vzkaz. Austin slyšel Mustafovu dumenou odpověď. Pak se ozvalo ostré staccato výstřelů z automatu.

Spojení se přerušilo.

Austin plaval zpět k subvette. „Zhasni světla," řekl.

I když měl obavy o osud Cariny, oba se Zavalou dobře věděli, že příliš rychlou reakcí nic nezískají. Přitom však byla oběma nečinnost naprosto cizí. „Co teď?" zeptal se Zavala.

„Vezmi nás na hladinu, ať se podíváme na ty nezvané hosty."

Zavala nadzvedl dlouhý nos plavidla a do trysek pustil jen minimální sílu. Austin zahlédl na hladině menší siluetu v sousedství Mustafovy lodě a pokynul Zavalovi, aby zastavil. Ve vysílačce to zacvakalo. Kontakt byl opět navázán.

Ve sluchátku se ozvala líně protahovaná jižanská řeč.

„Jak se daří, brácho? Vidím vaše bubliny. Co kdybyste se k nám přidali?"

„Od cizinců žádná pozvání nepřijímám. Kdo je tam?“ odpověděl Austin.

„Přítel slečny Mechadiové. No tak. Stejně vám nakonec dojde kyslík.“

Zavala si z vesty odepnul malou tabulku, na kterou namaloval veliký otazník.

Austin se na chvíli zamyslel. Kdyby poslechli cizincovu radu, zaručeně by jim těsně nad hladinou ustřelili hlavu.

Vzal si od Zavaly tabulku a napsal na ni: MOBY DICK?

Zavala strávil Austinův návrh, ale muselo ho z toho pořádně rozbolet břicho. Smazal předchozí zprávu a místo ní napsal jediné slovo: AU!

Austin na to zareagoval slovem: NÁVRHY?

Zavala jen zavrtěl hlavou a odpověděl: UŽ SE ŽENEME, ACHABE.

Pak tabulku odložil a klesl se subvette na dno. Zavala zatočil ponorkou na místě, až nakonec skončil s přídí mířící v ostrém úhlu vzhůru. Nakonec ponorka se bzučením trysek zahájila vynořování. S každým metrem nabírala na rychlosti.

On i Austin se ve svých sedadlech připravili na náraz.

29

JEN NĚKOLIK MINUT PŘEDTÍM, než subvette zahájila cestu k hladině, uviděla Carina nějaký člun, jak míjí výběžek pobřeží a spěšně míří na Mustafovo plavidlo. Jel zjevně rychle, s přídí vysoko zvednutou narážel na vrcholky vln jako oblázek vržený po hladině.

Právě Mustafovi předala naléhavý vzkaz od Austina, že mají zmizet. Bylo však příliš pozdě. Rychle plující člun se mezitím přiblížil. Pár vteřin před srážkou člun náhle zpomalil, jak jeho kormidelník stáhl páku plynu silného vestavěného motoru. Nakonec se cizí člun pohupoval těsně vedle Mustafova člunu, jenom pár centimetrů od místa, kde stála.

Jeden z mužů na palubě pokročil vpřed. Vypálil přitom do vzduchu dávku z automatu. Carina upustila mikrofon na palubu.

Celkem tam byli čtyři muži, všichni v olivově hnědých uniformách, všichni ozbrojení krátkými automatickými zbraněmi. Oči jim zakrývaly letecké sluneční brýle a měkké štítky čepic vojenského střihu udržovaly jejich obličeje víceméně ve stínu. Jasně viditelná byla pouze jejich ústa s pevně sevřenými rty.

Tři muži se vrhli přes zábradlí na Mustafův člun. Poslední z nich si strhl čepici a odhalil blond vlasy ostříhané na ježka. Carina v něm okamžitě poznala Ridleyho, který dohlížel na krádež *Navigátora.* Zeširoka

se usmál a pozdravil Carinu v nepříliš zdařilé imitaci Minnie Pearl. „*Jak je,* slečno Mechadiová?“

Její počáteční šok vystřídal hněv. „Co tady děláte?“ dožadovala se.

„Doslechl jsem se, že jste tady někde v sousedství, slečno Mechadiová. Tak mě napadlo, že bych se svými chlapci mohl zaskočit na přátelskou návštěvu.“

„Nemluvte na mě s takovou blahosklonností,“ napomenula ho, „a nehrajte si na kovboje. Kde je moje socha?“

Ridley se nepřestával šklebit. Překročil zábradlí a lhostejným pohledem se zadíval na bubliny stoupající k hladině. „Někdo tam plave, slečno Mechadiová?“

„Když jste tolik zvědavý, skočte do vody a přesvědčte se sám.“ Carina cítila, jak se přestává ovládat, ale nemohla proti tomu dělat vůbec nic.

„To mám lepší nápad,“ opáčil Ridley. Z paluby zvedl mikrofon vysílačky, zapnul ji a oslovil Austina.

Jeho škleb se ještě prohloubil, když zaregistroval zvýšenou intenzitu bublání. Uvolnil si z opasku ruční granát a potěžkal ho jako baseballový nadhazovač chystající se k hodu. Carina se pokusila vytrhnout mu mikrofon, ale Ridley ji udeřil hřbetem ruky přes ústa, až se objevila krev. Ostatní muži se zasmáli Ridleyově divoké reakci a nevšimli si tedy tyrkysového záblesku těsně pod hladinou až do chvíle, kdy bylo pozdě.

Ponorka vystřelila vzhůru jako splašená velryba. Přední nárazník vrazil do motorového člunu jako beranidlo.

Rychlý motorový člun se zvedl v nepřirozeném úhlu. Muž u kormidla překvapeně vykřikl a následně byl katapultován s vlajícími pažemi kolem těla. Dopadl do

vody, potopil se pár metrů, ale hned se snažil dostat zpět na hladinu, kde začal volat o pomoc. Zbraň mu vypadla z ruky.

PONORKA se po klounování motorového člunu odrazila zpátky a Zavala musel bojovat, aby ji udržel pod kontrolou. Austin zahlédl, jak se v závoji pěny na hladině mrskají nějaké nohy. Náhle do vody spadl jakýsi těžší předmět. Vyklonil se z kokpitu a zmocnil se klesající automatické pistole. Sklouzl zpět do kokpitu a palcem trhl vzhůru.

RIDLEY BYL profesionální voják. Rychle se vzpamatoval z překvapení a ukázal na postavu ve vodě. „Vytáhněte toho idiota!“ vyštěkl.

Jeho muži si navlékli automaty na rameno a svému kamarádovi hodili záchranný kruh. Ridley stále třímal v ruce granát, hotov hodit ho přes palubu jako improvizovanou hlubinnou bombu. Nelítostně prohlížel vodu svýma studenýma očima, když vtom uslyšel zvuk připomínající troubení automobilu. Rozhlédl se.

„Kristeježíši!“ zalapal po dechu.

Přes vrcholky vln směrem k Mustafově člunu směřovala tyrkysová corvetta convertible. U kormidla byl stále Zavala. Austin si opřel automat o rám ochranného štítu a vypálil několik výstřelů. Záměrně vysoko nad hlavy.

Ridleyovi muži nechali sklouznout své zbraně z ramen před sebe na palubu a zvedli ruce. O muže ve vodě se už nikdo nestaral. Také Ridley pomalu zvedl ruce.

Kapitán Mustafa právě pomáhal Carině na nohy. Austinovu pozornost upoutal pramínek krve, vytékající jí

z úst. Mezitím se Ridleymu podařilo stisknout ruce nad hlavou, vytáhnout antidetonační špendlíkovou pojistku a zapažit, takže byl připraven vrhnout granát na blížící se člun.

Austinův pohled se vrátil k Ridleymu a prst se mu zachvěl na spoušti. Zaváhal, jelikož mu došlo, že Ridley by mohl prostě jen pustit granát na palubu. Avšak i Mustafa jasně viděl, jak Ridley granát odjišťuje. Když se rozmáchl k hodu, kapitán popadl z věšáku lodní hák a těžkou dřevěnou částí zasáhl Ridleyho zápěstí. Granát vyklouzl z prstů, odrazil se od zábradlí a dopadl na palubu.

Mustafa zareagoval rychlostí světla. Vrhl se po granátu a hodil ho přes palubu.

Ridley zaječel bolestí a vzteky. Okamžitě zašátral levou rukou po druhém granátu na opasku. To ale již zakašlala Austinova zbraň a pokryla Ridleyovu hruď krajkou otvorů. Energie střel ho vrhla dozadu do vody právě ve chvíli, kdy vybuchl první granát a zvedl gejzír vody, který dopadl na palubu.

Pak Austin obrátil hlaveň proti zbývajícím dvěma mužům.

„Skočte,“ rozkázal.

Spustil střelbu proti markýze nad částí paluby. Kousky plátna se snášely jako konfety. Oba muži ochotně seskočili z paluby a připojili se ke třetímu kolegovi. Austin vypálil další dávku, která zasáhla hladinu jen centimetry od plovoucích postav.

Austin sledoval, jak ta ubohá trojice plave ke břehu, pak se na něj škrábe a nakonec mizí v lese. Přidal ještě několik děr do trupu naklánějícího se motorového člunu a pak se věnoval Carině.

Mustafa zabalil pár ledových kostek do ubrousku a Carina si ho přitiskla na tvář. Když Austin zjistil, že není vážněji poraněná, předal zbraň Mustafovi s doporučením nejdřív střílet a až potom se ptát.

Zavala přirazil se subvette k boku motorové lodi, takže Austin celkem snadno sešplhal na její palubu. Subvette sklouzla pod hladinu a ponořila se ke startovnímu zařízení. Zde se Austin vydal k ovládacímu panelu, zatímco Zavala vedl ponorku dolů na platformu a tam ji zajistil. Austin nastartoval čerpadla, aby vypudil vodu z pontonů.

Startovací platforma se vynořila nedaleko motorové lodi v poněkud ostrém úhlu díky váze sochy uložené na zádi. Mustafa podal Carině zbraň a přesunul se s člunem blíž ke startovací plošině. Hodil tažné lano Austinovi a Zavalovi. Ti pak vklouzli do vody a odplavali k lodnímu žebříku.

Když se ocitli zpátky na palubě, Zavala ze sebe svlékl mokré oblečení a pohlédl směrem k lesnatému pobřeží. „Jak nás ale ti mládenci tady vůbec objevili?“

Austin zvedl košili a z kapsy vytáhl mobil. „Mohli se zaměřit na telefonní signál. Nedávejme jim další šanci.“

Odhodil telefon co nejdál a pozoroval, jak se šplouchnutím mizí pod hladinou. Pak poděkoval Mustafovi za jeho vynalézavou a přitom bleskovou práci s lodním hákem a omluvil se za to, že i jeho loď vystavil nebezpečí a zničil markýzu na zádi. Turek se tvářil celkem spokojeně, ale projevil touhu pro tento den přece jen skončit a nechat se vyplatit. Austin z balíku peněz odloupl dost tureckých lir, že by to udávilo koně.

„Ještě jednu laskavost. Musíme se přesunout někam, kde nás nebude nikdo vyrušovat.“

„To není problém.“ Kapitán nacpal hrst bankovek do kapsy. „Pár mil odsud je právě takové místo.“

ZA NECELOU půlhodinu Mustafa zavedl svůj člun do klidné zátoky a před skalní vyvřelinou zakotvil. Vysvětlil jim, že rybáři se této zátoce vyhýbají kvůli skalám pod hladinou ve vjezdu do zálivu, jež vyžadují náročnější navigaci.

Zavala seděl na přídi s automatickou pistolí v klíně. Carina vyhledala vak s potřebami pro umělce, jež nakoupila předchozí den, a nastoupila k Austinovi do skifu. Austin odvesloval ke startovací rampě, na kterou vystoupili. Carina se nahnula nad sochu. „Mám pocit viny, že ho po tak dlouhé době ruším ze spánku,“ pravila s nepokrytou něhou.

„Nejspíš je rád, že mu dělá společnost tak půvabná dáma,“ oponoval Austin. „Podívej, jak se usmívá.“

Carina odmetla mrtvou mořskou vegetaci, visící soše z úst. Objevila se mladistvá tvář vousatého muže se silným nosem a výraznou bradou. Podobně jako první soše i této visel na krku přívěsek s vyrytou koňskou hlavou a palmou. Kolem pasu měl *Navigátor* kilt a na nohou sandály. Bez paží vypadal poněkud groteskně jako oběť nějakého neštěstí.

Carina otevřela vak, vytáhla odsud dvě houby, z nichž jednu podala Austinovi. Společně pak očistili každý čtvereční centimetr bronzu. Carina nakonec vytáhla štětec, čtverce jemné gázy a sklenici tekutého latexu. Na obličej sochy nanesla několik vrstev latexu stejně jako na přívěsek a další části, a pak vrstvy nátěru

zpevnila gázou. Vyschlé vrstvy pak odloupla, pečlivě označila tužkou a uložila do vaku.

„Hotovo,“ vydechla s uspokojením.

„A co s tou kočkou?“ podivil se Austin. „Byla přece členem posádky.“

„Svatá pravda,“ odpověděla Carina s úsměvem, načež pokryla latexem bok a napůl otočenou hlavu zvířete.

Když forma ztvrdla, opatrně ji sejmula. I když byla s prací hotová, stále se jí nechtělo odejít. „Co bychom s ním měli udělat?“ zeptala se.

„V žádném případě nemůžeme sochu dopravit zpátky,“ konstatoval Austin. „Je příliš těžká a bez speciálního vybavení s ní není možné hnout, natož ji převážet po pevnině. Navíc by nás při tom někdo zaručeně viděl. Turecké úřady se nedívají příliš laskavě na cizince, kteří jim kradou a vyvážejí ze země starožitnosti.“

Carina měla v očích smutný pohled. Políbila sochu na obě tváře. Pohladila ji po čele a nasedla do skifu. Když dorazili na člun, zeptali se Mustafy, jak je tu hluboko. Podle Turka byla zátoka hluboká asi patnáct dvacet metrů.

Austin se Zavalou veslovali zpátky ke startovací plošině. Opřeli se zády a nohama začali tlačit do sochy. Ta chvíli balancovala na hraně. Poslední mohutný záběr a socha sklouzla do vody. *Navigátor* zamířil ke dnu, jako by toužil vrátit se do hlubin, a rychle zmizel z dohledu.

30

TISÍCE MIL OD tureckých vod *Navigátorovo* dvojče právě zvolna rotovalo na kruhovém podstavci vysokém asi čtvrt metru. Socha se třpytila jako rozhněvaný bůh, pod polarizovaným světlem reflektorů, dopadajícím na bronzovou kůži.

Na velikém monitoru na stěně se stejně pomalu otáčel trojrozměrný rentgenový obraz *Navigátora*. Starodávnou sochu obklopoval celý hrozen různých elektronických přístrojů.

V křeslech, obráceni čelem k nástěnnému monitoru, seděli tři muži. Uprostřed trůnil Baltazar. Po jeho pravici seděl doktor Morris Gray, odborník na použití počítačového tomografu. Po Baltazarově levé ruce se nacházel doktor John Defoe, expert přes fénickou historii a umění. Oba vědce před časem pohltila Baltazarova říše v očekávání, že jednou bude socha určitě nalezena.

Gray zamířil na monitor laserové ukazovátko. „Rentgenová technika, kterou tady používáme, je totožná s CT scanem pro lékařské účely," pravil. „Zabíráme zkoumaný objekt po vrstvách a počítač poté snímky složí do trojrozměrných zobrazení."

Baltazar se hrbil v křesle, tlusté prsty propletené, pohled upřený na světlý obrázek na tmavomodrém pozadí. Na tento okamžik čekal celá léta.

„A co nám ta vaše zázračná laterna magica říká, doktore Grayi?“

Oslovený se mírně usmál. Přesunul červenou laserovou tečku na zobrazovací panel, jeden z těch, které lemovaly po pravé straně monitor od stropu až k podlaze.

„V každém tomhle boxu jsou údaje získané příslušnou sondou. Tento monitor ukazuje složení materiálu. Standardní bronz je devadesát procent mědi a deset procent cínu. Na dalších panelech jsou informace týkající se tloušťky stěn, pevnosti v tahu a dalších ne tak důležitých věcí.“

„Co jsou ta tmavá místa na soše?“ chtěl vědět Baltazar.

„Tahle socha byla vyrobena metodou ztraceného vosku,“ vysvětloval Defoe. „Umělec udělá hliněnou sochu, na ni dá vosk a pak opět hlínu. Tento rentgenový snímek ukazuje navrtané kanálky a průduchy ve vnější skořápce, kudy mohly vosk a plyny unikat a kde roztavený kov zaujal jejich místo. Socha byla vyrobena po částech, takže někde jsou ještě vidět stopy po kladivu a nýtech.“

„To je všechno zajímavé,“ poznamenal Baltazar. „Ale co je uvnitř té sochy?“

„Rentgen ukazuje, že pod zevní bronzovou slupkou není nic než dutina,“ odpověděl Gray.

„Co ta slupka?“

„Daleko nadějnější.“ Gray vytáhl z kapsy saka tenký dálkový ovladač a namířil ho na obrazovku. Přízračná postava zmizela. Místo ní se obrazovka začala plnit detailními rysy obličeje. „To ale už nechám doktoru Defoeovi.“

Doktor Defoe zašilhal na monitor přes brýle s kulatými obroučkami. „Poškození obličeje brání přesnějšímu určení věku, ale podle muskulatury těla se zdá, že mu je něco přes dvacet let.“

„Navždy mladý,“ poznamenal Baltazar ve vzácné chvíli poetické nálady.

„Jeho kuželovitý klobouk je podobný těm, které jsme viděli na obrazech a sochách fénických mořeplavců. Zajímají mě jeho vousy a vlasy. Způsob, jakým jsou upraveny, napovídá o příslušnosti k horní třídě fénické společnosti, přestože má na sobě obyčejný kilt a sandály prostého námořníka.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Baltazar. V jeho tváři i přes rostoucí vzrušení nebyla patrná sebemenší změna.

Obraz se nakonec transformoval v detailní záběr na přívěsek kolem krku *Navigátora*. „Tento přívěsek kopíruje vzor z fénických mincí,“ prohlásil Defoe. „Kůň je symbolem Fénicie. Napravo vyvrácená palma znamená, že se jedná o kolonii. A tady to začíná být zmatené.“

Červená tečka se přemístila do prostoru tvaru půlměsíce pod koňskou hlavou a palmou, do míst, kde probíhala horizontální řádka jakýchsi klikyháků.

„Runy?“ zeptal se Baltazar.

„To se všeobecně myslelo, když se na mincích objevily podobné znaky. Nicméně žádný znak neodpovídal nějakému známému fénickému textu. Tyto symboly tedy představovaly po celá léta hádanku. Teprve až geolog z Mount Holyoke College, Mark McMenamin, přišel s objevnou teorií. Zadal tyto znaky do počítače, aby je zvýraznil, což tady předvedu.“

Symboly na obrazovce se zaostřily a zpřesnily.

„Ten vzor se zdá povědomý,“ ozval se Baltazar.

„Možná pomůže tohle.“ Tvary na obrazovce se zvýraznily známými obrysy kontinentů.

Baltazar se předklonil. „To je neuvěřitelné. Vždyť to jsou kontinenty!“

„Takový byl McMenaminův závěr. Jako geolog rozpoznal zemský povrch. Celkem jasný je obdélník Pyrenejského poloostrova, vyčnívající dolů z evropského kontinentu a spolu s výběžkem Afriky uzavírající Středozemní moře. Tady napravo je Asie. Tyhle malé symboly nalevo od Evropy jsou nejspíš Britské ostrovy. Úplně nalevo je pevnina Severní Ameriky. Zdá se, že Jižní Amerika buď chybí, nebo je součástí severního kontinentu. Počítačové zesílení může vyvolat různé interpretace. Má-li však McMenamin pravdu, tento přívěsek ilustruje umístění i rozlohu fénických kolonií.“

„Vždyť to je, zatraceně, mapa světa,“ pronesl s náznakem úsměvu Baltazar.

„A nejen *obyčejná* mapa světa. Ty zlaté mince, které jsem zmínil, byly raženy zhruba tři sta let před Kristem. Bronz té sochy je asi tři tisíce let starý, což znamená, že se díváme asi na nejstarší mapu na světě. A co je ještě důležitější, znamená to, že se do Nového světa plulo už kolem roku 900 před Kristem, kdy tato socha vznikla.“

Baltazar cítil, jak mu rozčilením tluče srdce a víří krev v žilách.

„Chtěl bych podrobnější pohled na Severní Ameriku,“ pravil.

Na obrazovce se objevil zvětšený symbol, jenž vypadal jako obézní kaktus saguaro. Z širokého kmene se zvedal pár silných paží.

Baltazar si odfrkl. „Musíte přiznat, že to chce zatracený kus představivosti, vidět v téhle amorfní skvrně severoamerický kontinent.“

„Tohle třeba pomůže,“ nabídl Defoe. Přes symbol na obrazovce promítl obraz Ameriky. „Trup představuje hlavní část kontinentu. Tohle nalevo je Aljaška, vpravo Newfoundland.“

„Existuje nějaký důkaz o obchodních trasách mezi východní a západní polokoulí?“

„Nic konkrétního. To ale nepřekvapuje, když člověk zváží sklon Féničanů k tajnůstkářství i skutečnost, že zaoceánské trasy se řídily podle hvězd, což se dalo zapamatovat bez jakýchkoliv záznamů. Když se však podíváme na kompas v ruce té sochy,“ řekl zdrženlivě, „můžeme usoudit, že obchodní trasy východ – západ a západ – východ existovaly. Poloha sochy ve vztahu k severnímu pólu na kompasu značí, že se dívá na západ.“

„Směrem k Americe,“ dodal Baltazar.

„Správně.“

„Můžete blíž určit místo přistání?“

Defoe zavrtěl hlavou. „Tahle socha je vlastně ekvivalentem map světa, jaké člověk vidí v časopisech v letadlech. Jsou informativní, ale pro pilota nemají žádnou cenu.“

„Potřebovali by podrobnější mapy, když se přiblížili k pobřeží,“ konstatoval Baltazar.

„To je pravda. Mapy mají na moři jen omezenou cenu. Potřebovali lodivoda pobřežní oblasti, upozorňujícího na vystupující body, aby se cestovatelé mohli orientovat. V blízkosti břehu jsou důležitější směry než vzdálenosti.“

„Existuje nějaký důkaz o takovém pobřežním průvodci?“

Defoe znovu zavrtěl hlavou. „Nenašel jsem nic, co by se dalo použít jako základ pro navigaci. Nicméně jsem našel něco jiného.“

Obrázek na monitoru se znovu změnil. „Tento symbol se několikrát opakuje na šerpě, která přidržovala mořeplavcův kilt.“

„Vypadá to trochu jako člun,“ poznamenal Baltazar. „Je tu vidět i takové hrubé znázornění přídě a zádě.“

„Ten symbol je mi povědomý. Pamatuji se, že jsem ho viděl v knize od Anthonyho Saxona. To je amatérský archeolog a průzkumník, který přišel s několika fantastickými teoriemi.“

„Já *vím,* kdo je pan Saxon,“ odsekl Baltazar tónem, z něhož odkapávaly rampouchy.

„Saxon je namyšlený šoumen, ale ví, o čem mluví. Tvrdí, že to je symbol taršišské lodi. Nalezl ho jak v obou Amerikách, tak i na Středním východě, takže v něm vidí pojítko mezi těmito dvěma oblastmi.“

„Mě nezajímají všelijaké nedopečené teorie, propagované nějakými blázny,“ poznamenal Baltazar. „Povězte, jestli něco na té soše ukazuje na konkrétní místo přistání v Severní Americe?“

„Odpověď zní ano i ne.“

Baltazar vzplanul. „Já jsem zaměstnaný člověk, doktore Defoe. Platím vám zatraceně štědře za vaše znalosti, takže nemarněte můj čas nějakými hádankami.“

Defoe si byl až nepříjemně vědom hrozby za Baltazarovou hladkou fasádou. „Promiňte,“ omluvil se. „Hned vám ukážu, co mám na mysli.“ Klikl dálkovým ovladačem a na monitoru se objevila jemná síť

zakřivených čar. „Myslíme, že toto je topografická mapa.“

„Kde na soše jste ji objevili?“

Objektiv kamery se oddálil od zabíraného předmětu a ukázalo se, že je to kočka, tvořící součást základny sochy.

„To mi hodláte tvrdit, že informace, kterou chci, byla napsaná na boku *kočky?*“

„To zase není až tak nepravděpodobné. Egypťané považovali kočky za posvátné a Féničané se Egyptu přizpůsobovali, pokud šlo o náboženská témata.“

„Co ukázalo vaše počítačové zesílení?“

„Tohle *je* počítačové zesílení.“

„Nic nevidím.“

„Líp už to nedokážeme. Povrch byl většinou odřený, až na tuhle malou oblast, kterou vidíte. Výsledek našeho hledání jsme zaznamenali v závěrečné zprávě, ale podle všeho veškeré informace, které byly případně do kovu vyryty, navždycky zmizely.“

„S tím musím souhlasit,“ prohlásil doktor Gray. „Žádná technologie na světě nedokáže znovu vytvořit něco, co už jednou zmizelo.“

Když to nebude tady, bude to jinde, pomyslel si Baltazar.

„Ten proces ztraceného vosku, který jste zmínil. Nemohl by se použít k odlití kopie sochy?“

„To by šlo docela hladce, kdyby sochař použil nepřímé metody, při níž se aplikuje vosk na definitivně upravené jádro.“

Baltazar hleděl na zcela neužitečný obrázek na monitoru a pak se zvedl z křesla. „Díky, pánové. Můj sluha vás vyprovodí.“

Když oba návštěvníky vyvedli, Baltazar přecházel tam a zpátky před sochou. V duchu přemítal o spoustě času i peněz, které věnoval na získání tohoto bezcenného kusu kovu. Připadalo mu, že se mu socha pošklebuje. Benoir mu prozradil, že Carina odjela do Turecka pátrat po kopii *Navigátora.* Nařídil svým mužům, aby ji zastavili. Nepatřil k lidem, kteří nechávají věci náhodě. Současně cítil, že vlastnictví originální sochy by mu poskytlo určitou výhodu.

Temné myšlenky ukončilo zacvrlikání telefonu. Hovor byl z Istanbulu. Naslouchal, jak člověk na druhém konci popisuje neúspěšný útok. Baltazar ho ujistil, že daný rozkaz platí i nadále, a praštil sluchátkem.

Austin má zřejmě víc životů než kočka.

Kočka.

Ohlédl se na bronzovou šelmu u nohou sochy. Když pozvedl zrak, spatřil, i když pouze ve svých představách, nikoliv poničenou tvář starověkého Féničana, ale Austinův obličej.

Baltazar přešel ke stěně, na které visel řemdih mezi několika dalšími smrtícími zbraněmi středověku. Sejmul řemdih z poličky a nechal jeho ostnatou kouli na konci řetězu zhoupnout.

Pak se postavil mezi držáky kamer, pozvedl zbraň nad úroveň ramen a rozmáchl se.

Koule na konci řetězu opsala oblouk, narazila do sochy a odrazila se od ní. Náraz byl provázen zvukem připomínajícím trochu rozladěný gong. Lidská bytost, jež by se nacházela v dosahu této vražedné zbraně, by se tímto jediným úderem změnila v krvavou kaši. Koule vyrobila několik důlků v hrudníku sochy, avšak vyrovnaný úsměv z jejích rtů nezmizel. S drsnou kletbou

na rtech Baltazar odhodil řemdih stranou, prudce vyrazil z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

31

TROUTOVI SVIŽNÝM TEMPEM MINULI skupinu turistů řadících se do fronty na prohlídku s průvodcem, odbočili do vedlejší ulice a zamířili pryč od hemžení kolem Haly nezávislosti a směrem k Americké filozofické knihovně, dvoupodlažní cihlové stavbě, shlížející do klidného parku.

Angela Worthová byla na svém pracovišti v rohu čítárny. Nyní vzhlédla a překvapeně pozvedla obočí. Pozoruhodná dvojice, jež se blížila k jejímu stolku, nevypadala jako běžní badatelé.

Muž měl něco přes metr osmdesát, na sobě khaki kalhoty s puky ostrými jako břitva a modrozelené sako, pod nímž zářila světle zelená košile. Na krku měl uvázanou barevně odpovídající kravatu. Vysoká žena po jeho boku mohla docela dobře právě vystoupit ze stránky časopisu *Vogue* v průběhu závodu v triatlonu. Olivově zelený kalhotový kostým se jí vlnil kolem sportovně stavěného těla, takže se zdálo, že namísto chůze spíše pluje. Žena stanula před Angeliným stolkem a natáhla ruku k pozdravu. „Slečna Worthová? Já se jmenuju Gamay Morganová-Troutová. Toto je můj manžel Paul.“ Usmála se, přičemž ukázala mezírku mezi předními zuby, což ale ani v nejmenším nenarušovalo její atraktivní vzhled.

Angela si uvědomila, že jí překvapením poklesla čelist. Vzpamatovala se a vstala, aby si s návštěvníky potřásla rukou. „Vy jste ti lidé z NUMA, co včera volali.“

„Správně,“ přitakal Paul. „Díky, že jste nás přijala. Doufáme, že nezneužíváme vaši laskavost.“

„Ale vůbec ne. Jak vám můžu pomoct?“

„Bylo nám řečeno, že jste to byla vy, kdo objevil dlouho ztracenou Jeffersonovu složku,“ řekla Gamay.

„To je pravda. Jak jste se to ale dozvěděli?“

„Ministerstvo zahraničí se spojilo s NUMA poté, co Národní bezpečnostní agentura rozluštila obsah těch písemností.“

Angela se již dříve pokusila zkontaktovat přítele z kryptografického muzea Národní bezpečnostní agentury, ale Deeg na její telefon neodpovídal.

„Říkala jste *ministerstvo* zahraničí?“

„Správně,“ ujistila ji Gamay. „Tomu nerozumím. Proč by je to mělo zajímat?“

„Máte nějakou představu, co je obsahem té složky?“ zeptala se Gamay.

„Pokusila jsem se to rozluštit. Jsem ale jen amatérka, takže jsem to nechala na jednom příteli z NBA. O co jde?“

Troutovi si vyměnili pohledy.

„Není tu někde trochu víc soukromí?“ chtěla vědět Gamay.

„Jistě. Tamhle mám kancelář.“

Angelina pracovna byla malá, ale dobře organizovaná. Sama se posadila ke stolu a Troutovým nabídla jediná dvě křesla. Paul Trout otevřel koženou

diplomatku a vytáhl odtud složku papírů. Tu položil na stůl.

„Toto je naše jediná kopie, takže musíme sami udělat souhrn," začal Trout. „Materiál, který jste objevila, svědčí o tom, že Jefferson sdílel s Meriwetherem Lewisem přesvědčení, že před téměř třemi tisíci lety přeplula fénická loď Atlantský oceán a do Severní Ameriky přivezla posvátnou relikvii, možná dokonce nějaký biblický předmět. Ministerstvo se obává, aby tato zpráva, ať pravdivá nebo falešná, nevyvolala neklid na Blízkém východě."

Angela okouzleně naslouchala, zatímco Paul s Gamay se střídali ve vysvětlování obsahu příslušné složky. V hlavě měla dokonalý zmatek. Připadalo jí, jako by se jí jazyk přilepil na horní patro. Oči měla potažené skelným povlakem, jaký mívají osoby v šoku.

„Angelo," oslovila ji Gamay, „je vám dobře?"

Angela si odkašlala. „Ano, jsem v pořádku, myslím." Vzpamatovala se. Gamay tedy pokračovala.

„Uvědomili jsme si, že v oblasti dávných plaveb můžeme pátrat jen do určité míry a hloubky. Zdálo se nám, že Americká filozofická společnost představuje jakýsi průsečík řady atributů této akce. Jefferson byl prezidentem společnosti. Lewis zde studoval, když se připravoval na své velké objevy. Jeden Jeffersonův kolega mu sdělil, že pergamen obsahuje fénická slova. A tak dále, a tak dále."

„To mě nepřekvapuje," řekla Angela. „Přitom mnoho lidí ani neví, že naše organizace existuje. Jenom ale pomyslete na její historii. Založil ji Franklin. Jejími členy byl George Washington spolu s Johnem Adamsem, Alexanderem Hamiltonem, Thomasem Painem,

Benjaminem Rushem a Johnem Marshallem. Její působnost se rozšířila do celého světa: Lafayette, von Steuben a Kósciuszko. Později byli členy Thomas Edison, Robert Frost, George Marshall, Linus Pauling. A také ženy. Margaret Meadová, Elizabeth Agassizová. Tato knihovna vlastní miliony dokumentů a pojednání, včetně kupříkladu Newtonových *Principií*, *Matematických principů přírodovědy* a Franklinových pokusů nebo Darwinovo *O původu druhů*. Je to něco úžasného."

„Rozsah sbírky je současně požehnáním i prokletím," poznamenal Paul. „Pátráme po jehle v obrovské intelektuální kupce sena."

„Náš systém katalogizace je úplně nejlepší. Jenom mě správně nasměrujte."

„Meriwether Lewis," pravila Gamay. „Podle složky o artyčocích měl Lewis nějaké důležité informace, které chtěl sdělit Jeffersonovi."

„Poté co jsem s vámi telefonovala, vytáhla jsem si nějaké podklady o Lewisovi. Ohledně jeho smrti například existuje spousta nejasností. Někteří tvrdí, že to byla sebevražda, jiní jsou přesvědčeni, že šlo o vraždu."

„To dokonale zapadá do ovzduší záhad, které Jeffersonovu složku obklopují," pravil Paul. „Kde začneme?"

Angela otevřela šanon. „Dokonce už jako chlapec byl Lewis velmi bystrý, odvážný a nebojácný. Vstoupil do armády a ve třiadvaceti letech dosáhl hodnosti kapitána. V sedmadvaceti se stal Jeffersonovým soukromým sekretářem. Jefferson se přesvědčil, že Lewis je smělý, nebojácný a inteligentní. O tři roky později ho vybral, aby vedl jednu z největších expedic v historii. V

rámci příprav na tuto událost ho poslal studovat do Filozofické společnosti.“

„Všechno, co Lewis potřeboval vědět, bylo zde,“ dodal Paul.

Angela souhlasně přikývla. „Členové společnosti ho vyučovali botanice, astronomii, zeměpisu i dalším vědám. Lewis byl bystrý student. Expedice také skončila obrovským úspěchem.“

„Co se s ním stalo po expedici?“ otázala se Gamay.

„Dopustil se největší chyby svého života. Roku 1807 přijal jmenování guvernérem Louisianského teritoria.“

„Chyby?“ podivil se Paul. „Já bych řekl, že byl pro tuto funkci jako stvořený.“

„Lewis byl lépe vybaven pro cestování divočinou. St. Louis bylo tehdy pohraniční základnou, plnou nebezpečných mužů, podvodníků a hledačů bohatství. Musel se potýkat s intrikami, sváry a spiknutími. Jeho pozice byla neustále podkopávána vlastním asistentem. Přesto všechno dokázal vykonávat funkci guvernéra dva a půl roku, než zemřel.“

„To není špatné, když člověk uváží obtíže, jimž musel čelit,“ dodal Paul.

„Byla to sedavá, víceméně kancelářská práce,“ dodala Angela. „Ale podle většiny hodnocení si vedl dobře.“

„Jaké okolnosti ho vedly k tomu, že se rozhodl vypravit do Washingtonu?“ chtěla vědět Gamay.

„Lewis repatrioval náčelníka Mandanů. Tato záležitost stála o pět set dolarů víc a federální vláda mu odmítla pohledávku urovnat. Objevily se dokonce zvěsti o údajných pozemkových podvodech. Lewis prohlásil, že je v pěkné finanční bryndě, a proto musí jet do

Washingtonu, aby očistil své jméno. Navíc měl jakési důležité dokumenty, které chtěl sám doručit.“

„Povězte nám o té cestě, která skončila jeho smrtí,“ požádala Gamay.

„Celá ta záležitost je plná rozporů a nesrovnalostí,“ řekla Angela.

„V jakém smyslu?“

Angela posunula přes stůl mapu. „Lewis odjíždí ze St. Louis koncem srpna 1809. Pluje po Mississippi až do Fort Pickeringu v Tennessee, kam přijíždí patnáctého září. Je vyčerpaný horkem a možná i malárií. Kolují fámy, že během cesty nebyl plně při jasném vědomí a že se dokonce pokusil o sebevraždu. Jiná fáma tvrdí, že se celou tu doby těžce opíjel se starými kamarády z vojny. To je ale docela směšné, protože v pevnosti žádné kamarády z vojny neměl.“

„Bylo na těch fámách vůbec něco pravdy?“ chtěla vědět Gamay.

„Byly to všechno úvahy z druhé ruky. Za pobytu v pevnosti napsal Lewis dopis prezidentu Madisonovi, který dokazuje, že měl naprosto jasnou hlavu. Přiznává v něm, že je utahaný, ale že se už cítí daleko líp. A že se chystá na cestu přes Tennessee a Virginii. Oznamuje, že přináší originální dokumenty ze své expedice k Tichému oceánu, které by neměly padnout do rukou Britů, chystajících se vyhlásit válku.“

„Co se stalo pak?“ pobízel ji Paul.

„Dva týdny po příjezdu do pevnosti,“ pokračovala Angela, „Lewis znovu vyrazil. Nesl dva kufry plné dokladů z expedice k Pacifiku, v aktovce seznam dlužních úpisů, knihu se zápisky a dále dokumenty soukromé i veřejné povahy. Zápisky z expedice byly

obsaženy v šestnácti diářích vázaných v červené marokánské kůži.“

„Muselo to být dost kruté, přepravovat sám všechny ty písemnosti po souši,“ poznamenal Paul.

„Téměř nemožné. Proto také okamžitě přijal nabídku jednoho koně navíc od Jamese Neellyho, bývalého zmocněnce pro indiány kmene Čikasó. Devětadvacátého září tedy vyrazili z pevnosti: Lewis, jeho sluha Pernia, otrok a Neelly.“

„To byla sotva svita, jakou by člověk očekával v případě místního guvernéra,“ poznamenala Gamay.

„Já to také nechápu,“ přidala se Angela. „Zejména ve světle legendy o Lewisově dávno zapomenutém zlatém dole.“

„Začíná to houstnout,“ poznamenal Paul. „Povězte nám o tom dole.“

„Říkalo se, že Lewis na té své expedici k Tichému oceánu objevil zlatý důl. Pověděl o něm několika přátelům a dokonce zanechal písemný záznam a popis, aby v případě jeho smrti mohl důl sloužit celé zemi. Podle mě byla tato historka všeobecně známá. Stejně tak se vědělo, kudy přesně guvernér pojede.“

„Lewis byl tedy ve značném nebezpečí,“ podotkla Gamay.

„Každičký bandita v okolí té trasy přemýšlel jen o jeho mapě a jak se jí zmocnit,“ souhlasila Angela.

„Byl si Lewis takového rizika vědom?“ zajímala se Gamay.

„Lewis znal rizikové faktory cestování divočinou. Čelil nebezpečí již dřív a možná si myslel, že je dokáže překonat i nyní.“

„Nebo," ozvala se znovu Gamay, „se tak usilovně toužil dostat do Washingtonu, že považoval riziko za ještě únosné."

„Nebezpečí bylo ale blíž, než myslel," poznamenal Paul. *„Neelly."*

„Další protiklad," řekla Angela. „Neelly později prohlásil, že Lewis byl nepříčetný, ale přitom skupina urazila dvě stě padesát kilometrů za tři dny."

„To je zatraceně dobrý výkon na blázna," podotkl Paul.

Angela souhlasně přikývla.

„A velitel pevnosti Fort Pickering se rozčiloval nad zprávami, že Neelly nutil Lewise pít. Také Lewisův španělský sluha Pernia mu měl shánět alkohol. Potom Neelly ztratil dva koně a řekl Lewisovi, aby jel napřed jen s oběma sluhy, on že se zatím po zvířatech poohlédne."

Gamay se zasmála. „Kdyby byl Lewis nepříčetný, proč by ho nechal jít se sluhy napřed?"

„To je dobrá otázka," řekla Angela. „Oni se ale skutečně rozdělili a Lewis pokračoval k tomu hostinci Grinders Stand jenom s Perniou a se svým otrokem."

„Grinder's Stand zní jako to místo, kde dělají známé dlouhé sendviče," poznamenal Paul.

„Lewis by dopadl lépe, kdyby se tam doopravdy dělaly," poznamenala Angela. „Hostinec sestával ze dvou srubů. V jednom srubu žila paní Grinderová s dětmi a dvěma otroky. Její manžel byl tou dobou pryč. Lewis bydlel v jednom srubu, jeho sluhové ve stáji. Paní Grinderová později vypověděla, že asi ve tři hodiny ráno uslyšela dva výstřely z pistole. Lewis se střelil do hlavy a do hrudníku. Smrtelně zraněný se ještě doplazil do jejího

srubu, požádal o sklenici vody, volal o pomoc a o několik hodin později zemřel. Příštího dne se objevil Neelly.“

„Jak příhodné,“ komentovala Gamay.

„*Velice.* Promluvil s paní Grinderovou a se služebnictvem a za týden napsal dopis Jeffersonovi, v němž říká, že Lewis spáchal sebevraždu kvůli osobním problémům s vládou.“

„Polovina obyvatelstva této země by byla po smrti, kdyby takhle uvažovala. Zní to zatraceně pochybně,“ pravil Paul.

„Také to *je* podivné. Lewis se celý život motal kolem zbraní. Když si ale chtěl vystřelit mozek z hlavy, udělal si na lebce jenom žlábek,“ podivila se Angela. „Údajně si pak měl vzít křesadlovou pušku s dlouhou hlavní a střelit se do prsou.“

„Spíš to vypadá, že ho v tom temném srubu střelil někdo jiný,“ spekuloval Paul. „Co víme o Neellym?“

Odpověděla Angela. „Neelly byl propuštěn z místa zmocněnce pro indiány kvůli nějakým problémům s kmenem Čikasó. Velitel Fort Pickeringu o něm prohlásil, že je to lhář a zloděj. Neelly tvrdil, že Lewisovi půjčil peníze, přestože ten měl u sebe sto dvacet dolarů v hotovosti, které po jeho smrti zmizely. Dále Neelly prohlásil Lewisovu pistoli za svou.“

„Co Pernia?“ chtěla vědět Gamay.

„Pernia byl buď Španěl nebo Francouz. Objevil se prakticky odnikud s tím, že pocestuje společně s Lewisem. Později ho Neelly poslal za Jeffersonem s Lewisovým koněm. Slíbil, že zavazadla pošle rodině později, což evidentně udělal. Pernia navštívil Lewisovu matku, která se domnívala, že právě on má co do činění se smrtí jejího syna.“

„Proběhlo nějaké vyšetřování?“

„Paní Grinderová byla jedinou očitou svědkyní a nakonec podala tři rozdílná svědectví. Sousedé předpokládali, že s tím má něco společného její manžel, ale když Jefferson prohlásil, že to byla sebevražda, další dohadování skončilo.“

„Neříkala jste, že Jeffersonův závěr vycházel výlučně z Neellyho zprávy?“

„To je na tom právě šílené. Jefferson oznámil světu, že za mlada byl Lewis hypochondr, i když ho Jefferson v té době neznal. Dále konstatoval, že Lewis míval depresivní stavy, ale přesto ho poslal na expedici k Tichém oceánu. Pravil, že deprese se mu vrátily, když se ujal funkce guvernéra, přičemž o tom neexistoval jediný důkaz. Pouze na základě klepů prohlásil, že Lewis byl za pobytu u Grinderů nepříčetný. To vůbec nesouhlasí s Jeffersonovou uvážlivou povahou, jak jsme si ji vždycky představovali.“

„Teď budu trochu riskovat,“ upozornil Paul, „ale co když Jefferson použil teorii sebevraždy jako krycí zástěrku. Věděl, že šlo o vraždu, ale už nemohl nic dělat, a navíc se chtěl dostat k dokumentům, které pro něj Lewis měl.“

„To je možné. Teprve o několik let později Jefferson prohlásil, že Lewis byl zavražděn. Pak je tu další legenda o mladém otrokovi. Zemřel, když mu bylo pětadevadesát let, a na smrtelné posteli prohlásil, že to tehdy byla vražda, avšak žádná jména neprozradil.“

Paul to shrnul. „Takže tu máme tři možné vrahy. Byl to buď Neelly, Grinder anebo Pernia. Nebo to spáchali všichni tři dohromady. Nejvážněji podezřelý je Pernia. Měl motiv – Lewis mu dlužil peníze. A měl rovněž

příležitost. Pak je tu ještě jedna možnost, že to udělal jeden z nich, nebo všichni, pro někoho jiného.“

Gamay promluvila: „Lewis vezl do Monticella něco důležitého. Předpokládejme, že byl zavražděn, aby svou misi nedokončil. Soustřeďme se tedy na to, co se stalo s dokumenty, které Lewis nesl Jeffersonovi.“

„Jestliže Lewis věděl, že je v nebezpečí,“ uvažoval Paul nahlas, „pak určitě neměl ty dokumenty u sebe.“

Gamay živě zareagovala. „Tys to *trefil!*“

„Díky, ale *co* jsem trefil?“

„Lewis dal dokumenty někomu *jinému,* aby je nesl. U koho by nikdo nepředpokládal, že bude mít u sebe něco cenného?“ Angela se zasmála. „Ten mladý otrok.“

„*Zatraceně,* to jsem dobrý,“ pochválil se Paul. „Ten otrok by také pomáhal Perniovi dopravit zavazadla do Monticella. Měl by tedy příležitost potajmu Jeffersonovi cokoliv předat.“

„Copak to má znamenat, otroci a Monticello?“

Helen Woolseyová, Angelina šéfka, zahlédla v Angelině kanceláři chumel lidí. Stanula ve dveřích s úsměvem přilepeným na rtech.

Angela rychle vyskočila na nohy. „Ach, ahoj, Heleno. Právě jsme diskutovali ten paradox, že si Jefferson držel otroky, i když vyhlašoval, že všichni lidé jsou si rovni.“

„Jak vzrušující. Nepředstavíš mě svým přátelům?“

„Promiň. To jsou Paul a Gamay Troutovi. Toto je má šéfka, Helen Woolseyová.“

Potřásli si rukama. Woolseyová pohlédla na přehledně nadepsanou Jeffersonovu složku ležící na stole. „Je to stejný materiál, který jsi mi onehdy přinesla, Angelo?“

Gamay se střelhbitě složky zmocnila, položila si ji do klína a přikryla rukama. „Toto je *náš* materiál," oznámila. „Angela nám jenom pomáhala doplnit něco z minulosti Meriwethera Lewise."

„Gamay a já jsme z NUMA," pravil Paul s přesvědčením, že půl pravdy je pořád lepší než celá lež. „Provádíme historický výzkum důležitosti Tichého oceánu pro Spojené státy. Mysleli jsme, že začneme s Lewisem, který vedl první expedici k Tichému oceánu."

„To jste přišli na správné místo," pochválila je Woolseyová.

„Angela nám moc pomohla," podotkla Gamay.

Woolseyová jim pak řekla, aby jí dali vědět, kdyby jim mohla být nápomocná. Gamay ji sledovala, jak kráčí přes čítárnu. „Studený čumák," zhodnotila ji.

Angela se zasmála. „Já ji v duchu nazývám Slečna Vyčůraná, ale ta vaše přezdívka se mi líbí víc." Pak zvážněla. „Něco se děje. Dala jsem jí kopii Jeffersonovy složky již před několika dny. Tenkrát povídala, že to vezme na sbor ředitelů, ale od té doby, pokud já vím, s tím neudělala nic."

„Zaměřila se rovnou na tu Jeffersonovu složku."

Angela shrnula dohromady Lewisovy materiály. „Podívám se trochu na tu osobu otroka. Mohli byste se vrátit za pár hodin, až tu Slečna Vyčůraná nebude šmejdit?"

„Rádi," ujistil ji Paul.

Angela se za nimi dívala, jak odcházejí. Cítila, že se v ní probouzí nová energie. Zamkla Lewisovu složku do svého stolu a věnovala se běžným povinnostem, dokud se znovu neobjevila Woolseyová, jež si přišla zkontrolovat,

jestli už Troutovi odešli. Když zmizela i ona, Angela zasedla k počítači.

Několika doteky klávesnice vrátila čas do roku 1809.

32

ZAVALA DOKONČIL PODROBNOU prohlídku subvette, ustoupil od přívěsu a na tváři se mu zjevil široký úsměv. Austin si vyložil kolegův výraz jako dobré znamení. Na zpáteční cestě k opuštěné loděnici se Zavala snažil být nad věcí, ale nedokázal zakrýt smutek z míry poškození svého výtvoru.

Řekl: „Postavil jsem ji jako tank, takže rám je netknutý a hnací jednotka v dobrém stavu. Avšak světla jsou rozbitá a některé senzory zničené. Zůstane mimo službu, dokud se nevrátím do Ameriky."

Austin položil Zavalovi ruku na rameno. „Přišla k úhoně pro dobrou věc. Jinak bychom byli mrtví. Vždycky můžeš postavit druhou ponorku a tuhle věnovat Cusslerovu muzeu. Vypadá to, že tvůj odvoz je tady."

Do doku zabočil nákladní tahač. Austin požádal Mustafu, aby přijel s něčím poněkud vhodnějším, než byl Ahmedův naklaďák na převoz slepic. Úkolem totiž bylo dotáhnout ponorku i se stojanem na letiště. Kapitán uskutečnil několik telefonních hovorů a nalezl kohosi, kdo byl ochoten zakázku splnit. Zatímco se teď tahač snažil připojit návěs s ponorkou, Austin znovu poděkoval Mustafovi za veškerou jeho pomoc. Zavala cestoval v kabině tahače, Austin s Carinou nasedli do auta z půjčovny a následovali trajler po příbřežní silnici k letišti Dalyran.

Austinovi, Zavalovi a Carině se podařilo chytit stejné letadlo do Istanbulu. Na letišti se rozloučili. Zavala bude pracovat dlouho do noci, aby připravil ponorku na cestu domů, takže plánoval, že zůstane někde v blízkosti letiště. Austin a Carina se vrátili do hotelu, kde strávili svou první noc v Istanbulu. I tentokrát sdíleli jeden pokoj.

PŘÍŠTÍHO RÁNA chytil Austin taxi, které ho dovezlo k archeologickým vykopávkám v Bosporu. Tam opatrně přešel po provizorní dřevěné rampě, vybudované jako cesta pro kolečka. Prosmekl se mezi stovkami kopáčů, kteří lopatami a krumpáči odloupávali vrstvy odhaleného dna.

Hanley klečel ve ztvrdlém bahně a prozkoumával kousky rozbitého nádobí. Pak archeolog vstal a napřáhl k pozdravu ruku obalenou bahnem.

„Rád tě zase vidím, Kurte. Připraven vrátit se ke starému dobrému marmarskému blátu?“

„Budu to muset odložit,“ odpověděl Austin. Přehlédl dění kolem sebe. „Ale vypadá to, že projekt probíhá dobře.“

Hanleymu se rozzářil obličej vzrušením. „Tohle jsou ty nejfantastičtější výkopové práce, kterých jsem se kdy zúčastnil.“

„Doufám, že nebudeš až tolik zaměstnaný, abys mi nemohl prokázat jednu laskavost,“ pronesl Kurt.

„Stále ještě tobě a té mladé dámě dlužím za vaši dobrovolnou práci. Kde je Carina, mimochodem?“

„Odpočívá. Setkám se s ní na obědě.“

„Pozdravuj ji, prosím. Tak co pro tebe můžu udělat?“

Austin sáhl do plátěného vaku, který si vypůjčil od kapitána Mustafy, a vytáhl latexový odlitek druhého *Navigátora*. „Mohl bys z toho udělat sádrový odlitek?“

Hanley si přidržel latexovou slupku tak, aby viděl reliéf. „To není problém. Bude to ale trvat pár hodin, než to vyschne.“

„Stavím se po obědě.“

Hanley převzal vak s obsahem. „Kde je Joe?“

„Ladí tu svou ponorku. Při posledním potápění dostala dost na frak, takže nevím, jestli ti bude k něčemu dobrá.“

„To je mi líto,“ odpověděl Hanley. „Bývalo by nám to pomohlo při prohlížení okolí našeho výkopu, ale jak vidíš, většina výkopových prací se provádí na suchu.“

Austin slíbil, že se po obědě staví. Zastavil si taxík a nechal se odvézt k paláci Topkapi. Rozsáhlý komplex budov, nádvoří, pavilonů a parků dominuje Sarayburnu, skalnatému výběžku, odkud je vidět Zlatý Roh, Marmarské moře a Bospor. Otomanští sultáni a jejich dvořanstvo žili v paláci Topkapi čtyři sta let, v době největšího rozkvětu Otomanské říše.

Palácový komplex byl přeměněn v muzeum. Austin prošel mezi dvojicí věží do parku, kde listnaté stromy vrhaly milosrdný stín na hemžící se skupinky turistů ze všech koutů světa.

Minul klenotnici, která se pyšnila pohádkovým pokladem drahých kamenů, a pak zamířil do budovy, kde se nacházela restaurace Konyali.

Carina seděla u venkovního stolku a hleděla na mořskou hladinu, od níž se odrážely sluneční paprsky. Převlékla se z neformálního oblečení, jaké nosila na Tyrkysovém pobřeží, do dlouhých šatů temně rudé barvy,

doplňující elegantně skořicově smetanovou barvu její pokožky. Austin měl na sobě volné kalhoty světle hnědé barvy a namísto své obvyklé vzpoury v podobě havajské košile si oblékl konzervativnější tmavozelenou sportovní košili.

Austin si přisedl. „Ti sultáni skutečně znali cenu svých nemovitostí. Věděli, co znamená místo a jeho okolí."

Pozdravila ho oslnivým úsměvem. „Je to senzační!"

„Ceny jsou tu ale astronomické, jídlo je stěží pětihvězdičkové a jeho donáška je stejná jako v bufetu. Ale výhled je odsud nejkrásnější z celého Istanbulu. Se salátem nebo s kebabem nemůžeš šlápnout vedle."

Austin se nabídl, že se ujme obsluhy. Přinesl ke stolu dva čerstvé zeleninové saláty a dvě limonády.

Carina se s chutí zakousla do listu hlávkového salátu. „Skvělé doporučení. Existuje nějaké místo, kde jsi nebyl?"

„V rámci zaměstnání musím dost cestovat."

„Co přesně děláš?"

„Jak jsem už říkal, jsem inženýr."

Nakrčila dokonale klenutý oblouk obočí. „NUMA je celosvětově uznávaná díky svému výzkumu oceánů. Avšak ty a Joe, zdá se, trávíte většinu času trestáním těch špatných a zachraňováním panen v nouzi, ještě jednou díky."

„Rádo se stalo," odpověděl Austin. „Jsem také šéfem Týmu zvláštních úkolů organizace NUMA. Kromě Joea v týmu pracují ještě další dva kolegové, kteří se zabývají řešením záhad na, pod i nad hladinou, jež moc nezapadají do obvyklého scénáře zločinů."

„A jak se vyrovnává řešení těchto záhad s tvou předcházející zkušeností?“

Austin upřel pohled na frontu nákladních lodí, táhnoucí se do dáli.

„Když se na ty události podívám objektivně, řekl bych, že to je případ, kdy někdo něco chce a je připraven proto, aby toho dosáhl, zničit cokoliv či kohokoliv. *Osobně* se však obávám, že problém je daleko hlubší.“

„Co tím myslíš?“

„Když člověk stráví dost času pod vodou, vyvine se u něj jakýsi šestý smysl. A ten mi napovídá, že toho je víc, než co pouze vidíme. Za násilnostmi vykukuje ďábel.“

„Jako by nebyly věci už takhle dost složité,“ pronesla s nervózním úsměvem. „Co budeme dělat dál?“

„Pochutnáme si na obědě, pokocháme vyhlídkou a sluníčkem a pak se půjdeme podívat na nový sádrový odlitek, který pro nás vyrábí Hanley.“

„Myslíš, že ta sádra nám něco řekne?“

„V to doufám. Někdo si nepřál, abychom našli druhou sochu. Myslím, že z Turecka jsme dostali, co jsme mohli. Letadlo agentury NUMA se zítra vrací do Států. Doma se můžeme přeskupit. Taky bych se rád trochu podrobněji podíval na toho Baltazara.“

„A taky musím zachránit ty exponáty pro národní turné. *Kurte,*“ pronesla velice potichu, „neotáčej se. Myslím, že jeden z těch mužů, kteří přepadli náš člun, sedí u stolu.“

„Možná jsi jenom nervózní.“

Zvedl se a obešel stůl ke Carině. Položil ruce na opěradlo její židle a rychle přejel pohledem po sousedních stolcích. Jakýsi muž, sedící sám u stolu,

zaregistroval Austinův pohled a rychle se skryl za novinami.

„Máš pravdu. Přesvědčíme se, o co mu jde.“

Carina s hrůzou pozorovala Austina, jak přistupuje k neznámému, naklání se přes okraj novin a hledí mu zblízka přímo do obličeje. „Mám tě!“ Muž sklonil noviny a rty se mu vztekle zvlnily.

„Musíme se přestat setkávat tímhle způsobem,“ promluvil Austin. „Vždyť já ani nevím, kdo jste.“

„Jmenuju se Buck. Ale nebudete si to muset pamatovat příliš dlouho. Jste mrtvý muž, Austine.“

„Jak jste se dostali z toho maléru?“

„Zavolali jsme si posily.“

Austin zhodnotil jeho podsaditou postavu a vojenský sestřih vlasů.

„Americký přízvuk. Zelené barety, nebo Delta Force?“

„Ani jedno, chytráku. Speciální jednotky námořnictva SEAL,“ opravil ho s hrdým úsměvem.

„To vysvětluje, proč tak dobře plavete. SEAL jsou dobrá parta. Proč vás vyhodili?“

Austin se svým odhadem musel trefit do černého, protože dosavadní úsměv rázem zmizel.

„To byla zbytečná hrubost.“

„Pro koho teď pracujete?“ zeptal se Austin.

„Pro někoho, kdo vás chce vidět mrtvého.“

„Lituji, ale v tom vašemu zaměstnavateli nemůžu vyhovět.“

Muž se ošklivě zasmál. „Chtějí, abyste trpěl, ale já to udělám rychle. Dlužím vám to. Když jste totiž zabil Ridleyho, já se stal velitelem družstva. Rozhlédněte se kolem sebe.“

Austin přejel pohledem po restaurační zahrádce. Zaregistroval další muže, které naposledy viděl, jak plavou ke břehu. Jeden z nich se opíral o zeď, další seděl u stolu. Všichni hleděli na Austina, jako by ho nejraději viděli na talíři.

„Vidím, že jste si přivedl celý zbytek tureckého plaveckého družstva."

„Pojďte s námi. Ulehčíte to dámě."

„Ji také zabijete rychle a elegantně?"

Buck zavrtěl hlavou. „Můj zaměstnavatel s ní má jiné plány."

„Hezky jsem si s vámi pokecal, Bucku. Teď jenom slečně Mechadiové vysvětlím beznadějnost naší situace."

Austin se loudavě vydal ke stolu, kde seděla Carina, obličej kamenný hrůzou.

„Vypadá to na pěknou šlamastyku," řekl jí. „Jsou celkem tři. Chtějí mou kůži, ale tebe chtějí živou."

„Dobrý Bože. Co budeme dělat?"

„Teď se zaručeně nebudou o nic pokoušet, je tu příliš mnoho lidí. Pojďme se trochu projít."

Austin vedl Carinu směrem k palácovým vratům. Pronásledovatelé se drželi asi třicet metrů za nimi. Austin se probíral pamětí a snažil se vybavit si uspořádání Topkapi a palácových zahrad ve snaze objevit nějakou skrýš, jež by jim dokázala poskytnout alespoň dočasné bezpečí.

Pak ho něco napadlo. Nebude to definitivní únik, ale pomohlo by jim to alespoň získat cenný čas.

Carina zahlédla na jeho tváři náznak úsměvu a napadlo ji, jestli se její přítel nezbláznil.

„Na co myslíš?" otázala se úzkostlivě.

„Teď není čas na dotazy. Dělej prostě přesně to, co ti povím.“

Carina byla nezávislá žena, která se vzpírala každému, kdo by jí chtěl diktovat. Jak se však již přesvědčila, měl Austin jakési nadání pokaždé vyklouznout z maléru. Takže když ucítila lehký tah za paži, přidala do kroku, aby mu stačila.

Austin je vedl davem turistů s fotoaparáty, hemžících se na nádvoří před Klenotnicí. Zahnuli kolem za roh elegantní mramorové budovy stojící o samotě, jež hostila sultánovu knihovnu. Pak se rozběhli. Branou Blaženosti se dostali na další rozlehlé nádvoří. Tam je Austin směroval doprava, proběhli otevřenou komnatou, kde se scházívali sultánovi vezírové, s očima stále upřenýma k dlouhému sloupořadí, na jehož konci byl vchod do palácového harému.

Měli štěstí. Výběrčí vstupenek, který normálně bránu obsluhoval, si odskočil na cigaretu.

Prakticky bez zpomalení hnal Austin Carinu přes nehlídanou bránu k nějakým dveřím. Nebyly zamčené. Austin je otevřel, strčil Carinu dovnitř a pak ji sám následoval do sultánova harému. Dveře za sebou zavřel.

„Co budeme dělat *teď?*“ otázala se Carina. Po honičce posledních minut sotva popadala dech. Také Austinova rána se ozvala silněji. Přitiskl si ruku na prsa.

„Povím ti to, jakmile mě něco napadne,“ slíbil jí.

33

V OTOMANSKÝCH DOBÁCH, kdy se v harému paláce Topkapi pohybovaly stovky zahalených krásek, by neoprávněný vstup do těchto prostor znamenal setkání s tureckou šavlí afrických eunuchů, ostrou jako břitva, strážících toto místo.

Když Austin s Carinou vstoupili na dlouhé nádvoří, pohledný mladý průvodce zarazil svůj projev a upřel na ně ocelový pohled, kterým je málem probodl. „*Ano?*“ oslovil je.

Austin nasadil svůj nejlepší úsměv prosťáčka, jako byl Gomer Pyle. „Omlouváme se za zpoždění.“

Průvodce se zamračil. Prohlídky harému probíhaly podle přísného časového plánu. Nikdo od prodeje vstupenek nezavolal, že tu jsou ještě dva lidé navíc. Zapnul vysílačku, aby povolal bezpečnostní stráž.

Vtom Carina přistoupila o kousek blíž k průvodci s nejsvůdnějším úsměvem na tváři. Zašátrala v kabelce a vytáhl stolirovou bankovku. „Spropitné můžeme předat teď, nebo až po skončení exkurze?“

Průvodce se usmál a vysílačku vrátil zpět na opasek. „Obvykle se spropitné dává až po skončení prohlídky, a to jen v případě, že jste byli spokojeni.“

„Já si jsem *jistá*, že budu spokojená,“ pronesla mazlivě Carina a zatřepala řasami.

Průvodce si odkašlal a otočil se opět ke smíšené skupině asi pětadvaceti Turků a různých cizinců, shromážděných kolem něho.

„Kdysi harém hostil více než tisíc konkubín, otroků, sultánových manželek a sultánovu matku. Harém byl vlastně takové malé město, s více než čtyřmi sty pokojů. Po vaší levé ruce jsou ubytovací prostory Černých eunuchů a hlavního eunucha, kteří střežili harém. Další dveře vedly do pokojů pokladníka říše a správce paláce. Můžete projít těmito dveřmi a prohlédnout si apartmány eunuchů," vyzval je.

Průvodce pak opakoval svá slova v turečtině, načež se vydal v čele houfu do ubytoven eunuchů jako Krysař z Hamelinu.

Austin Carinu zdržel, až byli na celém nádvoří sami. Jeho modrozelené oči přejely po jednotlivých dveřích, pátraly po únikové cestě. Zkusil jednu kliku. Dveře nebyly zamčené. Doufal, že v rozlehlém labyrintu bytů a dvorů své pronásledovatele ztratí.

„*Kurte,*" vydechla Carina.

Otevřela se vrata Brány eunuchů. Na nádvoří vstoupil Buck, doprovázený svými přáteli s nehybnými obličeji. Na jeho znamení se rozvinuli do rojnice, takže teď se k lovné zvěři přibližovali tři v jedné řadě vedle sebe.

Průvodce i členové skupiny již opustili příbytek eunuchů a přesunuli se na nádvoří, čímž vytvořili lidskou bariéru z turistů s kamerami a fotoaparáty. Austin a Carina splynuli s davem a prošli dveřmi ve vzdálené stěně vestibulu.

Austin se ohlédl přes rameno. Buck se svými muži se prodírali davem.

„Co bychom měli dělat?“ zašeptala Carina.

„Prozatím si užívej prohlídky, a až řeknu běž, tak utíkej.“

„Utíkat *kam!“*

„Na tom stále ještě pracuju,“ odpověděl Austin.

Carina si něco italsky zamumlala. Austin nepotřeboval tlumočníka, aby se dozvěděl, že to jsou kletby. Nicméně její hněv bral za spolehlivou známku toho, že dosud nepropadla zoufalství.

Průvodce vedl skupinu přes salon s lomeným klenutím. Každou chvíli se zastavoval, aby v turečtině a angličtině sdělil naslouchajícím, kde bydlely konkubíny, kam chodily děti z harému do školy a kde se připravovalo jídlo pro celý obrovský komplex.

Austin toužebně pohlížel na chodby a dveře, které představovaly případné únikové cesty. Avšak oddělit se od davu nepřicházelo v úvahu. A s každým zastavením se Buck & Co. o něco přiblížili.

Austin se pokusil vžít do mysli pronásledovatelů. Ti tři muži je nakonec oddělí od zbytku skupiny, dva z nich ho pak zlikvidují noži a třetí popadne Carinu.

Buck i všichni jeho gauneři bývali příslušníky Speciálních jednotek. Součástí jejich tréninku byl i boj na nože a provádění atentátů. Pusu by mu zakryla cizí ruka, jež by zabránila případným výkřikům. Následovalo by rychlé bodnutí mezi žebra. Než by si okolostojící uvědomili, že před jejich očima dochází k vraždě, Austin by vydechl naposledy. Buck se svými soudruhy by v následném zmatku pohodlně vyklouzl.

Jestli s tím hodlá něco dělat, musí to udělat teď.

Skupina návštěvníků se zastavila ve velké místnosti, jejíž podlaha byla pokryta koberci. Stěny byly vyzdobeny

modrobílými kachlemi ze sedmnáctého století. Na pódiu pod zlacenými nebesy, podpíranými čtyřmi sloupy, stálo sofa, zakryté zlatým brokátem. Stěny byly vyzdobeny směsicí baroka a rokoka. Světlo sem pronikalo barevnými skly oken v horní sekci klenutého sálu.

Průvodce svým ovečkám oznámil, že se nacházejí v trůnním sále, neboli královském salonu. Na jednom konci sálu bylo další pódium, kde během řešení státnických problémů nebo při sledování hudby a tance sedávaly konkubíny, manželky a sultánova matka.

Tady doposud hutný dav začal řídnout, čímž oslaboval lidský nárazník, sloužící Austinovi a Carině jako obrana proti Buckovi a jeho lidem. Když se skupina rozpadla, Austin zůstal tváří v tvář třem pronásledovatelům s pouze několika lidmi mezi oběma stranami.

Teď nebo nikdy.

Austin pošeptal Carině, aby ho podpořila. Vzal ji za ruku a přitočil se k průvodci.

„Bylo by možné, abychom opustili skupinu?“ otázal se Austin. „Moje manželka se necítí dobře. Je totiž těhotná.“

Průvodce obhlédl Carinin štíhlý profil. „Těhotná?“

„Ano,“ přitakala stydlivě Carina. „Jenom pár měsíců.“

Carina roztáhla prsty a přiložila si ruku na ploché břicho. Průvodce celý zčervenal a rychle ukázal k jedněm dveřím. „Tudy se dostanete ven.“

Poděkovali mu a zamířili k východu.

„Počkejte!“ zarazil je. Pozvedl vysílačku ke rtům. „Zavolám stráž, aby vás doprovodila.“

Promluvil do mikrofonu. Strážný dorazí během pár minut. Podle jeho pokynu měli zatím zůstat se skupinou.

Buck viděl, jak Austin mluví s průvodcem. Když pak průvodce začal hovořit do vysílačky, domyslel si, že si Austin vyžádal posily.

„Jdeme na to," vyzval svůj tým.

Austin prováděl Carinu z jednoho koutu sálu do druhého ve snaze zachovat mezi nimi a útočníky nějaký prostor. Postupně se však přesvědčoval, že hra na schovávanou uprostřed volného prostranství není dost dobře možná.

Trojice mužů se neustále blížila. Buck byl natolik blízko, že Austin v jeho očích viděl vražedný lesk. Buck sáhl pod sako.

Do královského salonu vstoupil rozložitý strážný a průvodce mu ukázal na Austina a Carinu. Austin zahrál trumfové eso.

Prstem ukázal na Bucka a další dva muže. Z plna hrdla potom zařičel: „PKK! PKK!"

PKK je zkratka pro *Partiya Kerkeren Kerdistan*, neboli Dělnická strana Kurdistánu. Jedná se o marxisticko-leninskou partyzánskou organizaci, jež se v jihovýchodní části Turecka snaží vytvořit separátní kurdský stát. Od roku 1978 provádí PKK násilnou kampaň proti turecké vládě, ohrožuje státní majetek a ničí turistické oblasti, přičemž už zabila tisíce lidí.

Laskavý výraz bezpečnostního pracovníka rázem zmizel a namísto toho nervózně sáhl po revolveru v pouzdru na opasku. Vykřiknout v Turecku jméno této organizace se rovnalo chrstnutí benzinu do ohně. Strážný konečně dostal revolver z pouzdra.

Vzápětí uviděl nůž v Buckově ruce. Uchopil revolver do obou rukou a něco turecky vykřikl. Buck se otočil a uviděl, že mu ústí hlavně míří doprostřed hrudníku. Nůž zarachotil na zemi a Buck zvedl ruce nad hlavu.

Jeden z Buckových mužů mířil na strážného. Austin ho nabral ramenem jako beranidlem do břicha. Tuto disciplínu měl zažitou, léta se ji učil při trénincích. Takže jeho soupeř šel k zemi a revolver odletěl stranou. Nakonec se ještě Austin krátce rozmáchl a dorazil ho krátkým přímým úderem na bradu.

Trůnní sál se vyprázdnil. Průvodce se schoval ve dveřích a vysílačkou volal o posily.

Buck sklouzl rukou pod sako a vytáhl odtud revolver. To byla fatální chyba. Strážný středního věku byl turecký armádní veterán. I když byl v pase poněkud silnější, stále si dobře pamatoval výcvik, jehož se mu dostalo. Austin se zvedl na nohy, vykřikl znovu „PKK“ a ukázal na Bucka.

Strážný se obrátil, chladnokrevně namířil na Buckův trup a pak stiskl spoušť. Kulka zasáhla naplno Buckovu hruď a poslala ho na sultánův divan.

Austin se sebral ze země, popadl Carinu, která stála jako přimražená, a zamířil s ní ke vchodu. Utíkali chodbou, omylem zahnuli do slepé uličky, takže se museli vrátit, až do malé místnosti, která měla v jednom koutě dveře. Ty vedly na jakousi terasu zalitou sluncem.

Na terase stáli dva muži. Byli to titíž, kteří je sledovali v opuštěné vesnici. Austin se postavil před Carinu, aby ji chránil. Ve chvíli, kdy se k nim muži začali blížit, rozletěly se dveře harému a v nich se objevili Buckovi muži s revolvery v rukou. V ostrém

slunečním světle překvapeně mrkali, ale nezahlédli Turky, jak sahají pod sako pro zbraně opatřené tlumiči. Revolvery zakašlaly prakticky současně. Buckovi muži se složili k zemi.

Zatímco jeden Turek nepřestával mířit na dveře na terasu, druhý uchopil Austina za paži.

„Pojďte," řekl. „Je to v pořádku. My jsme přátelé." Poklepal Austinovi přátelsky na rameno a mrkl na Carinu.

Druhý muž šel jako poslední. Hovořil do mobilního telefonu a co chvíli se ohlížel přes rameno, jestli je někdo nesleduje.

Když se dostali na volně přístupná místa, oba Turci zbraně schovali. Postupovali labyrintem budov a nádvoří směrem k palácovým vratům.

U chodníku čekal stříbrný mercedes s běžícím motorem. Vedoucí Turek otevřel dvířka spolujezdce.

Austin s Carinou nastoupili dozadu, kde s překvapením zjistili, že na zadním sedadle již někdo sedí.

Jejich starý přítel Cemil se na ně usmál a dal tichý příkaz řidiči. Mercedes opustil palácový komplex a vmísil se do istanbulského provozu.

„To jsou *vaši* muži?" zeptala se Carina.

„Nebojte se. Nezlobí se na vás kvůli té pneumatice, kterou zničil váš přítel. Byla to jejich chyba. Nařídil jsem jim, aby na vás dávali pozor, jenže oni se k vám přiblížili moc blízko."

„Zaplatím novou pneumatiku," oznámil Austin.

Cemil se zasmál. Vysvětlil, že jako Turek nabídku nemůže odmítnout. „Omlouvám se, jestli vás mí lidé vyděsili," řekl.

Cemil jim prozradil, že poté, co se s nimi viděl v podzemních cisternách, doslechl se znepokojivé zvěsti. Do města dorazili tvrdí žoldáci. Do země sice přijeli beze zbraní, aby na sebe nepřivolávali pozornost, ale pak se vyzbrojili na místě s pomocí místního dealera, jenž byl Cemilovým přítelem. A co bylo ještě hrozivější, dorazili stejného dne jako Austin s Carinou a ubytovali se v tomtéž hotelu.

Vyslal své lidi, aby na jeho přátele dohlédli. Když se jich ale Austin v opuštěné vesnici zbavil, vrátili se do Istanbulu a hlídali hotel v naději, že se sem oba cestovatelé musí vrátit pro zavazadla. Sledovali Austina na jeho cestě z archeologických vykopávek do Topkapi, kde ho však ztratili, když spolu s Carinou zmizeli v harému. Uviděli však také Bucka a jeho lidi, kteří se hrnuli dovnitř. Proto se rychle přemístili k východu.

Carina dala Cemilovi velikou pusu na tvář. „Jak vám jenom budeme moct poděkovat?“

„Je tu jedna možnost. Nedávno jsem učinil špatná obchodní rozhodnutí, o něž se začaly zajímat některé mezinárodní organizace. Pomohlo by mi, kdybyste se o mně zmínili v dobrém v případě, že by se situace stala prekérní.“

„*Platí,*“ ujistila ho Carina.

Cemilovo srdečné chování se náhle změnilo. „Váš hotel už není bezpečný. Moji muži vám vyzvednou zavazadla a přestěhují vás do jedné hospody, kde můžete v klidu přenocovat. Mám v Turecku spoustu přátel, ale lidi je dneska snadné koupit. Nemůžu vám zaručit trvalou ochranu.“

„Myslím, že Cemil říká, že místní podnebí už není pro nás zdravé,“ poznamenal Austin.

„Váš přítel to formuluje velice pěkně,“ přitakal Cemil. „Má rada zní: zmizte z Istanbulu tak rychle, jak jen to dokážete.“

AUSTIN NEBYL z těch, kteří by se neřídili dobrou radou. Měl tu však ještě jednu rozdělanou práci. Mercedes je vysadil u bosporských vykopávek s tím, že se pro ně za dvě hodiny staví.

Hanley byl v boudě, která sloužila jako konzervační laboratoř. Sádrové odlitky ležely na stole. Měly tmavošedou barvu.

„Vyčnívající hrany a zvednutá místa jsem nabarvil, aby více vynikly,“ vysvětloval Hanley. „Fantastický materiál. Kde jsi říkal, že jste k tomu přišli?“

„Ten vzor byl vyryt do fénické sochy. Necháme to prohlédnout expertem, jakmile se dostaneme domů,“ řekl Austin.

Hanley se sklonil nad sádrovým odlitkem kočky, vinoucí se kolem nohou *Navigátora.* „Mám doma tři kočky, takže tohle mi vyloženě udělalo dobře.“

Austin hleděl na stočené linky, znázorňující pruhy na kočičí kožešině, když si náhle uvědomil, že má před sebou jakýsi vzor, který se nezdá být nahodilý. Přiblížil lupu nad oblast žeber zvířete. Mezi kočičími pruhy byl téměř ztracen symbol Z. Na rozdíl od ostatních, které byly vyvedeny horizontálně, tento byl nohama vzhůru. Podal lupu Carině, která značku prostudovala a řekla: „Co to znamená?“

„Jestli to *je* symbol nějaké lodě, pak se ta loď potopila nebo právě potápí.“ Austin hleděl na vzor čar a rýh.

„Já myslím, že je to něco více než jenom umělecký vrtoch. Podle mě se díváme na *mapu.* Tyto linie zobrazují čáru pobřeží. Zářezy v ní značí zátoky a zálivy.“

Vypůjčil si digitální fotoaparát a stativ, zatímco Carina držela odlitek ve vertikální poloze. Austin udělal několik desítek obrázků, pak snímky uložil do vypůjčeného laptopu a odeslal je na e-mailovou adresu NUMA.

Hanley s Carinou pak zabalili odlitek do bublinkové fólie. Austin zatím zavolal Zavalovi na letiště. Ten slíbil, že se s nimi setká nazítří ráno, aby společně odletěli do Států. Poškozená subvette už byla naložená do příslušného nákladního letounu.

Dorazil mercedes s jejich zavazadly, naložil Austina s Carinou a odvezl je do malého hotýlku s výhledem na Bospor. Oba však šli brzo spát, protože byli příliš unavení, než aby ten výhled obdivovali. Usnuli, jakmile se dotkli hlavami polštáře. Když druhý den časně ráno vstali, mercedes už na ně čekal, aby je odvezl na letiště. Zavala je uvítal na palubě letadla čerstvou konvicí kávy. Za necelou hodinu se již citation odpoutal od země a mířil na západ rychlostí osmi set kilomerů za hodinu.

„Jaký byl Istanbul?“ vyzvídal Zavala, zatímco letoun přelétal nad Egejským mořem.

Austin mu pověděl o střetnutí s Buckem a jeho gangem v paláci Topkapi, o horečném útěku do harému a o tom, jak je zachránil Cemil a jeho lidé. „*Harém,*“ zvolal Zavala. „Kéž bych tam byl.“

„To jsem si taky přál. Byli bychom tě využili, když se začalo střílet,“ přiznal Austin.

„To přesně jsem neměl na mysli. Přál bych si tam být, když byl harém plný krásných žen.“

Austina to mohlo hned napadnout, a ne bláhově očekávat soucit od svého přítele, který byl znám svou slabostí pro ženy.

„Myslím, že ještě mají pořád zájem o eunuchy," uklidňoval ho Austin.

Zavala srazil kolena. „Ouvej," řekl. „Myslím že si zajdu nahoru a popovídám si s pilotem."

Austin se ušklíbl nad partnerovými rozpaky. Jeho dobrá nálada však netrvala dlouho. Buck a Ridley byli mrtví a jejich kohorty neutralizovány, ale jestli je jeho podezření ohledně Viktora Baltazara oprávněné, pak je v budoucnosti čeká ještě pěkných pár chlapů s ocelovým pohledem.

A aby toho nebylo málo, vrah s dětskou tváří byl stále ještě na svobodě.

34

NA ANGELU JAKO BY SÁHLA SMRT. Neměla vlastně žádný důvod cítit ledový chlad na zádech mezi lopatkami. Nezřídka zůstávala po pracovní době a dosud nikdy nepocítila nervozitu, že tu je sama. Bylo cosi uklidňujícího v tom být obklopen moudrostí věků. Zdálo se jí, že slyší volat nějaký hlas. Nebyla si však jistá. Soustředila se totiž na materiály Meriwethera Lewise.

Jediným dalším člověkem v budově byla její šéfka. Možná na ni Helen Woolseyová volala dobrou noc. Angela se narovnala v křesle a s úlevou vydechla. Hrála na výdrž, v naději, že Woolseyová odejde dřív, než se vrátí Troutovi. Jen s námahou ovládala své vzrušení. Má jim toho tolik co říct.

Naklonila hlavu na stranu, ale nic neslyšela. Přesto se jí něco stále nezdálo.

Vstala z křesla a přešla na opačnou stranu tiché čítárny. Vyšla do potemnělé chodby a cvakla vypínačem. Světlo se však nerozsvítilo, chodba zůstala tmavá. Ráno bude muset zavolat údržbáře. Vydala se chodbou směrem k záři, vycházející kolem okrajů Heleniných dveří. Před nimi se zastavila a zlehka zaťukala. Žádná odpověď. Helen při odchodu určitě zapomněla zhasnout. Angela otevřela dveře a vrazila do pracovny, v polovině kroku se však zarazila.

Woolseyová stále seděla za stolem, ruce klidně složené v klíně, ale hlavu měla nakloněnou v nepřirozeném úhlu jako hadrová panenka. Ústa měla široce otevřená a oči upřené na strop. Bledé hrdlo jí hyzdily červené skvrny.

Uvnitř Angeliny hlavy se ozval němý výkřik. Přitiskla si ruku na ústa a chvíli bojovala s nucením na zvracení.

Pomalu vycouvala z místnosti. Instinkt jí napovídal, aby se co nejrychleji rozběhla k hlavnímu vchodu. Pohlédla do neosvětlené chodby a pravěký pocit číhajícího nebezpečí jí včas zabránil vrhnout se do temných stínů. Takže místo k hlavnímu vchodu se Angela rozběhla zpět do nitra budovy.

Adrianova mohutná postava se vynořila ze tmy. Před chvílí kapesním nožem zasáhl do vypínače a očekával, že mladá žena bude instinktivně prchat jeho směrem a v panice mu vběhne sama do náručí. Ona se však otočila a uháněla přesně na opačnou stranu, jako nějaký králík hledající spásu ve své noře.

Po zabití Strážce měl Adrian v krvi ještě nadbytek adrenalinu, a to i přestože to bylo naprosto snadné. Pomyšlení na nový úkol mu opět zvedlo náladu. Konečný akt zabití by však byl daleko příjemnější, kdyby následoval teprve po štvanici.

Prošel kolem kanceláře Woolseyové a jenom krátce nahlédnul dovnitř, aby se potěšil svou ruční prací. Woolseyová byla poslední z dlouhé řady Strážců, dosazených do Filozofické společnosti. Systém Strážců sahal daleko do minulosti. Již před stovkami let byly tyto osoby ve vší tichosti nasazovány do výukových středisek po celém světě. Jejich jedinou povinností bylo sledovat

okolí a spustit alarm v okamžiku, když se objeví první známka, že bylo prozrazeno Tajemství.

Před dvěma staletími jeden Strážce z filozofické společnosti varoval před Jeffersonovými nálezy. Strážcem byl tehdy jeden z akademiků, které Jefferson požádal o překlad textu na pergamenu. Zničení prezidentovy dokumentace mělo znamenat konec jeho pátrání, avšak pak bylo objeveno spojení na Meriwethera Lewise. Tento volný konec musel být zavázán, takže byli na teritorium Louisiany vysláni atentátníci.

Woolseyová netušila, že když jako Strážce podala svou první zprávu, spustila tím celý řetěz událostí, které nakonec vedly k její smrti. Jejím úkolem bylo hlásit jakékoliv vážnější pátrání po cestách Féničanů do Ameriky. Poslušně tedy oznámila novinky týkající se Jeffersonovy složky. Avšak dříve než obdržela instrukci, aby předala dokumenty zvláštnímu kurýrovi, dostavil se k ní zástupce z ministerstva zahraničí a Jeffersonův materiál si odnesl. Rozhněvalo ji to a hlavní vinu svalovala na asistentku. Nicméně byla instruována, aby se o tom Angele nezmiňovala. Když pak telefonovala znovu, tentokrát aby ohlásila návštěvu Troutových u Angely, už si jen svůj osud zpečetila.

Woolseyová dostala pokyn zařídit, aby se Angela zdržela přes čas. Adriano se v muzeu objevil až po návštěvních hodinách, hladce se zbavil knihovnice a zatím se neúspěšně snažil dopadnout její asistentku.

Nyní pokračoval chodbou a metodicky zkoušel jedny dveře vedle druhých. Všechny kanceláře byly zamčené. Když dorazil ke křižovatce čtyř chodeb, nabral nosem vzduch jako honicí pes.

Klik.

Zvuk západky pohybující se v zámku byl sotva slyšitelný. Během lovu na člověka byly však Adrianovy smysly maximálně zostřené. Obrátil se tedy doprava chodbou k prvním dveřím, které otevřel a vešel do temné místnosti.

Adriano ve svém životě nikdy v této knihovně nebyl, ale znal dobře její uspořádání. Poté co Angela objevila Jeffersonovu složku, vyslal několik lidí na průzkum budovy. Sám sebe považoval za profesionála a hodlal se tudíž seznámit s potencionálním místem svých aktivit předem.

Věděl, že ztemnělá místnost obsahuje tisíce knih, narovnaných na policích, jež stojí v rovnoběžných řadách.

Angela se skrčila mezi dvěma řadami, jakmile uslyšela otvírání a vzápětí zavírání dveří. Původně směřovala k východu ze sálu, který byl v zadní stěně místnosti. Měla pocit, že ji určitě prozradí hlasitý tlukot srdce.

Adriano ťukl na vypínač a místnost zalilo světlo.

Angela klesla na ruce a kolena a v této poloze se přesunula na konec řady polic a potom úzkou uličkou mezi policemi a zadní stěnou.

Adrianovy uši lovce zachytily šoupání kolen a rukou po podlaze.

Pomalu kráčel uličkou. Dával si na čas, zastavoval se u každé řady polic, nahlížel do uliček a teprve pak pokračoval dál. Mohl by Angelu dostat během několika vteřin, ale chtěl si prodloužit požitek z lovu a stupňovat hrůzu v srdci lovné zvěře tak dlouho, jak jen to bude možné.

Poté co zkontroloval několik řad polic, náhle uviděl cosi na zemi. Udělal k tomu předmětu několik kroků a zblízka zjistil, že je to bota. O pár metrů dál ležela druhá. Angela se vyzula do punčoch, aby při pohybu dělala menší hluk.

Adriano se potichu zasmál a několikrát ohnul prsty rukou.

„Pojď ke mně, Angelo," pronesl zpěvavě, jako matka volající své dítě.

Na toto nečekané oslovení Angela vyskočila a vyrazila k zadnímu vchodu. Za ní se ozvaly rychlé kroky a jakási ruka ji popadla za blůzku. Zaječela a vytrhla se ze sevření. Adriano ji totiž schválně pustil. Rád si tak se svými oběťmi pohrával.

Angela se skrčila mezi kupami knih a přitiskla se zády k polici.

Adriano vkročil do sousední uličky a jeho dětský obličej se objevil nad řádkou knih.

„Ahoj," řekl.

Angela se obrátila a uviděla velké modré oči. Pokusila se znovu zaječet, ale hlas se jí zarazil v hrdle. „*Angelo.*"

Nějaká žena volala její jméno.

Adrianův první instinkt mu velel na nově příchozí zaútočit. Vyrazil tedy za zdrojem hlasu. Rozdrtí ty vetřelce a pak se vrátí k Angele.

Vyšel zpoza rohu a nedaleko dveří spatřil dva lidi. Rudovlasou ženu a muže, který byl ještě vyšší než on sám. Když ho spatřili, zdáli se notně překvapeni, ale rychle se vzpamatovali. „Kde je Angela?" zeptala se žena.

Neodpověděl. Z kupy knih se však ozývalo kňučení. Angela.

Podle jejich agresivního vystupování se nezdálo, že by hodlali ustoupit. Muž naopak vyrazil proti němu a žena ho začala obcházet zezadu.

Adriano nebyl zvyklý na odpor. Situace se stávala dost složitou. Naznačil výpad proti muži, obrátil se a rozběhl se k východu. Stiskl vypínač a definitivně zmizel.

„Angelo, jsi v pořádku?“ oslovila ji ve tmě Gamay. „To jsme my, Troutovi.“

„Buďte opatrní,“ varovala je Angela. „Jde po mně.“ Světla v místnosti se opět rozsvítila.

Angela vyrazila ze svého úkrytu a vrhla se Gamay do náručí. Její tělo se otřásalo vzlyky.

Paul provedl rychlou prohlídku místnosti. Pak otevřel východové dveře a vyšel na chodbu. Všude byl klid. Vrátil se tedy zpátky do skladu. „Je pryč. Kdo vlastně *byl* ten had?“

„Já nevím,“ přiznala Angela. „Zabil Helen. Pak šel po mně. Znal mé jméno.“

„Přední dveře nebyly zamčené,“ ujal se slova Paul. „Když jsme hledali vaši kancelář, zabloudili jsme. A potom jsme uslyšeli váš křik. Říkáte, že zabil vaši šéfku?“

Jakkoliv se jí nechtělo vracet na místo vraždy, zavedla je chodbou k pracovně Woolseyové. Trout špičkou nohy otevřel dveře a vešel dovnitř. Přistoupil ke stolu a přiložil ucho k zejícím ústům mrtvoly. Necítil ani neslyšel však vůbec nic. Upřímně řečeno, podle úhlu, v jakém jí visela hlava, a podle známek násilí na krku ani nic jiného neočekával.

Vyšel znovu na chodbu. Gamay tam držela mladou ženu kolem ramen. Uviděla vážný výraz ve tváři svého manžela, takže bez dalšího slova na svém mobilu vytočila 911. Pak se všichni odebrali ven a zůstali stát až u předního schodiště, kde vyčkali příjezdu policie.

Hlídkový vůz se objevil během pěti minut. Z auta vystoupili dva členové filadelfského policejního sboru a poté, co si promluvili s Troutovými a Angelou, povolali posily. S tasenými zbraněmi šel pak jeden dovnitř, zatímco druhý se vydal kolem budovy.

Adriano vyklouzl z úkrytu za stromem v parčíku před vchodem do knihovny. Jeho obličej odrážel červená a modrá světla policejního auta. Se zvědavostí pozoroval vysokého muže a rusovlasou ženu, kteří přerušili jeho lov.

Před knihovnou zastavil se skřípěním další automobil a z něho vystoupili dva policisté.

Adriano zmizel ve stínech stromů, takže se mu podařilo opustit pozemek knihovny zcela nepozorovaně. Byl trpělivý. Věděl, kde Angela bydlí. Až se dnes večer vrátí domů, bude na ni čekat.

35

AUSTIN SE VZNÁŠEL ve stavu mezi spánkem a vědomím, když ucítil, že citation mění výšku i rychlost. Otevřel oči a vykoukl z okénka. V pestrém koberci světel pod letadlem rozpoznal Washington a hustě obydlená předměstí Virginie.

Carina stále spala, s hlavou položenou na jeho rameni. Dotkl se její paže. „Jsme doma."

Vzbudila se se zívnutím. „Poslední věc, kterou si pamatuju, je náš odlet z Paříže."

„Vypravovala jsi mi o svých plánech na výstavu."

„Omlouvám se." Prsty si vytřela z očí zbytky spánku. „Vrátím se do hotelu a pořádně se vyspím. A zítra ráno zajedu vlakem do New Yorku. Musím se s lidmi z Metropolitního muzea umění domluvit, kdy zahájíme."

„To znamená, že hodláš pokračovat v turné i bez *Navigátora?*"

„Nemám na vybranou. Na druhou stranu mi zpráva o krádeži té sochy třeba přivede víc lidí."

Austin hledal slova, která by nezněla příliš autoritativně. „Když se na to díváš z hlediska posledních událostí, je rozumné, abys cestovala sama?"

Políbila ho na tvář. „Díky, Kurte, ale mé plány zná jen hrstka lidí." Znovu si zívla. „Ty si myslíš, že mi stále hrozí nějaké nebezpečí?"

Austin stiskl rty ve vynuceném úsměvu. Nechtěl Carinu děsit, ale potřeboval ji upozornit, že má vlastně na zádech namalovaný terč.

„Náš přítel Buck přiznal, že představuješ vhodný objekt únosu. A ti lidé, pro které pracoval, mají dlouhé prsty. To jsme viděli v Turecku.“

Carina pozvedla umíněnou bradu do majestátního výrazu. „Nehodlám *nikomu* dovolit, aby mě nutil strávit zbytek života schovaná na záchodě.“

„To se vůbec nedivím. Rád bych ti ale nabídl kompromis,“ řekl Austin. „Zůstaň dnes v noci v loděnici. Připravím přepychovou večeři z pochoutek z thajské restaurace. Vyspíš se z časového posunu a ráno se v pohodě vydáš na cestu.“

„To by se mi líbilo,“ souhlasila bez váhání Carina.

Pilot ohlásil, že nasazuje na přiblížení k Dullesovu letišti a během patnácti minut přistane. Austin pohlédl přes uličku. Zavala vypadal jako spící mrtvola. Mohl usnout třeba na lůžku s hřebíky, ale v momentě dokázal být vzhůru a vrhnout se do akce.

Austin vytáhl ze Zavalova saka mobil a zavolal k Troutovým. Odpověděl Paul. Austin mu sdělil, že se vrátil z Turecka, a zeptal se ho, jestli spolu s Gamay získali Jeffersonovy dokumenty.

„Četli jsme je,“ řekl Paul. „Už víme, jak mohla taková taršišská loď vypadat, ale na to, abychom stanovili kurz, nám chybí ještě řada informací. Něco ti však musím říct, Kurte. Sledovali jsme stopu do Americké filozofické společnosti a odhalili jsme tam hnízdo zmijí.“

„Sotva můžu uvěřit, že tak ctihodná učená instituce je vlastně hnízdo zmijí!“

„Časy se změnily. Krátce potom, co jsme navštívili knihovnu, zabili knihovnici. Její asistentku by byl potkal podobný osud, kdybychom se tam s Gamay neukázali a vraha nevyplašili.“

„Viděli jste ho?“

„Jo. Veliký chlap s dětskou tváří a velkýma modrýma očima.“

„Toho mužského jsem potkal. Pomocná knihovnice je v pořádku?“

„Stále je ještě trochu otřesená. Přesvědčili jsme ji, aby odjela z Filadelfie, jen co ji policie vyzpovídá. Chtěla se cestou zastavit doma, my ale trvali na tom, aby jela přímo do Georgetownu. Gamay jí půjčila nějaké oblečení, které jí více méně sedělo.“

„Rád bych se s ní setkal. Co takhle zítra v sedm hodin?“

„Přinesu koblihy a kafe. Ještě jsi mi nevyprávěl o vašem výletu do Istanbulu.“

„Turecko má taky problémy se zamořením hady. Uvidíme se ráno.“

Zadunění podvozku o asfalt přistávací dráhy Zavalu probudilo z hlubokého spánku. Vyhlédl okénkem ven. „Tak brzo doma?“

Austin mu vrátil mobilní telefon. „Prospal jsi celý let přes Atlantik.“

Zavala vyfoukl tváře. „Díky tobě jsem měl děsivé sny o eunuších.“

Letadlo rolovalo z oblasti obecného provozu ke speciálnímu hangáru NUMA. Všichni tři cestující vystoupili a opatrně naložili sádrové odlitky spolu se zavazadly do čekajícího džípu Cherokee z autoparku

NUMA. Austin vysadil Zavalu a pak pokračoval ke své loděnici. Nejdřív ale objednal a vyzvedl thajské jídlo.

Večeře se podávala na verandě a byla podmalovaná výběrem z Austinových nahrávek progresivního jazzu. S Carinou teď usrkávali brandy za zvuků Johna Coltranea a Oscara Petersona v obapolném souhlasu, že nebudou diskutovat o záhadách kolem *Navigátora.* Namísto toho hovořili o své práci.

Carina na každé dobrodružství agentury NUMA vždy kontrovala nějakou vlastní fascinující příhodou.

Kombinace brandy a únavy z mnohahodinového cestování si nakonec vybrala svou daň a Carině zvolna začala padat hlava. Austin ji tedy zavedl do ložnice ve viktoriánské věži a sám, jelikož nemohl spát, se vrátil dolů do pracovny. Natáhl se v pohodlném koženém křesle a zkoumavě se zahleděl na jantarovou tekutinu ve sklenici, jako by nahlížel do křišťálové koule. V mysli pak probral a několikrát obrátil každičký detail, počínaje signálem SOS z ropné vrtné věže.

Doufal, že jeho dumání nakonec vyústí v obrázek jasný jako od Rembrandta, nicméně skutečným výsledkem bylo něco jiného – abstraktní mazanina od Jacksona Pollocka. Vstal z křesla, přešel ke knihovně a vyhledal si knihu od Anthonyho Saxona. Pak se znovu uvelebil v křesle a začal číst.

ANTHONY SAXON byl skutečně dobrodruh. Prosekal se džunglí, aby objevil dávno ztracené jihoamerické ruiny. Jen se štěstím unikl smrti z rukou pouštních nomádských kmenů. Prohrabal se nesčetnými zaprášenými hrobkami a seznámil se s řadou mumií. Kdyby byla pravdivá pouhá desetina z toho, co napsal,

povyšovalo by to Saxona do stejné kategorie, v níž byli takoví slavní průzkumníci jako Hiram Bingham, Stanley a Livingstone či Indiana Jones.

Před několika lety Saxon připravil akci, jež se mohla stát jeho největším dobrodružstvím. Zamýšlel plout na plachetnici, jež měla být přesnou replikou fénických lodí, z Rudého moře k pobřeží Severní Ameriky. Přeplutí oceánu by potvrdilo jeho teorii, že Ofir, pohádkové místo Šalomounových zlatých dolů, byl v Americe. Nicméně loď, která ho měla dovézt k cíli, jedné noci za záhadných okolností shořela až k vodolince.

Saxon věřil, že Ofir není jedno místo, ale kódovaný název několika zdrojů Šalomounova bohatství. Domníval se, že Šalomoun vyslal dvě flotily lodí pod vedením fénického admirála Hirama. Jedna flotila vyrazila z Rudého moře, druhá proplula Gibraltarskou úžinou a zamířila přes Atlantik.

Saxon nalezl v jedné peruánské ruině zvláštní rytinu, jež se podobala symbolům zaznamenaným na tabulkách v Libanonu a Sýrii. Tuto rytinu nazval taršišským symbolem a vyslovil domněnku, že by mohla být zkratkou pro název „Ofir“. V jeho knize byla řada fotografií této rytiny. Austin upřeně zíral na obrázky.

Dotyčným symbolem byla horizontální linie zakončená na obou koncích písmenem Z. Byl to tedy stejný vzor, jaký nalezli na *Navigátorově* suknici i na boku bronzové kočky.

Saxon při svém výzkumu prozkoumal každičkou cestičku vedoucí nějak ke jménu Šalomouna a Ofiru. V kapitole nazvané „Prozření“ popisuje, jak ho napadlo začít pátrat po královně ze Sáby. Nikdo nebyl králi Šalomounovi blíž než právě ona. Možná spolu dokonce i

spali. Tehdy jeho pátrání po Ofiru přestalo být prioritou, tou se stalo hledání hrobky královny ze Sáby.

Saxon strávil celé roky a najezdil tisíce kilometrů pátráním po královně ze Sáby. Bláznivě se do mrtvé královny zamiloval. Věřil, že byla skutečnou žijící osobou, a ne pouhou legendou, jak tvrdili někteří vědci. Představoval si ji jako snědou krásku pocházející nejspíš z oblasti Jemenu. Vzpomněl si na legendu o Šalomounovi a královně. Příběhy, které slyšela o Šalomounově moudrosti, prý vzbudily její zvědavost, a proto ho jela navštívit. Vzájemná přitažlivost narůstala, až nakonec počali dítě. Následně se vrátila domů, aby se věnovala vlastnímu království. Její syn byl považován za budoucího krále Etiopie.

Kráska s tmavou kůží a s vazbami na Etiopii, hloubal Austin. Pohlédl ke schodům vedoucím k ložnici ve věži.

O hodinu později Austin dokončil poslední kapitolu a knihu odložil. Zkontroloval dveře, zhasl světla a vystoupal po točitém schodišti do ložnice. Svlékl se a vklouzl pod pokrývku. Aniž by vzbudil Carinu, ochranářsky ovinul paží její teplé tělo a vzápětí usnul.

ČASNĚ RÁNO ho vzbudil Carinin hlas. Uvařila již konvici kávy a právě si telefonicky rezervovala jízdenky a dohadovala se s Metropolitním muzeem umění. Osprchovali se, oblékli a nasnídali. Pak Austin odvezl Carinu na nádraží Union Station. Lehce ho políbila na rty a slíbila, že se večer do Washingtonu vrátí. Jakmile vyjede vlak z New Yorku, zavolá mu.

Z nádraží Union Station jel Austin k věžovité stavbě agentury NUMA. Tam vyjel výtahem z podzemních

garáží do patnáctého patra, kde ho chodba zavedla do rozlehlého, jen tlumeně osvětleného prostoru. Širokou prohnutou stěnu lemovaly zářící televizní monitory, na nichž se zobrazovaly informace získané satelitem NUMASat.

Vševidoucí systém si mezi literárně zdatnějšími zaměstnanci časem získal přezdívku „Oko Saurona“. Jack Wilmut, správce Oka, však nebyl v nejmenším podobný onomu obávanému tvorovi z Tolkienovy ságy. Wilmut byl čtyřicátník mírné povahy, který dohlížel na systém NUMASat od složitého kontrolního pultu uprostřed místnosti.

Po obou stranách pultu byla menší podružná počítačová stanoviště. Satelitní analytické systémy zaznamenávaly desítky otazníků zaslaných od vědců z univerzit a organizací schopných zatřást celým světem. Austin se v duchu ptal, proč vlastně géniové bývají tak často svérázní ve svých účesech. Einstein. Beethoven. Mark Twain. Supermanův věčný nepřítel Lex Luthor. Vousatý počítačový čaroděj agentury NUMA Hiram Yeager. Wilmut, obtloustlý čtyřicátník se dvěma pěšinkami probíhajícími přesně nad ušima.

Austin se připlížil za Wilmuta a svým nejhlubším hlasem pravil: „Zdravím, ó, vševidoucí Saurone.“

Wilmut se otočil a potěšeně se zašklebil. „*Zdravím*, Smrtelníku. Očekával jsem tě.“

„Oko Sauronovo vidí vše, ví vše,“ pokračoval Austin.

„Sakra, to ne,“ odpověděl Wilmut. „Dostal jsem tvůj e-mail a obrázky z Turecka. Najdi si židli a pověz mi, jak můžu pomoct.“

Austin se svalil do otočného křesla. „Fotografie ukazují sádrový odlitek sejmutý z povrchu starobylé sochy. Domnívám se, že ty klikaté čáry jsou kontury jakési mapy. Možná nějakého úseku východního pobřeží. Proto mě napadlo, jestli by se nedala ta kresba porovnat se satelitními fotografiemi.“

Wilmut v odpověď jen kliknul počítačovou myší. V rámečku se objevil Austinův snímek *Navigátorovy* kočky. Byl ostřejší než na originální fotografii. „Trochu jsem ten snímek zesílil,“ vysvětloval Wilmut. „Zbavil jsem ho šedých oblastí, rozmazaných okrajů a různých nesmyslů. Rámeček zase pomáhá při znázornění.“

Austin poklepal ukazovákem na obrazovku. „Tenhle symbol by mohl znamenat potopenou loď. Problém ale je, že nevím, jestli tenhle čtvereček je velký jednu míli, deset mil nebo dokonce sto mil.“

„To schéma je podobné jako otisk prstu,“ konstatoval Wilmut. „Otisky jsou porovnávány podle vyvýšenin nazývaných Galtonovy papilární linie, shodných bodů a podrobností. Takový otisk tedy můžeš identifikovat srovnáním drobností. Papilární charakteristiky. Ostrůvky. Větvení. Vytvořil jsem algoritmus, podle kterého lze porovnávat body na primitivní mapě se satelitními fotografiemi. Zadám, aby se počítač NUMASat podíval na všechny tyto možnosti. Chvilku to potrvá.“

Austin sdělil Wilmutovi, že bude sice na konferenci, ale že ho má zavolat, jakmile obdrží nějaký výsledek. Pak nastoupil do výtahu a sjel do nižšího poschodí. Na chodbě potkal Zavalu, takže do konferenční místnosti vkráčeli společně. Na stěnách zde visely obrázky plachetnic. Uprostřed sálu stál dlouhý dubový

konferenční stůl, který jako by plul na hlubokém modrém koberci.

Troutovi seděli u stolu vedle vážně se tvářící ženy, o níž Austin usoudil, že je to Angela Worthová. Ta se stále ještě nacházela v jakémsi šoku. Během několika málo hodin se stačila setkat s Troutovými, došlo k zavraždění její šéfky a zažila pokus o vražedný útok na svou osobu. Stále se ještě potácela mezi těmito událostmi, když byla vtažena přímo do srdce agentury NUMA, tedy společnosti, o jejíchž aktivitách doposud jen slýchala.

Pak se otevřely dveře a vešli dva muži, kteří jako by právě vystoupili z dobrodružného románu. První šel robustní chlap s pronikavýma modrozelenýma očima a podivně světlými vlasy. Přistoupil k nim a představil sebe i svého pohledného přítele tmavší pleti. Ten byl velice nemluvný.

Posadili se ke stolu a Paul jim podal kopie počítačového modelu taršišské lodi. „Myslíme si, že toto je typ fénické lodi, která byla schopná plout do Severní Ameriky. Ohledně transatlantické plavby jsme se však daleko nedostali, takže jsme zkusili jiný přístup. Zaregistrovali jsme několik spojovacích článků s Filozofickou společností, které jsme sledovali. Pak jsme narazili tady na Angelu.“

„Blahopřeju vám k objevení Jeffersonových dokumentů,“ pronesl Austin s přátelským úsměvem, který ji zbavil obav.

„Díky,“ odpověděla Angela. „Byla to ale jen šťastná náhoda.“

„Angela ale má *víc* toho štěstí,“ ozvala se Gamay. „Pověz, prosím, Kurtovi a Joeovi, co jsi ještě objevila.“

„Myslíme si, že Meriwether Lewis byl zavražděn, aby nemohl Jeffersonovi předat nějaké důležité informace.“

„Zajímalo by mě, jak jste došli k takovému závěru,“ vybídl ji Austin.

Angela z odřené kožené aktovky vytáhla pořadač.

„Prozkoumala jsem archiv a pátrala po informacích o Lewisově otrokovi, mladém muži jménem Zeb. Záznamy ukazují, že přijel do Monticella několik týdnů po Lewisově smrti. Je možné, že cestoval společně s mužem jménem Neelly, který vezl do Monticella zprávu o Lewisově smrti i jeho pozůstalost včetně otroka. Zajímalo mě, co se s tím Zebem stalo potom.“

„V té době by byl otrok považován za součást Lewisova majetku,“ poznamenal Austin.

„Právě to jsem si myslela. Měl být dopraven Lewisově rodině jako součást dědictví. Díky nějakému tušení jsem si prošla seznam otrocké populace Monticella a přišla jsem na něco fantastického.“

S těmito slovy podala Austinovi papír se seznamem otroků, jejich jmény, pohlavím, věkem a zaměstnáním. Austin přelétl očima seznam a bez komentáře ho poslal dál.

Gamay řekla: „Zeb je veden jako *svobodný muž.* Byl přiřazen k domu.“

„Jak se v osmnácti stal svobodným člověkem?“ podivil se Austin.

„Já myslím, že to byla odměna,“ ozvala se Angela.

„To dává smysl,“ připustil Austin. „Byl to Jeffersonův způsob poděkování mladíkovi za poskytnuté služby.“

„Ten Lewisův materiál," promluvila Gamay. „Vsadila bych se, že ho předal Jeffersonovi."

„Víte, co se s tím bývalým otrokem dále dělo?" otázal se Austin Angely. „Zůstal v Monticellu a pracoval v domě ve významné funkci. Ze soupisu sice za několik let zmizel, ale to nebyl konec jeho historie." Vytáhla kopii výstřižku z jedněch starých novin. Gamay si ho přečetla. „To je náš svobodný muž?"

„Říká se tu, že pracoval pro prezidenta Jeffersona," konstatovala Angela.

Gamay podala výstřižek Paulovi. „Je to dynamit. Bylo mu přes devadesát a krátce před svou smrtí poskytl toto interview. Na smrtelné posteli řekl zcela otevřeně, že Meriwether Lewis byl zavražděn."

„Jaká je naděje, že to samé pověděl i Jeffersonovi?" otázal se Austin.

Paul řekl: „My si myslíme, že Jefferson celou tu dobu věděl, že došlo k vraždě, ale veřejně zastával teorii o sebevraždě, i přesto že tím poněkud kazil reputaci svého starého přítele."

„Jefferson zásadně neodmítal různé triky, ale musel k nim mít dobrý důvod," pravil Austin.

Paul vzal do ruky vyobrazení lodi. „Myslíme si, že jenom nechtěl přivolávat pozornost na skutečnost, že o *tomhle* věděl."

„Počítám, že náš další krok je jasný," prohlásila Gamay. „Výlet do Monticella, abychom zjistili, jestli není možné dozvědět se o mladém Zebovi něco víc."

Austin se právě chystal říct, že s tímto postupem souhlasí, když se musel omluvit, protože mu zazvonil telefon. Byl to Wilmut.

„*Mám to!*" řekl Wilmut vzrušeně.

„Ty jsi našel polohu lodi?“
„Dokonce ještě víc, Kurte. Našel jsem tu *loď*.“

36

AUSTIN STÁL NA PALUBĚ plachetnice a hleděl do zátoky Chesapeak Bay. Zátoku znal jako své boty. Se svou osmimetrovou plachetnicí s mělkým ponorem, kterou vlastnoručně zrestauroval, prošmejdil snad každý záliv na obou březích.

I přes poněkud větší šířku byla plachetnice překvapivě rychlá a manévrovatelná. Potvrzovala svou pověst, že je „rychlá jako kočka“. Austin měl slabost pro rychlost a nejraději plachtil ostře proti čerstvé bríze s těsně přitaženou velkou čtverhrannou hlavní plachtou.

Dnes ale nikoliv. Austin se vyškrabal z lodě a kráčel zpět na parkoviště. Pomohl Zavalovi vyložit jejich zavazadla z džípu. Po ukončení porady NUMA si sbalili nějaké věci a vyrazili k jachetnímu přístavu jižně od Annapolisu. Austin sem předem zavolal, aby si u kapitána přístavu zamluvil sedmimetrový laminátový motorový člun.

Zavala nesl látkové vaky, v nichž měli potápěčské vybavení. Austin si vzal na starost dvě plastové krabice. Dotáhli veškerou výbavu k místu, kde byl vyvázaný člun, a všechny věci naložili na palubu. Pak uvolnili poutací lana a zamířili do zálivu. Zavala obsluhoval kormidlo, Austin sledoval mapu a ovládal GPS.

Chesapeak Bay je největší ústí řeky ve Spojených státech. Na délku měří tři sta třicet kilometrů od Havre de Grace v Marylandu, kde se do moře vlévá řeka

Susquehanna, až k Norfolku ve Virginii. Šířka zálivu kolísá od pětapadesáti kilometrů v místech, kde ústí do moře řeka Potomac, až po necelých sedm kilometrů v blízkosti Aberdeenu v Marylandu.

Zavala přehlédl širokou hladinu, na níž se třpytily sluneční paprsky. „Kolikpak je v téhle zátoce potopených vraků?“ zeptal se poněkud hlasitěji, aby byl přes bručení motoru slyšet.

Austin vzhlédl od mapy. „Podle posledního sčítání osmnáct set. Od vraku ze šestnáctého století u ostrova Tangier až po *Cuyahogu*, kutr Pobřežní stráže, který se potopil po srážce s jinou lodí. Avšak historici v NUMA nemají sebemenší vodítko a jsou bezradní, pokud jde o ten satelitní objev.“

„O jaké hloubce to mluvíme?“

„Chesapeak je z větší části dost mělká,“ odpověděl Austin. „V průměru sedm metrů, ale místy je dno zbrázděné údolími, někde až skoro sedmdesát metrů hlubokými.“ Poklepal prsty na mapu. „Podle všeho se náš cíl nalézá právě v nějaké takové díře.“

Motorový člun pokračoval na cestě k jihu. Poskakoval po půlmetrových vlnách kolem člunů lovících ústřice a kolem plachetnic. Podél středového vodního kanálu, dělícího zátoku na dvě části, probíhal v obou směrech čilý provoz.

Za necelou hodinu plavby se Austin znovu podíval na GPS a dal Zavalovi znamení. Ten stáhl páčku plynu a kormidloval člun směrem, kam ukazoval Austin prstem. Když dorazili na místo, Austin ukázal prstem dolů a zakřičel.

„*Tady.*“

Člun se zaryl přídí do vody a zastavil. Zavala vypnul motor. Austin odložil GPS stranou a svrhl kotvu. Člun se kolébal ve vlnách, jen pár set metrů od malého ostrůvku. Hloubkoměr ukazoval, že dno je od kýlu vzdálené patnáct metrů. Oba se zahloubali nad satelitní fotografií, kterou jim poskytl Wilmut. Na snímku byl jasně vidět obrys potopené lodi. Ta by se teď měla nalézat přímo pod jejich kýlem.

Austin otevřel jednu plastovou krabici a vytáhl dálkově ovládaný plovoucí robot SeaBotix zhruba tvaru a velikosti vysavače. NUMA měla takový stroj velikosti automobilu a Austin mohl využít celou řadu dálkově ovládaných snímacích aparátů, ale dával přednost rychlosti. Rozhodl se proto nepoužít časově náročný magnetometr či postranní skener a raději si vzal zařízení do mělké vody, které se dalo snadno transportovat.

Na jednom konci jasně červeného krytu byla umístěna barevná kamera s vysokým rozlišením a halogenová světla. Na opačném konci se nacházely dvě výkonné trysky. Přístroj měl i boční trysku, která ho mohla posunout do stran, a dále vertikální trysku pro pohyb nahoru a dolů. Kovový rám na každé straně přístroje sloužil dvojímu účelu – jako skluznice i jako mechanická ochrana vlastního přístroje.

Zavala otevřel víko druhé krabice, jež obsahovala dvaceticentimetrový monitor a řídicí zařízení. Sám byl zkušeným pilotem, takže by neměl mít potíže ovládat jednoduchou řídicí páku. Pak spolu s Austinem propojili přístroj s řídicím panelem sto metrů dlouhým lankem. Poté Austin zvedl robot za držadlo a volně ho položil do vody. Zavala s ním provedl několik složitých manévrů,

aby dostal do ruky řízení, a pak už nasměroval přístroj se zapnutými tryskami ke dnu.

DOP (dálkově ovládaný přístroj) rychle klesl o třináct metrů. Tam Zavala přístroj vyrovnal a zkontroloval monitor. Dva kužely osvětlovaly bahnité dno. Nikde však nebyla ani stopa po nějakém vraku. Provedl přístroj po několika rovnoběžných trasách, jako by sekal louku. Stále však žádný vrak neviděl.

„Jenom doufám, že náš cíl není vlastně jenom škytnutí NUMASatu," poznamenal. Obrátil se k Austinovi, který mu nahlížel přes rameno.

„To určitě ne," řekl Austin rozhodně. „Pusť se do další série napravo odsud. A ber to pečlivě."

Zavala aktivoval boční trysky a posunul miniaturní průzkumnou jednotku doprava. Zahájil nové pátrání v pětimetrových rovnoběžných pásech. Uprostřed tohoto pátrání náhle světla přístroje odhalila tmavý oblý předmět vyčnívající ze dna.

Zavala zastavil pohyb přístroje a nechal ho vznášet se na místě. „Buď to je žebro vodního hada, nebo kus lodě."

Obrázek na monitoru vyvolal na Austinově tváři úsměv.

„Řekl bych, že jsme našli vrak," prohlásil. „Připomeň mi, abych Oku Saurona obětoval jednoho Hobita."

Zavala pohnul přístrojem a na obrazovce se zjevila další lodní žebra. Obrys lodní kostry byl nyní dobře patrný. Dřevěné oblouky se postupně zmenšovaly, jak se přístroj pohyboval směrem k bývalé přídi.

„Dřevo je docela dobře zachované, až na horní okraje, které se zdají být ožehnuté," poznamenal Zavala.

„Tolik tedy ohledně příčiny potopení. Shořela až k čáře ponoru.“

„Jak dlouhá podle tebe byla?“

Austin zašilhal na obrazovku. „Tak padesát metrů, možná o trochu víc. Co to je, tamhle vpravo?“

Zavala rychle přístroj pootočil. Světla dopadla na cosi, co připomínalo dlouhý dřevěný zvířecí nos. Horní část hlavy však byla ohořelá k nepoznání.

„Vypadá to jako velký houpací kůň,“ řekl Zavala.

Austinovi se zrychlil tep. Sáhl do vaku a vytáhl z něho vodotěsný pořadač z průhledné umělé hmoty. Ten obsahoval nákres podle počítačové analýzy, který mu dal Trout. Přidržel obraz v blízkosti monitoru. Koňský nos na monitoru i na obrázku byly prakticky totožné.

„Hádej znovu, amigo. Možná jsme první lidé po více než dvou tisících letech, kteří na vlastní oči vidí fénickou loď Taršiše.“

Zavala se rozzářil. „Dal bych bednu tequily *anejo*, kdybych mohl alespoň zahlédnout tuhle starou dámu ještě plout po hladině.“

Zvolna popojížděl přístrojem podél lodního levoboku.

Vtom Austin zahlédl přesně uprostřed trupu tmavý kulatý předmět. Zaklepal prstem na obrazovku. „Co je tohle?“

Zavala posunul kameru velice opatrně o pár centimetrů kupředu.

Světlo dopadlo na kovovou mřížku zčásti pokrytou mořskou vegetací. Obrátil dálkově ovládaný přístroj a využil proud z trysek, aby odstranil písek z okolí předmětu.

Austin pravil: „Vždyť to je potápěčská helma.“

„Já vím, že Féničani byli chytrý národ, ale netušil jsem, že se také uměli potápět s helmou.“

„Taky že neuměli. Někdo nás na tom vraku předběhl, a jak to vypadá, je stále ještě tady.“

Zavala nastavil přístroj tak, aby se vznášel na místě, takže měl helmu neustále na dohled. Austin si zatím rozložil potápěčskou výbavu na palubu a svlékl se do plavek. Pak si oblékl mokrý neopren, boty, rukavice, kapucu a nakonec ploutve. Zavala mu pomohl se zátěží na opasku a s bombami se vzduchem. Austin si rychle přezkoušel vybavení, zejména regulátor vzduchu. Pak si stáhl masku na obličej a mezi zuby skousl náustek. Sedl si na okraj nik a pozadu se skulil do vody.

Austin se v oblaku bublin potopil jen pár desítek centimetrů. Pocítil náhlý chlad, než se voda, která mu pronikla mezi neopren a kůži, ohřála na tělesnou teplotu. Mohutnými tempy svalnatých nohou zamířil ke dnu přes tmavnoucí vrstvy vody směrem za stříbřitě zeleným světlem, pocházejícím z halogenů dálkově ovládaného přístroje.

Austin dosáhl dna prakticky v místě, kde byl tento přístroj ponořený. Odplaval tedy před objektiv kamery a dal znamení zvednutým palcem. Zavala zakýval přístrojem nahoru a dolů, jako by souhlasně přikyvoval. Austin mávl na rozloučenou a odplaval prozkoumat žebra. Dřevo bylo rozhodně opálené.

Právě se obracel k helmě, když opodál zahlédl nějaký hranatý předmět. Zvedl tu věc, která připomínala kamennou či pálenou hliněnou tabulku o ploše asi 50 čtverečných centimetrů a zhruba 5 cm silnou. Na jedné straně byl přidělaný provázek.

Austin strčil tabulku do transportního vaku, visícího na kompenzátoru vztlaku, a sám se konečně věnoval helmě. Z bezprostřední blízkosti nejprve odstranil veškeré vodní rostlinstvo. Pak se však ukázalo, že helma je stále pevně spojena s náprsníkem. Zaryl do bahna. Zevní okraje náprsníku lemovaly cáry rozpadajícího se plátna.

Austin ucítil zamrazení, jež nemělo původ pouze v teplotě vody.

Uvolnil vodotěsnou baterku z jejího závěsu, zapnul ji a zamířil světlem skrz mřížku do helmy. Zevnitř na něj hleděly prázdné oční důlky.

Austin zvažoval další kroky. Jako většina lidí, kteří mají vztah k moři, i on měl hluboký respekt před vodními hroby. Mohl by se vynořit a nahlásit svůj objev příslušným úřadům. Ale nemotorná těžká ruka policejního potápěče by nejspíš zničila každé tajemství, které mohl vrak možná vydat.

Objal helmu paží a opatrně ji uvolnil. Z jejího dna vypadla lebka a dosedla zpříma na dno. Austin pocítil vděčnost, že se neznámý potápěč stále usmívá.

Vyhnul se zlověstným očním důlkům a z kapsy vytáhl transportní nafukovací sáček. Uvázal jeho lanka ke kovové helmě a pak do něj vpustil vzduch ze své bomby. Po vpuštění vzduchu do kompenzátoru vztlaku už jenom pevně uchopil helmu a zvolna se vynořil.

Zavala tyto primitivní záchranářské práce sledoval na monitoru. Spatřil, jak se Austinova hlava zvedá nad hladinu, takže mu hodil lano. Austin ze všeho nejdřív uvázal helmu, aby ji neutopili. Pak podal Zavalovi kyslíkové bomby, opasek se závažím a ploutve, načež

vylezl po žebříčku na palubu. Teprve pak začali společně vytahovat potápěčskou helmu.

Austin svlékl přiléhavou kapucu a poklekl vedle helmy „Je dost starodávná," prohlásil. „Nejspíš tam byla dlouhá léta."

Zavala si prohlížel způsob upevnění přívodní kyslíkové hadice a destiček chránících uši a obličej. Přejel špičkami prstů po klenbě helmy. „Ta řemeslná dokonalost je neuvěřitelná. Je to celé z mědi a mosazi." Pokusil se zvednout helmu i s náprsníkem. „Tohle děťátko musí vážit přinejmenším pětadvacet kilo. Chlápek, který ji nosil na krku, musel být hodně silný. Pořádný tvrďák."

„Ale nebyl tvrdý dostatečně," poznamenal Austin.

„Taky mě to napadlo," prohodil Zavala s pohledem přes bok člunu. „Zajímalo by mě, kdo to byl."

Austin seškrabal z kovu zelený povlak a objevil na náprsníku přinýtovanou oválnou plošku s vyrytými záznamy výrobce. Podle této rytiny pocházela helma od firmy z Bostonu s názvem Morseova potápěčská výbava z Bostonu. Pod tímto jménem se dokonce nalézalo sériové číslo.

„Tohle nám možná poskytne odpověď."

Mobilním telefonem zavolal oddělení námořní historie agentury NUMA. Představil se výzkumné pracovnici, která mu prozradila, že se jmenuje Jennifer, a předal jí informace z destičky výrobce. Jennifer chtěla vědět podrobnosti, ale nakonec slíbila, že spustí pátrání a výsledek mu zavolá zpátky.

Zavala se vrátil k ovládacím prvkům dálkově řízeného přístroje a přivedl ho na hladinu. Vyzvedl ho z vody, zatímco Austin úhledně svinul vodicí lanko a uložil

je na palubu. Vtom si všiml svého transportního vaku. Otevřel ho a vytáhl z něj tabulku. Pod vodou měla šedozelenou barvu, ale jak oschla, změnila se do hněda. Na jedné straně do ní bylo vyryto několik asi centimetr hlubokých, rovných, křížících se čar. Podal destičku Zavalovi.

„Tohle jsem našel nedaleko helmy. Původně jsem myslel, že ty čáry jsou přirozené vrstvy v hornině, ale teď si nejsem zdaleka tak jistý."

Zavala natáčel tabulku v různých úhlech, aby vyzkoušel dopad světla. „Tyhle čáry jsou příliš pravidelné a hluboké, než aby byly přirozené," pravil. „Protilehlé strany jsou přesně rovnoběžné. Je to rozhodně výrobek lidských rukou. Jak jsi na tom s féničtinou?"

„Už jsem hodně zapomněl," odpověděl Austin krátce, vzal si tabulku a strčil ji do vaku.

Pak si znovu pustili obrázky, které přístroj natočil při prvním přeplutí, a shodli se na novém odhadu délky vraku. Po svém výletu ke dnu ji Austin tipoval na zhruba sedmdesát metrů.

„Jedna věc je jistá," prohlásil Zavala. „Rozhodně to nebyla veslice."

Vtom zacinkal Austinův mobil.

„Vypadá to, že jste narazil na něco pořádného," ozvala se Jennifer, výzkumnice agentury NUMA. „Objevili jste pravou dvanáctišroubovou námořní MK potápěčskou helmu se čtyřmi světly. Morse bylo jméno bostonské firmy vyrábějící mosazné předměty, která se za Občanské války začala zabývat různými typy potápěčských helem."

„Tahle ale vypadá daleko mladší," namítl Austin.

„To také *je.* Vaše helma byla vyrobena v roce 1944. Ten tvar a typ MK se používal zhruba již od začátku století a časem se jenom vylepšoval. Odpracovala si svoje zejména ve válečném námořnictvu, které ji používalo za druhé světové války prakticky při všech záchranářských pracích na ponorkách.“

„Znamená to tedy, že tuto helmu naposledy použili za války?“

„Třeba ne. Někdo ji mohl objevit ve vojenských přebytcích. Jestli byla v dobrém stavu, mohla stát na sběratelském trhu docela slušné peníze.“

„Škoda že neznáme jejího majitele,“ povzdechl si Austin.

„Nemůžu vám říct, komu patřila, ale podle záznamů námořnictva jsem zjistila, kdo ji za války používal. Byl to potápěč válečného námořnictva jménem Chester Hutchins. Vojenské záznamy uvádějí, že tu helmu koupil po válce ve výprodeji. Jako jeho bydliště je uveden Havre de Grace v Marylandu.“

Austin toto místo nedaleko ústí řeky Susquehanna znal. „Vím, kde to je, díky. Možná že stále žije nějaký jeho příbuzný.“

„Minimálně jeden zaručeně žije. Paní Thelma Hutchinsová. Máte při ruce tužku?“

Austin vyhrabal z krabice s náhradními díly propisku a na okraj mapy naškrabal několik čísel. Poděkoval Jennifer a zopakoval Zavalovi, co se právě dozvěděl.

„To vypadá jako slibné vodítko,“ řekl.

„Tak slibné, jak je to jen možné,“ přitakal Austin. Vytočil číslo. Ozval se jakýsi ženský hlas. Austin zaváhal. Nepřál si způsobit někomu srdeční infarkt.

Avšak něžný způsob, jak sdělit takovou novinu, neexistoval.

Zeptal se tedy, zda není příbuzná Chestera Hutchinse.

„Jsem, chci říct, *byla* jsem. On je už řadu let po smrti. Kdo volá, prosím?“

„Jmenuju se Kurt Austin a jsem z agentury NUMA. Dnes jsem se spolu se svým přítelem potápěl k jednomu vraku v Chesapeak Bay a našli jsme tam potápěčskou helmu. Podařilo se nám vystopovat ji k vašemu manželovi.“

„Dobrý Bože! Po takové době!“

„Přála byste si, abychom vám tu helmu donesli, paní Hutchinsová?“

„Buďte tak hodní. Dám vám svou adresu.“

Pak ještě několik minut hovořili, až nakonec Austin zavěsil.

Zavala naslouchal jejich konverzaci. „Takže?“ tázal se.

Austin spojil ukazovák s palcem ve vítězném gestu.

„Bingo,“ řekl a zašklebil se.

37

CARINA MĚLA POCIT, jako by se vznášela v oblacích. Oběd se dvěma organizátory výstavy v zahradní restauraci Metropolitního muzea umění dopadl lépe, než doufala. Vypadalo to, že všechno půjde tak, jak si přála. *Konečně.*

Organizátoři nadšeně uvítali její návrh, že vhodně uveřejněná zpráva o krádeži *Navigátora* přivede do muzea další davy návštěvníků. Sotva dokázali ovládnout vzrušení, když jim líčila dlouhé pátrání po soše, popisovala pokus o loupež a konečně vylíčila tu loupež poslední – úspěšnou.

Organizátoři si přehazovali nápady sem a tam jako hráči stolního tenisu a jen si do elektronických organizérů zanášeli poznámky.

Navigátor bude mít vlastní sál jenom pro sebe. Bude to vlastně samostatná výstava ve výstavě, kde bude plno fotografií z časopisu *National Geographic*, zachycujících objevení sochy při vykopávkách v Sýrii. Fotografie iráckého muzea. Veškeré kousky skládanky. Ústředním bodem bude prázdné pódium, rezervované pro sochu, které tomu všemu propůjčí zdání záhady. Téma výstavy bylo logické: *Pohřešován.*

Tato výstava by mohla být v hantýrce muzeálních pracovníků vrcholnou senzací. Prostě *bomba.*

Když Carina nastoupila do výtahu, který ji měl odvézt ze střešní jídelny dolů, v duchu se usmívala. *Američani.* Možná jim někdy činí problémy prosadit se v globálních ekonomických podmínkách, ale rozhodně neztratili schopnost prodat i vzduch.

Myšlenka na Američany jí připomněla, že má volat Austinovi.

Cítila pokušení prohlédnout si alespoň některé působivé exponáty místního muzea, ale jediný pohled na hodinky ji upozornil, že setkání u oběda se protáhlo víc, než původně počítala.

Prošla rychle Velkou síní a vyšla ven hlavním vchodem. Zastavila se mezi obrovskými sloupy na vrcholu širokého schodiště, jež spadalo na Pátou Avenue, a vylovila z kabelky mobilní telefon. Začala vyťukávat číslo, ale pak si vzpomněla, jak Austin hodil v Turecku svůj mobil do moře.

Carina tedy zavolala automatizovanou ústřednu a požádala o spojení s agenturou NUMA. Potěšilo ji, když se ozval živý lidský hlas. Admirál Sandecker totiž nenáviděl syntetickou hlasovou poštu, takže NUMA byla nejspíš jedinou vládní organizací ve Washingtonu, která stále ještě využívala živé telefonistky.

Carina nechala vzkaz na Austinově záznamníku v tom smyslu, že si právě bere taxík na nádraží Penn Station a že mu zavolá buď z vlaku, nebo až dorazí do Washingtonu. Stejnou zprávu zanechala Austinovi doma. Jestli se jí nepodaří s Austinem spojit, dopraví se taxíkem do hotelu a počká tam na jeho zavolání. Po celou dobu, kdy Carina telefonovala, sledoval každý její pohyb muž z předního sedadla žlutého taxi, zaparkovaného nedaleko vchodu do muzea.

S očima upřenýma na cíl promluvil řidič do vysílačky.

„Nakládám rito u Metropolitního.“

Carina strčila telefon zpátky do kabelky a začala sestupovat po schodech.

Taxík se pomalu pohnul kupředu a řidič zapnul světelné znamení na střeše značící, že je volný. S perfektním načasováním zastavil před Carinou, právě když sestoupila ze schodiště na chodník.

Skoro se zdráhala uvěřit svému štěstí.

Carina otevřela dvířka a nasoukala se na zadní sedadlo. „Kam to bude, madam?“ otázal se přes rameno taxikář. „Penn Station, prosím.“

Řidič souhlasně přikývl a zavřel plastovou přepážku mezi místem řidiče a prostorem pro cestující. Taxík odrazil od obrubníku a vmísil se do živého provozu na Páté Avenue. Carina okénkem sledovala svět kolem. New York patřil mezi její nejoblíbenější města. Milovala jeho energii, kulturu i moc a nekonečnou různorodost jeho obyvatel.

Někdy se trápila proto, že neměla žádnou domovskou základnu. Byla dítětem Evropy a Afriky, s jednou nohou na každém kontinentu. V Paříži žila a pracovala, ale strávila víc času na cestách než doma. Už se těšila na pobyt v Austinově loděnici. Líbil se jí ten nebojácný a pohledný Američan a záviděla mu, jak dovede skloubit cestování a pobyt doma. Bude si s ním muset promluvit, jak dokáže vyzískat z obou světů to nejlepší.

Carina si náhle uvědomila, že cítí sladkou vůni, jako by do vozu nastoupila těžce naparfémovaná žena. Z toho odéru se jí zatočila hlava. Pokusila se otevřít okno, ale

páčka nefungovala. Zato zápach neustále sílil. Měla pocit, jako by se dusila. Natáhla se na sedadle na opačnou stranu, ale ani tam se jí nepodařilo okno otevřít.

Začínala se jí zmocňovat závrať. Jestli neucítí čerstvý vzduch, pak určitě omdlí. Zaťukala na přepážku za řidičem, ale odpovědi se nedočkala. Pohlédla na fotografii na řidičově průkazu a zdálo se jí, že ten obrázek se tomu taxikáři ani moc nepodobá. Srdce se jí rozběhlo a celou ji polil studený pot. Musím… dostat… ven.

Zaútočila pěstmi na plastovou přepážku. Řidič vzhlédl do zpětného zrcátka, takže mu viděla přímo do očí. Neměl v nich ani stopu soucitu. Obraz v zrcadle se jí začínal rozmazávat.

Paže jako by měla z olova. Náhle nedokázala ani zvednout pěst. Opřela se tedy do opěradla, zavřela oči a omdlela.

Řidič taxíku se znovu podíval do zpětného zrcátka. Uspokojen, že Carina ztratila vědomí, vypnul na palubní desce spínač, kterým vpouštěl do prostoru pro cestující plyn. Odbočil z Páté Avenue a zamířil k řece Hudson.

O pár minut později dojel s taxíkem k domku hlídače u vjezdu do oploceného areálu. Strážný ho mávnutím pustil dovnitř a nasměroval ho k helikoptéře čekající na říčním břehu. Těsně u stroje, který jen líně mával vrtulemi, stáli dva muži s drsnými obličeji.

Taxík zaparkoval přímo u nich. Muži otevřeli zadní dvířka, vytáhli bezvládné Carinino tělo a naložili je do helikoptéry.

Jeden z mužů se posadil na místo pilota, druhý zůstal vedle Cariny, s připraveným plynovým sprejem,

aby jí mohl kdykoliv přidat, kdyby se náhodou začala budit.

Listy rotoru se rozběhly, až se slily v rozmazaný kruh. Stroj se lehce naklonil kupředu a pak se rychle zvedl z betonu. Během chvilky z něho zbyla jen tečka na nebi.

38

NIKDE JINDE NEDOKÁŽU být šťastný,“ citovala Gamay zápis z průvodce. „Jefferson vyjadřuje svou lásku k Monticellu naprosto jednoznačně.“

„Ty se mu *divíš!“* Paul ukázal přes čelní sklo směrem k povědomému sloupovém portiku a rotundě na vzdálenějším kopci, vysoko čnícím nad zvlněnou krajinou Virginie.

Uplynul přinejmenším rok od doby, kdy Troutovi naposledy navštívili Jeffersonovo pohádkové útočiště při návratu z jedné cesty, kterou podnikli ve svém humvee. Obvykle řídil Paul. Gamay měla na starosti navigaci a předčítání méně známých faktů z kupy průvodců. Až do omrzení. *„Hele,“* řekla Angela.

Trout sebou škubl. Angela na zadním sedadle si s Gamay v nejmenším nezadala, pokud šlo o nevýznamné cestovní informace. Od chvíle, kdy dnes ráno trojice opustila Georgetown, se obě ženy střídaly a doplňovaly v uvádění různých faktů o Jeffersonovi a Monticellu.

„Už je pozdě,“ pravil Paul ve snaze mladé ženy umlčet. „Jsme na místě.“

„Tohle je *důležité,“* pronesla Angela, která měla stále ještě zabořený nos do tlusté brožurky s názvem *Život a doba Thomase Jejfersona.* „Píše se tu o

Jeffersonových písemnostech, které byly ukradeny během cesty člunem do Monticella.“

Trout nastražil uši. „Přečti to nahlas.“

Angela se nenechala dvakrát pobízet. „Jefferson píše svému příteli doktoru Benjaminu Bartonovi o ztrátě indiánských slovníků. Barton byl naturalista a člen Filozofické společnosti. Jefferson o té krádeži mluví jako o ‚nenapravitelném neštěstí'. Během třiceti let se mu podařilo sestavit padesát indiánských slovníků, ale jejich vytištění odkládal, protože ještě nestačil zpracovat materiál, který získal Lewis. Měl dojem, že některá slova připomínají ruštinu. Podařilo se mu zachránit pár stránek z řeky, kde byly také výrazy indiánů kmene Pániů, které přivezl Lewis, a ‚malé fragmenty ještě nějakého jiného jazyka'. I tento jazyk jsem viděl v jeho rukopisu, ale nezůstalo tu žádné vodítko, o jaký jazyk se jedná.“

„Docela by mě zajímalo, jestli se ty fragmenty nepodobají slovům na mapě, která jsou zřejmě fénická,“ poznamenala Gamay.

„Je to možné,“ připustil Paul. „Třeba Jefferson napsal Lewisovi a řekl mu o těch fénických slovech na mapě. Lewis si pak uvědomil, že podobná slova už viděl v materiálech, které shromáždil během svých cest, ale Jeffersonovi je zatím neposlal.“

„Proč by ale ten materiál zadržoval?“

„Protože nerozeznal jeho důležitost. Teprve poté, co od svého bývalého šéfa dostal úřední dopis, odložil všechno a vyrazil do Monticella s něčím, co chtěl Jeffersonovi předat.“

„Což znamená, že ta mapa je dost důležitá,“ konstatovala Gamay. „Jednak prokazuje spojení s Féničany a za druhé ukazuje, kde je Ofir.“

„To je sice vzrušující, ale bez dalších informací neužitečné," zavrtěl Trout hlavou. „Kompasový směr, nějaké měřítko vzdáleností, pozemní význačné body. Něco takového by nám pomohlo."

Angela otevřela aktovku, chvíli hrabala v Jeffersonově složce a nakonec vytáhla arch papíru, na němž byly kudrlinky, tečky a několik fénických slov.

Zamávala papírem ve vzduchu. „Všichni souhlasíme s tím, že někdo určité detaily z mapy odstřihl," konstatovala.

„To je fakt," přitakal Paul. „Zdá se, že máme jenom část původně větší mapy."

„Jestli je to pravda," ozvala se Gamay s rostoucím vzrušením, „pak je možné, že Lewis měl druhou část mapy. Lewis přece údajně na své expedici k Pacifiku nalezl zlatý důl."

„Ojoj!" vyhrkla Angela. „Jestli jsou naše teorie ohledně toho mladého otroka správné, potom tedy by Jefferson *věděl*, kde se nachází ten zlatý důl v Ofiru."

„Počkej moment," napomenul ji Paul s úsměvem. „Možná jsme v tobě vyvolali falešný dojem. Gamay i já máme tendenci házet kolem sebe různé nápady, ale nesmíme zapomínat, že jsme vědci. To znamená, že bychom měli jednat na základě *faktů*. Teď ale jenom hádáme na základě předpokladů, které ovšem zatím nebyly potvrzeny."

Angela vypadala schlíple. Gamay se tedy pokusila mladou výzkumnici nějak potěšit. „Musíš ale připustit, Paule, že je to vzrušující možnost, i se všemi dosavadními nejistotami a nejasnostmi."

„Byl bych první, kdo by prohlásil toto vysvětlení za přijatelné," ujistil ji Paul. „Třeba tu začneme nacházet odpovědi."

Zarazil humvee na parkovišti v blízkosti Jeffersonovy knihovny, impozantní patrové budovy s podkrovím, se stěnami pobitými bílými prkny, která se nacházela něco přes půl kilometru východně od hlavní brány do Monticella. Vešli do haly, prozradili recepční svá jména a požádali, zda by mohli hovořit s tím archivářem, s nímž mluvili telefonem. Za několik minut vešel do haly vážným krokem vysoký muž ve světle hnědém obleku, rozhlédl se a již se hrnul k příchozím, ruku napřaženou k pozdravu.

„Rád vás poznávám," pronesl se širokým úsměvem na rtech. Mluvil s virginským přízvukem, vyznačujícím se měkkou výslovností. „Jmenuju se Charles Emerson. Jason Parker, archivář, s nímž jste telefonovali, předložil vaše dotazy právě mně. Vítejte v Jeffersonově knihovně."

Emerson měl hluboký hlas a dvorné způsoby jižanského gentlemana. Mahagonovou pleť mu nenarušovala jediná vráska, s výjimkou jemných vějířků kolem zevních koutků očí, které prozrazovaly, že se rád směje. Jeho robustní atletická postava úměrně vyplňovala oblek, ale ocelově šedá barva vlasů svědčila o tom, že mu může být už přes šedesát.

Gamay představila Paula a Angelu. „Díky za to, že jste nás přijal," dodala.

„Bez problémů. Jason mi prozradil, že jste z agentury NUMA?"

„Paul a já pracujeme opravdu pro NUMA a tady slečna Worthová je výzkumná pracovnice z Národní filozofické společnosti."

Emerson pozvedl obočí. „Já *jsem poctěn.* Výsledky práce NUMA jsou všeobecně známé a Filozofická společnost zase představuje perlu mezi vzdělávacími institucemi.“

„Děkuji vám,“ ozvala se Angela a rozhlédla se po hale. „Vaše knihovna je také velice impozantní.“

„Jsme na tuto budovu pyšní,“ pravil Emerson. „Její výstavba stála pět a půl milionu dolarů a otevřená byla v roce 2002. Na policích je místo pro osmadvacet tisíc svazků a navíc nabízí celou škálu čítáren a multimediálních studoven. Pojďte, provedu vás.“

Emerson je uvedl do čítárny a výzkumné sekce, načež je vzal do své prostorné kanceláře. Vyzval návštěvníky, aby se posadili, a sám se uvelebil za velikým dubovým stolem.

„Nejsem si jist, jak vám, lidem z NUMA, může knihovna pomoct,“ řekl. „Virginské kopečky jsou hodně daleko od oceánu.“

„To jsme si všimli,“ odpověděla s úsměvem Gamay. „Možná nám toho ale můžete nabídnout víc, než si myslíte. Meriwether Lewis vedl přece expedici k Tichému oceánu na Jeffersonův příkaz.“

Jestli Emersonovi připadalo toto vysvětlení poněkud nepatřičné, nedal na sobě nic znát. „Meriwether Lewis,“ pronesl přemýšlivě. „Okouzlující muž.“

Angela se nedokázala ovládnout. „Vlastně nás více zajímá jeho sluha. Mladý muž jménem Zeb Moses, který byl s Lewisem v době jeho smrti.“

„Jason se zmínil, že jste se ptali na Zeba, když jste volali. Právě proto vás předal mně. Zeb byl pozoruhodný člověk. Narodil se do otroctví a skoro celý svůj život pracoval v Monticellu. Když zemřel, bylo mu přes

devadesát. Žil tedy dost dlouho, aby si mohl přečíst Prohlášení o osvobození otroků.“

„Zdá se, že toho o něm hodně víte,“ poznamenal Paul.

Emerson se usmál. „To bych opravdu *měl*. Zeb Moses byl můj předek.“

„To je ale náhoda,“ zareagoval Paul. „Jste ta nejvhodnější osoba, která nám může dát odpověď na otázku, jež nás pronásleduje.“

„Udělám, co budu moct. Ptejte se.“

„Nevíte, jak se stalo, že Zeb dostal svobodu tak brzo po příjezdu do Monticella?“

Když byl hluboce zamyšlený, měl Paul ve zvyku naklánět lehce hlavu na stranu a mrkat svýma velkýma hnědýma očima, jako by se díval nad obroučkami nějakých neviditelných brýlí. Byl to takový osobitý projev, který však občas některé lidi překvapil. Ani Emerson nebyl žádnou výjimkou.

Na chvíli se zdálo, jako by ztratil svůj blazeovaný výraz. Úsměv se přeměnil v rozmrzelost, avšak Emerson se rychle vzpamatoval. Roztáhl rty do širokého úsměvu.

„Jak jsem řekl, můj předek byl pozoruhodné individuum. Jak jste se dozvěděli, že byl Zeb svobodný člověk?“

„Prošli jsme si záznamy z Monticella,“ řekl Paul. „Slovo ‚svobodný‘ je připsáno u Zebova jména Jeffersonovou rukou.“

„Ano, Jefferson skutečně *dal* některým svým otrokům svobodu,“ potvrdil Emerson.

„Ale moc jich nebylo,“ poznamenala Angela. „Jefferson měl sice výhrady k otroctví, ale i vy na vaší internetové stránce přiznáváte, že vždycky vlastnil

přinejmenším dvě stě otroků. Prodal jich více než sto a pětaosmdesát předal do vlastnictví své rodiny. Osvobodil jich pouze pět ve své poslední vůli a další tři, včetně vašeho předka, ještě za svého života.“

Emerson se zasmál. „Připomeňte mi, abych s vámi nikdy nezkřížil intelektuální meče, mladá dámo. Máte stoprocentní pravdu. Nicméně to však dokazuje, že otrokům svobodu *dával*, i když, bohužel, nepříliš často.“

„Což nás přivádí zpátky k otázce,“ ozval se znovu Paul, „proč dostal Zeb svobodu a protekční místo v domě okamžitě po svém příchodu do Monticella.“

Emerson se opřel v křesle a sepjal prsty. „Nemám ponětí. Vy máte nějakou představu proč?“

Paul se obrátil na Angelu. Chtěl, aby využila vědeckou přednášku, kterou této mladé ženě sám nedávno poskytl. „Slečna Worthová vám to vysvětlí.“

Angela se dychtivě připojila. „My si myslíme, že Lewis byl na tajné misi, která měla Jeffersonovi přivézt nějaké důležité informace. Z tohoto důvodu

Lewise zavraždili, avšak Zeb Moses pokračoval do Monticella a misi dotáhl do konce. Proto Jefferson Zeba odměnil slušným místem a svobodou.“

„To je tedy příběh,“ povzdychl si Emerson a zavrtěl skepticky hlavou, protože se nechtěl chovat hrubě. „Jaký druh informací mohl být mladému Zebovi svěřen?“

Gamay neváhala také něco prozradit. Ozvala se, dříve než Angela mohla odpovědět. „Myslíme si, že to byla mapa.“

„Mapa čeho?“

„To netušíme.“

„To je pro mě novinka,“ přiznal Emerson. „Něco vám řeknu. Podívám se na to. S tím jste mě skutečně

dostali. Nikdy mě nenapadlo, že by Zeb mohl být účastníkem nějakých tajných operací.“ Pohlédl na hodinky a vstal. „Musím se omluvit, že přerušuji tuto úžasnou diskusi, ale mám teď schůzku s jedním potencionálním sponzorem.“

„Chápeme,“ zareagoval Paul. „Vřelý dík za váš čas.“

„Ale není vůbec zač,“ ujišťoval je Emerson, když vyprovázel své hosty ke dveřím.

Emerson tím možná skončil, zato Angela nikoliv.

„Oh, málem jsem zapomněla, pane Emersone,“ řekla. „Neslyšel jste někdy o Jeffersonově Artyčokové společnosti?“

Emerson se s rukou na klice zastavil. „Ne,“ řekl. „Nikdy. Má to něco společného se zahradničením?“

„Možná,“ připustila Angela a pokrčila rameny.

„Takže se budu muset podívat i na toto.“

Emerson sledoval u vchodu, jak jeho návštěvníci nasedají do humvee a odjíždějí. Ve tváři měl vepsané hluboké znepokojení.

Poté svěžím krokem dorazil do své kanceláře a na telefonu pozorně vyťukal nějaké číslo.

Odpověděl mu jakýsi mužský hlas. Suchý a ostrý. „Dobré jitro, Charlesi. Jak se dneska máš?“

„Už mně bylo líp. Ti lidé, kteří včera volali a vyptávali se na Zeba Mosese, právě odešli z knihovny. Je to dvojice příslušníků NUMA a jakási mladá žena z Filozofické společnosti.“

„Dovedu si představit, že jsi využil svého konverzačního nadání, abys je svedl ze stopy.“

„Myslel jsem, že se mi to daří, dokud se mě ta mladá žena nezeptala na Artyčokovou společnost.“

Následovalo několikavteřinové ticho, které ukončil suchý hlas. „Raději bychom měli svolat schůzku s ostatními.“

„Hned se do toho dám,“ slíbil Emerson.

Když zavěsil, zůstal chvíli zírat do prázdna. Pak se vzpamatoval a vyťukal zpaměti první telefonní číslo.

Jak čekal, než to volaný zvedne, v duchu se mu začala zhmotňovat představa rozmotávajícího se obřího klubka.

JAKÉ JSOU VAŠE první dojmy?“ otázal se Paul, když míjeli Monticello. „Přátelský, i když ne příliš vstřícný,“ ozvala se jako první Gamay. „Něco skrývá,“ souhlasila Angela.

„Sledoval jsem jeho reakci, když jsi zmínila Artyčokovou společnost,“ řekl Paul. „Klasická reakce vysoké zvěře, která se dostala mezi dálkové reflektory.“

„Také jsem si toho všimla,“ přidala se Gamay. „Angeliny otázky ho rozhodně upoutaly. Možná bychom měli trochu hlouběji zapátrat v té malé společnosti. Znáte někdo nějakého experta na artyčoky?“

Angela odpověděla. „Znám někoho, kdo dělá rešerši na knihu o artyčocích. Zavolám mu.“

Stocker byl doma a byl potěšen, že slyší Angelu. „Jste v pořádku? Slyšel jsem o vraždě v knihovně a pokoušel jsem se zavolat k vám domů.“

„Jsem v pořádku. Někdy později vám o tom budu vyprávět. Teď mám na vás prosbu. Nenarazil jste během vašeho výzkumu na zmínku o Artyčokové společnosti?“

„Jeffersonovu tajném klubu?“

„To je ono. Co o něm víte?“

„Narazil jsem na zmínku o tomto klubu v článku o tajných společenstvech na virginské univerzitě. Celý článek jsem ale nečetl, protože se mi to moc nezdálo.“

„Nevíte, kdo ten článek napsal?“

„Nějaký profesor z té univerzity. Můžu vám dát jeho jméno a číslo.“

Poznamenala si to a slíbila Stockerovi, že zůstanou ve spojení, a pak předala novinky Troutovým. Gamay neztrácela čas a profesorovi zavolala.

„Dobré zprávy,“ řekla poté, co zavěsila. „Profesor nás rád přijme mezi přednáškami, ale budeme si muset pospíšit.“

Trout sešlápl pedál plynu a široké vozidlo nabralo rychlost.

„Další zastávkou je Virginská univerzita.“

39

VDOVA PO POTÁPĚČI k lodním vrakům bydlela ve čtvercovém třípodlažním domě, který kdysi mohl vypadat elegantně, než si léta vybrala svou daň. Starý žlutý nátěr oprýskával a odlupoval se v celých plátech. Okenice visely nakřivo. Dojem chátrání však končil u čerstvě posečeného předního trávníku a upravených květinových záhonů kolem základů.

Austin stiskl zvonek. Protože neuslyšel žádnou zvonkohru, zaťukal kotníky prstů na dveře. Opět se nikdo neozval. Zabouchal tak silně, že dveře málem povolily.

Nikdo neodpověděl. Zabušil tedy do dveří tak, že je málem prorazil. „*Už jdu!*“ Zpoza rohu domu se vynořila bělovlasá žena. „Omlouvám se,“ pronesla s širokým úsměvem. „Byla jsem na zahradě.“

„Paní Hutchinsová?“ otázal se Austin.

„Říkejte mi Thelmo.“

Oprášila si z rukou hlínu a podala pravačku Austinovi a pak Zavalovi. Dlaň měla mozolnatou a stisk překvapivě pevný. Také Austin se Zavalou se představili.

Přimhouřila své modré, jak křemen tvrdé oči. „Když jste volal, tak jste mi neřekl, že jste takhle hezký,“ pronesla Thelma s úsměvem ve tváři. „Bývala bych se dala trošku do pucu. Takhle vypadám jako stará zmoklá slepice. Takže vy jste našli Hutchovu helmu.“

Austin ukázal na Cherokee, parkující před domem. „Je vzadu v džípu.“

Thelma se rozhodně vydala po cestičce k autu, přistoupila k němu a otevřela kufr. Mořská vegetace byla pečlivě odstraněna, takže mosaz a měď se ve slunečních paprscích jenom leskly.

Thelma prsty pohladila klenutou helmu. „To je doopravdy ta schránka na Hutchův mozek,“ pravila a setřela si z oka slzu. „Pořád je tam dole?“

Austin si vybavil šklebící se lebku. „Obávám se, že ano. Přála byste si, abychom uvědomili Pobřežní stráž, která by vylovila jeho ostatky k řádnému pohřbu?“

„Nechte toho starého blázna na pokoji. Oni by pochovali jeho kosti do země, což by se mu nelíbilo. Po jeho smrti jsem měla další dva muže, pánbůh s nimi, ale Hutch byl první a také nejlepší. To bych mu nemohla udělat. Pojďme ven za dům. Uctíme tam spolu jeho památku.“

Austin si se Zavalou vyměnil pobavený pohled. Thelma Hutchinsová nebyla žádná křehká stará dáma, kterou očekávali. Měla vysokou postavu, přímé držení těla a na svůj věk jen nepatrně shrbená ramena. Šla rázně, nikoliv šouravě, když je vedla k omšelému dřevěnému stolu pod vybledlým slunečníkem s reklamou na Cinzano. Thelma řekla, že se hned vrátí.

Dům vypadal zezadu ještě hůř, ale dvůr byl čistě upravený jako jamkoviště na golfu. Všude byly záhony květin a navíc rozlehlá zeleninová zahrada, jež by stačila uživit celou armádu veganů. Přišel je pozdravit labradorský retrívr a začal přičinlivě slintat na Austinovo koleno.

Z domu vyšla Thelma se třemi lahvemi piva na tácu. Omlouvala se, že je to hodně levná značka.

„Začnu pít Stellu Artois, až mi zvýší penzi. Zatím musí stačit tyhle pardálí chcanky.“ Pohlédla na psa. „Vidím, že jste se tady s Lushem už seznámili.“ Nalila trochu piva do misky a usmála se, jak se k ní pes rozběhl a začal chlemstat pěnící mok. Pak pozvedla láhev. „Na Hutche. Já věděla, že někdy někdo na toho starého piráta padne.“

Přiťukli si pivem a lokli si.

„Jak dlouho je váš manžel po smrti?“

„Můj *první* manžel.“ Polkla doušek piva a našpulila rty. „Hutch zhebnul na jaře v třiasedmdesátým. Kde jste ho našli?“

Austin rozložil mapu, kterou přivezli s sebou, a ukázal na křížek nakreslený tužkou.

„*Zatraceně!*“ vyhrkla Thelma. „To je pěkných pár kilometrů od místa, kde jsem myslela, že je ten vrak s pokladem.“

„Vrak s pokladem?“ otázal se Zavala.

„Tak tomu říkal Hutch, blázen jeden. To ho zabilo.“

„Můžete nám povědět, co se vlastně stalo?“ vyzval ji Austin.

V Thelminých očích se objevil vzdálený pohled. „Můj manžel se narodil a byl vychován v zálivu. Během druhé světové války vstoupil do válečného námořnictva a stal se potápěčem. Podle toho, co jsem slyšela, byl sakramentsky dobrý. Když válka skončila, koupil si od námořnictva svoje potápěčské vybavení. Vzali jsme se a on svoji zálibu nadále provozoval komerčně, jako vedlejšák, aby nevyšel ze cviku. Většinou si bral

rybářský člun. Tak také našel ten vrak. Zachytil ho sítěmi. Vrak ho doopravdy dostal.“

„Pročpak, Thelmo?“

„Hutch znal každičký vrak v okolí. Ke spoustě z nich se potápěl. Byl amatérský historik, takže nastudoval spoustu pramenů. Ale o lodi, která by se potopila v těchto místech, nenašel nikde jedinou zmínku.“

„Nikdy vám neřekl, kde ten vrak je?“ vyzvídal Zavala.

„Můj manžel uměl držet pusu zavřenou jako ústřice z Chesapeaku. Byl opravdu staromódní. Věřil, že každá ženská je od přírody drbna. Jednou mi slíbil, že mi to prozradí, až pro mě z lodi přinese nějaké zlato.“

„Proč si myslel, že je ve vraku zlato?“ chtěl vědět Austin.

„Spousta lidí totiž neví, že tady všude byly kdysi zlaté doly. V Marylandu, Virginii, až nahoru k Pensylvánii.“

„Není divu. Já se třeba teprve loni dozvěděl, že celá tahle oblast kolem Cheasapeaku byla zlatonosná,“ dodal Austin. „V Marylandu jsem narazil na jednu restauraci, která se jmenovala U Zlatého dolu, a já netušil, že nese jméno již nefunkčního nedalekého naleziště.“

„Váš manžel zřejmě hádal, že se nějaké zlato dostalo i na palubu té lodi,“ poznamenal Zavala.

„To bylo víc než pouhý dohad, hezoune.“ Zatahala za zlatý řetízek, který měla na krku. Na něm visel přívěsek ve tvaru koňské hlavy. „Tohle našel při svém prvním ponoření. Dal mi ho spolu se slibem, že toho bude víc.“ Zhluboka si vzdychla. „Och, Hutchi,“ zamumlala, „tys pro mě znamenal víc než nějaký poklad.“

„Omlouvám se, že jsme vám přivolali takové vzpomínky," ozval se Austin.

Vzápětí se však znovu objevil zářivý úsměv. „Nic si z toho nedělejte, Kurte. Omlouvám se, že jsem to nezvládla."

Zavala měl dotaz. „Kurt a já jsme měli co dělat, abychom tu helmu vytáhli z vody. Navíc je ještě těžší o připojený náprsník. Nechápal jsem, jak váš muž dokázal sám to potápěčské oblečení obléknout či svléknout."

„Och, on ale nebyl sám. Pracoval společně s jedním členem posádky, nějakým Tomem Lowrym, právě v době, kdy objevil ten vrak, tak se s ním musel o tajemství podělit. Z Toma se stal pomocník potápěče. Hutch slíbil, že všechno, co najde, rozdělí napůl."

„Ten Tom ještě žije?" zeptal se Austin.

„Jeho taky zabil vrak," odpověděla Thelma. „Pobřežní stráž se domnívala, že se Hutch dostal pod hladinou do nějakých problémů. Třeba se mu zamotala vzduchová hadice. Tom měl sílu jako býk, ale v hlavě to byla trošku slabota, jestli mi rozumíte. K Hutchovi byl nesmírně loajální. Podle mě skočil bez přemýšlení přes palubu, dostal se také do potíží a utopil se."

„Copak Pobřežní stráž nenašla člun zakotvený nad vrakem?" podivil se Austin.

„Přišla bouřka, člun se utrhl z kotvy a uplaval. Tomovo tělo i loď našli celé kilometry daleko. Ten člun jsem prodala jednomu Hutchovu příteli, kterého jsem si později vzala."

„Řekla jste někdy někomu o tom pokladu?"

Thelma energicky zavrtěla hlavou. „Dokonce ani Pobřežní stráži ne. Ten smolný vrak už zabil dva muže a

já nechtěla ze sebe nebo z kterékoliv jiné ženy z města udělat vdovu.“

„Kolikrát se Hutch k tomu vraku potopil?“ otázal se Zavala.

„Šel tam dvakrát.“ Dotkla se prstem řetízku. „Poprvé našel ten přívěsek. Podruhé se musel potopit, když našel ten džbán.“

Austin odložil pivo. „Jaký džbán, Thelmo?“

„Taková stará věc z kameniny. Na povrchu šedivá a zelená, hrdlo zalité. Našla jsem ho ve člunu v truhle se zásobami, kam ho museli uložit Hutch s Tomem. Stále ještě byl pokrytý mořskou vegetací. Džbán byl příliš lehký, než aby v něm bylo zlato, já ho ale stejně nikdy nechtěla otevřít. Bála jsem se, že z něho vzejde jenom další smůla a neštěstí. Něco jako Pandořina skříňka.“

„Mohli bychom ten džbán vidět?“ otázal se Austin.

Thelma vypadala náhle vyvedená z míry. „Kéž byste přišli o něco dřív. Před pár dny jsem ho dala chlapíkovi, který se tu zastavil. Povídal, že píše knihu a ve městě zaslechl nějaké fámy o Hutchovi a potopeném vraku. Když jsem mu pověděla o džbánu, požádal mě, jestli by si ho nemohl půjčit a nechat ho zrentgenovat. Já mu to dovolila.“

„Nejmenoval se ten člověk Saxon?“ dohadoval se Austin.

„Správně. Tony Saxon. Vypadal docela dobře, ale nebyl to zas takový fešák jako vy. Znáte ho?“

„Jenom povrchně,“ připustil se smutnou grimasou Austin. „Neříkal, kde bydlí?“

„Neříkal,“ odpověděla po krátkém přemýšlení. „Nepřišla jsem o nic cenného, že ne? Tenhle dům potřebuje spoustu oprav.“

„Nejspíš nepřišla,“ ujistil ji Austin. „Ale helma je vaše a v ní je spousta peněz.“

„Dost na to, abych za ně nechala tuhle starou pastoušku opravit a natřít?“

„Možná vám ještě zbyde na pár beden Stella Artois,“ slíbil jí Austin.

Odmítl další pivo na oslavu. Spolu se Zavalou přinesli z džípu helmu, a uložili ji v obývacím pokoji. Austin slíbil Thelmě, že jí pošle námořního odhadce. Ona jim oběma poděkovala s upřímnou pusou na tvář.

Austin už hodlal nastoupit do auta, když si všiml proužku papíru namotaného na stěrači. Rozbalil papír a četl propiskou napsaný vzkaz.

Drahý Kurte. Omlouvám se za tu amforu. Budu v grilu Tidewater do 6 hodin večer. Platím pití. A. S.

Austin podal zprávičku Zavalovi, který si ji přečetl a usmál se.

„Tvůj přítel tady říká, že platí pití,“ řekl Zavala a nasoukal se do džípu. „Lepší už to nemůže být.“

Austin se vměstnal za volant a vyrazil k nábřeží. Už cestou do města si všiml nápisu nabádajícího k návštěvě podniku Tidewater a pamatoval si, jak tento restaurant s výhledem na záliv nalézt. Po boku Zavaly vstoupil do baru a okamžitě spatřil Saxona, jak se s barmanem baví o rybaření. Když zahlédl Austina, usmál se a šel se představit Zavalovi. Ke konzumaci navrhl jednu značku místního piva. Odnesli si tedy sklenice ke stolku v rohu.

Austin prohrával krajně nerad, ale s výsledkem se dokázal vždy rychle smířit. Nyní zvedl sklenici v přípitku.

„Gratuluju, Saxone. Jak jste to dokázal?“

Saxon usrkl piva a otřel si pěnu z kníru.

„Hodně píle a trocha štěstí," řekl. „Hodlal jsem se soustředit na tuhle oblast. Obrátil jsem pozornost ze západního pobřeží Severní Ameriky na východní poté, co mi podpálili mou repliku."

„Proč si myslíte, že to bylo žhářství?" chtěl vědět Austin.

„Pár dní před tím požárem jsem dostal nabídku jednoho překupníka k odkoupení člunu. Řekl jsem mu, že replika je vědecký projekt, ne předmět kšeftování. Ještě ten samý týden loď shořela."

„Kdo byl ten kupec?"

„Potkal jste se s ním na předvádění *Navigátora*. Viktor Baltazar."

Austin si vybavil hněvivý záblesk v Saxonových očích, když Baltazar vešel do skladu Smithsonova muzea.

„Povězte nám, co vás přivedlo k Chesapeaku," chtěl vědět Austin.

„Vždycky jsem uvažoval o Chesapeaku jako o určité, i když bezesporu trochu nepravděpodobné možnosti, že se právě v této krajině nacházel bájný Ofir, už kvůli zlatým dolům, které tu byly. Podobně mě zaujala i Susquehanna. Před několika lety objevili nahoře na řece v Mechanicsburgu v Pensylvánii nějaké destičky s nápisy, jež mohly být ve féničtině."

„A co vás přivedlo k Thelmě Hutchinsové?"

„Když ukradli *Navigátora*, byl jsem zoufalý. Nevěděl jsem, co mám dělat, takže jsem jel sem a začal procházet krámky s potápěčským vybavením a různé historické společnosti. Thelmin manžel, nebo spíše jeho společník, si mohli pustit pusu na špacír. Začal jsem

shromažďovat různé fámy o lodním vraku s pokladem. V té souvislosti jsem slyšel o Thelmě a vyhledal ji. Sama mi navrhla, abych si její amforu vzal. Zjevně podlehla mému šarmu.“

„*Zjevně,*“ poznamenal suše Austin. „Jak jste našel nás?“

„Až bude NUMA chtít zůstat v utajení, tak navrhuju, aby natřela svá vozidla méně nápadnou barvou nežli tou krásnou tyrkysovou. Šel jsem na pozdní snídani, když jsem spatřil vaše auto. Sledoval jsem vás až k loděnici, viděl, jak vykládáte potápěčskou výbavu a vyrážíte k Thelmině domu. Můžu vám teď položit jednu otázku? Jak jste se *vy* dozvěděli o vraku?“

Austin informoval Saxona o duplikátu sochy v Turecku a o mapě vyryté na povrchu sochy.

Saxon se zachechtal. „Zatracená kočka! Vždycky jsem tvrdil, že je to víc než jenom obyčejná socha. Možná představují dvojici strážící chrám.“

„Třeba Šalomounův chrám?“ nadhodil Austin se vzpomínkou na svou konverzaci s Nickersonem.

„To je docela dobře možné.“ Saxon svraštil čelo. „Zajímalo by mě, proč se ti lidé, co ukradli originální sochu, nesnažili objevit vrak.“

„Třeba nejsou tak chytří jako my,“ odpověděl Austin. „Co s tím plánujete dělat?“

„Otevřel jsem tu amforu a studuju její obsah.“

„Moc nezahálíte. Co bylo uvnitř?“

„Odpověď závisí na vás, Kurte. Já doufám, že spolu uzavřeme nějakou dohodu. Rád bych využil zdroje agentury NUMA. Nezajímá mě žádné zlato, žádné poklady. Jenom vědomosti. Přeju si nalézt královnu ze

Sáby víc než cokoliv jiného na celém světě. Ochotně přiznávám, že jsem tou dámou posedlý.“

Austin stáhl koutky úst, zamračil se a pak se obrátil na Zavalu. „Myslíš, že bychom měli uzavírat nějaké dohody s takovým kluzkým charakterem?“

„Sakra, Kurte, znáš mě a víš, jaká jsem romantická duše a mám pochopení pro takové románky. Má můj hlas.“

Austin se mezitím také rozhodl. Služby agentury NUMA budou ve srovnání se Saxonovými zkušenostmi představovat jen nepatrný příspěvek. Stejně tak obdivoval mužovu vynalézavost a vytrvalost.

Podíval se Saxonovi do očí. „Přidám se, takže to bude jednomyslné. Za dvou podmínek, ovšem.“

Saxon protáhl obličej. „Jaká je vaše první podmínka?“

„Že mi povíte, co jste našel v té amfoře.“

„Byl tam papyrus. A podmínka číslo dvě?“ vyzvídal Saxon.

„Že zaplatíte příští rundu.“

„Namoutě, Austine. Jste zatraceně tvrdý, když dokážete přitisknout ke zdi tak zoufalého člověka, jako jsem já,“ pravil Saxon a kroutil si přitom konečky kníru.

Potom se však pousmál, zavolal na barmana a naznačil svou objednávku třemi prsty.

40

BALTAZARŮV KOMORNÍK KRÁČEL chodbou s tmavým ostěním až k těžkým dubovým dveřím. Jednou rukou balancoval s tácem a druhou jemně zaťukal na dveře. Žádná odpověď. Rty se mu prohnuly v náznaku úsměvu. Věděl, že Carina je uvnitř, protože sem nedávno přinesl její bezvládné tělo z helikoptéry. Komorník vydoloval z kapsy klíč, odemkl a otevřel dokořán. Carina stála přímo na prahu, obličej znetvořený zlostí. V obou rukou svírala těžký mosazný podstavec stolní lampy, jako by to byl válečný kyj. Byla připravena rozbít s ním hlavu prvnímu člověku, který se objeví. Nečekala však někoho s čajníkem z jemného čínského porcelánu. Aniž by sklonila lampu, otázala se: „Kdo mě svlékal?“ Sluha ji ujistil: „Jedna členka domácího personálu. Vaše šaty se nyní perou. Pan Baltazar měl pocit, že se budete zatím cítit líp v něčem čistém,“ vysvětlil jí komorník.

„Můžete říct panu Baltazarovi, že chci okamžitě své oblečení.“

„Můžete mu to povědět sama. Očekává vás v zahradě. Vzkazuje vám však, že není třeba spěchat. Máte přijít, až se na to budete cítit. Můžu odložit ten podnos?“

Carina z muže nespouštěla pohled, ale ustoupila stranou a nechala ho vejít. Položil podnos na konec stolu. S pohledem upřeným na mosaznou lampu z místnosti raději vycouval a dveře nechal otevřené.

Carina byla vzhůru jenom pár minut. Po probuzení s překvapením zjistila, že leží v cizí posteli. Stále se jí vybavoval onen zvláštní sladký zápach v taxíku. Odhodila pokrývku a všimla si, že je oblečená pouze do spodního prádla. Vydala se tedy v luxusním pokoji hledat zbývající oblečení. Jediné, co však objevila, byly dlouhé bílé bavlněné volné šaty s výstřihem u krku. S těmito šaty v ruce se rozhlédla kolem sebe. Až na mříže v okně vypadala místnost stejně jako pokoj v nějakém dobrém hotelu. Přešla k oknu a pohlédla na dokonale upravený trávník, když zaslechla ťukání na dveře. Hodila na sebe šaty a popadla stojací lampu.

Když sluha odešel, vyšla na chodbu a pozorovala ho, jak mizí v další chodbě. Vrátila se do pokoje a práskla za sebou dveřmi. Ruce se jí napětím třásly. Odložila lampu, zhroutila se do plyšového křesla a rozplakala se.

Vnitřní zlost, která jí dodávala odvahu k útoku na sluhu, ochabla. Otřela si oči a přešla do koupelny, kde si alespoň umyla obličej a přičísla rozcuchané vlasy. Zhluboka se napila čaje, vyšla na chodbu a vydala se v komorníkových šlépějích k otevřeným dveřím do patia. Vynořila se do záplavy slunečního světla a rozhlédla se kolem sebe. Ve fontáně, v jejímž středu stála socha nahé ženy, bublala voda. Její oči však okamžitě sklouzly na Baltazara, který právě řezal květiny z jednoho záhonu obkružujícího fontánu.

Baltazar byl oblečen neformálně v plandavých bílých kalhotách a černé košili s krátkým rukávem. Na nohou měl espadrilles – tenisky s provázkovou podešví. Když Carina vešla na nádvoří, usmál se na ni a přistoupil blíž, aby jí mohl nabídnout kytici.

Carina si založila ruce na prsou. „Nechci vaše květiny. Kde to jsem?“

Odložil kytici na mramorovou lavičku. „Jste mým milým hostem, slečno Mechadiová.“

„Já ale *nechci* být vaším milým hostem. Trvám na svém propuštění.“

Baltazar neztrácel z tváře úsměv a dál se díval na Carinu, jako by byla vzácný exemplář motýla a jemu se podařilo získat ho do své sbírky. „Majestátní, velitelské. Přesně, jak bych čekal od někoho z Makedské linie.“

Tato odpověď Carinu zmátla. Hněv ustoupil zmatenosti. „O čem to sakra mluvíte?“

„Dám vám jeden návrh.“ Rukou ukázal ke kulatému stolku, prostřenému pro dva.

„Připojte se ke mně na drink a tapas, ty úžasné španělské chuťovky, a já vám povím jeden příběh.“

Carina se rozhlédla po zahradě. Dvojice mužů v černých stejnokrojích stála vedle dveří, jež snad vedly ven z patia. Útěk nebyl možný. A i kdyby se jí podařilo dostat odsud, co pak? Neměla ani ponětí, kde se nachází. Došla k závěru, že nejlepší bude vyčkat. Přešla tedy ke stolku a strnule se posadila.

Jako zázrakem se v ten okamžik zjevil sluha se džbánem čisté vody a nalil do sklenic. Následovalo několik chodů. Carina si zprvu hodlala jen tak zobnout a nepřijímat Baltazarovu pohostinnost, ale brzy zjistila, že má strašný hlad. Snědla vše, co se před ní ocitlo, což pro sebe omlouvala tím, že musí načerpat sílu. Naopak se ani nedotkla růžového vína, protože k tomu, co ji čekalo, potřebovala čistou hlavu.

Zdálo se, jako by jí Baltazar četl myšlenky. Byl mazaný znalec lidské povahy a během jídla se tedy

nepokoušel o žádnou hlubší konverzaci, snad jen s výjimkou dotazů, jestli je jídlo připravené podle jejích představ. Teprve když měla dost, odstrčila prázdný talíř a vypila plnou sklenici vody. „Splnila jsem svou část úmluvy," prohlásila poté.

„To máte pravdu," přikývl souhlasně Baltazar. „Teď splním já tu svou. Náš příběh začíná před třemi tisíci lety samotným Šalomounem."

„*Králem* Šalomounem?"

„Právě tím. Synem Davidovým, vládcem zemí, jež zahrnují i dnešní Izrael. Podle biblických údajů Šalomouna navštívila královna z místa zvaného Sába. Slyšela o Šalomounově moudrosti a byla tudíž zvědavá. Když však dorazila na místo, dojem na ni učinila nejen králova moudrost, ale i jeho nesmírné bohatství. Vzájemně se do sebe zamilovali. Král dokonce napsal několik erotických básní, o nichž někteří soudí, že byly alespoň zčásti pro ni."

„Píseň písní," poznamenala Carina.

„Správně. Žena v té básni se představuje slovy: ‚Snědá jsem a jsem líbezná, ó dcery Jeruzalémské.'"

„Pocházela z Afriky," konstatovala Carina.

„To se zdá být pravdou. Zmínka o ní v bibli je jen krátká. Naopak korán tuto příhodu rozvíjí a Arabové a později středověcí kronikáři pokračují ještě do větších podrobností. Královna ze Sáby a Šalomoun se berou, ona mu dává syna a pak se vrací do vlasti. On má nadále spoustu žen, konkubín a dětí, ona ještě více zbohatne a získá moc."

„Co jejich syn?"

„Podle legendy se vrátil do Afriky a vládl tam jako král."

„Kouzelná pohádka," poznamenala Carina. „Můžu se teď *konečně* rozžehnat s vaší pohostinností a odejít odsud?"

„To ale byla jenom první část celého příběhu," řekl Baltazar. „Také ze vztahu Šalomouna a královniny služky vzešel syn. Zemřel sice poměrně mlád, ale jeho potomci žijí. Stěhují se na Kypr, kde zakládají podnik na stavbu lodí a navazují kontakt s křižáky ze čtvrté křižácké výpravy. Po vydrancování Konstantinopole se opět stěhují, tentokrát do západní Evropy, a přijímají španělské jméno."

„Baltazar," dodala Carina.

„Správně. Naneštěstí jsem poslední mužský potomek Baltazarů. Až umřu, rod vymře se mnou."

I tak to bude pozdě, pomyslela si Carina. Nahlas se zasmála způsobem, který dámě moc neslušel. „To chcete říct, že jste potomek Šalomounův?"

„Ano, a vy rovněž."

„Jste daleko větší šílenec, než jsem si myslela, Baltazare."

„Dříve než vyřknete definitivní rozsudek nad mým duševním zdravím, vyslechněte mě, slečno Mechadiová. Šalomounův syn počatý ze vztahu s královnou se stal králem Etiopie. Jeho rod vládl po celá staletí."

„Narodila jsem se v Itálii, ale matka mi vyprávěla příběh o králi Menelikovi I. Etiopském. Co to znamená?"

„Takže víte o *Kebra Nagast*, Právu králů. Tato posvátná kniha vypráví příběh o královně ze Sáby a Menelikovi."

Tady se Carina ocitla na tenčím ledě. „To jméno jsem slyšela, ale nikdy jsem to nečetla. Vychovávali mě jako římskou katoličku."

„*Kebra Nagast* byla údajně nalezena ve třetím století po Kristu v knihovně Svaté Sofie v Konstantinopoli. Možná že byla sepsána ještě později, ale na tom nezáleží. Kdybyste tu knihu četla, věděla byste, že vypráví příběh Šalomouna a Mekady, královny ze Sáby. Nechal jsem to prověřit expertem na původ jmen, a ten mi potvrdil, že vaše jméno je odvozené od jména *Mekady.*“

„To nic nedokazuje. Znamenalo by to, že každičký chlapec jménem Ježíš nebo Kristián by se mohl hlásit o příbuzenství s Mesiášem?“

„Souhlasil bych s vámi, nebýt jedné věci. Pot na poháru, ze kterého jste si připíjela u vystaveného *Navigátora*, obsahoval zbytky vaší DNA. Vzorky jsem nechal zkontrolovat na třech pracovištích, takže výsledek je jasný. Vaše vzorky i moje obsahovaly stejnou DNA. Podle mého přesvědčení pochází až od Šalomouna. Vaše přes královnu ze Sáby, moje přes její službu. Nechám vám laboratorní výsledky poslat do vašeho pokoje, takže se můžete sama přesvědčit.“

„Laboratorní zprávy je možné zfalšovat.“

„To je pravda, ale tyhle falešné nejsou.“ Znovu se usmál. „Takže neuvažujte o svém pobytu jako o uvěznění. Jde spíše o rodinné setkání. Při našem prvním rozhovoru jste řekla, že byste se mnou ráda povečeřela. Večeříme v šest.“

Když se Baltazar obrátil k odchodu, Carina vykřikla. „Počkejte!“

Baltazar nebyl na rozkazy příliš zvyklý. Obrátil se a po tváři se mu mihl záchvěv zlosti. „Ano, slečno Mechadiová?“

Trhla za své oblečení. Jestli si Baltazar myslel, že pochází z královnina rodu, pak se tak bude chovat. „To se mi vůbec nelíbí. Chci vrátit své svršky.“

Přikývl. „Nechám vám je poslat do pokoje.“

Pak pokračoval v chůzi k jednomu vchodu do budovy, kde zmizel.

Carina zůstala sama. Poněkud zaraženě mlčela. Nevěděla, co má dělat. Sluha, který začal sklízet použité nádobí, ji informoval. „Pan Baltazar říká, že se můžete vrátit do svého pokoje.“

Připomenutí jejího vězeňského postavení ji vytrhlo z transu.

Otočila se na podpatku a rázně prošla dveřmi na chodbu a dál až do svého pokoje. Co bylo ještě před chvílí vězeňskou kobkou, připadalo jí nyní jako bezpečné útočiště.

Zavřela dveře a opřela se o ně. Pevně stiskla víčka, jako by se pouhým zamhouřením očí mohla přenést jinam.

Nebylo přece možné, že by sdílela třeba jen jedinou kapku krve s tímhle odpudivým hadem.

Pouhá jeho přítomnost v ní vyvolávala odpor a strach.

Nicméně ještě děsivější byla možnost, že jeho vyprávění je pravdivé.

41

PROFESOR McCULLOUGH SE POZDRAVIL se svými hosty na schodišti rotundy Virginské univerzity, klenuté budovy z červených cihel vybudované podle Jeffersonova projektu, který obrážel prvky z Monticella a z Pantheonu v Římě. Profesor navrhl procházku ambity obklopenými stromy, jejichž sloupoví uzavíralo rozlehlý terasovitý trávník. „Můžu vám věnovat dvacet minut, pak musím spěchat na svou přednášku o etice," pronesl mohutný, statný profesor, jehož šedivý plnovous připomínal chumáč tilandsie. Tváře měl červené jako jablka a jeho kolébavá chůze by spíše ukazovala na bývalého námořníka obchodní flotily než na akademika. „Musím vám říct, že mě velmi zaujaly vaše dotazy ohledně Artyčokové společnosti."

„Je to zjevně nějaká hádanka," poznamenala Gamay, když míjeli pavilony rozesazené po krajích zeleného prostoru.

McCullough se uprostřed chůze zastavil. „Je to pořádná *záhada,*" přiznal a zavrtěl hlavou. „Narazil jsem na tuto otázku, když jsem si připravoval přednášku o etice příslušnosti k nějaké tajné společnosti."

„To je zajímavé téma," pravil Paul uznale.

„Taky jsem si to myslel. Člověk nemusí být součástí spiknutí, které by se chtělo zmocnit světa, a už může být jeho morálka zpochybňována. Dokonce i členství v

naprosto *nevinné* organizaci může být příčinou nežádoucího hodnocení. Výlučnost. Oni proti nám. Tajemné symboly a rituály mezi členy. Elitářství. Něco za něco. Víra, že pouze *oni* znají pravdu. Mnohé spolky jsou přístupné pouze mužům. Některé země, jako například Polsko, tajné společnosti zakázaly. Na jednom konci jejich spektra najdete církevní azylové domy pro nejchudší, na druhém pólu třeba nacismus."

„Proč jste se začal zajímat o tajné společnosti?" chtěl vědět Paul.

McCullough pokračoval v chůzi. „Virginská univerzita je známá svými tajnými operacemi. V kampusu existují skoro dva tucty tajných spolků, a to jsou jenom ty, o kterých *vím."*

„Četla jsem o společnosti Sedm," ozvala se Angela, která, jak se zdálo, měla v malíku nevyčerpatelnou zásobu tajemných informací.

„Och, ano. Členové Sedmičky jsou natolik utajení, že se o jejich členství dovídáme, až když umřou a v místním tisku se objeví nekrolog. Jejich hrob bude pak ozdoben věncem z černé magnólie ve tvaru sedmičky. Pak se zvony na věži univerzitní kaple budou po dobu sedmi minut opakovaně každých sedm vteřin ozývat v sedmém rozladěném akordu."

„Byl Jefferson členem některé z těchto skupin?" otázala se Gamay.

„Když studoval v koleji Williama a Mary ve Williamsburgu, vstoupil do Klubu plochých klobouků. Později se z klubu stala Společnost plochých klobouků."

„Není to trochu neobvyklý název?" pozastavila se Gamay. „Za starých časů nosili studenti ty placaté pokrývky hlavy pořád, nejenom při promocích."

„Jako Harry Potter," dodala Angela.

McCullough se při té narážce nahlas zasmál. „Žádné Bradavice, alespoň pokud vím, ale Ploché klobouky měly tajný způsob podání ruky. Pravidelně se scházely a hovořily o různých tématech. Jefferson nakonec podle vlastních slov došel k závěru, že společnost ‚nemá jediný rozumný důvod ke své existenci'."

Gamay nasměrovala profesora zpět k oblasti původního rozhovoru. „Můžete nám říct něco o Artyčokové společnosti?"

„Je mi líto, že jsem se odchýlil. V univerzitní knihovně jsem prováděl rešerše ke své publikaci a přitom jsem narazil na jeden starý článek v novinách. Reportér v něm tvrdil, že se jednou vydal k panském domu, aby se pokusil od exprezidenta získat interview, když přímo před Monticellem uviděl vystupovat z kočáru Johna Adamse."

„Schůzka otců zakladatelů?"

„Ten novinář nemohl uvěřit svým očím. Šel tedy ke dveřím domu a promluvil si přímo s Jeffersonem. Ten mu tvrdil, že se zmýlil. Ve skutečnosti prý viděl místního plantážníka, který přišel prodiskutovat pěstování nové plodiny. Když se novinář zajímal, o jakou plodinu se jedná, Jefferson se usmál a sdělil mu, že jde o artyčoky. Novinář se o této konverzaci zmínil v redakci a uvedl, že Jeffersonův přítel ***vypadal jako*** Adams."

„Kdo jako první uvedl, že Artyčoková společnost vůbec existuje?" zeptala se Angela.

„Obávám se, že viníkem jsem *já*" McCullough měl v brunátném obličeji poněkud ostýchavý výraz. „To nechápu," řekla Gamay.

„Dopustil jsem se úvah typu ‚Co kdyby?' Připusťme, že k té schůzce skutečně *došlo.* Proč by se otcové zakladatelé scházeli? Tehdy nebylo cestování nic snadného. Napsal jsem pro univerzitní tisk humorný článek založený na té pověsti a na zálibě členů univerzity v tajných společnostech. Pak jsem časem na všechno zapomněl, až se minulý týden ozval ten váš přítel spisovatel. V archivech Americké filozofické společnosti narazil na Jeffersonovu práci o artyčocích. Můj původní článek byl koneckonců zmíněn na Googlu."

„Angela pracuje pro Filozofickou společnost," poznamenala Gamay. „Byla to ona, kdo objevil ten dokument."

„To je úžasná náhoda," rozplýval se McCullough. „To jsem také pověděl panu Nickersonovi."

„Kdo je pan Nickerson?" chtěla vědět Gamay.

„Povídal, že pracuje na ministerstvu zahraničí a patří mezi Jeffersonovy obdivovatele. Četl můj článek a napadlo ho, že toho vím možná víc. Ale už se mi neozval. Minulý týden volal Stocker. A teď vy." Pohlédl na hodinky. „Zatraceně. Je to celé fantastické, ale už je čas jít na přednášku."

Paul mu věnoval navštívenku. „Jestli si ještě na něco vzpomenete, dejte nám prosím vědět."

„Určitě."

„Díky za vaši pomoc," řekla Gamay. „Už vás nebudeme dál zdržovat." McCullough si se všemi potřásl rukou a vyrazil do posluchárny.

PAUL SLEDOVAL, jak profesor kráčí přes trávník. „Ve složce, kterou nám Kurt poslal do Woods Hole, se zmiňoval, že se na něj obrátil jeden chlap z

ministerstva zahraničních věcí, aby se podíval na fénickou záhadu. Ten člověk se jmenoval Nickerson. Kurt se s ním setkal na staré říční jachtě na Potomacu.“

„Na to jméno si vzpomínám. Myslíš, že to bude tentýž člověk?“ Paul pokrčil rameny a otevřel mobil. Listoval seznamem, až narazil na číslo jednoho zaměstnance ministerstva zahraničí, s nímž spolupracoval na otázkách dělení námořní jurisdikce. Za malý moment zavěsil.

„Nickerson je náměstek. Můj přítel z Foggy Bottom ho osobně nezná, ale tvrdí o Nickersonovi, že má přístup k vnitřním informacím a že dokáže dobře přežívat. Je považován za brilantního člověka, i když poněkud excentrického, a bydlí na palubě starožitné jachty na Potomacu. Dal mi jméno jachetního přístavu, ale lodě ne. Co kdybychom si takhle udělali na zpáteční cestě krátkou zastávku?“

„Nebylo by jednodušší, kdybychom znali jméno té lodi?“ nadhodila Angela. „Kdybychom chtěli dělat věci jednoduše, tak bychom nepracovali pro agenturu NUMA,“ poznamenal Paul.

PÁTRÁNÍ PO NlCKERSONOVĚ člunu bylo obtížnější, než Troutovi očekávali.

O spoustě lodí se dalo prohlásit, že jsou staré, ale pouze jedna – motorová jachta s bílým trupem jménem *Lovely Lady* – mohla být považovaná za starožitnou.

Paul vystoupil z auta a vrátil se k jachtě. Paluba byla prázdná a zdálo se, že na lodi není ani známka života. Stoupal po lodní lávce a několikrát hlasitě zavolal.

Z jachty mu neodpověděl nikdo, ale na vedlejším motorovém člunu se vynořila z kabiny hlava a řekla: „Nick není na palubě. Odejel před malou chvilkou.“

Paul neznámému poděkoval a zamířil zpátky k autu. Cestou pohlédl na jméno lodi na zádi a zaregistroval, že bílá barva příčného nosníku je bělejší než zbytek trupu. Vrátil se tedy k Nickersonově sousedovi s dotazem, zda starožitná jachta neměnila jméno.

„Vlastně ano,“ přitakal muž.

Za minutu už Paul seděl u volantu a prohlásil: „Žádný Nickerson, samozřejmě.“

„Viděla jsem tě, že si prohlížíš jméno té jachty,“ řekla Gamay. „Byl jsem jenom zvědavý. Nickersonův soused povídal, že dřív se ta jachta jmenovala *Thistle.*“

Angela zbystřila. „*Bodlák?* Určitě?“

„Jistě. Proč?“

„Artyčoky.“

„Ještě jednou?“ nechápal Paul.

„Na to jsem narazila, když jsem shromažďovala dokumenty pro svého přítele spisovatele. Kulovitému artyčoku se říká *bodlák.*“

42

SAXON ODEMKL DVEŘE pronajaté chatky na břehu zálivu a rozsvítil. V ústech roztažených do úsměvu se zableskly bílé zuby, když pronesl nahlas: „Vítejte v Saxonově archeologické konzervační laboratoři.“

Křesla i pohovka v zatuchlé obytné místnosti byly odstrčené ke zdi a na jejich místě stál odpadkový plastový sud a dva skládací piknikové stolky sražené k sobě. Na stolcích ležely listy tvrdého papíru vložené mezi první a poslední destičku z překližky.

Amfora ležela na pohovce ve dvou kusech. Skvrnitě zelený povrch štíhlé, do špičky vybíhající nádoby byl na mnoha místech poškozen korozí. Zapečetěné hrdlo bylo odříznuto od hlavní části nádoby. Austin zvedl ze stolu pilku na kov a zkoumavě se zahleděl na zelenavý prach, který uvázl mezi jejími zuby. „Vidím, že jste použil ty nejjemnější nástroje.“

„Domácí dílna,“ odvětil Saxon. Vypadal rozpačitě. „Já vím, že si o mně myslíte, že jsem vandal, ale v oblasti konzervování artefaktů za primitivních podmínek jsem přímo expert, navíc jsem nechtěl, aby nějaký všetečný konzervátor začal klást zvědavé dotazy. Bylo to určité riziko, ale kdybych měl čekat, až se oficiálně dozvím, co ta amfora obsahuje, určitě bych zcvoknul. Byl jsem nicméně zatraceně opatrný.“

„Asi bych se zachoval stejně," přiznal Austin a odložil pilu. „Doufám, že mi povíte, že pacient zemřel, ale operace proběhla úspěšně."

Saxon doširoka rozpažil. „Bohové staré Fénicie se na mě usmívali. Podařilo se to všechno nadmíru uspokojivě. Amfora obsahovala papyrus, většinou nepoškozený, srolovaný uvnitř nádoby."

„Byl pod vodou hodně dlouho," poznamenal Zavala. „V jakém stavu jste ho našel?"

„Papyru se nejlépe daří v suchém prostředí, jako kupříkladu v egyptské poušti. Amfora však byla pečlivě uzavřená a papyrus navíc zabalený do koženého pouzdra. Doufám v to nejlepší."

Austin pomalu nadzvedl víko další umělohmotné popelnice. „Další špičková technika?"

„To je moje ultrazvuková zvlhčovací komora. Stránky papyru byly příliš lámavé, takže bylo nutné je zvlhčit. Nejdřív naleju vodu do nádržky na dně a pak se rolička papyrů zabalená do sacího papíru vloží do menší plastové nádoby s několika otvory ve dně. Nakonec se celá nádoba pokud možno neprodyšně zakryje víkem."

„To tahle opičárna doopravdy funguje?"

„*Teoreticky* ano. Uvidíme." Saxon pohlédl na překližkový sendvič na stole.

„Tohle musí být ta vaše slavná iontová sušička," poznamenal Austin.

„Když navlhčený svazek začne být tvárný, musí se přebytečné vody zbavit. Ukládám jednotlivé stránky mezi listy pijáku a Gore-Texu, který absorbuje vlhkost. Váha překližky sušené stránky mezitím vyhladí."

„Viděl jste na papyru nějaký text?" chtěl vědět Austin.

„Na světle může papyrus ztmavnout, takže jsem ty stránky rozbaloval se zataženými závěsy. Díval jsem se na ně jen ve světle baterky. Moc textu se nedalo vidět už kvůli tomu, že na povrchu byla spousta skvrn. Doufám jenom, že ty s vysušením zmizí nebo se alespoň zmenší.“

„Za jak dlouho se budeme moct na ten papyrus podívat?“ chtěl vědět Zavala.

„Celý proces by měl být ukončen právě teď. *Teoreticky.*“

Z Austinova hrdla se vydralo zachechtání. „Pan Saxon dokonale zapadne k našim expertům v NUMA, Joe.“

„Souhlasím,“ přidal se Zavala. „Je schopný originálních řešení, je vynalézavý a dobře ovládá jemné umění CHSSP.“

„Pardon?“ ozval se nechápavě Saxon.

„To je španělská zkratka pro ‚Chraň si svou prdel‘,“ objasnil mu záhadu Zavala.

Saxon si zakroutil koneček kníru jako nějaký padouch z éry němého filmu. „V tom případě jsem jenom rád, že jste tady vy. Když něco pokazím, můžeme se o vinu rozdělit,“ pronesl. Zhasl stojací lampu. „Pánové, právě se chystáme podat důkaz, že Féničané dosáhli pobřeží Ameriky celá století předtím, než se narodil Kryštof Kolumbus.“

Austin vsunul prsty pod překližku a zeptal se: „Můžu?“

Opatrně sejmuli vrchní překližkovou desku a položili ji stranou, pak odstranili goretexovou vrstvu a vrstvy sacího papíru. Papyrus byl asi pět metrů dlouhý, složený z jednotlivých listů o velikosti zhruba třicet centimetrů na výšku a asi půl metru širokých.

Stránky měly roztřepané okraje, ale jinak byly v překvapivě dobrém stavu.

Papyrus byl pocákaný tmavými skvrnami, zakrývajícími většinu hnědě kropenatého povrchu. Místy byl vidět psaný text, ale většinou splýval se skvrnami.

Saxon vypadal jako dítě, které dostalo k narozeninám pár ponožek. *„Zatraceně!* Je to celé pokryté plísní.“

Jeho plamenné nadšení náhle narazilo do zdi reality. Zkamenělým pohledem zíral na papyrus, pak přešel k oknu a zadíval se na záliv. Austin však nehodlal nechat Saxona, aby se složil. Zašel proto do kuchyně a nalil do tří sklenic vodu. Vrátil se, jeden pohár věnoval Zavalovi, jeden Saxonovi a do třetice pozvedl číši i on.

„Ještě jsme nepřipili muži, který obětoval svůj život, aby vynesl tento papyrus z mořského dna.“

Saxon pochopil. Jeho zklamání nebylo nic ve srovnání s osudem potápěče, který nalezl vrak a pokusil se ho zachránit. „Na Hutche a jeho kouzelnou ženu,“ pronesl a přiťukli si. Pak se znovu shlukli nad papyrem.

Austin přinutil Saxona se soustředit. „Snažte se teď nevnímat jakékoliv psaní a povězte nám něco o fyzikálních kvalitách materiálu.“

Saxon vytáhl lupu a začal si papyrus prohlížet přes zvětšovací sklo.

„Tento papyrus byl vyroben z gigantických rostlin šáchoru, původně se vyskytujícího v okolí Nilu,“ vysvětloval. „Tyhle stránky mají vysokou kvalitu; nejspíš pocházejí ze samého srdce rostliny, rozdrceného a spojeného do pruhů, následně vrstvených. Také inkoust byl nejvyšší kvality. Lepidlo je v podstatě škrobového

původu. Užívali i barviva a gumu a psali perem z rákosu, takže písmo vypadalo pěkně souvislé a nepřerušované.“

„Povězte nám něco o textu,“ požádal ho Austin. „Je to určitě fénické písmo?“

Saxon rozvážně prohlížel papyrus. „O tom nemůže být pochyb. Fénická abeceda má dvaadvacet znaků a představuje tak největší fénický jednorázový příspěvek světové kultuře. Název *abeceda* je odvozen od prvních písmen. Arabština, hebrejština, latina, řečtina a konečně i angličtina, všechny tyto jazyky nalezly ve féničtině své kořeny.

Psali zprava doleva, a to bez přerušení, jelikož používali pouze souhlásky. Svislé čáry pak sloužily k interpunkci, tedy k oddělování vět a slov.“

„Zapomeňte na to, co *nemůžeme* přečíst,“ radil mu Austin. „Začněte číst to, co *jde*. Dokonce i na Rosettské desce chyběly některé pasáže.“

„Měl ses věnovat motivační terapii,“ poznamenal Saxon.

Našel spirálový blok a tužku a sklonil se nad jedním koncem papyru. Olízl si rty, načmáral cosi do poznámkového bloku a pustil se do dalšího fragmentu textu. Někdy se zamýšlel nad jednotlivým slovem, jindy posuzoval několik řádků textu najednou. Mumlal si pro sebe, ale neustále postupoval dál. Když dospěl na konec, vzhlédl s triumfem v lesknoucích se očích.

„Můžu vám dát pusu, starouši?“

„Já zásadně nelíbám nikoho s knírem. Ať muže či ženu,“ zareagoval Austin. „Řekněte nám ale, prosím, co se tu píše!“

Saxon poklepal na zápisník. „První část textu napsal Menelik, který se popisuje jako oblíbený syn krále Šalomouna. Mluví tady o své misi.“

„Menelik je rovněž syn královny ze Sáby,“ poznamenal Austin.

„Nedivte se, že ta se tu nezmiňuje. Šalomoun měl spoustu manželek a přítelkyň.“ Poukázal na několik řádků textu. „Tady píše, že je vděčný za důvěru. Tuto myšlenku několikrát opakuje, což mi připadá nesmírně zajímavé.“

„V jakém smyslu?“ chtěl vědět Austin.

„Podle jedné legendy Menelik, když byl ještě hodně mladý, s nevlastním bratrem, synem Sabiny služky, ukradli z chrámu Archu úmluvy a odvezli ji do Etiopie, aby zde založili Šalomounovu linii králů. Někteří tvrdí, že se tak stalo se Šalomounovým vědomím a že místo ní nechal zhotovit kopii. Podle jedné teorie tajně odvezl posvátnou Archu do Etiopie. Podle jiné svůj čin napravil. Pronásledován pocitem viny Archu vrátil na původní místo a Šalomoun mu odpustil.“

„Šalomoun rovněž prováděl motivační terapii,“ poznamenal Austin. „Komu by se mělo důvěřovat víc než tomu, kdo se snaží napravit svůj předešlý zločin?“

„Šalomounova pověst moudrého panovníka byla plně zasloužená. Na papyru jsou některé fragmenty, jež zdůrazňují, že Menelik vezl jakýsi velmi cenný náklad.“

„Nějaký bližší náznak?“ chytal se Austin naděje.

„Bohužel ne. Zbytek papyru je v podstatě lodní deník. Menelik je jeho autorem, což znamená, že byl nejspíše kapitánem. Dále jsem zde narazil na slovo *Skythové,* které se několikrát opakuje. Féničané vskutku k obraně svých lodí najímali Skythy. Dále je tu odkaz na

‚Velký oceán', nějaké záznamy o počasí, ale většina lodního deníku je překryta rezavými skvrnami."

„Teď je řada na vás, abyste *mě* potěšil," řekl Austin a zavrtěl hlavou.

„To myslím dokážu," ujistil ho Saxon. S těmito slovy ukázal na několik sekcí papyru, jež unikly poškození. „V těchto místech byl papyrus natolik utažený, že se sem plíseň nedostala. Tyto řádky popisují přistání. Kapitán tu hovoří o vplutí do dlouhé zátoky velké skoro jako malé moře, kde ale nebylo oceán ani cítit."

Austin zpozorněl. „Chesapeak Bay?"

„To je nápad! Loď zakotvila v blízkosti ostrova v ústí řeky. Podle jeho popisu tam byla voda víc hnědá než modrá."

„Když jsme dnes vyráželi, všiml jsem si, že voda je hodně bahnitá," ozval se Zavala „Míjeli jsme ostrov nedaleko armádního zkušebního prostoru Aberdeen Proving Grounds."

Austin stále ještě měl mapu Chesapeak Bay v plastovém obalu. Teď ji rozložil a rozprostřel na zemi. Od Saxona si vypůjčil mastnou tužku a namaloval křížek v blízkosti Havre de Grace v ústí řeky Susquehanna. „Naši Féničani tady na nějaký čas ztvrdli. Co ale udělali s nákladem?"

„Třeba ho schovali ve zlatém dole," navrhl Saxon.

„Vaše kniha uvádí možnost, že Ofir se nacházel v Severní Americe. Chcete říct, že tahle věc byla ukrytá v dole krále Šalomouna?"

„Když jsem poprvé začal pátrat po Šalomounových dolech, soustředil jsem se právě na oblast kolem Chesapeaku a Susquehanny," vysvětloval Saxon. „Tady,

v pohodlném dosahu z Washingtonu, probíhalo extenzivní dobývání zlata už sto let před vypuknutím kalifornské Zlaté horečky v roce 1849.“

„To víme,“ ozval se Austin.

„Thelma Hutchinsová se zmínila, že její manžel věděl o několika zlatých dolech,“ připomněl Zavala.

Saxon přikývl. „Na přelomu století tu na řece Potomac v úseku mezi Georgetownem a Great Falls existovalo více než šest zlatých dolů. Přinejmenším dalších padesát bylo v Marylandu po obou stranách Chesapeaku. Zlato tehdy nacházeli ve skalách na plošině Piedmont Plateau, která se táhne od New Yorku až do Jižní Karolíny.“

„To je ale zatraceně obrovská oblast, kterou je nutné pokrýt.“

„Souhlasím. Začal jsem pátrat po nějakém pádném důkazu kontaktu s Féničany. V Marylandu jsem ho nenašel, ale až dále na sever, v Pensylvánii. Nedaleko hlavního města Harrisburgu byla objevena skrýš plná kamenů s fénickými nápisy.“

„Jaký druh kamenů?“ chtěl vědět Austin.

„Muž jménem W. W. Strong sesbíral na čtyři sta kamenů nalezených v blízkosti Mechanicsburgu v údolí řeky Susquehanna. Značky na nich doktor Strong identifikoval jako fénické symboly. Barry Fell se domnívá, že symboly jsou baskické. Ostatní soudí, že se jedná o práci přírody.“

„Nezapomeňte svou řeč,“ vyzval ho Austin. Zašel ven k džípu a za okamžik se vrátil s kamenem, který si přinesl z výpravy k potopenému vraku. Saxonovi poklesla čelist.

„Kde jste tohle proboha našel?“

„Přinesl jsem si ho z té lodi, když jsem se k ní potápěl.“

„To je úžasné,“ hlesl Saxon. Vzal si kámen od Austina, ale zacházel s ním velice opatrně, jako by byl skleněný. Pak prstem přejel po vyryté linii. „To je

Beth, fénický symbol pro dům. Později se z něho vyvinulo řecké *beta*. Tím se vrak dostává do spojitosti s Mechanicsburgem.“

Austin namaloval druhý křížek na místo vraku v zálivu a třetí křížek u ústí řeky. Pak spojil všechny tři body a protáhl linii vzhůru po řece.

„U Mechanicsburgu stopa začíná chladnout,“ poznamenal.

„Ne tak docela. V této oblasti jsem pátral celá léta. Prošmejdil jsem tu skoro každý kout, buď pěšky nebo autem. Jestli je nějaké místo slibné, pak je to tady.“ Rychle nakreslil kruh kolem oblasti severně od Harrisburgu. „St. Anthonys Wilderness mě pokaždé nesmírně zajímala už kvůli pověstem o dávno ztracených zlatých dolech. Dodnes tam dokonce probíhá i Gold Mine Road. Celá ta oblast je protkána historkami o opuštěných městech a hornických osadách. Krajina je tu nesmírně nehostinná. Představuje to jedno z mála teritorií, které dosud nebylo zastavěno.“

„Legendy jsou jedna věc, fakta druhá,“ povzdechl si Austin.

Saxon obrátil svou pozornost znovu k papyru. „Tady je kousek neposkvrněné sekce, na které je dobře patrná zmínka o zlatém dole. Ostatní písmena jsou zničená plísní, s jedinou výjimkou poznámky popisující zákrut řeky ve tvaru koňské podkovy.“ Saxon dlouhým prstem sledoval tok řeky až k oné výrazné zátočině

Susquehanny. „St. Anthonys Wilderness leží na východ od řeky.“ Zavrtěl hlavou. „Je to obrovská oblast. Mohli bychom tu pátrat celé roky, a bezvýsledně.“

Austin vytáhl z mapového obalu kus papíru a položil ho vedle mapy. Linie ostře měnící směr přesně odpovídala průběhu řeky na mapě. Stejně tak i horské hřbety a údolí na východ od řeky. „Toto je kopie fénické mapy jednoho Šalomounova dolu. Mapu nalezli mezi papíry Thomase Jeffersona.“

„Jeffersona? To přece nedává žádný smysl!“

„Doufáme, že časem bude. Co si myslíte o té mapě?“

Saxon četl fénický nápis na papyru. „Toto naprosto *přesně* určuje polohu dolu ve vztahu k řece.“

„Než začneme příliš jásat, rád bych zdůraznil jeden problém, který s tím souvisí,“ upozornil Austin. „Susquehanna je půldruhého kilometru široká a čtvrt metru hluboká, jak tvrdí místní. Je posetá peřejemi a ostrůvky. Je tedy vyloučené, aby se nějaká taršišská loď mohla vydat proti proudu.“

„Ale náklad mohl přijít za lodí dolů po proudu,“ oponoval Saxon. „A řeka by mohla být třeba za jarního tání dostatečně hluboká, aby umožnila plochému člunu průjezd.“

„Je to sice trochu složité, ale se správným druhem člunu je to možné,“ připustil Austin.

„Ten správný člun se jmenuje archa Susquehanny,“ řekl s úsměvem Saxon.

„V 19. století s nimi začali jezdit z okresu Steuben, stát New York dolů po řece do Port Depositu v Marylandu. Šlo v podstatě o velké pontonové prámy, osm metrů dlouhé a pět metrů široké. Dopravovaly dolů

po řece v době jarního tání zboží na trh. Pak se archy na místě demontovaly, dřevěné části se prodaly a posádky se rozešly domů. Cesta lodí po řece trvala osm dní, chůze nazpátek proti proudu šest dní. Tímto způsobem přepravili náklad za miliony dolarů ještě předtím, než je nahradila železnice.“

„Jednoduché, a přitom brilantní uspořádání,“ ozval se Zavala. „Takže Féničané mohli využít stejnou cestu k dopravě zlata z jejich dolů.“

Saxon se srdečně rozesmál. „Rider Haggard se bude obracet v hrobě. On a celý zbytek světa předpokládali, že zlaté doly krále Šalomouna jsou v Africe.“

Zavala zatím studoval mapy. „Mám takový soukromý problém. Nad místem, které bylo na starých mapách vyznačeno, se nachází spousta vody.“

Saxon sledoval Zavalův ukazovák. „To je pravda. Což komplikuje situaci.“

„Jenom trochu,“ vmísil se Austin. „Navrhuju, abychom na zítra ráno svolali Tým speciálních úkolů a provedli pátrací podvodní akci. Helikoptérou je to do St. Anthony’ Wilderness jenom kousek, takže můžeme být na místě časně ráno.“

„Skvělé,“ vykřikl Saxon. „Já ještě jednou pročtu celý papyrus a proberu se výsledky vlastního výzkumu, to pro případ, že mi něco uniklo.“

Austin si stiskl bradu mezi palec a ukazovák. „Šalomoun přijal řadu opatření, aby skryl tuhle relikvii před lidským zrakem.“

Zavala zaslechl v kolegově hlasu vážnost. „Jestli ti dobře rozumím, tak chceš říct, že bychom mohli chytit tygra za ocas.“

„Tak říkajíc. Připusťme, že bychom ten objekt našli. Co s ním budeme dělat?“

„O tom jsem nikdy nepřemýšlel,“ přiznal Saxon. „Náboženské artefakty obvykle dokážou lidi pořádně nadzvednout.“

„Přesně moje slova.“ Austin nasadil neutrální tón, který vyvolal na Saxonově obličeji starostlivé vrásky. „Šalomoun možná projevil daleko víc moudrosti, když tu věc schoval, než my, když po ní pátráme.“

43

CARINA LEŽELA NATAŽENÁ na posteli, a protože neměla co jiného na práci, zírala do stropu. Vtom uslyšela tiché zaťukání. Šla se přesvědčit a zjistila, že někdo nechal přede dveřmi proutěný košík s jejími věcmi. Na pečlivě složené kupičce ležel vzkaz.

Drahá slečno Mechadiová, buďte tak laskavá a připojte se ke mne na večeři, prosím. Zcela podle vašeho přání. V. B.

„Jak *civilizované,*“ zamumlala si pro sebe, když zavírala dveře. Carina se nemohla dočkat, až ze sebe svlékne ten bílý přehoz. Vlastní oblečení na těle jí dodalo sebevědomí. Byla si dobře vědoma, že jde jen o iluzi, ale přesto to bylo příjemné. Znovu si přečetla ten vzkaz. Bývala by dala přednost tomu, aby nemusela strávit s Baltazarem už ani vteřinu, ale bylo jí jasné, že právě on drží klíč k jejímu osudu.

Narovnala se v ramenech a vydala se opuštěnou chodbou na nádvoří. Tam čekal strážný, aby ji doprovodil do druhého křídla. Zavedl ji do rozlehlé jídelny vyzdobené španělskými motivy. Na stěnách byla světlá štukatura zakončená barevnými kachlemi a oživená závěsy. V rozích místnosti stály vysoké terakotové vázy.

Objevil se sluha a usadil Carinu ke stolu s koženým povrchem a s tepanými železnými nohami. Bylo

prostřeno pro dva a stůl byl osvětlen zdobnými železnými svícny.

Baltazar dorazil jen o minutu později, s černou vázankou, jako by se chystal na ples.

„Slečno Mechadiová, je to od vás hezké, že jste přijala mé pozvání," pravil s vřelostí starého známého. Carina se nevesele usmála. „Měla jsem snad na vybranou?"

„*Všichni* máme na vybranou, slečno Mechadiová."

Baltazar luskl prsty a sluha naplnil poháry jiskrným červeným vínem. Pozvedl svou číši v němém přípitku a zdálo se, že mu ani nevadí, jak ho Carina ignoruje. Ta si několikrát ďobla do salátu a voňavé paelly, jež tvořila hlavní chod večeře. Odsunula karamelový dezert, ale napila se espresa.

Jedli v tichosti, jako starý manželský pár, který si už léta nemá co říct. Baltazar se jen zeptal, jak jí chutnalo jídlo a víno, na což Carina odpověděla zavrčením.

„Výborně," řekl. Vytáhl tenký doutník a zapálil si. Celou tu dobu nespouštěl Carinu z očí. „Chtěl bych se vás na něco zeptat," ozval se jeho hlas, zatímco hlavu mu obestíral oblak purpurového dýmu. „Věříte v božský osud?"

„Nevím, co tím míníte."

„Mluvím o principu hlásajícím, že náš život neřídí ani tak naše vůle jako spíš *osud.*"

„S touto filozofií předurčenosti nejste ale rozhodně původní." Pohlédla mu pevně do očí. „Já naopak věřím, že my *všichni* neseme zodpovědnost za své chování. Když vyskočíte z okna vysoké budovy, pak následkem tohoto činu bude vaše smrt."

„Máte docela pravdu. Naše činy ovlivňují náš život. Ale musím vás požádat, abyste vzala v potaz i ony nevyzpytatelné síly, které vás vedou k tomu, abyste z toho okna *chtěla* skočit.“

„Co tím chcete říct?“ zeptala se Carina.

„To je velice obtížné formulovat slovy. Spíše vám to ukážu, než abych o tom řečnil.“

„Mám na vybranou?“

„V tomto případě ne,“ ujistil ji a vstal. Udusil nedopalek doutníku v popelníku a obešel stůl, aby jí odsunul židli. Pak ji doprovodil do obrazové galerie. „Tady jsou někteří mí předkové,“ představil je Baltazar. „Vidíte nějakou rodinnou podobu?“

Carina zírala na desítky obrazů na stěnách rozlehlé místnosti. Většina mužů byla zachycena v ozdobném brnění. I když obličeje na jednotlivých portrétech se často fyzicky lišily, mnohé z nich, a to včetně žen, měly v očích Baltazarův vlčí pohled. Jako by jim byl geneticky dán instinkt predátora.

„Ano,“ řekla. „Je tu určitý charakteristický rodinný rys.“

„Toto rozkošné děvče bylo hraběnkou,“ upozornil Baltazar a přešel k olejovému portrétu mladé matróny z osmnáctého století. „Je jedinečná.“

Přiblížil obličej na několik centimetrů k plátnu a současně stiskl vyřezávané panely po obou stranách. Carinu dokonce napadlo, že ten obraz líbá. Jelikož zaregistroval poněkud vyděšený výraz ve tváři své společnice, vysvětlil jí proces identifikace podle vzoru duhovky a otisků prstů. Pak ji vedl po schodech dolů až k ocelovým dveřím se zámkem na číselnou kombinaci.

Dveře se otevřely dokořán. Ke Carininu překvapení se před ní objevily řady zasklených polic, táhnoucích se podél stěn. „Vypadá to jako knihovna," poznamenala.

„Tato místnost obsahuje celou historii rodu Baltazarů. Jsou tu rukopisy vyprávějící o naší historii za posledních více než dva tisíce let. Představuje to pokladnici pletich v Evropě a Asii té doby."

Baltazar přešel až ke vzdálené stěně a otevřel další dveře. Vyňal pochodeň z nástěnného držáku a zapalovačem ji zažehl. Záře osvítila obloukovitě zakřivenou stěnu kruhové místnosti. Carina vešla dovnitř a narazila na sochu, jež k ní žádostivě natahovala ruce.

„Dobrý Bože! Co *je* tohle?"

„To je starověká obětní socha. Patří mé rodině tisíce let." Zaregistrovala ostrý nos i bradu a výrazná ústa, jimž blikající světlo pochodně propůjčovalo ještě krutější výraz. „To je *ohyzdné."*

„Někdo by si to snad mohl myslet. Krása je ale vždy jen v očích toho, kdo se dívá. Nechtěl jsem vám však ukazovat tu sochu, ale její obsah."

Baltazar zastrčil pochodeň do vysokého kovového stojanu a přistoupil k oltáři. Nadzvedl opatrně víko bedny poseté drahokamy a otevřel dřevěnou krabici nacházející se uvnitř. Z ní vyzvedl sešitou složku pergamenů.

Carina nechtěla Baltazarovi udělat radost tím, že by projevila přílišný zájem, ale svou zvědavost potlačit nedokázala. „Vypadají dost staře," poznamenala alespoň.

„Je jim skoro tři tisíce let. Text je v aramejštině a byl sepsán za krále Šalomouna."

„Kdo byl autorem?" zeptala se Carina.

„Žena, která stála u zrodu Baltazarovu rodu. Její jméno bylo časem zapomenuto. Sama o sobě mluví jako

o ‚kněžce', stejně ji označují i ostatní. Chtěla byste slyšet, co napsala?"

Carina pokrčila rameny. „Nemám nic lepšího na práci."

„Můžu vám citovat obsah zpaměti. Na první stránce se představuje. Původně byla pohanská kněžka a oblíbená Šalomounova konkubína. Měli spolu dítě, chlapce, kterému dali jméno Melqart. Jak už jsem říkal, Šalomoun byl značně přelétavý muž. Zakrátko byl totiž už těžce zamilovaný do královny ze Sáby."

„Do *mého* předka," ozvala se Carina.

„Správně. Ti dva měli spolu chlapce jménem Menelik. Šalomoun dal kněžku královně ze Sáby jako služebnou. Ta neměla moc na výběr, takže se podvolila. Oba chlapci vyrůstali spolu, ale Menelik zůstal oblíbeným synem. Když byli v pubertě, přemluvil Melqart na podnět své matky nevlastního bratra, aby ukradli jeden drahocenný chrámový předmět. Nakonec ho Menelik sice vrátil a jejich otec oběma odpustil, ale vzápětí je za pomoci svého přítele Hirama nechal vstoupit do fénického námořnictva."

„Co to bylo za drahocenný předmět?"

„Archa úmluvy. Co však bylo ještě důležitější, obsahovala původních Desatero přikázání."

„Ty hliněné destičky, které Mojžíš přinesl z Hory?"

„Ne. Tyhle byly zlaté. V bibli se o nich hovoří jako o Zlatém teleti. Mojžíš je měl údajně zničit, ale nebyla to pravda."

„Proč by je měl chtít zničit?"

„Tabulky byly napsány v době, kdy se staré náboženství rozpadalo. Tabulky by proto strhly pozornost

lidí dříve, než by je Mojžíš dokázal zaujmout vírou, již kázal.“

„Tabulky ale zjevně zničené nebyly.“

„Byly ukryty až do časů krále Šalomouna. Ten v nich viděl zdroj potencionálních problémů, ale zničit posvátné objekty se přece jen neodvážil. Měl strach, že by tabulky mohly být znovu ukradeny. Nařídil proto Menelikovi, aby Desatero přikázání odvezl do Ofiru a tam je schoval. Kněžka vyslala Melqarta, aby pro ni ty zlaté tabulky získal. Došlo na souboj obou bratří. Menelik svého nevlastního bratra zabil, převzal velení na jeho lodi a vrátil se domů, aby otce o bitvě informoval. Šalomoun vyhnal Melqartovu matku, kterou podezíral z podněcování nálad proti jeho osobě a oživování pohanského náboženství.“

„A jak sem zapadá *Navigátor?*“

„Kněžka se prostřednictvím svých informátorů dozvěděla, že Šalomoun nechal odlít dvě sochy Menelika a na tyto bronzové sochy vyrýt mapy, ukazující cestu k Ofiru a k tabulkám. Podrobnější mapa na pergamenu se ztratila v průběhu boje mezi bratry.“

„Proč ale *dvě* sochy?“

„Šalomoun byl stejně opatrný jako moudrý. Postavil ty sochy k chrámové bráně. Skryl je tak všem na očích.“

„A co kněžka?“

„V exilu kypěla hněvem nad smrtí svého jediného syna rukou Menelikovou, syna královny ze Sáby. Měla pocit, že ona měla být manželkou Šalomounovou a že by Desatero přikázání a moc z nich pramenící měly patřit po právu jí. Pověřila Melqartova syna, aby se znovu zmocnil pokladu a pomstil se na potomcích Šalomouna a královny za Sáby. On sám neuspěl, ale přenesl příslušné

instrukce do další generace. Jak míjela léta, primárním úkolem se stalo získání zlatých tabulek předtím, než se kdokoliv dozví o jejich existenci. Po celém světě byl vytvořen systém Strážců, kteří měli za úkol bránit prozrazení tajemství.“

„Jaká je vaše role v tom všem?“

„Otec na mě přenesl tenhle úkol. Jako poslední z rodu Baltazarů, leží mi na bedrech splnění slibu, daného před staletími.“

„Tak *takhle* to je. Vy vykonáte pomstu za kněžku, ze které je už dávno jenom kupička prachu. Věříte, že jsem potomkem královny ze Sáby, a hodláte mě zabít.“

„Raději bych to nedělal. Mám návrh. Přeji si prodloužit rodovou linii Baltazarů. Jakým lepším způsobem bych to mohl udělat než spojením našich dvou pokrevních linií?“

V modrých Carinineých očích se objevil užaslý výraz. „To nemůžete myslet vážně. Vy si myslíte, že já…“

„Nemluvím o vzájemné lásce,“ přiznal Baltazar. „Považujte to za obchodní nabídku.“

„A podle vašich zásad bude zcela v pořádku, když mě zabijete v okamžiku, kdy vám dodám takzvaného dědice?“

„To bude záležet výhradně na vás.“

„Pak mě tedy zabijte hned. Jenom z pomyšlení na váš dotek se mi dělá špatně.“ Pokusila se kolem něj projít. Baltazar však ukročil, aby jí zatarasil cestu. Instinktivně se obrátila, jak pátrala, kudy by mohla utéct. Přitom jí padl pohled na obličej sochy, osvětlený mihotavým světlem pochodně.

„Ta *socha*. Už si vzpomínám. Viděla jsem jednu takovou v Římě. Odvezli ji během punských válek z Kartága. Kartaginci ji používali při obětování nemluvňat Baalovi v době, když Římani napadli město. *Proto* byla ta vaše svatá kněžka vypovězena – za provádění lidských obětí.“

„Šalomoun byl pokrytec,“ odsekl Baltazar. „Klaněl se starým bohům, ale když proti němu povstali jeho kněží, okamžitě se jim podvolil.“

„Já nechci mít nic společného s vámi ani s vašimi ohavnými bohy. Přeju si, abyste mě propustil.“

„To není možné.“

V Carininých očích se zableskl zlomyslný výraz. Popadla pochodeň ze stojanu a vyrazila s ní proti Baltazarově obličeji. Ten se této ukázce odporu zasmál.

„Odložte tu věc, než vám ji vezmu.“

„Jestli mě nenecháte jít, pak zničím tu vaši zázračnou kněžku.“

Prudce se otočila a přiložila planoucí pochodeň ke svazku pergamenových stránek ležících na oltáři.

Baltazarova ruka vystřelila rychlostí kobry. Vytrhl jí pochodeň z ruky ještě dřív, než stačily suché stránky vzplanout, a pěstí druhé ruky ji udeřil do obličeje. Carina se v bezvědomí složila na zem.

Baltazar vzhlédl k soše. Její poněkud šikmé mandlové oči se třpytily ve světle pochodně. Paže se vztahovaly k němu, jako by ho chtěly obejmout.

Pohlédl na Carinino bezvládné tělo, pak znovu na mlčenlivou sochu. Naklonil hlavu, jako by naslouchal.

„Ano,“ řekl po chvíli. „Teď rozumím.“

44

AUSTIN ODLOŽIL PYTEL s potápěčským vybavením hned za dveřmi loděnice a pokračoval do pracovny. Na telefonu blikalo červené světýlko. Záznamník obsahoval dvě zprávy, zmáčkl tedy knoflík. První zpráva byla od Cariny.

„Ahoj, Kurte! Odcházím z muzea kolem půl druhé. Schůze byla *obrovský* úspěch. Nemůžu se dočkat, až ti o tom budu vypravovat. Doufám, že počítačové zesílení *Navigátora* pomohlo. Teď se snažím chytit taxíka na Pennsylvania Station. Ve Washingtonu bych měla být pozdě odpoledne. Cestou zavolám. *Ciao.*"

Austin pohlédl na nástěnné hodiny. Bylo něco po desáté. Pípnutí ohlašující druhý vzkaz ho vytrhlo z myšlenek. Třeba to je znovu Carina. Vzkaz byl však krátký a mrazivý.

„Dobrý večer, pane Austine," ozval se kovový hlas. „Máme tu nějakou italskou nemovitost. Měl byste se na to podívat. Zavolejte na toto číslo."

Díky zkreslení mluvil ten člověk jako robot.

Číslo telefonu nahrané pro volajícího oznámilo, že volaný účastník je MIMO OBLAST. Austin si vybavil Buckova slova, když se s ním střetl v paláci Topkapi.

S ní má můj zaměstnavatel jiné plány.

Carina na Penn Station nikdy nedorazila. Austin s našpulenými rty v duchu sledoval dnešní Carininy kroky

v naději, že se tak dobere vysvětlení jejího zmizení. Carina však nikomu jinému neřekla, že jede do muzea. Vzpomínal pouze na náhodné zaslechnutí její domluvy na poslední chvíli s lidmi z muzea z jeho telefonu.

Austin zvedl sluchátko, aby se domluvil se Zavalou, ale ruka se mu v polovině cesty náhle zarazila. Odložil telefon, jako by se změnil v chřestýše, a vyšel ven na terasu.

Ve vzduchu byl cítit ostrý, nikoliv však nepříjemný pach bahna a hnijících rostlin. Opuštěné žáby kuňkaly tiché písně lásky, v pozadí se ozývaly tisíce zástupců hmyzí říše. Řeka vypadala v záři půlměsíce jako bledý duch. Vzpomněl si na toho slídiče, který pozoroval dům onen první večer, kdy byla Carina u něj na návštěvě. Vysoký dub, pod nímž tehdy nalezl otisk boty, se nyní rýsoval proti mlhavému lesku řeky.

Slídič evidentně udělal i jiné věci, než že jen prostě *slídil.*

Austin se vrátil do domu a prošel jím až ven k autu. Popojel na konec dlouhé příjezdové cesty. Vytáhl mobilní telefon z držáku na palubní desce a zpaměti na něm namačkal řadu čísel.

Ozval se hluboký hlas. „Tady Flagg."

„Potřeboval bych tvou pomoc," prohlásil Austin. „Mohl bys přijet ke mně domů? Přivez s sebou vykuřovače."

„Dvacet minut," řekl Flagg a zavěsil.

Flagg byl nejspíš v Langley. Austin vlastně nevěděl, kde že bývalý kolega ze CIA vlastně bydlí. Možná dokonce neměl ani žádný domov kromě velitelství CIA, kde trávil většinu času v mezidobích mezi jednotlivými

pověřeními, jejichž cílem bylo udržet či nastolit klid v kterékoliv části světa.

Austin se vrátil ke své loděnici. Měl na sebe zlost, že nedokázal udržet Carinu mimo hru, i když nakonec by to bylo zřejmě stejně jedno. Carina postrádala jakoukoli opatrnost, pokud šlo o vlastní bezpečnost. Přesně pětadvacet minut od Austinova zavolání se na příjezdové cestě objevila dvě auta. Z yukonu vystoupil Flagg. Z dodávky, která na bocích nesla jméno jedné společnosti specializované na hubení škůdců, vyklouzl štíhlý mladý muž.

Sám vykuřovač se představil jako Hubitel hmyzu. Položil hliníkový kufřík na podlahu a uvolnil pojistné spony. Odklopil víko a z kufříku vytáhl nějakou věc, která připomínala pistoli Bucka Rogerse, střílející paprsky smrti. Namířil její zvonovitě se rozšiřující hlaveň na zeď a otáčel se na místě.

Pracoval rychle, nejprve zkontroloval každou místnost v přízemí a poté se přesunul po točitém schodišti do věže, kde se nacházela Austinova ložnice. Za několik minut byl zpátky a začal si balit nádobíčko.

„Žádné zamoření. Celý dům je čistý."

„Co takhle kolem domu?" zeptal se Austin a palcem trhl ve směru terasy.

Vykuřovač si ukazovákem poklepal na spánek. „Sakra, *samozřejmě.*"

Vyšel na terasu, ale během několika vteřin byl zpátky. „Dostávám tam nějakou odpověď ze směru od řeky."

„Myslím, že vím odkud," řekl Austin. Našel baterku a vedl Flagga s vykuřovačem po schodech z terasy dolů, až došli k patě dubu. „Je to pár nocí, co tu byl slídič.

Přesně tady pod tím stromem jsem našel otisk boty v blátě.“

Vykuřovač zamířil svůj přístroj do větvoví koruny stromu. Na malé obrazovce se objevila řada čísel a ozvala se série elektronických pípnutí. Mládenec si vypůjčil baterku a požádal Flagga a Austina o pomoc. Vysadili ho na nejnižší větev a on se odtud už sám vyšplhal asi do poloviny dubu. Kapesním nožem zaryl do jedné tlusté větve a pak ze stromu slezl. Ve světle baterky ukázal černou krabičku z plastu velikosti asi balíčku karet.

„Nejmodernější výkřik techniky. Možná dokonce ještě dokonalejší. Aktivuje se to hlasem, napájí ze sluneční baterie. Tenhle mrňavý vynález zaznamenal každý hovor, který jste měl ať na stabilním, tak na satelitním telefonu, a konverzaci přenesl do odposlechového centra. Vaše telefonáty mohly být přenesené kamkoliv do celého světa. Co si přejete, abych s tou hračkou udělal?“

Flagg pozoroval vykuřovací proces mlčky, ale nyní se ozval s návrhem. „Já bych to dal zpátky. Mohlo by se to hodit, kdybys chtěl rozhlásit nějakou desinformaci.“

„Uvažoval jsem, že bych to využil k zaslání několika vybraných slůvek na odposlechové stanoviště,“ namítl Austin, ale uvědomoval si, že Flaggův nápad má něco do sebe.

Vykuřovač se vyšplhal zpátky na strom. Flagg vzhlédl do koruny. „Někdo si dal zatracenou práci, aby se ti připletl do života. A já myslel, že od chvíle tvého vstupu do NUMA je tvým jediným problémem počítání ryb.“

„Nevěřil bys, jak jsou některé ryby v oceánu obrovské," poznamenal Austin. „Až ten tvůj přítel dokončí práci, otevřeme si pár lahví piva a všechno ti budu vypravovat."

Vykuřovač znovu nainstaloval elektronickou hračku a seskočil ze stromu. Sesbíral si nástroje a odnesl je do svého nakladačku. Austin z chladničky vytáhl dvě lahve piva Sam Adams a společně s Flaggem se uvelebili v kožených křeslech. V následující hodince informoval Austin Flagga o událostech, jež se odehrály od únosu kontejnerové lodi.

Flaggova široká ústa v obvykle netečném obličeji se nepatrně roztáhla do úsměvu. „Doly krále Šalomouna! Ve srovnání s tebou, Austine, je moje povolání asi tak stejně vzrušující jako třídění pošty." Pak opět zvážněl. „Máš proti sobě opravdu těžký kalibr. Myslíš, že tvou přítelkyni unesl ten Baltazar?"

„Na celé téhle záležitosti je od začátku patrný jeho rukopis."

„Co můžu udělat já?"

„Pokus se zjistit, kde se Baltazar zdržuje."

„Hned se do toho dám. Ještě něco?"

„Připrav se." Austin zvedl telefon, zapnul ho do reproduktoru a vyťukal číslo, které mu zanechal anonymní volající. „Už jsme na vás čekali," ozval se zvláštní hlas.

„Byl jsem mimo město. Co je to ta italská nemovitost, o které jste se zmiňovali?"

„Znáte ji jako Carinu Machadiovou. Je v dobrém stavu. Zatím. Za její budoucí zdraví ale ručit nemůžu."

„Co je vyvolávací cena?"

„Ne co, ale *kdo.* Vyměnili bychom ji za vás."

„*Se zárukou?*“

„V dokonalém světě ano, ten váš je v současnosti značně nedokonalý.“

„Jaké jsou podmínky?“

„Buďte přesně za devadesát minut před Lincolnovým památníkem. Sám. Nepokoušejte se nosit jakýkoliv přístroj na určování polohy. Prohledáme si vás.“ Austin pohlédl na Flagga. „Budu tam.“ Linka oněměla.

„To teda musí být ženská,“ poznamenal Flagg a vstal z křesla. „Radši bys měl vyrazit. Já se mezitím pokusím Baltazara najít.“

Austin poradil Flaggovi, aby využíval jako kontaktu Zavalu. Když jeho přítel odjel, Austin také zvedl telefon a zavolal Joea, přičemž se musel držet, aby při té příležitosti neposlal neznámému telefonistovi pár vybraných nadávek.

„Ahoj, Joe, tady Kurt. Zítra se s tebou nebudu moct sejít. Volal Pitt a chce se se mnou setkat ještě dnes večer.“

„To musí být něco hodně důležitého.“

„To také *je*. Zavolám ti později.“

Austin zavolal podruhé za patnáct minut, když uháněl po okruhu směrem k Washingtonu. „Čekal jsem, že zavoláš. Nepochopil jsem, jak by ses dnes mohl s Pittem setkat. Naposledy jsem o něm slyšel, že je někde v Japonském moři.“

„Promiň ty obezličky, ale celou tu dobu kdosi poslouchal každé mé slovo.“ Nato mu prozradil zprávu o Corině a své rozhodnutí přijmout únoscovy podmínky.

„Souhlasím se vším, co říkáš, Kurte, ale jsi opravdu přesvědčený, že Corině pomůžeš, když do toho půjdeš?“

„Já nevím. Určitě mě to však dostane do takové blízkosti, že jí budu schopen poskytnout pomoc. Skutečnost, že znám lokalizaci zlatého dolu, mi snad vyjednávací pozici vylepší.“

„Nerad ti kazím radost, ale co jestli jim jde pouze o to tě najít, a o nějaké vyjednávání vůbec nemají zájem?“

„Vážně jsem o tom přemýšlel. Došel jsem však k názoru, že to musím risknout. Mezitím bych si přál, abys našel ten důl. Mohl by nakonec představovat trumf. Rychlost je tady nezbytná.“

„Už jsem sehnal helikoptéru a promluvil s Troutovými. Za svítání naložíme Saxona. Zatím hodně štěstí.“

„Díky,“ odvětil Austin. „Budu ho potřebovat.“

Austin ještě upozornil Zavalu, že s ním bude Flagg ve spojení, a pak zavěsil. Zaparkoval džíp v podzemních garážích NUMA a chytil taxík k Lincolnovu památníku. Dostal se tam šedesát vteřin před devadesátiminutovým limitem. Jenom pár sekund poté, co taxík zmizel, zastavil u chodníku černý Cadillac Escalade SUV. Otevřela se zadní dvířka. Z auta vystoupil nějaký muž a ukázal na zadní sedadlo.

Austin se zhluboka nadechl a nastoupil. Muž vklouzl za ním a přitiskl ho k dalšímu cestujícímu na zadním sedadle. Auto odrazilo od chodníku a zařadilo se do provozu.

Muž po Austinově levici sáhl pod sako a Austin zahlédl kovový záblesk. Nemohl však říct, jestli to byl revolver nebo nůž. V duchu proklel své falešné závěry. Nikam ho nevezli. Hodlali ho totiž ihned zabít.

V obranném gestu zvedl paži.

Ucítil studený tlak na krku a vzápětí zaslechl tiché zasyčení. Potom mu kdosi přetáhl přes oči černou záclonu.

Celé tělo zvláčnělo, oči se samy zavřely a hlava se zakymácela. Pouze muži, které měl po obou stranách, zabránili tomu, aby se složil na zem.

Zanedlouho bylo auto již na předměstí hlavního města a uhánělo maximální povolenou rychlostí směrem k letišti.

45

NÁKLADNÍ HELIKOPTÉRA McDonnell Douglas MD 500 se mihla oblohou vysoko nad Chesapeake Bay, její tyrkysový trup se koupal v prvních měkkých slunečních paprscích svítání. U řízení byl Joe Zavala, Gamay seděla na nouzovém sklápěcím sedadle pro pasažéry. Dlouhán Paul Trout okupoval široké zadní sedadlo, které však sdílel s potápěčským vybavením.

Zavala pohlédl úkosem krytem bubliny kokpitu a trhl ukazovákem. „Tamhle jsme se s Kurtem potápěli k tomu vraku," řekl. „Blížíme se k Havre de Grace."

Na obzoru se objevila bílá špička majáku Concord a za chvíli i železniční most v ústí řeky Susquehanna.

Zavala sledoval koryto řeky. Tato bahnitá vodní cesta směřovala neustále na severozápad. Hladinu Susquehanny občas narušovaly drobné ostrůvky. Oba říční břehy lemovala zvlněná pole, která jako by vypadla z obrazů Granta Wooda.

Helikoptéra se pohybovala rychlostí dvou set čtyřiceti kilometrů v hodině, takže vzdálenost do Harrisburgu překonala rychle. Bylo vidět, že provoz na silnicích je stále ještě řídký. Zhruba patnáct kilometrů severně od budovy Kapitolu se vrtulník stočil na východ, dál od řeky a směrem k nedalekému pásu hor. Helikoptéra letěla nad hustě zalesněnou krajinou, v níž se

jen občas objevila nějaká farma. Konečně přes řídkou ranní mlhu stroj klesl na travnatou přistávací plochu.

Na okraji rozjezdové dráhy stál Saxonův chevrolet suburban z druhé ruky. Jakmile se ližiny vrtulníku dotkly země, Saxon nastartoval a vyrazil přes letištní plochu. Chevrolet se zastavil vedle helikoptéry a Saxon vystoupil z auta. Rázným krokem dorazil pod rotující vrtulí ke stroji a vřele stiskl Zavalovi a Troutovým ruku. Byl vystrojen na africké safari, měl na sobě pracovní kalhoty, vestu s nábojnicemi a klobouk do buše s krempou na jedné straně ohrnutou.

„Kde je Kurt?“ zeptal se Saxon.

„Neočekávaně byl odvolán,“ odvětil Zavala. Obavy z Austinovy mise zamaskoval širokým úsměvem.

„To je zatracená škoda,“ prohlásil zklamaně Saxon. „Kurt přijde o všechnu legraci, až najdeme ten důl.“

„Tváříš se pěkně jistě,“ poznamenal Paul.

„Joe ze zkušenosti ví, že mám sklon k velkohubým prohlášením. Takové frajeřiny patří k mému zaměstnání,“ přiznal Saxon. „Přísahal bych ale na hrob královny ze Sáby, že ten důl máme na dosah ruky. Něco vám ukážu.“

Saxon přešel k autu a otevřel kufr. Vytáhl své otlučené zavazadlo a z něho vylovil silný svazek papírů.

„Byl jsi pilný,“ poznamenal Zavala.

„Mám kalný zrak, jak jsem celou noc zkoumal archivy,“ přiznal Saxon. „Stálo to ale za to. Tohle je topografická mapa naší oblasti. Tohle znamení znázorňuje železnici, která tu léta sloužila dolům na uhlí. Joe vás nejspíš už zasvětil,“ prohodil směrem ke Troutovým, „ale co mě od počátku přitahovalo k těmto místům, byly různé zvěsti o legendárním zlatém dolu a o

indiánských pohřebních jeskyních. Tady vede cesta nazývaná Gold Mine Road, vinoucí se mezi horami, a je tu také opuštěná vesnice nazývaná také Gold Mine, tedy Zlatý důl.“

Trout přejížděl pohledem lesy obklopující tichou letištní plochu. Jeho hnědé oči mrkaly jako vždy, když se mu mozek rozběhl za nějakým tématem.

„Musíš omluvit můj vědecký skepticismus,“ pronesl s typicky novoanglickou neomaleností, „je přece jen těžké uvěřit, že se Féničané plavili přes půlku světa, a pak v téhle půvabné krajině Pensylvánie našli zlatý důl.“

„Skepticismus je zdravá věc,“ odpověděl Saxon. „Je ale třeba vnímat také souvislosti. Nyní vidíme pěšiny, ospalé vesnice, farmy. Musíme si však uvědomit, že tato krajina byla kdysi osídlená minimálně pěti kmeny žijícími ve dvaceti vesnicích. V roce 1600, když Evropané tento kus země znovu objevili, žilo v místních kopcích a údolích skoro sedm tisíc indiánů kmene Suskvehannoků.“

„Jak podle tebe proběhl jejich první vzájemný kontakt?“ otázala se Gamay.

„Představuju si, že průzkumná fénická loď se během pátrání po mědi od indiánů dozvěděla o zlatě. Se svými organizačními zkušenostmi mohli Féničani snadno najmout místní dělníky a otevřít důl, vyčistit vytěžené zlato a připravit pozemní i námořní cesty na jeho transport domů.“

„Bylo by to obtížné, ale nikoliv nemožné,“ dodal Trout se souhlasným přikývnutím.

„Rozuměl jsem ti dobře, když jsi nám oznámil, že nás můžeš zavést k tomu dolu?“

„Můžu vás zavést na místo, kde si *myslím*, že ten důl je. Naskočte do auta, uděláme si malou vyjížďku.“

Přemístili svá zavazadla z vrtulníku do suburbanu. Okreska z letiště byla samá zatáčka. Po několika kilometrech Saxon sjel ze silnice a sledoval vyjeté koleje vedoucí do lesa.

„Vítejte v Divočině svatého Antonína,“ oznámil Saxon, když auto poskakovalo po kráterovitých nerovnostech. „Toto je druhá největší oblast Pensylvánie bez komunikační sítě, probíhá tudy Apalačská stezka. Mezi Prvním a Druhým pohořím tu roste přes dva tisíce hektarů lesa.“

„Já netušila, že svatý Antonín navštívil také Severní Ameriku,“ poznamenala Gamay.

„Také že *ne*. Ta oblast byla pojmenována po misionáři jménem Anthony Seyfert. Místní ji znají pod jménem Kamenité údolí. Teď tam je klid jako v hrobě, ale v devatenáctém století se tu stovky mužů a chlapců lopotily v dolech na uhlí. Od Rausch Gapu sem do vesnice dotáhli železniční trať, kterou později protáhli až do letoviska Cold Springs. Když se doly vyčerpaly, téměř všichni odsud odešli.“

„Řekl jsi *téměř*,“ poznamenal Zavala.

Saxon přikývl. „Několik chytrých podnikatelů v nemovitostech přišlo na způsob, jak na legendách o zlatém dolu vydělat. Postavili tady hotel, který nazvali hotel Zlatý potok. Turisté bydleli v hotelu a absolvovali výlety loďkou do některé místní jeskyně – v Pensylvánii jich je spousta. Největším tahákem ale byla možnost sám si vyrýžovat pomocí pánve nějaké zlato.“

„Skutečně nějaké zlato nacházeli?“ podivila se Gamay.

„Dost na to, aby byli turisté spokojení. Hotel dokonce prodával medailonky, do kterých si mohli zlatý prach uložit. Hotel ale zavřeli, jakmile přestala fungovat železnice.“

„Musel tam někde být přece zdroj zlatého prachu,“ poznamenal Paul.

Saxon se ušklíbl. „To je svatá pravda. Právě proto jsem přesvědčený, že hotel představuje klíč, který odemyká celou záhadu.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Zavala.

„*Uvidíš,*“ odpověděl trošku tajemně Saxon.

Jak suburban pronikal hloub a hloub do lesa, Saxon se pustil do popisování válek mezi indiány a osadníky a co chvíli upozorňoval své spolucestující na různé zříceniny starých důlních táborů a na těžební věže tyčící se nad důlními šachtami. Cesta končila náhle na břehu jezera, kde Saxon zastavil.

„Vítejte v hotelu Zlatý potok,“ prohlásil slavnostně.

„Copak je hotel vážně pod hladinou?“ ptal se nevěřícně Zavala.

„Stával v údolí,“ vysvětloval Saxon. „Když odsud lidé odešli, nahrnuli se sem zlatokopové ve snaze najít zdroj zlatého prachu. Měli však víc dynamitu než rozumu. Vyhodili do povětří přirozenou přehradní hráz a umožnili tak blízkému potoku, aby naplnil údolí a zatopil hotel.“

Zavala zašel až na okraj jezera a zahleděl se na vodní plochu. Podle jeho odhadu byla asi půldruhého kilometru široká a přes tři kilometry dlouhá. Všude kolem byly husté lesy pokrývající kopcovitou krajinu. „Jak je tu hluboko?“

„V nejhlubším místě skoro třicet metrů,“ odvětil Saxon. „Plní se na jaře táním sněhu.“

„Standardní postup při potápění je naplánovat potápění a pak potopit plán,“ řekl Zavala. „Je to obrovské jezero. Máš nějaký nápad, kde bychom měli začít?“

„Ukážu vám,“ slíbil Saxon.

Když se vrátili zpátky do auta, vytáhl Saxon ze svého vaku složku nadepsanou HOTEL ZLATÝ POTOK a podal Zavalovi zažloutlou brožurku, která představovala hotel jako patrovou kamennou budovu.

Od hotelu vedla cestička ke schodišti, jež končilo před vchodem do jeskyně s uvázanými výletními čluny. Drobná kresbička ukazovala hrstku lidí ve viktoriánském oblečení, jak v místech propustí rýžují zlato. Zavala zvedl svůj zrak od nákresu hotelu k jezeru a snažil se představit si, co se nachází pod hladinou.

„Nikdo nedokázal najít ten zlatý důl v době, kdy byl hotel na souši,“ řekl nahlas. „Co ti dává naději, že pod vodou to bude lepší?“

„Tahle myšlenka mě napadla taky,“ řekl Saxon. „Málem jsem už odvolával expedici, když jsem si v jednom časopisu přečetl článek o zmizelém hotelu. Jeden z dřívějších zaměstnanců kuchyně v něm totiž líčil, že v kuchyni měli speciální padací dveře. Byly zamčené, ale kuchtíci zámek urazili a něco dolů hodili, aby se přesvědčili, jak je tam hluboko. Nikdo však žádný dopad na dno neslyšel. Vedení hotelu pak opatřilo dveře silnějším zámkem, protože zaměstnanci se tudy zbavovali slupek a dalšího odpadu.“

„Mohla by to být důlní větrací šachta,“ nadhodil Paul.

Saxon otevřel blok na stránce, kde se pokusil o celkem podařenou kopii schématu hotelu podle turistické brožurky. Dvojitá svislá čára značila ventilační šachtu.

„Podle mě ten hotel postavili *nad* dolem. Jeskyně byla nejspíš částí vchodu, než se vstup do dolu zhroutil. Závaly zablokoval přístup osobám, nikoliv však odtok vody s rozptýleným zlatem. Kdybychom se vydali dolů tou větrací šachtou, mohli bychom se dostat do vlastního dolu. Myslíte, že se to dá?“

Zavala chvíli studoval nákres a v duchu procházel každou etapu potápění. „Máš nějakou představu, jak je ta šachta široká?“

„Ne, v článku žádné rozměry uvedené nebyly.“

Zavala byl opatrný potápěč. Doporučoval dvoufázový postup. Nejprve on a Gamay prohlédnou jeskyni a teprve potom se podívají na šachtu. Gamay byla velice zkušená potápěčka, zkoumala řadu vraků ve Velkých jezerech a později pracovala jako podmořská archeoložka. Se svými štíhlými těly by se měli v šachtě pohybovat volně.

Zatímco Paul plnil nafukovací člun vzduchem, potápěči se oblékli do neoprenu. Saxon vynesl polohu hotelu na topografickou mapu, chráněnou vodotěsným obalem.

Trout odpádloval s Gamay a se Zavalou na jezero. Na místě shodili bójku se zátěží a vše bylo připravené. Potápěči se pozadu překulili z boku nafukovacího člunu do vody a ihned zmizeli v hlubinách. Pouze drobné vlnky svědčily o jejich přemístění z jednoho světa do druhého.

46

AUSTIN SE PROBRAL S POCITEM, jako by dostal deku. Poněkud bláznivě se domníval, že bude plně při vědomí až do chvíle, kdy potká Baltazara. Místo toho si teď připadal jako praštěný pytlíkem s pískem.

Zaostřil pohled na nějakého muže asi metr od sebe. Pravou stranu jeho obličeje zakrýval velký obvaz.

„Cítíte se líp?“ otázal se onen člověk tónem, který dával jasně najevo, že na odpovědi mu vlastně vůbec nezáleží. Austina bolela hlava, měl pocit, že má neohebný jazyk, a viděl rozmazaně. „Je to lepší, než když člověka přejede náklaďák,“ odpověděl. „Kdo jste?“

„Můžete mi říkat Panoš. Pracuju pro Baltazara.“ Nabídl Austinovi sklenici čiré tekutiny. Když viděl, že Austin váhá, roztáhl rty do pokřiveného úsměvu, přičemž ukázal, že mu chybí několik zubů. „Nemusíte se bát. Kdyby vás Baltazar chtěl mrtvého, už byste teď čuchal ke kytičkám zezdola. Tohle působí proti účinkům té chemikálie, kterou proti vám použili.“

Austin si opatrně usrkl. Tekutina byla studená a byla uměle oslazená. Nicméně bušení v hlavě ustalo a zrak se zaostřil. Ležel na vojenském kavalci. Jeho nový přítel seděl na skládací židličce. Nacházeli se ve velkém hranatém stanu. Červenými a bílými průsvitnými pruhy plátna pronikaly sluneční paprsky. „Byl jsem v bezvědomí celou noc,“ konstatoval Austin.

„Mají z vás určitě bobky. Dali vám proto tolik šťastné šťávy, že by to porazilo vola.“

Austin dopil sklenici a vrátil ji. Cizí muž měl robustní postavu profesionálního zápasníka a na sobě modrý džínový převlečník. O židli stál opřený pár hliníkových holí.

„Co se vám stalo s obličejem?“ chtěl vědět Austin.

Levý koutek úst se zamračeně prudce stáhl dolů. „Občas se něco takového přihodí,“ řekl. „Vstaňte.“

Panoš si při vstávání pomohl berlemi. Opřel se o ně a pozoroval Austina, jak zvolna spouští nohy z postele a staví se na ně. Austinovi se trochu točila hlava, ale cítil, jak se mu rychle vrací síly. Zahýbal prsty a sevřel a otevřel pěst.

Panoš si tohoto drobného pohybu povšiml. „Pro případ, že byste uvažoval o nějaké hlouposti, musím vás informovat, že venku před stanem čekají dva strážní, kteří ale nejsou zdaleka tak přátelští jako já. Pan Baltazar mi řekl, že na vás můžou kdykoliv zapracovat. Rozuměl jste?“

Austin mlčky přikývl.

Panoš pokynul ke dveřím. Austin jimi prošel a v prudkém slunečním světle zamrkal. Po obou stranách vchodu stáli strážní. Středověké tuniky, které měli na sobě, působily poněkud paradoxně ve srovnání s automatickými zbraněmi, jež na Austina mířily. Oba muži měli ošidný líný výraz v očích. Zdálo se, jako by se strážní přímo těšili, že jim Austin poskytne trochu povyražení.

Jejich stan byl jedním z tuctu dalších, postavených ve dvou řadách na otevřeném poli ohraničeném lesem. Uprostřed protější řady bylo malé vyvýšené kontrolní

stanoviště. Bylo zastřešené a po stranách mělo plné stěny. Rohy byly vystavěny jako věže. Ve větru se třepetaly praporce s emblémem býčí hlavy.

Rady stanů odděloval prázdný prostor asi patnáct metrů široký. Zhruba uprostřed se táhlo nízké dřevěné zábradlí prakticky po celé délce prostoru. Na každém konci, odděleni od sebe právě tím zábradlím, seděli na ohromných koních dva muži v plné zbroji. Drželi dřevěná kopí s tupým kovovým hrotem na konci. Také mohutní koně byli chráněni brněním, jež se v ranním slunci lesklo.

Kdosi na kontrolním stanovišti dal mávnutím šátku znamení k zahájení boje. Obrněnci zabořili ostruhy a vyrazili proti sobě s kopími prakticky ve vodorovné poloze. Země se pod kopyty doslova chvěla. Jezdci se potkali uprostřed dráhy za hlasitého nárazu kopí, lámajícího se o štít soupeře. Dřevěné oštěpy praskaly. Jezdci dojeli každý na opačný konec zábradlí, otočili koně o sto osmdesát stupňů a znovu vyrazili proti sobě, tentokrát s tasenými meči. Tuto druhou fázi boje však Austin neviděl, protože strážní ho postrkovali mezi dva stany.

Když se rozhlédl kolem sebe, spatřil pole a lesy. Na okraji lesa se blýsklo cosi červeného. Byl to automobil uhánějící vysokou rychlostí. Na poslední chvíli řidič dupl na brzdu a bentley smykem zastavil, masivní nárazník jen pár centimetrů od Austinova kolena.

Rozlétla se dvířka a z auta od volantu vystoupil Baltazar. Sluneční paprsky se mu odrážely od drátěné košile, kterou měl navlečenou pod blůzou vyzdobenou býčí hlavou. Na širokém obličeji se mu rozhostil úsměv. „Ocelové nervy, jako vždy, Austine.“

„Jenom se pohybuju zpomaleně po tom koktejlu, co mi dali vaši muži, Baltazare.“

Nato Baltazar tleskl. Panoš se objevil se dvěma koženými křesly, která umístil proti sobě. Baltazar se posadil do jednoho a vyzval Austina, aby usedl do druhého.

„Co si myslíte o našem malém turnaji?“ zeptal se.

Austin přelétl pohledem Baltazarovu blůzu i drátěnou košili. „Připadalo mi, že jsem se snad ocitl v Twainově románu *Yankee z Connecticutu na dvoře krále Artuše.*“

„Můžete to brát jako cestování v čase,“ vysvětloval Baltazar. „Pamatoval jsem tady na každičký detail, který se mohl objevit na francouzském turnaji v patnáctém století.“

Austin se ohlédl na automobil. „Bentleye se to také týká?“

Baltazar se na Austinovo popíchnutí zamračil. „V rytířských dobách sloužily takovéto turnaje k výchově mužů pro válku a oddělovaly statečné od méně statečných. Já je používám ze stejného důvodu pro své žoldáky. Beru to všechno velice vážně.“

„Rád slyším, že máte nějakého koníčka, Baltazare, ale my oba víme, proč jsem přijal vaše pozvání. Kde je Carina Mechadiová?“

„Prozatím v bezpečí, jak jsem vás ujistil v telefonu.“ Hleděl na Austina, jako by byl nějaké pokusné zvíře. „Musíte si té mladé dámy hodně vážit, když jste kvůli ní ochoten stát se vězněm.“

Austin se usmál. „Stýskalo se mi po vašem obličeji, Baltazare. A takhle jsem se k vám dostal docela hladce.“

Baltazar vysunul svou výraznou bradu kupředu. „Tak *mluvte*, pane Austine. Nemůžu se dočkat, až mi povíte něco světoborného.“

„Začal bych tím, že mám něco, proč Carinu zaručeně propustíte.“

„A, *výhodný návrh.* Copak můžete nabídnout?“

„Místo, kde se nachází zlatý důl krále Šalomouna.“

„Vy blufujete, Austine,“ vyhrkl posměšně Baltazar. „Kromě toho, já vlastním původního *Navigátora* i s jeho mapou. Proč bych měl s vámi uzavírat takový obchod?“

„Protože kdybyste umístění toho dolu doopravdy znal, nemusel byste unášet Corinu jako návnadu, abyste mě našel.“

„Třeba jsem to udělal, abych zamáčkl obtížnou mouchu, Austine. Přesto vám ale vyhovím. Povězte mi o tom dolu. Možná tu informaci budete moct nakonec využít při vyjednávání.“

Austin se ušklíbl, jako by byl přinucen k bolestivému rozhodování. „Ten vzor zobrazený na bronzové kočce byla vlastně mapa. Její počítačové zesílení odhalilo lokalizaci fénického lodního vraku. V amfoře, kterou odtud zachránili, byl papyrus s detaily polohy dolu.“

„A znáte autora toho pohádkového papyru?“ otázal se Baltazar.

„Jmenoval se Menelik, syn Šalomounův.“

„*Menelik?*“ zasyčel Baltazar.

„Správně. Ten převezl posvátnou relikvii do Severní Ameriky.“

Baltazarova reakce byla mírnější, než Austin očekával.

„Vaše snaha šokovat mě svými vědomostmi jenom svědčí o nedostatku vašeho chápání celé situace. Máte nějaké tušení, co mohlo být tou posvátnou relikvií?“

„Třeba mi to můžete povědět.“

Baltazar se usmál. „Bylo to původních Desatero přikázání, vepsaných do tabulek z ryzího zlata.“

„Tomuhle nevěřím, Baltazare. Původní Desatero bylo zapsáno na *hliněných* tabulkách.“

„Tato slova opět vypovídají o vaší nevědomosti. Na počátku údajně existovaly tři exempláře Desatera, všechny na hliněných tabulkách. Ve skutečnosti byly ty exempláře *čtyři*, přičemž první předcházel zbývajícím třem. Tato verze vycházela z pohanských pověr mých předků, avšak byla považována za příliš kontroverzní. Předpokládalo se, že hliněné tabulky byly zničeny. Ve skutečnosti byly uschovány a pak předány Šalomounovi, který rozhodl, že budou odvezeny do nejvzdálenějších koutů jeho říše.“

„Jste bohatší než Krésus,“ poznamenal Austin „Co je pro vás několik kilo zlata?“

„Tyto tabulky podle práva patří mé rodině.“

„Vy nevypadáte jako příliš rodinný typ.“

„Právě naopak, Austine. To je *velice* rodinná záležitost. Když se rozhlédnete kolem sebe, uvidíte všude rituály násilí a pomyslíte si, že to je obraz Baltazarovy rodiny. My však nejsme o nic horší než jakákoliv vláda v tomto světě. Proč si myslíte, že máme stále stejně konfliktů jako před koncem studené války? Obrovské vojenské infrastruktury nejenže přežily, ale od konce studené války dokonce prosperují.“

„Což je dobré pro takzvané společnosti míru a stability, jako je kupříkladu ta vaše,“ poznamenal Austin.

„Strach a napětí skutečně patří mezi sféry našeho zájmu.“

„A když žádný strach nebo napětí neexistují, tak si je sami *vytvoříte.*“

„Podněcovat lidské vášně rozhodně nemáme zapotřebí,“ prohlásil Baltazar. „Lidé se budou vzájemně zabíjet bez ohledu na to, jestli tu budeme či ne. Je tu v sázce daleko víc, než se na první pohled zdá. Nález tabulek zaseje pochybnosti o pilířích světových vlád a náboženství. Všude se objeví neklid.“

„Počínaje Středním východem.“

„Počínaje, ale nikoliv konče, právě tam.“

„Což vám přinese jenom další bohatství a moc. Co potom, Baltazare, pak spolknete celý svět?“

„Nemám nejmenší zájem ovládnout celý svět jako nějaký zloduch z Jamese Bonda,“ ohradil se Baltazar. „Bylo by to příliš obtížné ovládnout.“

„Co tedy chcete?“

„Celosvětový monopol na zajišťování bezpečnosti.“

„Máte spoustu konkurentů. Existují desítky společností, které se realizují v takzvaných mírových aktivitách. A to už nemluvím o různých armádách.“

„Odsuneme je na vedlejší kolej, nebo je pohltíme, až nakonec zůstane jediná firma. PeaceCo. Naše bezpečnostní oddíly a těžební společnosti se přitom budou živit vzájemně. Průmyslové země si budou moct ponechat ty jejich skvělé armády i námořnictvo. V chudých zemích Afriky, Jižní Ameriky a Asie ale budou naše privátní jednotky najímány, aby udržovaly bezpečí, a to výměnou za nerostné zdroje. Vybuduju ekonomicko-vojenskou říši, která nebude mít obdoby.“

„Říše přicházejí a odcházejí, Baltazare.“

„Tahle vydrží spoustu let. Jelikož nemám žádného dědice, nejspíš předám svůj odkaz Adrianovi. Je pro mě skoro jako syn.“

„Jste ďábel, Baltazare.“

„Ne, jsem jenom obchodník, který vidí v budoucnosti spoustu malých válek. *Pax Baltazar*, Baltazarův mír. Ale popořádku, Austine. Musíme najít ty tabulky.“

„Třeba se dohodneme. Přesnou lokalizaci dolu za slečnu Mechadiovou.“

Baltazar zvedl ruku v rukavici. „Počkejte trochu. Povězte mi, co víte. Já to nechám někým ověřit.“

Austin se zasmál. „Nejsem přece blázen, Baltazare. Jakmile si potvrdíte lokalizaci dolu, zabijete mě.“

„Ale no tak. Vy máte ale podezíravou povahu. Nabídnu vám tedy kompromis. Šanci uniknout z mých odporných drápů. Vzal jste si za svůj osud té dámy. Podle rytířských zásad jste tedy její ochránce a musíte se podle toho chovat.“

Austin se zamyslel nad těmi slovními obraty a došel k závěru, že Baltazar je doopravdy cvok.

Násilím vykouzlil na tváři úsměv. „Povězte mi, co máte teď na mysli.“

Baltazar vstal. „*Ukážu* vám to. Nastupte si do auta.“

Baltazar otevřel Austinovi zadní dvířka bentleye a sám pak vklouzl za volant. Nastartoval silný motor a rozjel se po rovné silnici skoro stošedesátkou.

O CHVÍLI POZDĚJI již Baltazar brzdil, takže vůz se zastavil několik metrů od okraje hluboké strže. Přes strž se klenul most z do sebe zapadajících ocelových dílů zhruba třináct metrů dlouhých a sedm metrů širokých.

Most neměl žádné zábradlí, ale jeho středem se táhl dřevěný plot. Dřevo bylo čerstvé, jako by ten plot někdo vztyčil nedávno.

Vystoupili z auta a došli k okraji rokle. Prudké stráně spadaly do hloubky zhruba jednoho sta metrů, kde končily v potoce s kamenitým korytem.

„Tohle místní nazývají Příkop mrtvého muže," poznamenal Baltazar. „Dal jsem tu postavit most, abych spojil části svých pozemků. V očekávání vaší návštěvy jsem ale nechal přičinit pár modifikací."

„Nemusel jste se tolik namáhat," řekl Austin.

„Ale vůbec ne. Tady je má nabídka. Nechám stát auto se slečnou Mechadiovou na opačné straně rokle." Ukázal na travnaté místo na protější straně strže. „Já budu uprostřed mostu a budu hrát bájného draka. Utkáme se prostě o přízeň dámy."

Austin se otočil a pohlédl na dvojici aut, která je sledovala. „Co ti vaši hrdlořezové?"

„Dám jim pokyn, aby zůstali na této straně."

„Vy nás necháte uniknout?"

„Dám vám sportovní šanci, což je víc, než máte teď."

„Co když vaši nabídku odmítnu?"

„Tak vás nechám hodit do strže přímo před očima vaší vyděšené dámy."

„Nedovedu si představit, jak bych mohl odmítnout takhle velkorysou nabídku, Baltazare."

Baltazar se nepříjemně ušklíbl a gestem vyzval Austina, aby znovu nastoupil do auta. Pak uháněl s nohou na plynu zpátky k místu hlavních turnajů. Tam auto před jedním stanem zastavilo, aby mohl Austin vystoupit. Ve vchodu do stanu se opíral o berle Panoš.

„Tenhle člověk se postará, abyste byl řádně vybaven," oznámil mu Baltazar. „Budeme oblečeni jen do drátěné košile a přilby. Nebylo by rytířské navlékat vás do kompletního brnění. Budete mít kopí a štít. Také koně neponesou žádné brnění, takže všechno bude probíhat rychleji. Uvidíme se na místě klání." Šlápl na plyn a vyrazil, s pneumatikami protáčejícími se v trávě.

Panoš sledoval, jak Baltazar odjíždí, a pak vyzval Austina, aby šel dovnitř. Tam mu pomohl navléknout drátěnou košili a podal mu prostou blůzu bez jakéhokoliv emblému. Košile měla kapucu, v níž byl jen otvor pro Austinův obličej. Pak mu Panoš nasadil pletenou čepičku a vybral příslušnou velikost přilby. Byla sice poněkud volná, ale musela stačit. Dále Austinovi kolem pasu připnul meč a na boty ostruhy. Nakonec mu podal mandlovitý štít ve tvaru dětského draka.

Když pak vrhl na Austina zkoumavý pohled, roztáhl rty do drsného úsměvu. „Žádný Sir Lancelot z vás není, ale musí to stačit. Sedněte si, já vám dám několik rad."

Austin sundal helmu a posadil se na kavalec.

„Poslouchejte pozorně. Baltazar dělá rád všechno napotřetí. Při prvním střetnutí si s vámi bude jenom hrát. Určitě vás zcela mine. Při druhém kole se vás dotkne jen zběžně. Nejspíš do štítu. Teprve třetí pokus bude to pravé. Nabodne vás na kopí jako podsvinče. Nějaké dotazy?"

„Povězte mi, kde můžu sehnat pušku AK-47?"

Panoš si odfrkl. „Žádnou nebudete potřebovat. Baltazar používá dřevce s kovovým jádrem. Rozhodně se ujistí, že jeho protivník dostane celodřevěné kopí, které se na jeho brnění zlomí a navíc se dá štítem snadno odklonit."

„To nezní moc rytířsky," poznamenal Austin.

„To také *není* rytířské. Tentokrát ale budete mít *vy* kopí s kovovým jádrem. Jemu dám německé dřevce vyrobené z těžšího dřeva. Doufejme, že bude natolik nedočkavý, aby vás už zabil, že si rozdílu ve váze nevšimne."

„Proč to všechno děláte, Panoši?"

Muž pozvedl ruku k obvazu na tváři. „Ten parchant mi udělal tohle svým falešným kopím. Doktoři říkají, že budu vypadat jako Quasimodo. Navíc není na světě lék, který by mě dokázal zbavit bolesti z poraněných nohou. Ale na mě *zapomeňte.* Rozhodující je třetí kolo. Bude vám mířit na štít v přesvědčení, že jeho dřevec kůží a dřevem hladce pronikne. Vy miřte doprostřed jeho těla. To je také největší terč. Nesmíte ho minout."

„Co se stane s vámi, když minu?"

„To se mnou nemá co dělat. Ať to dopadne jakkoliv, jdu odsud. Třeba bych mohl dostat místo v bance." Do stanu strčil hlavu strážný. „Už je čas."

PŘED STANEM stála zaparkovaná dodávka. V doprovodu dalšího auta se strážnými převezl Panoš Austina k mostu, kde vládla pouťová atmosféra. Na provizorních žerdích se třepetaly praporce s býčí hlavou. Mezi Baltazarovými žoldáky se rychle rozšířila zvěst o blížícím se klání. Kromě všudypřítomných strážných byly kraje rokle lemovány davy mužů ve středověkém oblečení, kteří se shromáždili, aby byli svědky toho, jak bude Austin nabodnut na kopí nebo svržen do záhuby. „Neřekl jste mi, že jdeme na večírek," poznamenal Austin.

„Baltazar má rád obecenstvo.“ Panoš ukázal na dva obrovité koně, které právě vyváděli z dopravních boxů. „Ten šedák je Baltazarův. Váš je grošovaný. Jmenuje se Valiant. Baltazar si vás přál na nějaké herce, ale já zařídil, že dostanete pořádného koně. Val je klidný a spolehlivý. Ten se nějakého útoku nezalekne.“

Panoš popojel blíž k boxům, kde zastavil. Austin vystoupil a šel se svému koni představit. Zblízka to zvíře vypadalo jako slon. Austin ho poplácal po krku a zašeptal mu do ucha: „Přežij to se mnou, Vale, a já ti slibuju tolik cukru, co jen dokážeš sníst.“

Kůň zafrkal a hodil hlavou, což Austin vzal jako kladnou odpověď. Pak si šel prohlédnout turnajový most. Dva koně, míjející se bok po boku na úzkém prostoru, se budou muset pěkně zmáčknout. Rozhodně tu nebyl žádný prostor pro nějakou chybu v případě pádu ze sedla.

Austin uslyšel pozdravné volání z hrdel přihlížejících. To se ke strži blížil bentley. Vjel na most a pokračoval po něm, následován černým vozem escalade. Nakonec zastavil asi sto metrů od okraje kaňonu. Baltazar vystoupil ze svého auta a otevřel dveře dodávky. V nich se objevila postava, celá bíle oblečená, doprovázená dvěma strážnými. Postava stačila jen krátce zamávat a už ji strkali na sedadlo spolujezdce v bentleym. Pak Baltazar spolu se strážnými přejel zpět přes most.

Baltazar se přiblížil k Austinovi a ukázal na bentleye. „Tam je vaše dáma. Svou část dohody jsem splnil. Teď je řada na vás.“

Austin natáhl ruku. „Klíčky od auta.“

Baltazar pozvedl helmu, kterou dosud držel v podpaždí. Kroužek s klíčem zazvonil na jednom ze dvou

kovových rohů, vyčnívajících z helmy. „Jsou vaše, jen si je vzít, Austine. Jenom vám to nechceme moc ulehčovat.“

Austin požádal: „Potřebuju pero a papír.“

Baltazar vyštěkl rozkaz. Jeden z jeho mužů odběhl k dodávce a vzápětí se vrátil s blokem z přístrojové desky a kuličkovým perem. Kapota posloužila jako improvizovaný stůl, na němž Austin zaznamenával různé směry a načrtával mapu. Nakonec podtrhl slova Zlatý důl.

Baltazar natáhl ruku, ale Austin své dílo zmačkal a strčil do helmy.

„Jak jste řekl, Baltazare, nechceme to příliš usnadňovat.“

Austin dobře věděl, že Baltazar může nařídit svým mužům, aby po něm vyjeli, vzali mu poznámky i mapu a jeho tělo hodili do rokle. Vsázel ovšem na to, že Baltazarovo šílené ego neudělá nic, čím by pokazilo show, kterou připravil pro své muže.

„Nastal čas, Austine, abyste prokázal svou odvahu.“

S nenávistným pohledem dost žhavým na to, aby zapálil les, se Baltazar otočil na patě a rázoval ke svému koni. S nepředstavitelnou lehkostí se vznesl do sedla. Sloužící mu zatím přidržoval otěže. Byl to mohutný muž, oblečený do šarlatového oděvu s kapuci, stojící zády k Austinovi. Teprve po chvíli se otočil a pohlédl na Austina. Ten v něm poznal onoho Baltazarova zabijáka s dětskou tváří. Adriano se usmál a ukázal směrem k bentleyi.

Význam gesta byl jasný. Když Austin neuspěje, bude Carina patřit jemu.

Baltazar dal svému koni ostruhy. Přehnal se tryskem přes most a na jeho druhém konci se s koněm otočil čelem k soupeři.

Austin přistoupil k Valovi a vyšplhal se do sedla. Nebyl zvyklý na váhu drátěné košile a byl tudíž zřetelně méně hbitý než Baltazar. Panoš mu podal přilbu a poučil ho, že má držet hlavu mírně předkloněnou, aby viděl skrz úzké oční štěrbiny.

Pak mu podal kopí a štít a poradil mu, jak je má držet.

„Sledujte praporec na konci kopí. Ten vám řekne, kde je špice."

„Ještě nějakou další radu?" Austinův hlas se v helmě dutě rozléhal.

„Jo," řekl Panoš. „Nechte koně, aby dělal svou práci, pamatujte na třetí klání a modlete se, aby se stal zázrak."

Lehce mohutného koně pleskl přes slabiny a ten vyrazil vpřed. Austin se pokusil vést koně v kruhu. Na stisk kolen Val odpovídal dobře. Váha i bojové vybavení byly nešikovné, ale sedlo bylo vzadu vysoké, takže poskytovalo slušnou oporu.

Krátká instruktáž se nachýlila ke konci.

Muž oblečený v kostýmu herolda barvy lincolnské zeleně zatroubil na trumpetu. Signál *Připravit se.* Austin otočil koně čelem proti Baltazarovi. Druhé znamení trubkou znamenalo sklonit kopí. Za vteřinu následovalo třetí zatroubení.

Oba koně zrychlili do cvalu, až jim od kopyt odletovaly hroudy hlíny jako vyplašení ptáci. Země se otřásala, jak mohutná zvířata s plechovými monstry na zádech uháněla proti sobě jako dva dunivé hromy.

47

GAMAY SE ZAVALOU VYUŽILI kotevního lanka boje jako vodítka a natrénovanými pohyby ploutví zrychlovali svůj sestup. Čirost povrchních vrstev jezerních vod byla poněkud zavádějící. Zelenohnědé zabarvení se už prohloubilo natolik, že se voda stala téměř neprůhlednou, takže viditelnost se smrskla na pouhých několik temných metrů. Šero husté jako polévka rychle pohlcovalo dva světelné kužely z baterek a měnilo světle žlutou barvu jejich neoprenů.

Zarazili se několik desítek centimetrů nade dnem, aby nezvířili oblaka bahna, jež by ukončilo viditelnost úplně. Řídili se podle kompasu a plavali stále na západ, až se před nimi ze tmy vynořilo mohutné těleso. Paprsky jejich baterek dopadly na svislé plochy. Mezi porostem podobným špenátu byly místy vidět kameny, z nichž byla vystavěna patrová budova. Ryby volně proplouvaly okenními otvory bez skel, jež prázdně zíraly jako oční důlky v lebce.

Ve sluchátku Zavalova podmořského komunikačního zařízení zaskřehotal chraplavý hlas Kačera Donalda.

„Vítejte v přátelsky pohostinném hotelu Zlatý potok," pravila Gamay.

„Každý pokoj má vyhlídku na vodu," dodal Zavala. „Musí být po sezoně. Nikde nikdo."

Jakkoliv nebyla budova nějak velká, mansardová střecha a kamenná konstrukce jí dodávaly majestátní vzhled. Klouzali nad předním hlavním vchodem. Portiko se zřítilo. Zelený sliz pokrýval tlející dřevo, kde hosté již zašlé epochy sedávali v houpacích křeslech a užívali si čerstvého venkovského vzduchu.

Přes široký vchod nakoukli do přízemí. Tma byla takřka neprostupná a do jejich neoprenů dokonce pronikal i chlad vyzařující z budovy hotelu. Plavali kolem objektu k zadnímu vchodu. Zavala namířil světlo na jednopatrovou přístavbu vybudovanou za hotelem.

„To by mohla být kuchyňská a hospodářská budova," nadhodil Zavala.

„To je dobrá myšlenka," přitakala Gamay. „Myslím, že vidím na střeše komíny."

Klouzali pomalu nad svažujícím se terénem, pokrytým namísto trávníkem sladkovodní vegetací, až k širokému kamennému schodišti. U paty schodů byla kamenná plošina, kde se kdysi vyvažovaly výletní čluny. Ještě stále tu byla žulová úvazníková pacholata. Pak se oba potápěči ponořili do zejícího chřtánu.

Stalaktity a stalagmity uvnitř jeskyně byly obroušené jako zuby starého psa a vodní rostlinstvo tlumilo jejich kdysi jasné barvy. Fantastické kamenné formace svědčily o podivuhodném neznámém světě, jenž těšíval zraky turistů na přelomu století.

Když uplavali zhruba čtyři sta metrů proti mírnému proudu, dostali se na samý konec jeskyně. Další cestu blokovaly obrovské balvany. Zdrojem závalu byla zřejmě dutina ve stropě. Jelikož další průzkum byl nemožný, vrátili se ke vchodu do jeskyně. Zpáteční cesta byla díky mírnému proudu v zádech rychlejší.

V několika minutách byli z jeskyně venku a za hotelem. Zavala se pohyboval podél průčelí hospodářské budovy, až narazil na široké vstupní dveře. Vplul dovnitř a Gamay ho těsně následovala. Vnitřní prostor byl dostatečně rozlehlý, aby mohl kdysi sloužit jako jídelna. Zavala se držel stěn, až narazil na dveře, kudy se dostali do další místnosti. Paprsky svěda odhalily prázdné příborníky a velké břidlicové výlevky. Hromada rzi v jednom koutě nejspíš bývala litinovým sporákem. Prohledali pečlivě snad každý čtverečný centimetr podlahy. Neupoutalo je nic, co by třeba vzdáleně připomínalo padací dvířka.

„Rád bych věděl, jestli tím pádem nejsme namydlení," prohodil Zavala.

„Ještě se nevzdávejme," povzbuzovala ho Gamay. „Ten starý pomocník kuchaře byl v tomhle ohledu pěkně konkrétní. Zkusme tu vedlejší místnost."

Gamay pak proplula otvorem do prostoru velikosti asi jedné čtvrtiny kuchyně. Stěny byly lemovány policemi, šlo zřejmě o špižírnu. Klesla těsně nad podlahu, obličej jen několik centimetrů ode dna, a po několika minutách hledání narazila na hranatou sekci vyčnívající nad úroveň podlahy. Když odhrnula usazeniny, snadno rozeznala zrezivělý visací zámek a panty.

Zavala sáhl do vodotěsné tašky, visící mu na řemenu, a vytáhl odtud zahnuté, asi třicet centimetrů dlouhé páčidlo. Zastrčil ho pod dřevěný kryt, ale už při prvním zatlačení se shnilé dřevo rozpadlo na kusy. Zamířil baterkou dovnitř do šachty. Zdálo se, že černota mizí v nekonečnu.

„Nepřipadá mi, že bych slyšela ‚Já první'," poznamenala Gamay.

„Jsi *hubenější* než já," vysvětloval Zavala.

„To mám štěstí."

Gamayino zdráhání bylo hrané. Ve skutečnosti byla neohroženou potápěčkou a byla schopná třeba kroutit Zavalovi ruku, aby jí dal šanci najít ten důl. Současně však měla tolik potápěčských zkušeností, že věděla, jak velmi opatrná musí být. Potápění v jeskyních vyžaduje zvláštní klid. Každý pohyb musí být předem uvážen a dobře promyšlen.

Zavala uvázal tenké nylonové lanko za nohu příborníku a druhý konec ke svému páčidlu. Pak ten kus oceli pustil do šachty, to však ani po rozvinutí osmnácti metrů šňůry na dno nedopadlo.

Gamay si prohlédla výdřevu šachty. Dřevo bylo měkké, ale zdálo se, že ještě vydrží. Ústí šachty bylo velké asi jeden čtvereční metr, což právě tak stačilo pro ni a její vzduchovou bombu.

Gamay pohlédla na hodinky. „Jdu dovnitř," ohlásila.

Její pružné tělo sklouzlo přes okraj otvoru a zmizelo v hranaté černé díře. Jak postupovala, bomby občas se zazvoněním narážely na boky šachty a pravidelně odsud uvolňovaly kusy dřeva, ale celková konstrukce zůstávala nepoškozená. Gamay se nořila hloub a hloub a světlo z její baterky postupně sláblo.

„Jaké je to tam dole?" zeptal se Zavala.

„Stejné jako v králičí noře v Alence v říši divů."

„Ty vidíš nějakého králíka?"

„Zatím jsem neviděla sakra nic – no nazdar!"

Následovalo ticho.

„Jsi v pořádku?" ujišťoval se Zavala.

„Mám se *skvěle.* Jsem venku z toho úzkého prostoru. Dostala jsem se do nějakého tunelu nebo jeskyně. Pojď dolů. Jakmile opustíš šachtu, je tam třímetrový spád.“

Zavala se vtěsnal do ústí větracího průduchu a záhy se připojil ke Gamay na dně šachty.

„Myslím, že tenhle tunel je pokračováním člunové jeskyně, kde jsme byli,“ přemýšlela Gamay nahlas. „Jsme prostě jen na opačné straně závalu.“

„Není divu, že vedení hotelu se rozčilovalo. Řeka mohla klidně připlavit vyhozené pomyje z kuchyně do člunové jeskyně.“

Zavala se opět ujal vedení. Vplul do jeskyně a baterkou postupně nasvěcoval stěny. Za několik minut však skalnaté formace zmizely.

„Jsme v dole,“ řekl. „Vidíš ty stopy po majzlíku?“

„To by mohl být zdroj zlata, které hoteloví hosté rýžovali.“

Zavala pronikl svým světlem tmou před sebou. „*Podívej.*“

Ve stěně po levé straně zel vchod do tunelu.

Opustili hlavní jeskyni, aby mohli prozkoumat tunel. Ten byl asi tři metry vysoký a dva široký s klenbovým stropem. Ve stěně byly místy vytesány výklenky pro svítilny.

Zhruba po sto metrech tunel v pravém úhlu protínal další chodbu. Diskuse řešící jejich další krok byla krátká, ale intenzivní. Mohli se také nacházet v bludišti a bez vodicí šňůry by snadno zabloudili. Omezený objem vzduchu v bombách by pak mohl změnit špatné rozhodnutí ve smrtelnou past. „Co navrhuješ?“ zeptal se Zavala.

„Podlaha v té chodbě vpravo je ochozenější než ostatní,“ řekla váhavě Gamay. „Myslím, že bychom se měli vydat tudy, dojít sto metrů, a jestli nic nenajdeme, měli bychom se vrátit zpátky.“

Zavala udělal souhlasné gesto a oba vstoupili do vybrané chodby. Plavali beze slova, aby šetřili vzduch. Oba si byli vědomi, že každé kopnutí ploutvemi je přivádí blíže nebezpečí. Avšak zvědavost je poháněla vpřed až na konec tunelu. Po zhruba padesáti metrech vpluli do otevřeného prostoru.

Chodba končila v rozlehlé jeskyni. Její strop i protější stěna se nacházely mimo dosah jejich svítilen. Ocitli se na prahu nejriskantnější části své mise. V rozlehlém otevřeném prostoru bylo snadné ztratit orientaci. Rozhodli se nevěnovat průzkumu více než pět minut. Gamay zůstane u ústí tunelu a vlastní průzkum provede pouze Zavala. Ani na chvíli nebudou oba potápěči mimo vzájemný dohled.

Zavala vyrazil do tmy. Držel se těsně u stěny.

„Dál nechoď, ztrácím tě,“ varovala Gamay. Zavala se zastavil.

„O. K. Plavu kousek dál od stěny. Podlaha je úplně hladká. Tahle hala musela zažít hodně rušný provoz. Není tu ale nic, co by ukazovalo na její účel.“

Gamay vyslala další varování. Zavala se obrátil a zamířil k jejímu světlu. Plaval cikcak, aby pokryl co nejvíce plochy.

„Už něco vidíš?“ chtěla vědět Gamay.

„Nic – počkej!“

Plaval směrem k amorfnímu útvaru.

„Ztrácíš se mně z dohledu,“ hlásila Gamay. Její světelný bod se stával rozmazanou skvrnou. Pokračovat

dál by byla sebevražda, ale Zavala se teď nemohl zastavit.

„Ještě pár metrů.“

Pak se rozhostilo ticho.

„Joe, už tě sotva vidím. Jsi v pořádku?“ V podvodním komunikátoru se ozval Zavalův vzrušený hlas. „Gamay, tohle musíš vidět! Nech baterku u vchodu do tunelu a poplav za mnou. Budu mávat svítilnou.“

Gamay odhadovala, že mají právě tak dost vzduchu na cestu tunelem, ventilační šachtou a na hladinu jezera. „Nemáme moc času, Joe.“

„Tohle nám zabere jenom minutu.“

Gamay byla známá tím, že ráda užívala peprné výrazy, ale tentokrát si nechala myšlenky pro sebe. Odložila svítilnu na dno a vydala se za pohybujícím se světlem. Zavalu nalezla vedle okrouhlého kamenného stupínku asi dva metry v průměru a metr na výšku. Povrch platformy pokrývaly zbytky shnilého dřeva a kusy žlutého kovu. „Je to zlato?“ řekla.

Zavala si přidržel kousek kovu těsně u masky. „Mohlo by být. Moji pozornost ale přilákalo něco jiného.“

Když odklidil shnilé dřevo, odhalil kovovou truhlici zhruba třicet centimetrů dlouhou a dvacet centimetrů širokou. Vystouplá písmena na víku skříňky byla částečně zakryta černým povlakem, který se dal rukavicí setřít. Zavala zamumlal cosi španělsky.

Gamay potřásla hlavou. „To nemůže být pravda,“ pronesla.

Důkaz, který však měli před očima, zkrátka nešlo popřít. Na víku u skříňky bylo vyraženo velkým písmem: THOMAS JEFFERSON.

48

KŮŇ SE HNAL K OKRAJI rokle jako splašený tank. Austin dělal, co mohl, aby zůstal v sedle. Situace byla o to horší, že díky zbraním a drátěné košili měl horní polovinu těla těžší. Navíc mu jedna noha vyklouzla ze třmenů. Hlava s přilbicí mu poskakovala při každém pohybu. Štít mu začínal klouzat z levé paže. Dlouhé kopí ukazovalo do všech směrů, s výjimkou toho správného.

Konečně Valova kopyta zabubnovala na kovovém mostě. Očním průzorem helmy zachytil Austin mihnutí blýskavého konce kopí a emblém býčí hlavy na Baltazarově oděvu. Vzápětí byl však kůň mimo most a zpět na travnatém břehu.

Austin vydechl zadržovaný vzduch a přitáhl otěže. Zpomalil koně a obrátil ho hlavou k Baltazarovi, který z druhé strany strže klidně pozoroval Austinův zmatek. Baltazar odložil přilbu a přidržel si ji na hrudi.

Zakřičel: „Dobrý pokus, Austine. Zdá se ale, že máte problém to zvládnout.“

Zástupy diváků rozčeřil smích.

Austin rovněž sundal helmu a rukou v drátěné rukavici si vytřel z očí pot. Potlačil bolest z ještě ne zcela zahojené rány na žebrech a odpověděl zvoláním: „Nechal jsem se unést myšlenkami na svůj nový bentley.“

Baltazar svlékl svazek klíčků z helmy a zvedl ho vysoko nad hlavu. „Neříkejte hop, dokud jste nepřeskočil.“

Austin vytáhl ze své helmy složený list papíru a pozvedl ho jako pochodeň na Soše svobody. „Neutrácejte zlato dřív, než ho najdete.“

Na Baltazarově tváři zmrzl úsměv. Pověsil svazek klíčů opět na kovový roh a nasadil si helmu.

Austin se v sedle obrátil a pohlédl na osamělou postavu v bílém rouše sedící v bentleyi. Zamával a postava mu pozdrav vrátila. Toto gesto bylo pro něj novým povzbuzením. Papír složil zpět do helmy, kterou si nasadil znovu na hlavu.

Trubka vydala výstražný signál.

Austin si podepřel štít o sedlo a několikrát pozvedl kopí, aby získal rovnováhu. Sklonil hlavu dopředu a očními průzory sledoval Baltazara, jak povolává Adriana a sklání se k němu ze sedla.

V tom okamžiku se ve vzduchu zatřepetal druhý tón trumpety.

Austin sklonil kopí doleva, takže se jeho špice ocitla v cestě přijíždějícího jezdce.

Vtom se ozvalo třetí zatroubení.

Austin se omluvil Valovi a pobídl ho ostruhami. Baltazarova postava v očních štěrbinách helmy stále rostla. Austin se skrčil za štítem, kopí, přesně podle Panošovy rady, stále namířené na Baltazarovu hruď. Vzrušené dýchání v uzavřeném prostoru přilby nyní znělo jako oddechování parního stroje.

Baltazar na poslední chvíli také zvedl kopí. Jeho špička zasáhla soupeřovu helmu pod oční štěrbinou a strhla Austinovi přilbici.

Vzápětí již z mostu byli na pevné zemi.

Austin prudce otočil koně, právě včas, aby viděl, jak jeho helma dopadla v místě přechodu mostu do okraje strže. Adriano prudce vyrazil a popadl helmu, kterou podal Baltazarovi. Ten z ní radostně vydoloval list papíru, pročetl slova, jež Austin před chvílí napsal, a předal helmu svému nájemném vrahovi. Adriano zamířil k dodávce, ale ještě než odjel, předal přilbu ceremoniáři, který doběhl k Austinovi a hodil mu ji.

„Smůla, Austine," zahulákal Baltazar. „Ale pořád ještě můžete zachránit tu ženu."

Zvuk trubky přehlušil Austinovo přání zařvat na Baltazara, aby šel k čertu. Oba muži měli sotva dost času, aby si znovu nasadili helmy, když přišel pokyn od heralda sklonit kopí. Panoš zvoláním otevřel třetí kolo.

Austin se polekal, když viděl, s jakou lehkostí zamířil Baltazar své dřevce. Jenže kopí s kovovou vnitřní výztuží bude pro něj znamenat značnou výhodu a on ji hodlal využít. Zaťal zuby a sklonil hlavu.

Znovu zazněla trubka.

Koně okamžitě vyrazili. Baltazar byl tak dokonale krytý štítem, že mu zpoza něho vykukovaly pouze kovové rohy. Přitom kopím mířil přímo doprostřed Austinova štítu. Avšak přesně jak Panoš předpovídal, kopí se zlomilo hned pod špicí.

Austinovo kopí naopak proniklo Baltazarovým štítem, jako by to byl vzduch. Ostrý hrot by propíchl Baltazara skrz naskrz, kdyby Austin o něco líp mířil. Takhle zachytil roh štítu, prorazil kůži a dřevěný rám a zvedl Baltazara ze třmenů.

Ten dopadl na kovovou mostovku a zmizel přes její okraj do rokle.

Austin zaklel, jak jenom námořník dovede. Nebylo to však lítostí nad Baltazarem. On si bohužel s sebou odnesl i klíčky od auta.

Pak Austin zaklel znovu, tentokrát však radostí. Nad úrovní mostu se objevila dvojice rohů z Baltazarovy přilby. Její nositel se snažil vytáhnout na most. Váha drátěné košile a přilbice se na jeho nynějších potížích podílely maximální měrou. Na paži mu stále ještě visel štít.

Baltazar měl jedno rameno nahoře, když uviděl Austina, jak se nad ním sklání.

„Pomozte mi," zaprosil.

„Tohle vám možná trochu odlehčí." Austin z jednoho rohu sejmul kroužek klíčů.

Měl cukání jediným kopnutím poslat Baltazara do říše zapomnění. Avšak Baltazarovi muži se už tou dobou vzpamatovali z toho, že jejich velitele shodili z koně, a spěchali mu na pomoc.

Austin se otočil a vyrazil poklusem k autu.

Když se přiblížil, uviděl, že Carina má hlavu opřenou o palubní desku, jako by nemohla to klání sledovat. Zavolal ji jménem. Osoba na sedadle spolujezdce pozvedla obličej. Zpod pokrývky hlavy na něj hleděla neholená tvář jednoho z Baltazarových mužů.

„Díky, že jste mě přišel zachránit," pronesl muž fistulí jako žena.

Zašátral v záhybech pláště po zbrani, ale zachytil se o látku.

Austin napřáhl pravou pěst v drátěné rukavici a soustředil do ní veškerý vztek. Zasáhl naplno mužovu bradu a poslal ho do bezvědomí. Poté ho vystrčil z vozu a

potichu zamumlal modlitbičku, aby Baltazar nevyměnil klíčky. Avšak motor klidně nastartoval.

Rozhodl se, že nezamíří pryč od mostu na neznámé území. Lesy, které bylo vidět v dálce, mohly představovat slepou uličku.

Baltazarovi muži vytáhli svého pána na most. Okamžitě na ně začal ječet, aby chytili Austina. Půl tuctu strážných sem navíc spěchalo z druhé strany mostu. Austin zvedl kopí, které bezprostředně po utkání odhodil. Vystrčil kopí, jako by šlo o nové klání, poodjel dál od strže, tam se obrátil a zamířil zpátky k mostu.

Baltazar viděl, jak se k němu bentley řítí, a skrčil se za bariéru. Kopí však stačilo smést jeho lidi z mostu jako drobečky ze stolu.

Když Austin dorazil na protější břeh, odhodil kopí a sešlápl pedál plynu naplno. Kola se na trávě protočila, ale Austin vyvedl auto ze smyku a zamířil na cestu, jež vedla ke stanům.

Pohlédl do zpětného zrcátka. Dodávka mu byla v patách. Někdo musel dát předem vysílačkou vědět, protože k němu najednou směřovalo i druhé terénní auto. Austin namířil přímo na toto vozidlo, sešlápl plyn až na podlahu a stiskl klaxon.

Řidič si musel myslet, že případné střetnutí lehké váhy vyhraje ten těžší stroj. Bentley však na poslední chvíli uhnul stranou. Oba stroje, které Austina pronásledovaly, se vzápětí srazily.

Austin minul vjezd na příjezdovou cestu vedoucí k mohutnému domu rýsujícímu se v dáli. Pokračoval po cestě ještě půldruhého kilometru, dokud nedorazil k vratům a strážnici. Zpomalil, jelikož očekával, že na něj vyrazí strážní, avšak nakonec překonal i tento úsek, aniž

by ho kdo napadl. Austin si pomyslel, že strážní zřejmě dostali svolení dočasně opustit svá místa, aby se mohli jít podívat na rytířské klání.

Vystoupil z auta a vešel do strážnice, kde vyhledal a stiskl vypínač, čímž otevřel obě křídla litinových vrat.

Když vycházel, z domku uslyšel zvuk motorů. Z dálky se k němu blížil konvoj černých dodávek. Projel tedy vraty, zastavil a vrátil se do strážnice. Pak vrata zavřel, zvedl těžkou židli a její nohou rozmlátil kontrolní panel ovládání vrat tak, že už nebyl k použití.

Tou dobou byl konvoj už jen necelých dvě stě metrů daleko.

Austin se vyšplhal na strom a posouval se po jeho silné větvi, až se ocitl za plotem. Seskočil, přičemž si vyrazil dech, ale brzy se vzpamatoval. Vyškrábal se zpět do bentleye a málem zdeformoval pedál plynu, jak prudce vyrazil.

Stále uháněl po otevřené přehledné cestě, obklopené zelenými pastvinami a polnostmi. V dálce byla vidět obilná sila. Za sebou nikoho neměl. Když ale pohlédl na jasnou oblohu, blesklo mu hlavou, že Baltazar může mít k dispozici třeba i helikoptéru.

Jasně červené auto by z letadla bylo snadný cíl.

Odbočil proto na úzkou cestu. Těsně kolem ní rostly velké stromy, jež tvořily dokonalý baldachýn a stínily pohled na jakékoliv vozidlo ze vzduchu.

Zaregistroval, že na odstavné plošince stojí auto. Muž, který se opíral o jeho blatník, byl oblečen do tmavých šatů a právě studoval mapu, když se objevil bentley. Austin se mihl kolem něj, přičemž se zběžně podíval na obličej řidiče. Dupl na brzdy, zařadil zpátečku a v momentě stál u druhého automobilu.

„Nazdárek, Flaggu,“ promluvil Austin.

Muž ze CIA v tmavých šatech a vázance vypadal trochu nepatřičně. Když zahlédl Austina, rty se mu roztáhly v náznaku úsměvu. Jeho oči, zčásti zakryté těžkými víčky, zaznamenaly bentleye i Austinovu drátěnou košili.

„Prima bourák. NUMA tě musí zatraceně dobře platit. Hodí se k tobě.“

„Bohužel není můj,“ přiznal Austin. „Vypůjčil jsem si ho od Baltazara. Co ty tady děláš?“

„Zjistil jsem, že Baltazar má tady někde svou základnu. Tak jsem trochu čenichal kolem.“

Austin ukázal palcem přes rameno. „Je to pár kilometrů zpátky. Kde teď vůbec jsme?“

„Na severu státu New York. Co ta tvoje přítelkyně?“

„Ke Carině jsem se nedostal. Jak rychle sem dokážeš povolat pár drsňáků?“

„Policie by byla asi rychlejší.“

„Místní četníci by proti Baltazarovým najatým vrahům neměli nejmenší šanci.“

Flagg přikývl a z vnitřní kapsy vytáhl telefon. Naťukal do něj číslo a pár minut hovořil, než znovu zavěsil. „Pohotovostní tým vyráží z Langley. Budou tu během dvou hodin.“

„Dvě *hodiny?*“ zvolal Austin. „To už by mohlo být rovnou dva roky.“

„To je nejlepší, čeho jsou schopni,“ odpověděl Flagg s pokrčením ramen. „Kolik jsi říkal, že jich je?“

„Asi tři tucty, včetně Baltazara.“

„To je tak asi správný poměr pro pár starých tvrdých členů naší agentury,“ prohodil Flagg. Otevřel dvířka

svého auta, zpod sedadla vytáhl glock 9mm a podal ho Austinovi. Poklepal si na prsa. „Já už zbraň mám.“

Austin si vzpomněl, že Flagg vždycky býval chodící arzenál.

„Díky,“ řekl mu a zbraň si vzal. „Naskoč si.“

Flagg uposlechl a vklouzl do bentleye na sedadlo spolujezdce.

„Zatraceně, Austine,“ povzdechl si přitom, „už jsem skoro zapomněl, jak byl můj život nudný od chvíle, co jsi od nás odešel.“

Austin zařadil nízký rychlostní stupeň k silnému záběru a obrátil se téměř na místě čelem vzad.

„Drž si klobouk,“ ozval se přes kvílení protáčejících se pneumatik. „Život teď bude zase docela zajímavý.“

49

NEMĚLI BY SE už vynořit?“ nadhodil Saxon se stopou obav v hlase. „Neměj strach. Oba jsou to zkušení potápěči,“ konejšil ho Trout. Spolu se Saxonem seděli v gumovém prámu nedaleko bójky. Trout měl nicméně větší starost, než bylo navenek patrné. Díval se na hodinky chvilku předtím, než Saxon promluvil. Gamay se Zavalou opravdu využívali zásoby kyslíku v bombách do poslední molekuly, zvláště jestli budou nuceni k dekompresním přestávkám. Jeho představivost začala spřádat děsivé scénáře. Nyní si představoval potápěče bez kyslíkových bomb, zamotané někde v labyrintu neznámých chodeb pod hotelem.

Trout právě sledoval volavku velkou, jak nízkým letem křižuje jezero, když se na jezeře objevilo nějaké čeření. Ukázal na rostoucí bubliny. „Jsou *nahoře.*“

Popadl pádlo a Saxona vyzval k témuž. Oba pořádně zabrali, takže když se nad hladinou objevila první hlava, byli jen pár metrů daleko. Nejprve se vynořila Gamay a pouze o pár vteřin později i Zavala.

Gamay si nafoukla regulátor vztlaku a zůstala se vznášet na zádech. Z pusy vytáhla regulační náústek a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Trout hodil své ženě lano.

„Hej, krásko, co bys říkala takovému svezení?“

„To je nejlepší nabídka, jakou jsem dneska od rána dostala," odpověděla Gamay unaveným hlasem.

Zavala se chytil lana za Gamay a Trout se Saxonem pak pádlovali s oběma unavenými potápěči na mělčinu. Ti se zbavili kyslíkových bomb a ploutví a prodírali se ke břehu. Svlékli opasky se zátěží, vyšplhali se na travnatý břeh a usadili se k odpočinku.

Saxon povytáhl vor na břeh. Trout otevřel chladicí box a rozdal lahve studené vody. Nemohl už ovládnout svou zvědavost. „Tak nás nenechávejte v nejistotě. Našli jste ten důl krále Šalomouna?"

Na Zavalových rtech se objevil náznak úsměvu. „Je to *tvůj* manžel. Možná bys mu měla sdělit tu špatnou zprávu."

Gamay si povzdechla. „Někdo nás předběhl."

„Zlatokopové?" nadhodil Trout.

„Asi ne jenom oni," odvětil Zavala. Vstal a z prámu vytaženého na břeh přinesl kabelu. Z ní vytáhl cínovou krabici a podal ji Saxonovi. „*Tohle* jsme našli v dole."

Paul rychle zamrkal. „Thomas Jefferson," vybuchl. „Jak je to možné?" Gamay z pochvy na lýtku vytáhla nůž a podala ho Saxonovi. „Co kdyby ses toho ujal?"

Přes značné rozčilení postupoval Saxon při uvolňování spony velice opatrně. Víko bylo zalito voskem, ale šlo otevřít docela snadno. Na chvíli se zadíval do krabice a pak vytáhl dva měkké čtverce pergamenu zabalené v silném voskovaném papíru a popsané čárami, křížky a hustým textem. Položil oba díly vedle sebe tak, že zubaté okraje do sebe zapadly.

„To je zbytek fénické mapy," zašeptal. „Zachycuje řeku a záliv."

Gamay vzala pergamen ze Saxonových chvějících se rukou a beze slova studovala jeho označení. Pak oba kusy postoupila svému muži.

„Situace poněkud houstne," poznamenala.

„*Tahle* situace je už hustá jako rybí polévka," pravil Trout s potřesením hlavy. „Kde přesně jste tohle našli?"

Gamay vysvětlila, jak se potopili do jeskyně a dolů do šachty. Pak se vyprávění ujal Zavala, který popsal jejich průzkum jeskynních tunelů a komory, kde na kamenné platformě spočívala ona cínová krabice.

Saxon se mezitím stačil vzpamatovat ze šoku a začal znovu přemýšlet. „To je úžasné," pronesl. „Nenarazili jste na nějakou stopu po zlatě?"

„Neviděli jsme nic," odpověděla Gamay.

Saxon přimhouřil oči. „Takže buď tam zlato je, ale vy jste ho neviděli, nebo byl důl opravdu vyčerpaný a opuštěný."

„V každém případě, jak zapadá to, co našli, do různých zvěstí o bájném zlatém dole krále Šalomouna?" otázal se Trout. „Je to Ofir, nebo není?"

„Je i není," odpověděl Saxon. Zasmál se Troutovu nechápavému výrazu. „Někteří lidé věří, že Ofir není jméno jedné konkrétní lokality, ale že zahrnuje několik různých zdrojů královského zlata. A toto může být *jeden* z těch dolů."

Gamay se zahleděla na klidnou hladinu jezera. „Kde jinde by se dalo něco schovat než v opuštěném dole, kde nezůstalo nic cenného."

„Což nás přivádí zpět k fénické expedici," pravil Saxon. „Jejím úkolem bylo skrýt posvátnou relikvii."

„To vyvolává ovšem otázku, co se s tou relikvií stalo," dodal Trout.

Gamay vzala kovovou krabici do ruky. „Možná bychom se měli zeptat pana Jeffersona.“

Saxon stále držel oba čtverce pergamenu v ruce. Pozvedl je, aby na nich byly lépe vidět jednotlivé značky, a pravil: „*Tohle* je zajímavé. Myslím, že tahle mapa je palimpsest.“

„Palimp-co?“ zeptal se Trout.

„To je název pro pergamen, který byl použit víckrát,“ vysvětloval Saxon. „Byzantští mnichové dovedli k dokonalosti umění smýt a vyškrabat starou zprávu, takže bylo možné použít pergamen znovu. Nicméně je samozřejmě možné, že tato metoda je ještě mnohem starší. Když přidržíte pergamen u světla, je vidět, že tu bylo cosi napsáno.“

Podal ho ostatním, aby se sami přesvědčili.

„Škoda že nemůžeme vyvolat původní zprávu,“ zalitoval Trout.

„Možná že *můžeme,*“ řekl opatrně Saxon. „Kurátoři muzea umění Walters Art v Baltimoru před nedávnem rozluštili tisíc let starou zprávu, doposud ukrytou v palimpsestu. Třeba dokáží něco udělat i s tímhle. Kéž by byl Austin tady s námi, aby si také mohl užívat rozkoše z nádherných objevů. Mimochodem, kdypak se má vrátit ze svého úkolu?“

Zavala myslel na Austina dokonce i v podzemních jeskyních jezera. Austin měl silné nadání přežít, ale vzhledem k tomu, že se nechal zajmout krutým Baltazarem, byl na tom stejně, jako kdyby se odhodlal skočit po hlavě do rokle. Když se zvedl a začal sbírat svou potápěčskou výzbroj, Zavala odpověděl: „Brzo. *Zatraceně* brzo, doufám.“

50

AUSTIN A FLAGG SEDĚLI v bentleym s běžícím motorem a upřeně pozorovali vchod do Baltazarovy usedlosti. „Já myslel, že jsi říkal, jak nepřátelští jsou tihle lidé," ozval se Flagg. „Přitom to vypadá, jako by nás čekali."

„Právě toho se bojím," utrousil Austin.

Poslední hodinu totiž strávili hledáním nějakého jiného přístupu na Baltazarův pozemek, ale pokaždé narazili jen na neprostupný les a elektrické dráty. Nakonec se v bludišti prašných cest ztratili a skončili opět před hlavní bránou. Ta zela dokořán.

Austin se opřel o volant. „Tak tohle se asi táhne hlavou humrovi, než vleze do pasti. Carina je moje přítelkyně, ne tvá. Pořád ještě můžeme počkat na posilu."

„Posila se může maximálně plést do cesty," ušklíbl se Flagg. Vytáhl třetí pistoli. „Jeď pomalu. Já budu sledovat křoví a pátrat po rudoších."

Austin zařadil rychlost a projel branou dovnitř. Flagg se posadil na opěradlo, v každé ruce jednu pistoli. Nikdo se je nepokusil zastavit. Cesta se vynořila z lesa a Austin zamířil k místu, kde se před nedávnem konal turnaj. Všechny stany byly stržené, celtovina potrhaná a pokrytá stopami pneumatik po naklaďácích. Jen stánek rozhodčích stál nezměněný, až na jednu maličkost. Když

se k němu přiblížili, Flagg znejistěl. „Co je k čertu *tohle!“*

Na přední straně stanoviště visela nějaká postava, bradou se dotýkala hrudníku a končetiny se volně klátily.

Austin sevřel v ruce pevněji svůj glock a popojel blíž.

„Och, sakra,“ ucedil.

„Někdo, koho znáš?“

„Obávám se, že ano,“ řekl Austin.

Byl to Panoš. Kopí ho připíchlo ke stěně stánku jako motýla ve vitríně.

Austin pokračoval kolem kontrolního stanoviště turnaje s jeho hrůznou ozdobou k dodávce, které před nedávnem uhnul z cesty, a dále k vozidlu, s nímž se střetla. Oba stroje byly vážně poškozené.

„Co se tu stalo?“ ptal se Flagg.

„Závody v ničení,“ odpověděl Austin. Pokračovali směrem k rokli.

Pole, které ještě před chvílí zaplňovala různá vozidla a davy Baltazarových lidí, bylo prázdné. Zmizeli dokonce i koně a jejich dopravní boxy. V trávě však byly patrné hluboké stopy po čilých aktivitách naklaďáků.

Austin popsal Flaggovi průběh svého klání s Baltazarem a své střetnutí s falešnou Carinou. Pak se obrátil a zamířil zpět ke kontrolnímu stanovišti. Flaggovi se svěřil, že dluží Panošovi laskavost. Vytáhli z jeho těla kopí a pak ho jemně zabalili do kusu celtoviny. Uložili tělo na kontrolní stanoviště, načež se zaměřili na několik vedlejších cest. Přitom objevili prázdný hangár a přistávací plochu. To vysvětlovalo rychlost Baltazarova zmizení.

Rozhodli se prohlédnout celý dům. Austin zajel autem na příjezdovou cestu. Dvoupodlažní hacienda vypadala, jako by sem byla vsazená ze španělské krajiny. Stěny pokrýval světle hnědý hladký štuk. Rohy střechy z červených tašek byly ozdobené oblými ochrannými parapety. Prostorný krytý vchod, bohatě zdobený složitým vyřezáváním, lemovala klenutá okna.

Austin zaparkoval přímo před domem. Stále jim nikdo nekladl odpor. Vystoupili s Flaggem z vozu a přes dvůr se dostali k vysokým dvojitým dveřím z tmavého dřeva. Austin je otevřel. Nikdo jim neustřelil hlavu, takže vešli do prostorné vstupní haly.

Vzájemně se s Flaggem kryli, jak pozorně procházeli v přízemí jednu místnost po druhé.

Pak se vydali na prohlídku prvního patra. Zde nalezli velký pokoj s balkonem. Byla to pracovna s ohromným stolem a koženými křesly. Austin vyšel na balkon s výhledem na okolní louky a pole. V dohledu se nic ani nepohnulo, s výjimkou několika vran.

„Hej, Austine," zavolal ho Flagg. „Tvůj kamarád ti tu nechal vzkaz."

Flagg ukázal na list papíru z Baltazarových kancelářských potřeb, přilepený k dálkovému ovladači na postranním stolečku. Pod logem s býčí hlavou bylo napsáno: *Milý Austine, podívejte se, prosím, na video. V. B.*

„Je to nějak příliš zdvořilé. Mohla by to být past," mínil Flagg.

„To si nemyslím. Baltazar má před zabitím rád nějaké to mučení."

Flaggovi se sice v obličeji stále ještě zrcadlilo podezření, ale přece jen zvedl dálkový ovladač a zapnul ho.

Část stěny zmizela a místo ní se objevila velká obrazovka. Z ní se usmívala Baltazarova tvář. Video bylo zjevně natočeno v této místnosti, protože v pozadí za Baltazarem byly vidět dveře vedoucí na balkon.

„Zdravím, Austine," zahájil svou řeč Baltazar. „Omlouvám se za tento uspěchaný vzkaz, ale musím se postarat o nějaké rodinné záležitosti. Slečna

Mechadiová je se mnou. Určitě jste nevěděl, že je přímým potomkem krále Šalomouna a královny ze Sáby. Musím dokončit své rodinné poslání a nabídnout ji Baalovi. Choval jsem plány, jak ji ušetřit, ale Baal vás poslal jako znamení, které mi připomnělo rodinné kořeny. Adriano bude zklamaný, je vámi úplně posedlý. Radil bych vám, abyste se měl stále na pozoru a hlídal si záda. Díky, Austine. To klání s vámi bylo příjemné." Usmál se. „Moje auto si můžete nechat. Mám jiná."

S posledními slovy obraz zvolna zmizel.

Flagg se zamračil. „Ten chlápek je doopravdy cvok."

„Naneštěstí je to *smrtící* cvok. A navíc má Carinu. Tys našel tohle místo. Neměl jsi náhodou štěstí a nepadl jsi na nějaké jiné díry, kam by mohl zalézt?"

„Už jen objevit tuhle chalupu byla dost dřina," vysvětloval Flagg a vrtěl hlavou. „Pořád na tom pracujeme, ale díky všem těm jeho nastrčeným korporacím je to dost obtížné. Kdo je to ten Adriano?"

„Ztělesnění všech nočních můr." Austin natáhl ruku. „Potřebuju si vypůjčit tvůj mobil."

ZAVALA PRÁVĚ NASTUPOVAL do kokpitu helikoptéry, když uslyšel melodii „La Cucaracha“, kterou mu vyhrával mobil v kapse. Jakmile ho přiložil k uchu, uslyšel známý hlas.

„Když ještě pořád zvedáš telefon, tak jsi zatím neutekl se Šalomounovým zlatem do Mexika,“ pravil Austin. Zavala se zeširoka ušklíbl.

„Baltazarovi se muselo asi udělat špatně z těch tvých legrácek, když v nich můžeš stále ještě pokračovat.“

„Dalo by se to tak říct,“ připustil Austin. „Našel jsi ten důl?“

„Jo. Žádné zlato, Kurte, ale zato jsme v dole našli jiný poklad. Další kus pergamenu s mapou, uložený v krabici patřící evidentně Thomasi Jeffersonovi.“

„J*efferson.* Nechám tě, abys na tom s Troutovými zapracoval. Baltazar má Carinu stále v zajetí. Potřebuju si promluvit se Saxonem.“

Zavala předal telefon Saxonovi, který spustil: „Věřil bys tomu, Kurte…?“

Austin ho přerušil. „Zajímá mě to, ale ne teď. Baltazar mi nechal zprávu. Přehraju ti ji do telefonu. Jestli v ní objevíš nějaký náznak jeho plánů, bez ohledu jak neurčitý, chtěl bych, abys mi to řekl.“

Austin stiskl dálkový ovladač a zvedl mobil, aby Saxon slyšel Baltazarovo mrazivé rozloučení.

Na Saxonově straně se rozhostilo zaražené ticho. Pak se konečně zeptal: „On věří, že Carina je Šalomounův potomek?“

„Zjevně ano. Co má znamenat ta zmínka o Baalovi?“

Saxon se rychle vzpamatoval.

„Řekl, že hodlá Baalovi nabídnout Carinu. To může znamenat jenom jedno. Chce ji *obětovat* bohu Baalovi. Ten parchant! Musíme ji najít dřív, než bude pozdě.“

„Ty znáš toho muže déle než já. Napadá tě, kam by ji mohl vzít?“

„Nic konkrétního.“

„Jeho společnost vlastní žoldáckou loď. Myslíš, že ji zavedl tam?“

„Myslím, že ne. Zmiňuje rodinné *kořeny*. To spíš ukazuje na pevnou zem. Mohl by hovořit o Španělsku, kam se Baltazarova rodina přestěhovala po křížových výpravách. Ačkoliv domovem jeho předků byl Kypr. Tam řadu let prosperovali. Takže to je buď Španělsko nebo Kypr, na to bych vsadil krk.“

„Tak se rozhodni, Saxone. O tvůj krk tady nejde.“

„Promiň. Hmm – počkej. Poté co shořela má loď, sehnal jsem o Baltazarových kdejakou informaci. Ta jejich rodinná banda se snaží držet v pozadí. Ale nalezl jsem o nich zmínku v souvislosti s řádem Templářských rytířů. Baltazarové s nimi byli dost úzce spojeni, ale když hrozilo, že budou zlikvidováni jako zbytek tohoto řádu, okamžitě se od nich odtrhli. Symbolem řádu byla býčí hlava, která rovněž tak představuje jedno z Baalových vtělení.“

Býčí hlava.

Austin v myšlenkách zabloudil zpět k letu helikoptéry, který s Joem absolvovali po únosu kontejnerové lodě. Vrtulník tehdy letěl nízko nad plavidlem s namalovaným symbolem býčí hlavy. To bylo poprvé, kdy ho viděl. Pod jménem lodě byl napsán domovský přístav.

Nikósie na Kypru.

„Díky, Saxone. Moc jsi mně pomohl. Pověz Joeovi, že se ozvu.“

Austin vypnul mobil a informoval Flagga o výsledku konverzace.

„Kypr,“ povzdechl si Flagg. „To je na druhém konci světa.“

„Nedaleko tureckého pobřeží. Kdyby mě napadlo, že by Baltazar mohl zamířit právě sem, byl bych zůstal v Istanbulu. Máš tam někoho?“

„Máme tam jednoho mládence, který na ostrově vyrostl. Navíc jsou v oblasti ještě další pomocníci, které můžu povolat, aby připravili onomu pánovi velké překvapení.“

„Baltazar je nebezpečný. Ten nenechá nikoho, aby se postavil do cesty osudu jeho rodiny. Určitě Carinu zabije dřív, než se mu kdokoliv přiblíží. Zařiď, ať ho tví mládenci jenom sledují a začnou jednat, jen když budou muset. Mezitím se pokusím vypůjčit si od agentury NUMA letadlo. Dorazil bych na místo jenom pár hodin po něm.“ Austin potřásl hlavou. „Naneštěstí ale i za tuto krátkou dobu dokáže způsobit hodně problémů.“

„Proto jsem si myslel, že by ses tam mohl dostat dříve než on.“

Austin však neměl náladu na žerty. „Já nevěděl, že CIA už zvládla přenos lidí na dálku.“

„Nic tak složitého. Pomýšlel jsem na blackbirda.“

Austin z doby svého působení v CIA znal přezdívku pilotů stroje SR-71, letadla dosahujícího vysokých rychlostí ve velkých výškách, jež provádělo pro CIA tajné průzkumné mise. Teprve koncem devadesátých let bylo nahrazeno bezpilotními stroji a satelity. Tento

legendární letoun dokázal přeletět Atlantik za dvě hodiny.

„Já myslel, že už celou flotilu vyřadili ze služby," řekl.

„To je krycí legenda," přiznal Flagg. „Jeden stroj jsme si nechali pro dopravu osob v naléhavých případech."

„Řekl bych, že toto je naléhavý případ," prohlásil Austin.

„Myšlenky velkých mozků se ubírají podobnými cestičkami," konstatoval Flagg. Odklopil kryt svého mobilu a postupně se propracovával byrokratickými překážkami. Stále ještě hovořil, když se začaly ozývat typické zvuky rotoru helikoptéry.

Austin vyšel na balkon a pozoroval, jak dva vrtulníky krouží nízko nad domem.

„Dorazila kavalerie," prohlásil Austin.

Flagg zastrčil mobil do kapsy. „Vždycky jsem fandil indiánům, ale tentokrát udělám výjimku, protože mám dobrou náladu. Právě jsem mluvil s nejvyšším hlavounem. Nebylo to snadné, ale nakonec máš lístek první třídy na blackbirda."

Flaggovy novinky byly příjemné, ale Austin byl realista. Kurz na něj byl pořád vysoký.

Pohled v jeho očích zkameněl. Jestli se Carině něco stane, Austin soustředí každou šlachu a každý nerv svého těla na jediný cíl. Kompletně Baltazara zničit.

51

FRED TURNER KLEČEL ZA BAREM, kde rovnal pivní půllitry. Zaslechl, jak se otvírají a zavírají dveře. Na jeho brunátném obličeji se objevily vrásky. Nejspíš nějaký stálý zákazník, nedočkavý, který si myslí, že zahájí šťastnou hodinku o něco dřív. „Máme zavřeno," zamručel Turner.

Nikdo neodpověděl. Turner se zvedl a ve dveřích uviděl stát nějakého velkého chlapa. Cizincovy oblé rysy obličeje byly až dětsky jemné. Turner byl bývalý policista a jeho profesionální instinkty mu napověděly, že za zdánlivě mírumilovnou fasádou se skrývá hrozba. Přiblížil se o krok k pušce, kterou schovával vedle pokladny.

Cizinec se prostě rozhlédl a řekl: „Odkud pochází jméno tohoto místa?"

Hospodský se tomu nečekanému dotazu uchechtl. „Lidi si myslí, že jsem ho pojmenoval po Starém Západáckém saloonu. Když jsem ale tohle místo koupil, vzpomněl jsem si, že jsem kdysi četl o zlatých dolech, které tu v okolí měly za starých časů být."

„Co se s těmi doly stalo?"

„Už před lety je zavřeli. Nebylo tam dost zlata, aby se vyplatilo je provozovat."

Po chvíli přemýšlení muž pronesl: „Děkuji vám," a bez dalšího slova odešel. Turner se vrátil zpět ke své

práci, mumlaje cosi o podivných lidech navštěvujících bary.

Adriano se posadil do auta na parkovišti a znovu si pozorně pročetl instrukce, které Austin napsal na kus papíru z bloku, a prohlédl si připojenou mapku. Pak se s neutrálním výrazem zahleděl na neonový nápis na střeše nízké budovy hlásající Gold Mine Café, kavárna Zlatý důl. Načež roztrhal papír na malé kousky, nastartoval a vyrazil z parkoviště na jednu z odlehlých cest v Marylandu.

Poté, co opustil Baltazarovo rytířské klání, Adriano řídil z oblasti Upstate New York, přes New Jersey a pak do Marylandu. Austinovy poznámky ho vedly zemědělskou krajinou, nedaleko od Chesapeak Bay a pokračovaly po sérii vedlejších silnic, jež nakonec skončily u Gold Mine Café.

Zvedl telefon a zavolal přímou linkou Baltazarovi.

„No?“ ozval se hlas jeho zaměstnavatele.

Adriano vyprávěl Baltazarovi o restauraci Gold Mine Café. „Je strašná škoda, že Austin je mimo,“ povzdechl si Adriano. „Já bych ho už přemluvil, aby nám pověděl, co chceme vědět.“

„Na to je pozdě,“ odsekl úsečně Baltazar. „Utekl. Museli jsme opustit naše panství. Nechoď tam.“

„Co ta ženská?“

„Tu mám já. S Austinem si to vyřídíme později. Chci vidět jeho obličej, až mu sdělím, co jsem udělal s jeho půvabnou přítelkyní.“

Adriano vždycky doufal, že posledním, kdo s tou ženou bude hovořit, bude on sám, ale teď potlačil zklamání v hlase.

„Co chcete, abych mezitím udělal?“

„Během pár dní jsem zpátky. Zatím se schovej. Jakmile se vrátím, zavolám ti. Pak tu budeš mít hodně práce. Přeju si zničit celou organizaci NUMA a každého, kdo má s nimi co společného. Budeš mít k tomu neomezené zdroje.“

Když Adriano ukončil hovor, usmíval se. Ještě nikdy se nepokusil zabíjet v tak velkém měřítku a vyhlídka na masové vraždění ho skutečně těšila. Život je pěkný, napadlo ho. Ale smrt je ještě lepší.

52

BOEING 737 SE ZNAKEM býčí hlavy na trupu přistál na mezinárodním letišti v Lamase a začal pojíždět k té sekci letištní plochy, která byla vyhrazená soukromým proudovým letounům různých společností. Mechanici, kteří normálně pracovali na letadlech, již odešli na noc domů. Baltazar plánoval svůj přílet velice pečlivě, takže bylo nepravděpodobné, že by se kdokoliv nějak zajímal o osobu, kterou na nosítkách snášeli ze schůdků letadla.

Obličej pacienta pokrývaly téměř úplně obvazy, jen s výjimkou očí a nosu. Muži v bílém lékařském oblečení pak nosítka naložili do čekající helikoptéry. Za moment byl vrtulník ve vzduchu a mířil na západ.

Stroj přistál na malém letišti v blízkosti pobřežního města Paphos. Čekající sanita odjela v okamžiku, kdy byla nosítka přemístěna na palubu. Baltazar se svými muži ji následovali v mercedesu.

Dvoučlenný konvoj se dotkl okraje města a najel na hlavní silnici. Po určité době ji opustil a začal šplhat vzhůru po horské silnici. Ta se zužovala na pouhé dva jízdní pruhy, zejména v úsecích serpentin. Cesta procházela tichými horskými vesnicemi a kolem opuštěných hotelů, jež bývaly oblíbenými horskými středisky, dokud lidé nezačali dávat přednost pobytu na mořském pobřeží.

Krajina se stávala stále nevlídnější a opuštěnější, čím výše se sanitka a její doprovod vyšplhaly. Z obou stran svíraly silnici husté piniové lesy. Konečně sanitka s mercedesem v těsném závěsu zabočila na prašnou, téměř zarostlou cestu.

Automobily se kolébaly po silnici plné výmolů asi třičtvrtě kilometru. Náhle však cesta bez sebemenšího varování skončila. Proti hvězdnému nebi se před nimi rýsovala zeširoka posazená dvoupodlažní budova. Baltazar vystoupil z mercedesu a nadýchl se chladného nočního vzduchu. Jediným slyšitelným zvukem bylo kvílení větru, prohánějícího se prázdnými místnostmi starého křižáckého zámku. Baltazar nasával starodávnou vůni a nabíral sílu z blízkosti ruiny, která kdysi hostila jeho předky.

Vláda se kdysi pokusila získat tuto historickou stavbu a přebudovat ji na turistickou atrakci. Tento plán se ale zhroutil poté, co všichni, kteří ho podporovali, začali dostávat smrtelné výhružky, jež byly o to účinnější, že lidé znali děsivou historii tohoto místa. Místní si ještě šeptali o nevýslovných hororech navěky spojených s touto rozpadající se ruinou.

Baltazar tu v zámku nebyl od doby posledního obětování bohu Baalovi. Pamatoval si však čistě obranný charakter této stavby. Zámek byl původně vybudován jako pevnost. Střecha byla pro větší bezpečí obránců opatřena cimbuřím. Jedinými dalšími otvory v jinak prázdném průčelí byly úzké štěrbinové střílny pro lukostřelce. Baltazar si však ze všeho nejvíce vybavoval Komnatu.

Vyšplhal se po krátkém schodišti ke vchodu. Starobylým klíčem odemkl dveře, které se se zlověstným

zaskřípěním otevřely. Prázdné místnosti fungovaly jako chladničky. Ve dne nepouštěly dovnitř teplo a uchovávaly chlad. Baltazar poručil svým mužům, aby přinesli nosítka a položili je před krb, vysoký natolik, že by v něm mohl stát dospělý člověk.

Bylo tam šest žoldáků, všichni pocházeli z jeho bezpečnostní agentury. K jejich hlavním vlastnostem patřila absolutní poslušnost, krutost a schopnost mlčet. Nařídil jim, aby rozestavěli stráže. Jakmile osaměl, stiskl v určitém pořadí kameny na krbové římse a tím uvolnil dveřní otvor schovaný v zadní stěně krbu.

Rozsvítil baterku, sklonil hlavu, aby prošel otvorem v krbu, a sestoupil po kamenném schodišti. Vzduch páchnoucí více než dračí dech se vyvalil z podzemí a udeřil ho do nosu. Tento hnilobný zápach v něm vyvolával vzpomínky na bolest a hrůzu. Výraznou složkou byl i těžký naftový odér. Avšak pro Baltazara to byl sladký parfém. Zastavil se, aby zapálil dřevěnou pochodeň, se kterou zažehl i ostatní pochodně v držácích na zdi po celé délce chodby. Hořící pochodeň posvítila na cestu ne příliš dlouhou chodbou. Na konci chodby se nacházela dokonale kruhová místnost s přibližně třiceti metry v průměru.

Destičky s nápisy na stěnách označovaly místa posledního odpočinku řady Baltazarových předků, které pochovali v zámku předtím, než musela rodina emigrovat na Kypr. Po obvodu rotundy stály postavy Baala v různých převtěleních. Uprostřed komory se tyčila bronzová socha, která připomínala kamennou obdobu nacházející se ve sklepeních jeho domu ve Spojených státech. I tato socha představovala sedící postavu s předpaženýma rukama a s dlaněmi vzhůru. Byla

přinejmenším čtyřikrát větší a seděla na podstavci vysokém asi sto osmdesát centimetrů. Po obou stranách stoupala nahoru dvě úzká schodiště. Tvář oné menší sochy byla téměř přívětivá, ve srovnání s touto postavou, jejíž obličej byl odpornější než ta nejohavnější obluda.

Baltazar vystoupal po schodišti a ocitl se na malé plošině za sochou. Starověcí kněží stávali právě zde a hovořili do hlásné trouby, kterou používali k vyvolání ještě většího strachu ve svých nešťastných obětech.

Vytáhl z tašky rodinnou kroniku a položil ji na římsu určenou právě k tomu. Z knihy předčítal příslušné rituální texty a současně jednou rukou uchopil páku vyčnívající mezi lopatkami ze zad sedící figuríny. Tuto páku stlačil dolů. Ozvaly se drásavé zvuky, jak se pohnul celý systém závaží a kladek. Odsunuly se dveře a otevřely pohled na okrouhlý otvor, nacházející se v podlaze přímo před sochou.

Pozvedl páku. Paže sochy se v loketních kloubech napřímily směrem k zemi a vzápětí se skoro stejně rychle vrátily do původní polohy.

Pak Baltazar sestoupil ještě kousek po schodech a se světlem v ruce si prohlédl jámu. Doplnili v ní naftu po posledním použití. Rodinný majetek se zvolna vytrácel a bylo třeba přinést Baalovi oběť.

Na Kypr vylákali jednu mladou ženu z východní Evropy, svobodnou, bez rodiny, se slibem výnosného zaměstnání.

Všechno bylo připravené.

Vrátil se pro Carinu. Ovázaná postava na nosítkách se pohnula. Výborně, pomyslel si Baltazar. Přál si, aby Carina sama viděla osud, který na ni čekal. Uvolnil

řemeny, které ji přidržovaly na lehátku, jako hasič při zásahu si ji přehodil přes rameno.

Z Carininých rtů zaslechl tlumené zasténání. Začínala přicházet k sobě.

Baltazar se usmál. Už brzo se ocitne v láskyplném Baalově náručí.

53

V INTERKOMU ZAPRASKAL HLAS pilota britské stíhačky Tornádo FB. „Vítejte na půvabném ostrově Kypru, místu zrození Afrodity, krásné bohyně lásky.“

Austin seděl za pilotem na sedadle normálně okupovaném zbraňovým operátorem nadzvukového letounu. Letadlo opsalo kruh nad britskou leteckou základnou nedaleko starého římského města Curium a pak jako by vyskočilo z modrého nebe a zahájilo prudký sestup. Když se podvozek proudového letadla dotkl betonu přistávací dráhy, Austin se po devadesátminutovém letu z Anglie překvapeně zadíval na světla označující ranvej a podivil se, jak je svět malý.

Před pár hodinami ho dopravila helikoptéra CIA do Albany a odtud letěl velitelským proudovým letounem na leteckou základnu Andrews v Marylandu, kde ve speciálním tajném hangáru odpočíval blackbird, který létal výhradně v noci.

Stroj SR-71 byl původně vyvinut jako dálkový strategický průzkumný letoun, který dosahoval rychlosti Mach 3,2 ve výšce osmadvaceti tisíc metrů. Zploštělý, ocelově černý trup měřil přes třicet metrů kromě půldruhého metru dlouhé čelní sondy. Ze zadní části letounu vyrůstaly dva vertikální stabilizátory jako žraločí ocasní ploutve. Jeden z motorů o tahu 16 250 kg by mohl pohánět zaoceánský parník.

Před letem dostal Austin jídlo s vysokým obsahem bílkovin – steak s vejcem. Absolvoval rychlou lékařskou prohlídku a navlékli mu speciální oblek, podobný těm, jaké se používají na palubě raketoplánu. Zatímco se oblékal, nechali ho dýchat čistý kyslík, aby vymyl z organizmu všechny ostatní plyny. Pak ho mikrobus dovezl do obrovského hangáru, kde se skrýval tajný letoun a kde ho připoutali k provizornímu sedadlu pro spolucestujícího. Tankovat ve vzduchu z cisternového letadla měl blackbird sedm minut po startu. Za necelé dvě hodiny však už přistávali na britské letecké základně v Anglii.

Flagg zařídil, aby poslední úsek cesty Austin absolvoval vojenskou stíhačkou, protože ta bude na Kypru méně nápadná než americké vojenské letadlo. Britové měli na tomto ostrově dlouhá léta vojenské základny.

Na letištní ploše se objevilo auto, jež následovalo pojíždějící proudové letadlo až do chvíle, kdy se zastavilo. Z vozu vystoupili tři muži v černých kalhotách, rolácích a baretech a pozdravili Austina, jenž se právě objevil na schůdcích letadla.

„Dobrý večer, pane Austine," řekl velitel skupiny, snědý Američan řeckého původu, který se představil jako George. Vysvětlil, že ho povolali z Athén, aby se setkal s agenty z Káhiry a Istanbulu. Čtvrtý muž, který byl přidělený na americké ambasádě v Nikósii a znal poměry na ostrově, vyrazil napřed, aby prozkoumal situaci.

„Jste ozbrojený?" tázal se George.

Austin si poklepal na vyboulený přední díl saka. Zatímco Austin letěl do Marylandu, Flagg přiměl kohosi v Langley, aby z Austinova bytu v loděnici vyzvedl

nějaké náhradní oblečení a revolver bowen. To všechno měl dodat na základnu Andrews.

George se usmál. „Mělo mě napadnout, že se bývalého kolegy nemusím ptát. Ale tohle se taky může hodit.“ Podal Austinovi brýle pro noční vidění a baret.

Pak Austina nacpali do land roveru. Automobil vojenského letectva je vyprovodil k bráně, kde je stráž mávnutím propustila. Cestovali po temné dálnici rychlostí téměř sto šedesát kilometrů za hodinu, pak řidič přibrzdil a odbočil na silnici, která se vinula do hor.

George podal Austinovi fotografii a baterku. Satelitní snímek zachycoval dokonale čtvercovou stavbu na vzdáleném vrcholku, kam bylo možné se dostat pouze jedinou cestou.

Georgeův mobil začal vibrovat. George chvíli poslouchal, pak telefon vypnul a otočil se k Austinovi. „K zámku právě přijelo auto a sanitka.“

„Jak dlouho nám bude trvat, než se tam dostaneme?“ chtěl vědět Austin.

„Necelou hodinu. Po těch horských silnicích to moc rychle nejde.“

„Je to otázka života a smrti,“ připomněl Austin.

George přikývl a pobídl řidiče, aby přidal. Vůz viditelně zrychlil a projížděl ostré serpentiny vedoucí pokaždé prakticky do protisměru na hranici fyzikálních možností.

Když se blížili cíli, Georgeův telefon se ozval znovu s druhou zprávou od předsunutého pozorovatele. Viděl světlo reflektorů, jak se blíží po silnici pod ním. Požádal řidiče, aby zablikal a tím potvrdil svou totožnost. Řidič několikrát přepnul dálková a potkávací světla a zanedlouho na ně kdosi signalizoval baterkou z krajnice.

Auto zarazilo a George stočil okénko co nejníž. V okně druhého auta se objevil mužský obličej.

„Ta cesta je asi padesát metrů před námi," řekl ten muž.

„Odsud už půjdeme pěšky," rozhodl George a obrátil se na průzkumníka. „Ty nás povedeš."

Austin se vysoukal z land roveru a nasadil si brýle pro noční vidění. Pak spolu s ostatními následoval průzkumníka poklusem podle silnice.

BALTAZAR VYNESL Carinu po schodech nahoru a položil její tělo do pozdvižených paží sochy. Drogy, které ji celé hodiny udržovaly v bezvědomí, přestávaly působit. Vzbudila se s naftovým zápachem v nose. Když se jí vyjasnil zrak, rozpoznala ohavnou bronzovou tvář Baalovu. Ruce i nohy měla svázané obvazy, ale mohla pohybovat alespoň hlavou. Natáhla krk, až uviděla Baltazara stojícího u paty sochy.

„Radil bych vám, abyste se nebránila, královno ze Sáby. Nacházíte se na hodně nejistém bidýlku."

„*Nejsem* žádná královna ze Sáby, vy dementní blázne. A chci, abyste mě pustil a nechal jít."

„Vaše královská povýšenost vás prozrazuje," prohlásil Baltazar. „Jste potomek královny ze Sáby. Máte v žilách její krev. Pokoušela jste mě stejně, jako královna pokoušela Šalomouna. Avšak Baal seslal Austina, aby mi připomněl mé rodové povinnosti."

„A vy jste šílenec a ještě k tomu blázen."

„To je možné," opáčil Baltazar.

Prohlížel si podrobnosti té scény, podobně jako umělec zkoumá případný model. Právě sahal po

pochodni v držáku na zdi, když se mu zdálo, že slyší střelbu.

AUSTIN SE ZARAZIL na kraji přístupové cesty a klesl na jedno koleno. Kdesi před ním vzplála zápalka a závan větru mu donesl vůni cigaretového kouře. V zeleném zrnitém zorném poli noktovizoru celkem jasně viděl postavu rázující sem a tam.

George mu poklepal na paži, pak ukázal prstem na sebe a vzápětí na nic netušícího strážného.

Austin dal najevo svůj souhlas. George se hluboce sehnul a vydal se tichým plížením ke strážnému. Austin pozoroval, jak obě postavy splynuly. Následovalo heknutí a strážný se skácel k zemi. George dal mávnutím znamení, že cesta je volná.

„Hajdaláku," poznamenal George, když překračoval strážného v bezvědomí. „Omlouvám se."

Někteří strážní uslyšeli jakýsi hluk a rozběhli se zjistit jeho původ. Ze všech stran se ozývaly výkřiky. George byl osvětlen září baterky. Pozvedl ruce, aby si zaclonil oči. Austin do něj strčil, čímž ho dostal z dosahu kanonády, která vzápětí spustila.

George se vyškrabal na nohy a vypálil ze svého automatu krátkou dávku. Světlo zhaslo a ozvaly se výkřiky bolesti.

Austin se vydal tryskem k zámku a přeběhl most přes suchý příkop. Žoldák strážící dveře se snažil přijít na kloub všem těm výkřikům, pohybujícím se svědům a střelbě. Na rozdíl od Austina však postrádal výhodu nočního vidění, takže nezpozoroval postavu, která se proti němu hnala s vystrčenými rameny, až bylo pozdě.

Austin narazil do muže jako bowlingová koule. Strážný odletěl dozadu, hlavou prudce narazil do kamenné zdi a v bezvědomí se sesunul k zemi.

Austin otevřel těžké dveře a vešel do chladného interiéru. S bowenem v obou rukou namířeným před sebe rychle proběhl přízemí, až našel místnost s obrovským krbem. Dveře v zadní stěně krbu zůstaly pootevřené, takže jimi pronikal úzký paprsek světla baterky.

Austin odhodil brýle k nočnímu vidění, kopnutím otevřel dveře a vydal se po schodech dolů. Na jejich konci proklouzl klenutým vchodem a před ním se objevila následující scéna. Kruhová místnost s groteskní sochou. Těžký naftový zápach. Carina ležící v pozvednutých pažích boha Baala. A Baltazar, stojící klidně vedle sochy, jako by Austina očekával.

„Austine!“ vyslovil nahlas, obličej zkřiven do hněvivé masky. „Nějak jsem věděl, že jste to vy.“

Pro začátek chtěl Austin dostat Baltazara dál od Cariny. Zamířil na něj svůj bowen. „Je po legraci, Baltazare. Slezte odtamtud dolů.“

Baltazar se skryl za sochou a promluvil do trubky. Dutý hlas pak jako by vycházel z otevřených úst sochy.

„Je příliš pozdě, Austine. Královna ze Sáby již odpočívá v náručí Baalově.“

Austin zaslechl odněkud zdola škrábavý zvuk a ustoupil dozadu těsně předtím, než se v podlaze otevřely padací dveře a odhalily pohled na jímku plnou nafty.

Austin zatnul zuby v maximálním soustředění, zeširoka se rozkročil, namířil na obličej sochy a stiskl spoušť. Ze sochy odletělo několik kovových odštěpků. Nos sochy zmizel a otevřel tak dutý vnitřek. Austin znovu vypálil. Těžký náboj utrhl soše jednu tvář. Poté

metodicky rozstřílel zbytek celého toho ďábelského obličeje.

Ozvalo se bolestivé zaúpění a zpoza sochy se vynořil Baltazar. Obličej měl celý krvavý od odletujících střepin. Natáhl ruku a strhl ze stěny hořící pochodeň. Austin vypálil, tentokrát víceméně naslepo. Minul sice, ale jak se ten šílenec snažil dosáhnout krytu, upustil pochodeň na schody.

Baltazar seběhl po schodech, aby pochodeň sebral. Austinova zbraň byla prázdná. Zastrčil ji tedy do pouzdra a zaspurtoval po schodech vzhůru.

Baltazar uchopil hořící dřevo a zamířil s ním Austinovi do obličeje. Austin se útoku vyhnul a vrazil ramenem Baltazarovi do prsou. Ten pochodeň upustil, ale i bez ní byl Austinovi fyzicky zdatným soupeřem a navíc mu dodával sílu vztek. Oba muži chvíli zápasili, ale brzy ztratili stabilitu a skutáleli se po schodech. Zastavili se až na okraji nádrže s naftou.

Baltazar udeřil Austina hlavou, vyškrabal se na nohy a nakopl ho do žeber. Austin zahnal palčivou bolest, chytil Baltazara za nohu a zkroutil ji. Baltazar zůstal stát na jedné noze, chvíli se marně pokoušel udržet rovnováhu, ale pak se svalil hlavou napřed do bazénu.

Když se Austin vyškrabal na nohy, uviděl Baltazara, jak se snaží v husté kapalině plavat. Obličej i celá hlava se černou naftou jen leskly.

„Běž zpátky, Kurte!“

Obvazy, kterými byla Carina omotaná, se během transportu přece jen vytáhly a uvolnily, takže se dokázala sama vyvléknout a slézt z napřažených rukou boha Baala. Stála na schodech, hořící pochodeň v ruce. V bílém

oblečení a s rozkošnou tváří pokřivenou hněvem připomínala anděla pomsty.

„*Počkej,*“ oslovil ji Austin. Vydal se po schodech k ní.

Carina zaváhala. Začala sklánět pochodeň. Pak si všimla, že se Baltazar pokouší vyšplhat z nádrže, i když to nebylo nic jednoduchého, jelikož měl ruce obalené naftou. Usilovně se snažil vylézt na kraj a vypadal přitom jako nějaká hadí příšera z hlubin. Carina se rozmáchla a mrštila pochodní dolů. Ta opsala oblouk, v němž za sebou zanechávala žhnoucí uhlíky, a nakonec přistála na hladině uprostřed bazénu s naftou.

Ozvalo se hlasité *puf.*

Austin vyletěl po schodech a popadl Carinu kolem pasu. Zatlačil ji do prostoru za sochou a zakryl ji tělem.

Ačkoliv je oba před přímým působením palčivého horka stínila socha, hrozilo jim udušení mastným černým kouřem, valícím se ke stropu. Přestože dým unikal ventilačními průduchy, byla celá komora během několika vteřin plná toxických zplodin.

Austin k sobě přitiskl Carinino štíhlé tělo. Najednou zády narazil do nějaké kliky. Zatáhl za ni a celá část stěny se odsunula. Ze zejícího otvoru začal dovnitř proudit čerstvý chladný vzduch. Austin byl sotva schopný mluvit, ale přece jen se mu podařilo křiknout, aby Carina prolezla tímto otvorem ven. Následoval ji a pak odsunutou část stěny zatlačil zpátky.

Z kapsy vytáhl tužkovou baterku a posvítil kolem sebe. Nacházeli se v místnosti ne větší než šatna. Vzduch byl zatuchlý, ale zato bez kouře. Tento prostor tu nejspíš Baltazarovi předkové zbudovali proto, aby byli chráněni, když obětovali Baalovi.

Zůstali v místnosti, dokud veškerá nafta nevyhořela. Austin pak pootevřel dveře. Vzduch byl odporný, ale téměř bez kouře. Za použití gázy z obvazů, kterými byla Carina spoutaná, vytvořili provizorní protikouřové masky. Pak se vyplížili z prostoru za sochou a vydali se po schodech dolů ke dveřím.

Když míjeli stále ještě dýmající bazén, Carina odvrátila oči. Austin tím směrem pohlédl, jako by očekával, že uvidí Baltazara vylézajícího z hlubin. Avšak jediné, co spatřil, byla ohavně černá propast.

54

PO KRÁTKÉM TELEFONÁTU s Baltazarem odjel Adriano do New Jersey, aby začal uskutečňovat své plány na likvidaci agentury NUMA. Ubytoval se v levném motelu, kde promyslel, jakým způsobem zaútočí. Chystal se provést několik atentátů, umístit bomby do automobilů, použít biologické prostředky i staré osvědčené pomůcky jako pušky s vysokoenergetickou municí a podobně. Metodicky se probíral seznamem personálu NUMA a rozhodoval se pro přednostní cíle, jež byly pro existenci agentury klíčové. Následujícího dne se přestěhoval do jiného motelu. Třetí den své plány na masové vraždění a ničení doladil. Pak už jenom čekal na Baltazarův příkaz.

Po dvou dnech se Adriano pokusil Baltazarovi dovolat, ale nesehnal ho. Zavěsil a vytočil jiné číslo, jež představovalo spojení s odposlechovým zařízením, které nainstaloval u Austinova obydlí.

„Ahoj, Joe," zazněl Austinův hlas. „Jak pokračuješ v tom svém pátrání?"

„Máme zjištěnou lokalizaci dolu," odpověděl Zavala. „Ten papyrus nás navedl úplně přesně."

Adriano pozvedl obočí a pozorně se zaposlouchal.

„Úžasné! Pověz mi detaily."

Zavala mu vyprávěl o hotelu pod vodou jezera v oblasti St. Anthony Wilderness a zvláště podrobně se

věnoval popisu šachty vedoucí z kuchyně hotelu dovnitř dolu. Nakonec dal Austinovi dokonce i koordináty GPS.

„Kdypak jsme schopni dát dohromady průzkumný ponor?“ zeptal se Austin.

„Právě sestavuju tým potápěčů. Můžeme být na místě zhruba do osmačtyřiceti hodin.“

„Dobrá práce. Detaily si probereme zítra.“

Pak po několika minutách nedůležitého povídání oba muži zavěsili.

Tento hovor proběhl časně toho dne. Adriano si přečetl poznámky, které si během telefonátu udělal. Odhlásil se z motelu a přesunul se k jednomu z několika skladů, které si udržoval v blízkosti Washingtonu. V tomto skladovacím zařízení byly uschovány zbraně a munice, peníze i náhradní oblečení ke změně identity. Pro případ okamžité potřeby zde bylo rovněž potápěčské vybavení, které si nyní naložil do kufru auta.

Následujícího rána už auto poskakovalo po prašné silnici do oblasti St. Anthony Wilderness. Adriano zaparkoval na břehu jezera, navlékl se do neoprenu a vklouzl do kompenzátoru vztlaku a do postroje s bombami stlačeného vzduchu. Byl zkušený potápěč. Potřebné návyky získal od příslušníka jednotky SEAL, jenž byl na Baltazarově výplatní listině.

Doplaval k bóji, zkontroloval svou pozici podle příručního GPS a za mohutného kopání ploutvemi se ponořil k budově hotelu. Tam se protáhl do kuchyně a nalezl ústí šachty. Bez váhání do ní vstoupil. I kdyby nebyl tak nedočkavý dostat se do dolu, asi by si stejně nevšiml několika kostek z plastu, jež byly zahrabané ve smetí kolem vstupního otvoru do šachty.

Když Adriano dospěl na dno větrací šachty, ke svému překvapení spatřil břidlicovou tabulku s namalovanou šipkou a nápisem TUDY.

Postupoval v doporučeném směru, až dorazil k další tabulce, ukazující z prostranství jeskyně směrem do jednoho tunelu. Adriano takto doplaval ke křižovatce. Další tabulka, další šipka. Ocitl se až na konci tunelu. Čtvrtá šipka značila cestu do rozlehlé důlní komory s jakýmsi stupínkem uprostřed.

V DOBĚ, KDY ADRIANO sledoval v dole šipky, vyklouzly z lesa nedaleko jezera potichu dvě postavy a vydaly se k vodě. Austin zkontroloval čas. „Je to třicet minut," prohlásil.

„Za tu dobu by už měl bezpečně proplout šachtou do dolu," uvažoval nahlas Zavala.

Falešný telefonní hovor sloužil jako návnada. Teď byl čas sklapnout past. Austin se brodil po pás ve vodě, v ruce vysílačku ve vodotěsném obalu. Počkal ještě pár minut, pak ponořil vysílačku do vody a stiskl knoflík. Za několik vteřin se na klidné hladině jezera objevilo několik kupiček pěny.

Austin se stisknutými rty sledoval, jak se k němu blíží kruhově se šířící vlna a naráží mu do prsou. Teprve pak se obrátil a vydal se ke břehu.

Tam na něj čekal Zavala a tvářil se velice vážně. Podal Austinovi svazek, který našel v Adrianově automobilu. Ten svazek byl nadepsaný pouze čtyřmi písmeny. NUMA.

H LUBOKO POD HLADINOU jezera zaslechl Adriano výbuchy jako sérii tlumených zadunění.

Napadlo ho, jestli by se neměl vrátit, ale nakonec se rozhodl pokračovat. Adriano měl smysl pro plnění úkolů, kterým připomínal robota, což z něho činilo tak výkonného atentátníka. Teď byl rozhodnut prozkoumat důl a najít to zlato.

V souladu s poslední šipkou vplul do oltářní místnosti. Při pohledu na vyvýšený stupínek, kde odpočívala krabice se jménem Thomase Jeffersona, se mu zrychlil tep.

Mezi zbytky dřeva zde spočívala další tabulka s nápisem:

AŽ SE DOSTANEŠ DO PEKLA, ADRIANO, POZDRAVUJ TAM OD NÁS BALTAZARA.

Opět Austin.

Adriano chvíli zíral na tento vzkaz, pak odhodil tabulku stranou a veškerou sílu soustředil na co nejrychlejší návrat k patě větrací šachty. Když se tam dostal, zjistil ke své hrůze, že jedinou známkou bývalé šachty je kupa kamenné sutě.

Zkontroloval ukazatel tlaku v bombě. Zbývalo mu jen několik minut. I jestli existovala ještě nějaká jiná cesta ven, neměl dostatek vzduchu, aby po ní pátral. Posadil se tedy na kupu kamení a čekal, než úplně vyčerpá zásoby vzduchu. Poslední z dlouhé řady oficiálních španělských škrtičů tak poněkud paradoxně zemřel na udušení.

55

ZDRAVÍM, PANE NICKERSONE,“ zahlaholil Austin. „Žádám o povolení vstoupit na palubu *Lovely Lady,“* Nickerson vystrčil hlavu z otevřených dveří salonu, a když spatřil Austina, usmál se. „Povoluje se.“

Austin přešel po lodní lávce a s mužem z ministerstva zahraničí si zdvořile potřásl rukou.

Zaťukal na černý váček z plastu. „Mám cosi, co bych vám chtěl ukázat, jestli máte minutku čas.“

„Pro vás mám čas *vždycky,* pane Austine. Pojďme dolů, uvařím kafe. A přidám do něj něco, co zažene chlad.“

„Je sedmadvacet stupňů, pane Nickersone.“

„To nevadí, někde určitě zima je,“ pravil Nickerson rozhodně.

Odebrali se do kabiny, kde Nickerson připravil konvici silné kávy, kterou vylepšil slušnou dávkou kentuckého bourbonu. Přiťukli si, načež Nickerson vybídl Austina: „Tak, co pro mě máte?“

Austin otevřel váček a vyjmul z něho čtverečky pergamenu. Jeden z nich podal Nickersonovi. „Toto je kousek, který Jefferson získal od indiánů. Meriwether Lewis narazil při svých cestách na další pergamen. Dohromady ty jednotlivé části tvoří mapu, na které je

zachyceno umístění zlatého dolu krále Šalomouna v Pensylvánii.“

„Skvělé! Já věděl, že to dokážete. Prohlédli jste ten důl?“

„Jistě. Tam jsme také našli ten pergamen. Uložil ho sem Thomas Jefferson.“

„To je neuvěřitelné! A co ta svatá relikvie?“

„Desatero přikázání ve zlatě? Myslím, že odpověď na tuhle otázku možná budete znát.“

„Nejsem si jist, co tím chcete říct.“

„Pod mapou byl ukryt ještě další text. Jde ale zjevně o Desatero přikázání, která se liší od našeho náboženství. Možná jsou to ta, která jsou na těch zlatých tabulkách.“

„Pokračujte, pane Austine.“

„Tato přikázání byla původně formulována několika pohanskými bohy, včetně toho, který vyžadoval lidské oběti. Teď chápu, proč jste se tolik obával. Nebyl to Střední východ, co vám nejvíc leželo na srdci.“

„Máte pravdu. Desatero přikázání je považováno za neomylné morální vodítko, vyhlášené jediným bohem. Představuje základy náboženství, které vyznávají miliony lidí a jež tvoří i základ chování všech západních států. Někteří lidé je považují za podstatu právního systému ve všech západních zemích. Jestliže však původní Desatero vycházelo z pohanských zdrojů, pak by tento křehký základ mohl být dále narušen.“

Austin si vzpomněl na Baltazarovu předpověď.

„Jenom by to znamenalo pro svět další zdroj nepotřebných konfliktů,“ dodal naléhavě.

„Přesně tak. Nikdo neví, kdo dal ta Přikázání napsat do zlata místo do hlíny, ale jejich existence vyjadřuje trvalou oprávněnost. Šalomoun si přál mít ty zlaté

tabulky co nejdál od sebe. Představovaly totiž pobídku k neklidu. Lze říct, že tehdy mohly mít stejně neblahý vliv jako dnes.“

„Vy jste to věděl už ve chvíli, kdy jsme poprvé hovořili o tom, že ty tabulky v dole nejsou.“

„Obávám se, že ano.“

„Proč jste mě tedy posílal na tuhle divokou výpravu?“

„Věděli jsme, kde ty tabulky *jsou*, ale ne kde *byly*. Starodávné nápisy hlásaly, že *Navigátor* ukáže cestu do Ofiru. Když jsme se doslechli o pokusu uloupit sochu *Navigátora* a o objevu té složky o artyčocích, obávali jsme se, že někdo bude sledovat stopu až do toho dolu, což ho přivede k oněm tabulkám.“

„Tím *my* myslíte Artyčokovou společnost.“

„Správně. Doslechli jsme se o vaší roli v případě toho únosu, dozvěděli se o pověsti, která provází váš tým, a rozhodli se, že vy jste pro tento účel nejlépe kvalifikovaný.“

„Dlužíte mi však stále ještě seznámení se členy té Artyčokové společnosti.“

„Ano, obávám se, že máte pravdu.“

Sáhl po telefonu. Po krátkém hovoru Nickerson řekl: „Jak rychle jste schopen shromáždit váš tým?“

„Prakticky okamžitě. Kde jim mám říct, že se setkáme?“ Nickerson se usmál. „V takovém malém místě zvaném Monticello.“

POZDĚJI TÉHOŽ DNE už Austin, Zavala a Troutovi s Angelou procházeli mezi sloupy hlavního vchodu Jeffersonova sídla. Emerson s Nickersonem už na ně čekali, aby se s nimi pozdravili a pozvali je dovnitř.

Emerson počkal, až je mine skupina turistů. „Omlouvám se, že jsem byl v této záležitosti dost neupřímný.“

„Omluva se přijímá,“ ujistila ho Gamay, „pokud doplníte všechna ta prázdná místa v našich vědomostech.“

Emerson přikývl. „Byli jste velice blízko. Meriwether Lewis na svých cestách opravdu narazil na chybějící polovinu mapy zlatého dolu. Zprvu se domníval, že jde o nějakou západní usedlost. Pak si uvědomil svou chybu a pokoušel se předat nález Jeffersonovi, ale ti, kteří si přáli udržet důl v tajnosti, ho zavraždili. Do Monticella donesl chybějící část mapy Zeb. Jakmile měl Jefferson celou mapu pohromadě, nalezl podle ní jak důl, tak tabulky. Mapu zanechal v dole. Rozhodl se, podobně jako Šalomoun, že bude nejlepší, když uchová tabulky mimo dohled, a vytvořil organizaci, která to měla zajistit.“

„Tedy Artyčokovou společnost, o které jste prohlašoval, že neexistuje?“ ozvala se Angela.

„Jakožto člen této společnosti jsem vázán slibem mlčení. Původní Artyčokovou společnost tvořilo několik zakladatelů státu. Jak stárli, dosazovali místo sebe mladší členy. Jména těch současných by vás asi překvapila.“

Austin zavrtěl hlavou. „Mě už nepřekvapí v souvislosti s touto záležitostí vůbec *nic,*“ prohlásil. „Co se stalo s těmi tabulkami?“

„Jefferson sestavil pracovní skupinu, jejímž členem byl i můj předek Zeb,“ vysvětloval Emerson. „Ti skutečně našli důl a tabulky přenesli zpátky sem.“

„Do *Monticella!*“ podivila se Angela. Rozhlédla se, skoro jako by čekala, že tabulky uvidí.

Emerson zaklepal botou na podlahu. „Pod našima nohama. Jsou uchovávané v tajné místnosti.“

Následovalo překvapené ticho, které přerušil až Trout svou otázkou. „Myslíte si, že se svět vůbec někdy dozví o jejich existenci?“

„To záleží jen na Artyčocích,“ odvětil Emerson. „Možná že noví členové společnosti se rozhodnou, že nazrál čas.“

Nickerson pokračoval. „Po nových členech pátráme neustále. Mimochodem, rádi bychom zlanařili kteréhokoliv příslušníka vaší skupiny.“

„Díky, ale jsme pořád pryč,“ řekl Austin. „Znám ale někoho, kdo do vaší party přinese jak mládí, tak inteligenci.“

Pohlédl na Angelu, která kousek poodešla a upřeně hleděla na podlahu, jako by chtěla skrz ni proniknout zrakem.

Po Nickersonově tváři přeběhl úsměv. „Ano. Díky za ten návrh. A za všechnu vaši pomoc. Doufám jen, že vám to nepřišlo nevhod.“

Austin se rozhlédl po členech svého týmu. „Ale vůbec ne! Užívali jsme si, není-liž pravda?“

Paul Trout několikrát zamrkal. Pak, stále s neproniknutelným výrazem, dodal: „Už se nemůžu dočkat, až budu psát ‚Co jsem dělal o prázdninách’.“

EPILOG

AUSTIN NA SVÉ PLACHETNICI přitáhl otěž hlavní plachty, takže se dostala téměř do osy plavidla, ale zůstala vypjatá. Carina obsluhovala páku kormidla. Širokou přídí namířila na tyrkysově natřenou výzkumnou loď, kotvící nedaleko ostrova Chesapeake Bay. Když se plachetnice přiblížila na úroveň tohoto plavidla, provedla rychlý obrat proti větru a na místě proti vlnám zastavila.

„Skvělá práce," pochválil ji Austin.

„Díky. Za to vděčím svému učiteli."

Anthony Saxon se naklonil přes zábradlí lodi NUMA. Přiložil ruce k ústům a zvolal: „Pojďte na palubu. Máme toho spoustu, co vám chceme ukázat."

Spustili kotvu a nasedli do jachetního člunku. Austin se opřel do vesel a zamířil k tyrkysovému plavidlu, zmenšené verzi obrovské výzkumné lodi NUMA. Tohle používali hlavně v mělkých vodách a k pobřežním projektům.

Právě když šplhali na palubu, vynořil se z vody Zavala. Vylezl na potápěčskou platformu, připevněnou k boku velké lodi. Když spatřil Austina a Carinu, svlékl ze sebe neopren a vyšvihl se na palubu, aby pozdravil své přátele.

„Dobré jitro," oslovil je. „Jestli se hodláte potápět k vraku, jste tu správně."

„Dneska ne,“ odvětil Austin. „Přijeli jsme se podívat, co jste našli.“ „*Nádherné* věci,“ vydechl Saxon.

Vedl je k nádrži, kde byl v ochranném vodním prostředí uložený přinejmenším tucet amfor. „Provedli jsme jejich předběžné ohledání pomocí rentgenu. Ty džbány jsou plné svitků. Bude to zaručeně pravý poklad informací. Féničani cestovali po celém světě. Doufám, že tam najdeme mapy míst, kam se plavili, a popis jejich cest.“

„Vypadá to, že budeme přepisovat učebnice dějepisu,“ poznamenal Austin.

„Zatím jsme se jen dotkli povrchu, Kurte,“ vmísil se Zavala. „Celý ten vrak je ale plný artefaktů.“

Austin pohlédl na vodu. „Jak prožívá ten zmatek paní Hutchinsová?“

„Když jsme Thelmě pověděli o záchranných pracích, připustila, že Hutch by tam někde mohl být celý nasáklý vodou,“ odpověděl Zavala. „Souhlasila s tím, abychom jeho pozůstatky převezli na pevninu, takže bude mít k tomu starochovi blíž.“

Austin všem poblahopřál a pak se s Carinou vydali člunkem zpět na plachetnici. Když vytáhli kotvu a vztyčili plachtu, Saxon na ně zavolal. „Uvidíme se v sobotu, Carino.“

Zamávala mu v odpověď na znamení souhlasu a za několik minut už jachta klouzala po hladině zálivu, poháněná stálou jihozápadní brízou. Na oběd se zastavili v jedné klidné zátoce. Austin přinesl z kajuty láhev šampaňského a dvě sklenice. Nalil do nich bublinky a pak si přiťukli.

„Musím ti něco říct,“ oznámila Carina.

„Pochopil jsem to ze Saxonových komentářů.“

„Saxon objevil v Jemenu novou stopu k hrobce královny ze Sáby. Chce, abych mu pomohla s pátráním. Já sice stále nevěřím, že bych byla jejím potomkem, ale moc bych si přála najít místo jejího posledního odpočinku. Byla to obdivuhodná žena. Takže jsem Saxonovi řekla ano.“

„Budeš mi chybět, ale zní to jako krásné dobrodružství,“ přiznal Austin. „Kdy odjíždíš?“

„Odlétáme za tři dny.“

„Máš nějaké přání, jak bych se měl chovat k Tvojí královské Výsosti?“

„Máš dvaasedmdesát hodin, abys to zjistil,“ odpověděla Carina se záhadným úsměvem. „To by ti mělo poskytnout *víc* než dostatek času.“

Austin odložil svou skleničku a vzal jí z ruky tu její. Pak pokynul směrem ke kajutě.

„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek,“ pravil.